

КНИГА - НАГРАДА

КАТРИН КАУАЙЕР

БАРТ

ЦЕНАТА НА РАЯ

Заплащението
за любовта и щастието.
И аз съм готова
да платя.

Катрин Каултър

Цената на рая

ПРОЛОГ

Беше през юни 1804 година, при второто ѝ посещение в имението Чейз Парк. До слуха ѝ достигна гласът на една от слугините на горния етаж, обясняваща на младата си помощница, че деветгодишната господарка е копеле.

– Копеле? Ай'стига, бе. Да н'съ будалкаш с мене, Ани? Малката гадинка е копеле? Ми то 'секи ръзправа, че е братовчедка – от Холандия ли, от Италия ли – и аз не знам.

– Да-да, братовчедка от Холандия или Италия – вятър! Майчето ѝ си живее някъде надолу към Дувър – там ѝ е Холандията и Италията на нея. Нег'ва светлост честичко я навестявал или поне тъй дочух дъ ръзправа мисис Емъри. Истината е че тя си е копеле на нег'ва светлост, и туйто. Виж ѝ само очичките – по-сини са от петната по яйцето на червеношийка.

– Ама колко пък е безсрамно, дете негова светлост го е довел отрочето тука, съвсем под носа на нейна светлост.

– Тъй си е, ама ей на – такива са благородниците. Нег'ва светлост сигур вече не им помни броя на копелетата си, та к'во значи едно повече? Но туй го е довел тука, значи му е любимка. А пък малкото се разтапя от усмивки и смехове, радва се кат'че ли цял живот е живяло тука. Ама шъ видиш, че нейна светлост шъ я оправи набързо. Чух, че малкото зверче щяло да остане само две седмици.

Ани изпуфтя, премествайки вече празния кош за бельо от единия си хълбок на другия.

– И пак е повече от туй, което заслужават такива кат нея. Предста-ви си, моля т'са, да си доведе копелето в Чейз!

– Малката обачи е голяма красавица.

– Чи няма да е страшилище при такъв баща, я. Нег'ва светлост е красавец кат дядо си, а баба ми е разпра'яла, чи на времето нямало по-красив мъж от неговия дядо. Обзалагам са, чи и мамчето никак не е за изхвърляне. Чувала съм мисис Емъри да разпрая, чи дванайси години живели заедно, се едно, чи са женини, ама без да са оженят – направо скандал!

Слугинята и момичето, което ѝ помагаше, се отдалечиха, без да спрат да клюкарстват и да хихикат в шепите си. Тя остана, скрита в сянката на една от многобройните дълбоко издълбани ниши по целия

коридор на първия етаж, потънала в размисли какво ли би могло да означава да си копеле. Досещаше се само, че не е нещо хубаво.

Граф Чейз бе неин баща? Само при мисълта за това буйно тръсна глава. Не, той беше нейният чичо Джеймс, по-възрастният брат на истинския ѝ баща, и редовно посещаваше нея и майка ѝ през няколко месеца, за да провери дали всичко е наред и да се погрижи за тях. Не, нейният истински баща е бил убит от французите през февруари 1797 година, при едно от нападенията на французи срещу английска земя. Никога не ѝ омръзваше да слуша, когато майка ѝ започваше да разказва за близо двете хиляди французи – не редовни войници, а престъпници, събрани от затворите и изпратени с обещание за помилване, ако успеят да доплават по Ейвън¹ до Бристъл и да го подпалят. Следващата им задача била да постъпят по същия начин и с Ливърпул. Само че, когато слезли на сушата при Пенкърн, им се наложило да се сблъскат с доброволческите отряди на Пембъркшир². Именно баща ѝ бил предводителят на храбрите английски синове, разгромили френските отрепки, дръзнали да стъпят с нечестиви намерения на родната им земя. Не, истинският ѝ баща, капитан Джефри Кохран, беше умрял със смъртта на героите – за Англия.

На това място от разказа погледът на майка ѝ, омекваше и от дълбините на сините ѝ зеници започваше да струи светлина, когато от устните ѝ се отронваше.

– Твоят чичо Джеймс е благородник, миличко, човек с много власт и отговорности, но те никога няма да му попречат да се грижи за нас. Той си има собствено семейство и затова не може да ни навещава често, но трябва да се примирим, че това е положението – сега и занапред. Но не забравяй – той обича и двете ни и никога няма да ни изостави.

И когато тя стана на девет години, майка ѝ я изпрати да прекара две седмици при чичо Джеймс в разкошното му имение Чейз Парк, близо до Дарлингтън в Северен Йоркшир. На молбите ѝ да я придружи, майка ѝ бе поклатила отрицателно глава.

– Не, миличко, съпругата на чичо ти Джеймс не ме обича. Обещай ми, че винаги ще стоиш далеч от нея. В имението имаш братовчеди, с които ще се сприятелиш. Но стой далече от жената на чичо ти Джеймс. Не забравяй, скъпото ми, че никога не трябва да говориш за себе си, макар че да имаш тайни и да бъдеш загадъчна е досадно.

---

1. Ейвън – река в Централна Англия. – Б.пр.

2. Пембъркшир – графство (административна единица) в Англия. – Б.пр.

Не беше никак трудно да избягва да попада пред погледа на графиня Чейз след първия път, когато това се случи. В мига, в който я съзря, лицето на благородната дама беше застинало в изражение на безгранично презрение. После графинята просто се бе извърнала и бе напуснала стаята. Нито малкото момиче, нито някой от братовчедите ѝ се присъединяваше към господарите на имението за вечеря в огромната трапезария, затова избягването на графинята вечерно време изобщо не ѝ създаваше проблеми.

Чичо Джеймс се държеше по различен начин с нея тук, в имението, не както при предишните им срещи. Като че ли това беше заради слугите в безупречни синьо-зелени ливреи с блестящи копчета. Те сякаш присъстваха навсякъде, зад всяка врата и ъгъл – всевиждащи, но безмълвни. С изключение на Ани и младата ѝ помощница.

Чичо Джеймс проявяваше много внимание, когато идваше да ги посети в малкото им имение Роузбъд, но не и тук – в разпрострялата се безкрайно грамада, наречена Чейз Парк. Тя се намръщи, питайки се защо не беше я прегърнал нито веднъж от пристигането ѝ насам. Спомни си, когато я повика в библиотеката – помещение с размерите почти колкото на къщата, в която живееше с майка си. Три от високите ѝ стени бяха скрити от рафтове с книги, пред които се източваха стълби на колелца за по-лесното им придвижване из стаята. Тежест и мрак се излъчваше от всяко нещо около нея, дори от килима под краката ѝ. Плътните сенки я посрещнаха при влизането ѝ – беше късен следобед и завесите бяха почти напълно придърпани. Усмивка се появи на лицето ѝ, едва когато съзря чичо си.

– Здравей, чичо Джеймс. Благодаря ти, че ме покани при себе си.

– Здравей, скъпо дете. Приближи се, за да ти обясня как се очаква от теб да се държиш тук.

Трябвало да се обръща към всичките му деца с братовчеде, но, разбира се, това не било нещо ново за нея, защото тя била умница, нали така? Щяла да взима уроци заедно с братовчедите си, да ги наблюдава и да подражава на маниерите и поведението им, като се изключели тези на братовчед ѝ Маркърс, племенникът на чичо ѝ, който в последно време посещавал Чейз Парк. Той бил творение на самия дявол, каза ѝ тогава чичо Джеймс с усмивка, в която имаше едновременно и гордост, и негодувание.

– Да – беше повторил бавно, – самият дяволски син, ето какво се пръкна от брат ми. На четиринадесет е, израсъл вече и затова – много опасен. Няма да се водиш по неговия или на братовчедите ти акъл да

вършите пакости. Разбира се, по-вероятно е момчетата да не ти обръщат внимание, защото си само едно малко момиченце.

– Имам още един чичо? – беше го попитала и очите ѝ бяха заблестели от вълнение.

В отговор той се бе намръщил, махвайки с ръка.

– Да, но не говори за това с братовчед си Маркър. Просто си дръж очите отворени за поведението на хората около теб. Ако постъпват добре – ще го възприемаш и усвояваш, ако ли не – затваряш очи и се извърещаш. Разбра ли?

Тя беше кимнала в знак на потвърждение. След което чичо ѝ се беше приближил до нея, за да я погали по главата.

– Ти ще се справиш като едно добро момиче и аз ще ти разрешавам да ми гостуваш по веднъж всяка година. Когато говориш, никога не споменавай за майка си, за мен, или за себе си. Всякакви лични теми са забранени за обсъждане. Чула си вече за това от майка си, нали?

– Да, чичо, тя ми каза, че трябва да пазя тайни и колкото по-добре ги пазя, толкова повече вие двамата ще се гордеете с мен.

Устните на чичо ѝ се бяха извили в усмивка.

– Да, така е. Запомни каквото сме ти казали и двамата. Сега върви да се запознаеш с братовчедките си – за момент се поколеба, преди да продължи. – На тях също им е казано да те наричат братовчедке.

– Ами, че нали аз съм им наистина братовчедка, чичо Джеймс!

– Ами да, така си е.

Не разбираше смисъла на всичко това. Но не беше глупава и много обичаше майка си. Знаеше, че е важно да доставя удоволствие с послушанието си. Щеше да запази мама в мислите си. Не ѝ се щеше никого да разочарова.

Същия този ден момчетата се бяха държали учтиво, после бяха забравили за присъствието ѝ, но братовчедките ѝ – близначките, както всеки ги наричаше, много ѝ се зарадваха.

Всичко беше вървяло съвсем гладко до този момент.

Какво означаваше да си копеле?

Не зададе въпроса си на чичо Джеймс. Отиде направо при човека, който най-малко я харесваше – съпругата на чичо Джеймс.

На почукването ѝ на вратата на дневната стая тя отговори хрипливо.

– Влез, влез!

Застана на прага и се загледа в жената, разположила се върху канапе с ръкоделие в ръцете си – бяло, дълго и тясно. Впечатлението от напредналата бременност на графинята се допълваше от пълнотата ѝ. Беше направо неразбираемо как успява да се справя с шиенето с прекалено дебелите си за тази работа пръсти. Лицето ѝ не беше хубаво, дори вероятно да е било такова в младите ѝ години. Изобщо не приличаше на мама, която беше висока, слаба и стройна, и толкова грациозна. Не, графинята изглеждаше състарена и уморена, а когато я видя, върху лицето ѝ се изписа злоба, която не направи никакви усилия да прикрие.

– Какво искаш?

Въпросът беше зададен с възможно най-студен тон и тя облиза устни, внезапно пресъхнали от лошо предчувствие. Но преодоля уплахата си, направи крачка напред и изтърси:

– Чух една от прислужничките да казва на друга, че съм копеле. Не зная какво означава тази дума, но по начина, по който беше казана, мога да разбера, че е нещо лошо. Ти не ме обичаш, затова си помислих, че би ми казала истината.

Дебелата дама се разсмя.

– Я гледай ти, едва за втори ден си тук и мълвата вече плъзна. Честна дума, няма по-сигурен начин да научиш каквото те интересува, независимо какво е то. Просто попитай слугите, те никога няма да се изложат. Слушай, дете: копеле, каквото всъщност си ти, означава, казано на благоприличен език – незаконно родено.

– Незаконно родено дете – повтори бавно тя.

– Да. Означава, че майка ти е курва, на която съпругът ми, твоят така наречен чичо Джеймс, плаща, за да задоволява прищевките му и ти си резултатът на една такава прищявка – и графинята продължи да се смее, отхвърлила глава назад, а видът ѝ стана още по-отблъскващ, защото смехът ѝ беше злобен.

– Не разбирам, госпожо. Какво означава курва?

– Напълно покварено женско създание. Чичо Джеймс е твой баща, а не някакъв си скапан чичо. Но аз съм неговата съпруга, а майка ти не е нищо повече от любовница на един богат мъж, жена, която той издържа, за да получава от нея... е, ти и това не би могла да разбереш, но като те гледам каква си напъпила, представям си как някой ден ще надминеш дори и майка си. Никога ли не си си задавала въпроса защо твоят мил чичо Джеймс е Уиндъм, а ти носиш фамилното име Кохран? Не? Е, изглежда притежаваш не повече ум от развратницата, която имаш за майка. А сега се измитай оттук. Не желая да виждам отново лицето ти, освен

ако не е абсолютно необходимо.

Тя побягна навън. Сърцето ѝ тупкаше лудо, а стомахът ѝ се свиваше от страх и отвращение.

От този ден нататък тя се постара да се превърне в колкото е възможно по-незабележима за останалите. Никога не говореше, без да я заговорят, не се осмеляваше да отрони дума, да се засмее или дори да въздъхне в присъствието на други хора. Към края на гостуването ѝ братовчед ѝ Маркът започна да я нарича Херцогинята. Братовчедка ѝ Антония, едва шестгодишна, се намръщи веднъж при обръщението на Маркът и го попита.

– Защо, Маркът? Тя е малко момиче, също като мен и Фани. Ние сме само дами от фамилията Уиндъм. Защо тя да е херцогиня, а ние – не?

Маркът, дяволският син, я изгледа много сериозно от височината на внушителния си ръст и отвърна.

– Защото тя не се усмихва, не се смее, високомерна е и е прекалено съдържана за дете на нейната възраст. Отсега тя разпределя усмивките и одобрителните си кимвания сякаш са гвинеи. Не сте ли забелязали как се изпотрепват слугите, за да изпълнят някоя нейна дребна поръчка? Как се разтапят само от едно нейно кимване към тях? Освен това – добави той бавно, – един ден ще бъде дяволски красива.

От думите му ѝ се доплака, но успя да се съдържи и само го погледна безмълвно. След това здраво стисна устни и загледа покрай него сякаш не съществуваше.

– Херцогинята – подхвърли със смях Маркът към нея и се отправи на езда с двамата си братовчеди.

Нямаше избор и трябваше да носи с достойнство прикачената ѝ титла. Някои коментираха, че е прекалено горда, други – напротив, че всичко се дължало на растяща съдържаност, която ѝ пречела да се държи естествено. Маниерите ѝ обаче доставяха радост на всички в нейна компания.

През 1808 година навърши тринадесет години и при посещението ѝ в Чейз Парк Маркът също беше там. Гостуваше на братовчедите си, докато траеше ваканцията му от Оксфорд. Когато я видя, той се засмя, поклати глава и каза.

– Привет, херцогиньо. Както разбирам, това е вече прозвището ти. Казвал ли ти е някой, че много добре ти пасва?

Маркът ѝ се усмихваше, но в усмивката му нямаше никакво чувство. Разговаряше с нея, само защото нямаше друго занимание за момента. Тя го погледна хладно и не му отговори, само брадичката ѝ леко се стегна.

Едната му вежда се повдигна в очакване, но тя запази мълчание. Мразеше подигравателния му поглед и безизразния му тон, в който също имаше само подигравка. Накрая Маркът беше принуден да продължи.

– Охо, много високомерна сте станала, херцогиньо, твърде надута. Дали е свързано с предсказанието ми за вас, когато бяхте малко момиченце? Вероятно не. А към надменността се добавя и красотата, която знаех, че ще придобиете. Доколкото разбирам, сега сте на тринадесет. Представям си как ще изглеждате с приближаването на шестнадесетата ви година – замълча и после добави полугласно. – Господи, не съм сигурен, че искам да ви видя, след като пораснете – изсмя се още веднъж, потупа я по рамото и закрачи към къщата, където го очакваха Чарли и Марк.

Тя не помръдна с двата си кюфара до нея, докато в същото време мистър Сампсън се приближаваше, усмихнат както винаги, а по петите го следваше, също тъй усмихната, мисис Емъри, приветствайки я.

– Добре дошла, мис, добре дошла!

Вече всички я наричаха херцогиньо, дори баща ѝ – чичо Джеймс, и младата прислужница, която четири години по-рано неволно беше разкрила пред нея тайната на извънбрачния ѝ произход. Също така обаче всеки от тях знаеше, че тя е незаконно дете. Защо тогава се държаха толкова мило с нея? Никак не ѝ се удаваше да разбере. От която и страна да се погледнеше, фактът си оставаше един и същ – тя беше копелето на Джеймс Уиндъм.

Ако някой се беше позаинтересувал, би го осведомила без колебание, че е престанала да вярва на скалпени истории от деветгодишната си възраст. Не можеше да не ѝ направи впечатление, че при идванията си в Роузбъд котидж чичо Джеймс спеше в една стая с майка ѝ. Забеляза как се докосваха и се смееха. Главите им се допираха – две красиви глави, едната тъмна като на дявол, другата ангелски златиста, но и двете очаровани, слели се в насладата си. Веднъж даже ги съзря да се целуват в тесния коридор на втория етаж. Майка ѝ беше опряла гръб в стената, а чичо Джеймс стоеше силно притиснат в нея, с пръсти, вплетени в разкошната ѝ коса, докато устните му просто поглъщаха нейните.

Три месеца преди ежегодната ѝ визита в Чейз Парк чичо Джеймс, а

не майка ѝ се оказа човекът, който ѝ съобщи, че е негова дъщеря. Думите му бяха посрещнати от нейна страна с мълчание; тя просто остана загледана в него, седейки срещу му на бледосиньото брокатено канапе в уютната гостна на майчината ѝ къща. Той ѝ заяви без никакви увъртания.

– Ти си моя дъщеря и поне в този дом ще престанем да се преструваме, че не си. Достатъчно голяма си, за да разбереш, нали, херцогиньо? Да, мога да разчета по очите и свитите ти устни, че вече си знаела. Е, тогава минаваме без изненада. Уверяхах майка ти, че си наясно с положението, че не си глупава или сляпа – сви рамене и продължи. – За съжаление, трябва да поддържаме илюзията в Чейз Парк. Съпругата ми държи на това и аз се съгласих – думите му по-нататък бяха в същия дух, думи на възрастен мъж пред детето, към което изпитва вина, думи, които сега вече беше забравила. Грижа ли го беше за нея? Тя не бе в състояние да определи това и се съмняваше, че някога щеше да успее. Имаше майка си и не се нуждаеше от него.

Само кимна с глава и каза.

– Да, чичо Джеймс. Аз съм незаконно дете. Знам го от много години насам. Моля ви да не се тревожите, защото вече съм свикнала.

Той се беше стреснал от спокойните ѝ думи, прозвучали съвсем официално и незаинтересовано, но не беше казал нищо повече. Явно почувства облекчение. Нима му оставаше нещо друго да каже? Погледът му се спря на очите ѝ, тъмносини като неговите собствени, и върху мастиленочерната ѝ коса, прибрана в дебели блестящи плитки около малката ѝ глава. Но дъщерята носеше не само негови белези. Немирните къдрици, спускащи се от плитките покрай малките ѝ уши, бяха същите като онези, през които обичаше да прокарва пръсти – меките и благоуханни къдри на майка ѝ. Бес имаше и същите плътни и красиво оформени устни, а и тънкият, прав нос беше наследен от нея. Насреща му, без съмнение, седеше тихо неговата дъщеря, напълно неподвижна и владееща се. Статуя. Объркващо беше спокойствието на тази негова дъщеря, съвсем различна от близначките – винаги весели, готови да пакостят и да дразнят.

Не беше приятно да си припомни сега някогашното си нежелание да я допусне да се появи на бял свят, категоричното му желание Бес да се освободи от плода. Само че противопоставянето на майката се беше оказало не по-малко категорично. На него беше оставен изборът за собственото му поведение, а той съвсем не беше голям, защото Бес беше жената, желана от него повече от всички други, които беше познавал.

Следователно, за да има майката, трябваше да приеме и дъщерята. И ето я сега тази някога нежелана негова родна дъщеря, отвръщаща на погледа му със спокойствие и съдържаност на родена херцогиня.

Херцогинята си спомняше много ясно двете седмици на 1808 г. Братовчед й Маркъс я бе накарал да се затвори в себе си още повече. Подигравателните му думи не представляваха всъщност нещо повече от закачка, но я караха да се разтреперва от обида. После, на втората сряда от престоя й, другите й двама братовчеди – Чарли и Марк – се удавиха по време на състезание с лодка по река Дърюент. Повече от двеста души ужасено наблюдаваха от брега трагедията, докато поне една дузина момчета от другите лодки наскачаха във водата, опитвайки се да помогнат. Никой от тях не успя да стигне навреме до мястото, където платноходките се сблъскаха. Чарли беше убит на място и изхвърлен през борда от бясно мятания се прът на едно от платната. По-малкият му брат Марк се бе опитал да открие тялото му заедно с още няколко момчета сред останките от другата лодка. Въжето на кливера³ се беше омотало около него, задържайки го в примката си под водата и така беше причинило смъртта му.

Братята бяха погребани във фамилната гробница на рода Уиндъм. Чейз Парк потъна в скръб. Бащата на херцогинята се заключи в библиотеката. Плачовете на графинята се чуваха по цели нощи. Маркъс сякаш се беше смалил и не разменяше дума с никого – беше избягнал участта на братовчедите си, беше жив, за разлика от тях. Дори не беше на лодката заедно с тях във фаталния ден. По същото време той се намираше в конюшната в Рогърмиър, за да си избере жребец за лов. Херцогинята се върна при майка си в Уинчелси.

През всяка от следващите пет години графиня Чейз забременяваше в напразен опит да осигури мъжки наследник на графската титла. Уви, никое от бебетата не успя да доживее първата си година. Всичките бяха момченца.

Граф Чейз ставаше все по-мрачен. Той непрекъснато споделяше леглото на жена си и изпълняваше съпругеските си задължения. Нито един от двамата съпрузи не изпитваше ни най-малко удоволствие от взаимните им усилия да дадат поколение на рода – дълг, който с всяка

---

3. Кливер – най-предно, тригълно платно на лодка или кораб. – Б.пр.

изминала година им се струваше все по-тежък. Графът започна да гледа с по-други очи на Маркър – негова кръв без съмнение, но не негов син, не кръв от собствената му кръв. Искаше наследникът му да бъде плът от неговата плът, а не от тази на брат му. Започна да посещава Роузбъд котидж по-често. Гласът и смехът му вече почти не се чуваха – заприличваше на дъщеря си. Като че ли все повече се привързваше към майка ѝ и тя не го лишаваше от близостта си – нежна, любвеобилна и ненапращаща се.

Но завръщането в Чейз парк след всяко гостуване беше неизбежно и на графа не му оставаше нищо друго, освен да бъде свидетел на поредната смърт на поредното, родено от графинята дете.

Маркър Уиндъм щеше да наследи Чейз.

**Роузбъд котидж, Уинчелси
януари 1813 година**

– Много съжалявам, че трябва да ви го кажа, мис Кохран, но има още и то не е приятно.

Гласът на господин Джолис, адвокатът на майка ѝ, изобщо не издаваше съжаление. В него се долавяше безкрайно доволство, което безспорно я озадачаваше, но тя запази мълчание. Не само под влияние на скръбта от кончината на майка ѝ, но и защото от много години насам беше свикнала да си налага да мълчи. Мълчанието ѝ помагаше да опознава хората, просто като ги слуша и наблюдава, докато говорят. В многозначителната пауза, последвала думите на господин Джолис, тя осъзна, че баща ѝ още не е узнал за смъртта на майка ѝ. Беше го забравила в безчувствеността, обзела я след внезапно сполетялото я нещастие. А се налагаше да му пише, защото нямаше кой друг да го извести. Затвори за миг очи, почувствала и неговата болка, която щеше да го обхване, след като невярващите му очи пробягат по редовете на посланието ѝ, когато щеше да осъзнае истината, че човешкото същество, обичано от него повече от всички други, е мъртво. Безкрайна болка от една ненужна, глупава смърт – нещастен случай. В един момент майка ѝ е жива, изпълнена с жизнерадост, а в следващия – вече я няма. Без видима причина се беше счупила оста на каретата, което я беше запратило в пропастта на варовиковите скали на Саут Даунс. Съвсем близо покрай нея опасно се виеше пътят. В основата си двеста и петдесетметровият скален отвес се сливаше с безлюдния морски бряг. Смъртта е била моментална, но приливът беше отнесъл тялото, неоткрито до момента – ден и половина по-късно, може би завинаги.

Тя вдигна поглед, когато господин Джолис прочисти гърлото си, очевидно приготвяйки се да довърши мисълта си.

– Както казах, мис Кохран – продължи господин Джолис с нарастващо самодоволство, – много съжалявам, че трябва да ви го съобщя, но Роузбъд котидж е бил обитаван под наем, плащан от вашият, ъ-ъ... баща – лорд Чейз.

– Не ми беше известно.

Винаги беше смятала, че майка ѝ притежава малкото имение. Но всъщност не беше необходимо много да се замисля, за да ѝ стане ясно

какво означава за един мъж да има жена-държанка. Той си запазваше имота и всички права над него. Това просто беше още един неочакван удар, чиято сила тя дори не беше в състояние да усети веднага. Зачака безмълвно, без изобщо да помръдва и видя как се промени лицето настреща. Сега я гледаше не адвокатът на майката, изразяващ престорено съчувствие към скърбящата ѝ дъщеря, а мъж, преценяващ как би могъл да използва една жена за своя изгода.

Беше виждала този поглед и по-рано, но не толкова често и не върху много мъжки лица. Сега обаче беше останала беззащитна. Баща ѝ се намираше в Йоркшир, а тя – тук, съвсем сама, като се изключеше скъпият Баджър.

– Трябва да пиша на баща си – гласът ѝ прозвуча рязко и по-студено от обикновено, но ѝ се искаше този човек да си отиде. – Предполагам, че след като срокът на наема изтича скоро, ще ми се наложи да отида до Чейз Парк.

– Бих казал, че съществува и друга възможност – каза господин Джолис и се наведе към нея. Като хрътка, подушила дияря, помисли си тя и очите ѝ започнаха да излъчват повече враждебност, отколкото някой досега беше предизвиквал у нея.

– Не, няма друга – от тона ѝ лъхна не по-малко студ от ледените висулки, спускащи се от стрехите на къщата.

– Може би – не отстъпи Джолис, – да допуснем, че е вероятно негова светлост да не пожелае вие да живеете в Чейз Парк – все още се бе привел напред, а сега и дясната му ръка беше протегната към нея.

– Съпругата му почина преди седем месеца, точно преди ежегодното ми посещение там. Не мога да си представя, че той не би желал присъствието ми. Жена му единствена не ме понасяше по причини, които, смятам, бяха разбираеми. Той беше неин съпруг, но не изпитваше никакви чувства към нея. Отдавна разбрах защо я измъчваше такава горчивина. Било, каквото било, сега тя е мъртва.

– О, но сега негова светлост трябва да бъде много внимателен, надявам се, че разбирате, госпожице Кохран. Негова светлост е твърде опечален, той е в траур. Всичките му съседни, а и не само те – цялото общество, хората, на чието мнение държи, ще наблюдават внимателно поведението му.

– Защо? Със сигурност той няма да се ожени отново, поне не скоро. Аз съм само незаконно родената му дъщеря. Кой ще го е грижа дали живее в Чейз Парк или не?

– Всички, и то много скоро, ако се преместите там. Ще бъде израз

на крайно неуважение към паметта на съпругата му, госпожице Кохран. Трябва да ми повярвате, защото аз съм наясно с правилата на това общество, а вие – не.

Думите на адвокатата съвсем не бяха убедителни, но тя не искаше да спори с него.

– Не вярвам някой толкова стриктно да следи за поведението на мъжете; това изискване се прилага само спрямо жени – прозвуча гласът ѝ сякаш някъде отдалеч. – Нито пък вярвам, че мъжете са способни да скърбят за каквото и да било толкова дълго време – тялото ѝ застина в още по-голяма неподвижност, въпреки че тя го усещаше в същото време да се накланя назад, отдалечавайки се от протегнатата ръка на мъжа.

Спомни си реакцията на баща си, когато съпругата му умря: искрено и дълбоко облекчение. Най-сетне смъртта беше отнесла графинята – при поредното раждане. Сълзите на графа, осъзна дъщеря му, размишлявайки по-късно, бяха за новороденото, умряло само два часа по-късно, а не от загубата на съпругата.

– Възможно е да сте права – каза господин Джолис. – Но сега няма кой да се грижи за вас, госпожице Кохран. Може би най-добре би било да потърсите някой с положение в обществото, който да ви закриля и да осигурява живота ви в това чудесно жилище.

Тя му се усмихна. Господин Джолис, като човек, познаващ я от доста време, се стресна от тази усмивка – красива и сгръваща тялото му чак до върховете на подутите пръсти на краката му. Тя оформяше две трапчинки и откриваше идеално равни редици от малки бели зъби. Не можеше да си спомни някога досега да я е виждал да се усмихва.

– Ако реша да остана в къщата, ще ми кажете ли кой е собственикът ѝ?

– Скуайър⁴ Арчибалд, но вие разполагате с толкова малко пари, че не трябва и през ум да ви минава да продължите наемните отношения. Ами, че това е абсурдно, това е...

Тя се изправи с ръце, отпуснати отстрани до тялото.

– Бих желала да си тръгнете веднага, господин Джолис. Ако има още нещо, което е необходимо да знам, моля известете ме писмено.

Адвокатът нямаше друг избор, поне за момента, освен също да се изправи, което и стори, вперил поглед надолу към лицето, от което красивата усмивка беше изчезнала, без да остави следа.

– Смятате се за повече от това, което сте, госпожице Кохран.

---

4. Скуайър (англ. squire) – земевладелец. – Б.пр.

Мислете каквото си щете, но вие сте и винаги ще си останете само едно копеле. Не можете да продължите да живеете тук. Сроктът на наема изтича на петнадесето число следващия месец, а дотогава няма да имате пари да го продължите. Скуайър Арчибалд е седемдесетгодишен старец и със сигурност вече не се поддава на прелъстяване. От вас той ще иска пари, а не да стоплите антиката, в която се е превърнало леглото му. Ще ви се наложи да напуснете къщата. Ако уважаваният ви баща пожелае да ви приеме – той ще ви даде подслон, но за колко дълго? Не забравяйте, че красивата ви майка е мъртва. Да не би да си мислите, че той някога се е интересувал от вас? Той желаше майка ви и никого друго, със сигурност не и вас. Бих размислил над възможността аз да защитавам интересите ви, госпожице Кохран...

От гняв всякакъв цвят се беше оттеглил от лицето ѝ, а очите ѝ бяха загубили каквото и да е израз. За известно време тя остана възряна в него, после се завъртя и излезе от малката гостна, без да продума.

Господин Джолис не знаеше какво да стори. Дали госпожица Кохран щеше да размисли над добре формулираното му предложение? Лично той я считаше за груба и надменна, но това щеше да се промени. Запита се дали е девствена. Чуденето му не продължи дълго, защото мислите му бяха прекъснати от появата на Баджър, прислужника, от чиято закрила се бяха ползвали и госпожа Кохран, и Херцогинята. Огромна фигура, яки мускули, коса – гъста и бяла като на пророк, грозота като на плашило. Освен всичко това очите му се бяха налели с кръв.

Господин Джолис отстъпи крачка назад.

– Сър – започна Баджър учтиво, прекалено учтиво, – време е да освободите къщата от присъствието си. Ако в течение на броени секунди не изчезнете оттук, ще трябва да се погрижа негова светлост да бъде уведомен за непристойното ви поведение, за което няма да му бъде приятно да научи.

Ха! Тоя човек не знае какво говори, помисли си господин Джолис и после каза.

– Без съмнение негова светлост ще се радва да се отърве от копелето си. Скоро, Баджър, ти самият ще останеш без пари, защото тя не е в състояние повече да ти плаща. Тогава, смея да твърдя, няма да разговаряш по този начин с хората с по-високо положение от твоето. Без значение, че имаш повече акъл, отколкото ти се полага, или че можеш да се изразяваш добре, ти си в окаяно положение и си оставаш само един слуга.

Баджър само се усмихна и поклати глава. В следващия миг се оказа

до него, вдигна го като вързоп и го пхна под едната си ръка. Сетне го занесе до входната врата и го стовари върху замръзналата земя, от която след пет месеца щяха да разцъфнат червените, жълти и бели рози на Херцогинята. Влизайки обратно в къщата, той я съгледа и ѝ се усмихна, при което откри предни зъби с впечатляващо разстояние между тях.

– Ще си отпочине малко в снега и ще се оправи, не се притеснявай – вдигна ръката ѝ и я сви в юмрук. – Херцогиньо, нали ти бях показал как да се завърташ и да удриш с палец, свит под другите пръсти? Защо не му стовари един над саксията?

Тя направи опит да се усмихне, но не ѝ се удаде. Лицето ѝ беше сковано като земята в ледена обвивка отвън.

– Не искам да го виждам отново, Баджър.

– Нищо чудно – каза той и пусна ръката ѝ. – Но запомни, ако някое приятелче започне твърде много да си позволява, най-добре е или с един удар да го накараш да си изплюе зъбите, или с всичка сила да ритнеш нагоре с коляно.

– Така и ще направя. Благодаря ти, Баджър.

Прислужникът изгрухтя в отговор и се упъти към кухнята, за да забърка соса с къри за пилето, препичащо се в отворената пещ. Изпълняващата функциите на готвачка и прислужница мис Прис⁵, както Баджър винаги я наричаше, беше отишла до Уелфорд на Ейвън да види боледуващата си леля и от две години насам не беше се връщала. Задълженията ѝ бяха поети от Баджър. Той имаше дарбата на отличен готвач и му се щеше Херцогинята да си хапва по повечко от превъзходните му кулинарни произведения.

Преди много години госпожа Кохран му беше разказвала как при посещенията на Херцогинята в Чейз Парк всеки си придавал вид – поне външно, че я възприема като някаква далечна братовчедка от Холандия или Италия, при все че холандски не знаела и думичка, а италианският ѝ бил забележително лош. Но нямало подхвърлени думи по адрес на Херцогинята – толкова красива и величествена била в гордостта си, че предизвиквала единствено благоговение и желание да ѝ се угоди, да се спечели някоя от съвсем редките ѝ усмивки. С усмивка, не по-малко красива от тази на дъщеря ѝ, госпожа Кохран беше споделила, че в началото определено се е бояла да разреши на детето си да отиде в Чейз Парк, а всъщност нещата се развили съвсем различно от очакванията ѝ. Госпожицата се беше върнала оттам като Херцогинята и такава си беше

---

5. Прис (от англ. prissy) – стара мома, надута, прекалено морална. – Б.пр.

останала.

Баджър дочу как се затваря вратата на гостната. Ясно си представи как младата жена отива към малкото писалище, настанява се грациозно зад него и започва да пише на негова светлост, за да го уведоми за сполетялата ги загуба.

Граф Чейз научи за смъртта на майка ѝ, преди писмото да успее да стигне до него, и я информира чрез секретаря си, господин Критакър, че желае тя да опакова вещите си и да чака готова каретата, която ще я докара в Чейз Парк. Очакваше се също Баджър да я придружи, за да се грижи за нея. Даваха ѝ се две седмици да изпълни заръчаното.

Двете седмици отминаха, а никой не дойде да я вземе. Не знаеше как да постъпи. Тя стоеше до прозореца в малката си стая и чакаше. Двоумеше се дали не би било по-добре да пише на баща си и да му напомни за дадените инструкции, но не можеше да се насили да го стори – твърде унизително ѝ се струваше. Предпочете да чака. Изминаха още четири дни и в главата ѝ започнаха да се въртят неприятни мисли. Той скърби за майка ми, а от мен повече не се интересува. Забравил ме е. Съвсем сама съм. Какво да правя?

После осъзна, че винаги бе изпитвала страх, преди да се отправи на път към Чейз Парк. Тръпки я побиваха и стомахът ѝ се свиваше, присъгивайки в ужасяващо огромния вестибюл в италиански стил, с незнайно колко старите му ламперии и съперничещите им по възраст картини в тежки позлатени рамки. Не по-приятно ставаше преживяването и от потискащото с вида си централно стълбище и стените покрай него, окичени с портретите на далечни предци. Всяка година, още с преминаването си през големите дъбови порти на къщата, беше започвала да брои дните, оставащи до отпътуването ѝ, преструвайки се, че вярва в това, че населяващите имението благородници, децата на благородниците и слугите им наистина се радват на пристигането ѝ и я харесват при положение, че най-искреното им желание вероятно беше никога да не е била зачевана.

Тази година поне графинята я нямаше, а с нея и ненавистта, която се излъчваше от студения ѝ поглед. Графинята беше починала в седмицата преди пристигането ѝ и навсякъде из имението беше накачен черен креп, а обитателите му бяха също в траур – жените в черни рокли, а мъжете с черни ленти на ръкавите. Дочула бе и шушуканията на слугите. Графинята била твърде стара, за да ражда, и ето какво произлязло от

всичко това – бедната умряла, проклинайки съпруга си за своята участ и за това, че бе насилвал непрекъснато и нея, и себе си, за да зачева. Насилвал я, насилвал я, и ето ти какво бе станало накрая – така поне слугите гледаха на случилото се. А освен всичко друго, тя съумяла да роди на графа две здрави момчета, а още и близначките, и не било нейна вината, дето момчетата се удавили в онова състезание с лодки, та останали само момичетата. Всички очакваха графът да си намери нова съпруга – някоя съвсем млада, която да увеличава домочадието му всяка година, докато графът реши, че се е осигурил с наследник на титлата и земите си, колкото и нещастия да сполетят потомството му. Трябвало само да се почака да изминат шест месеца от смъртта. Това беше чула, преди да го повтори на онова нищожество – господин Джолис.

Намръщи се. Ето защо вероятно баща ѝ не желал да присъствителства в Чейз Парк сега. Беше намерил следващата графиня и не желал да я обременява. Точно така. Естествено, той се стремел да доставя удоволствие на новата си съпруга, което не се съчетавал с размотаването на незаконното му дете под носа ѝ. Щел да се наруши хармонията в новосформирания съюз. Но защо просто не казал всичко това в писмо? В мнението ѝ за баща ѝ не влизал това, че е негодник; напротив. Тогава?

Започнал да ръми, съвсем леко наистина, но Херцогинята разпознал природните знаци. Не след дълго дъждецът щел да се превърне в стена от шибаци струи тъмносива вода, навявани към прозорците от вихри, идващи откъм Ламанша.

Дори и сега, след като баща ѝ я бешел изоставил, тя не можел да забрави, че той ги бешел издържал, нея и майка ѝ, в продължение на осемнадесет години, като не се смятал и още двете години преди раждането ѝ, през които се бешел грижил за майка ѝ. Последната е била напълно като негова съпруга, ако се пренебрегнешел, разбира се, фактическото ѝ положение – на държанка, без никакви законни права на наследство, обезщетение или каквото и да е. Но сега майка ѝ бешел мъртва и нямал значение дали самата тя е също покойница или не, защото той бешел престанал да изпитва каквото и да е чувство за отговорност за нея, не се чувствал длъжен да се преструва, че я обича. Може и да бешел решил, че и след като е навършила осемнадесет, грижата за съществуването ѝ си е вече нейна. Но защо му бешел нужно да я лъже? Защо ѝ писал, че щел се премести в Чейз Парк? Това се бешел оказало лъжа и тя нямал ни най-малка представа какво я бешел наложило. Знаел със сигурност само, че е напълно сама на тоя свят. Майка ѝ нямал близки родственици,

доколкото ѝ беше известно. Никога не бяха пристигали писма, нито подаръци за Коледа от тях. Предполагаше, че ако съществуваха такива, и те трябваше да носят фамилията Кохран. Нейното лично убеждение беше, че братя, сестри или лели на майка ѝ нямаше. Светът им се бе състоял само от тях двете и честите посещения на графа.

Дъждът барабанеше бясно по стъклото. Въпросите, които си поставяше за бъдещето, никак не бяха намалели. Адвокатът на майка ѝ се беше надсмял, заявявайки ѝ, че любовното гнездо е наето до петнадесетия ден на следващия месец. Той добре знаеше, че майка ѝ не е вдовицата, за каквато винаги се бе представяла, че е любовница на благородник, държана в това малко любовно гнездо-къщичка, сметките за която се заплащаха от търговския представител на графа в Лондон. Начинът, по който Джолис се беше отнесъл с нея, я караше да се чувства омърсена, но по-силно от това чувство беше гневът ѝ. Чисто и просто ѝ беше заявил, че е същата стока като майка си, а в какво можеше да бъде обвинена майка ѝ – толкова красива, толкова преливаща от любов? Отговорът, разбира се, ѝ беше известен: тя просто, както винаги, го отбягваше. Поне не му беше разрешила да направи оскърбителното си предложение за ново любовно гнезденце, този път заплащано от него.

Тя се изправи бавно, треперейки от влажния хлад на късния следобед. Огънят гаснеше и с всяка изминала минута ставаше по-студено. Внимателно притури дърва в камината и започна да крачи из стайката, пошляпвайки леко ръцете си, за да ги стопли. Трябваше да направи нещо, но какво? Не би се справила като гувернантка или компаньонка на някоя стара дама. Дори една по-изискана шапка не би могла да ушие. Беше възпитана като лейди и единственият ѝ талант се състоеше в способността ѝ да се нрави на мъжете – само с цел да успее да си намери съпруг, който би пренебрегнал неблагоприятния ѝ произход.

Продължаваше да крачи назад-напред, а горчивината ѝ се усилваше и преминаваше в желание да заплаче.

Майка ѝ беше мъртва. Красивата ѝ майка, която може би беше обичала един граф повече, отколкото дъщеря си – любовта ѝ беше превъзможнала ненавистта към положението, в което я беше поставил.

Господин Джолис ѝ беше дърдорил за това колко повече от нея познавал нравите в обществото. Очите ѝ се присвиха от подобна наглост. От десетгодишна се ровеше в „Лондон Таймс“ и „Газет“, поглъщайки всички клюки, присмивайки се на безкрайните глупости и липсата на каквото и да е чувство за мярка у представителите на така нареченото общество. Да, обществото и привичките му ѝ бяха познати, и

докато си мислеше за това, осъзна, че всъщност притежава още един талант, без досега да е гледала на него като източник на доходи – не ѝ се беше налагало.

Тя се спря и се загледа неவிждащо през плътната завеса на дъжда, блъскащ се в прозореца на гостната. Да, тя притежаваше талант, необикновен и при това недопускан никога да бъде притежаван от същество от женски пол. Трябваше да обсъди въпроса с Баджър. Ако имаше начин да се спечелят пари от откритието ѝ, той на всяка цена щеше да го знае.

Докато се изкачваше по тясното стълбище към спалнята си на горния етаж, тя се усмихна за пръв път след смъртта на майка си.

II

**Чейз Парк, недалеч от Дарлингтън, Йоркшир
март 1913 година**

На господин Критакър не му се нравеше това, което му предстоеше да направи, но нямаше избор, абсолютно никакъв. Физиономията му беше забележимо бледа, дишането – учестено. Вдигна ръка и за момент се поколеба от мисълта за възможните крайно неприятни последствия, овладя се и почука на вратата на библиотеката. Беше късно, много късно и господин Критакър знаеше колко неблагоприятно се отразява това обстоятелство на настроението на негова светлост, но в случая се налагаше да му съобщи за работите, които е свършил и по-точно, за тези, които беше забравил да свърши.

Отговор не последва. Господин Критакър почука отново, по-силно.

Най-накрая се обади раздразнен глас.

– Добре де, влез преди да си разкървал кокалчетата на пръстите си!

Граф Чейз беше застанал пред камината от розов карарски⁶ мрамор, представляваща истинска забележителност на библиотеката, въпреки че в нея се помещаваха повече от десет хиляди тома, събрани върху седем метра високи лавици, опасващи три от стените ѝ. Впечатляваща стая – не прекалено голяма, та гласът на човек да ечи в нея, и все пак притежаваща достатъчно мрачна внушителност. Погледът на Критакър се насочи първоначално към бюрото до една от стените, преди да открие графа, чието единствено занимание до камината беше, изглежда, да се топли. И все пак, късно беше за разговори – приближаваше полунощ.

– Какво има, Критакър? Не е ли достатъчно работата, която ми създаваш по цял ден? Не мога да изтрия от пръстите си мастилото от подписването на безбройните ти документи. Е хайде, човече, говори. Някакви нови неприятности ли ме заплашват?

– Милорд – започна господин Критакър, без ясна представа как точно да изповяда прегрешението си и съответно – без да е наясно какво го очаква впоследствие – отгървяване само с остри думи от страна на графа или изхвърляне с ритници навън, където се вихреше снежна буря. Прочисти гърлото си и направо изстреля лошата вест. – Милорд, да ме

---

6. От областта Карара в Италия, известна с добивания там висококачествен мрамор. – Б.пр.

прости Господ, но забравих госпожица Кохран!

Графът остана просто загледан в него, очевидно неспособен да схване за какво става дума. След известна пауза изрече.

– Госпожица Кохран?

– Да, милорд, госпожица Кохран.

– Коя е госпожица Кохран?

– Херцогинята, милорд. Забравих я, сър. Майка ѝ умря и... ами, вашият чичо почина... и аз... ами, около приготвянето за вашето пристигане... аз... ъ-ъ... я забравих.

Осмият граф Чейз продължи да се взира в секретаря на мъртвия си чичо, понастоящем негов секретар.

– Забравил си Херцогинята? Майка ѝ умряла? Кога, човече? За Бога, преди колко време се случи? – после махна на господин Критакър да седне. – Разкажи ми цялата история, без да спестяваш нито една подробност.

Господин Критакър, успокоен и окуражен от спокойствието в гласа на графа, се приближи до него и каза.

– Чичовата ви... ъ-ъ...

– Неговата любовница – допълни остро графът. – Любовницата му в продължение на двадесет години. Та какво за нея?

– Любовницата му, госпожа Кохран, е загинала при злополука с карета. Чичо ви веднага ми нареди да пиша на госпожица Кохран и да я уведомя да приготви багажа си, за да дойде в Чейз Парк. Писах ѝ, че след две седмици ще бъде доведена в имението.

– Разбирам. Колко седмици минаха след изтичането на тези две, Критакър?

– Осем, милорд.

Графът още веднъж загуби дар слово.

– Искаш да кажеш, че осемнадесетгодишно момиче е било оставено само в продължение на два месеца?

Господин Критакър кимна. Искаше му се да потъне в красивия килим под краката му.

– Със сигурност трябва да има някакъв слуга заедно с нея, милорд.

Графът само махна с ръка на отговора му и бавно изрече.

– Чудя се защо ли не е писала на чичо ми да го попита къде се губи обещаната карета.

Господин Критакър усети как смущението му се засилва.

– Трябва да си е помислила, че чичо ви повече не се интересува от нея след смъртта на майка ѝ. Той никога не проявяваше нежност към

нея при ежегодните ѝ посещения тук, милорд. Как се е отнасял към нея при гостуванията си в Роузбъд котидж, не бих могъл да зная. Не, тя не би казала и думица, милорд. Твърде е горда. Знаете го. Тя е Херцогинята.

– Или, може би, писмото ѝ не е пристигнало, а дори и да е пристигнало, ти си го скрил от мен, Критакър.

До слуха на господин Критакър достигаше воят на вятъра отвън. Той отново си представи как стои, блъскан от снега, само с едно палто, под което да се крие от него. Трябваше да признае.

– Възможно е, милорд, но наистина се надявам и най-горещото ми желание е подобно нещо, да не се е случило.

Последвалата една ругатня на графа се отличаваеше със забележителна продължителност и цветистост. Господин Критакър беше впечатлен, но и достатъчно умен, та да не се впусне в похвали за начетеността на графа в това отношение. Само до преди шест седмици, когато дойде да заеме мястото си на осми граф Чеиз, негова светлост беше офицер от армията с чин майор.

В края на краищата графът изля цялата си жлъч и каза.

– Как така се случи, че тъкмо сега се сети за Херцогинята?

Господин Критакър притеснено подръпна шалчето си, на което и без друго му трябваше съвсем малко, за да се разхлаби.

– Господин Спиърс си припомни.

– Спиърс – повтори графът и се усмихна, – личният прислужник на чичо ми беше този, който те подсети?

– Господин Спиърс изпитваше симпатия към нея от времето, когато тя беше дребосъче, както той я наричаше. На господин Спиърс му хрумна, че нещо може да е минало между капките, както той се изрази, милорд. Допускаше също, че госпожица Кохран би могла да е в Лондон, спазвайки бащината си повеля, но разбира се нея я нямаше там.

– Разбирам – каза графът и видимо се отдаде на дълбоки размишления. Господин Критакър не смееше да мръдне. Много му се щеше да подръпне ухото си – навик, останал от детските години. Наложил му се напълно да се съсредоточи в противното, за да запази ръцете си неподвижни. Най-сетне графът проговори.

– Изглежда се налага да предприема кратко пътуване из Съсекс⁷. Ще тръгна утре сутрин и ще доведе госпожица Кохран при връщането си.

---

7. Съсекс – графство в Англия. – Б.пр.

– Много добре, милорд.

– Хм, шалчето ви е заприличало на нищо, Критакър. Освен това – графът забележимо понижи гласа си, – ако нещо се е случило с госпожица Кохран, ще се наложи да си търсите друга работа.

Графът продължи да съзерцава просветващите въглени в камината, един от които подритна с ботуша си. Забравена! Боже мой, Критакър просто я беше забравил. Кръвта му се смрази, като си представи как цели два месеца Херцогинята е живяла сама и беззащитна. От друга страна, нито на него, нито на когото и да е в имението, освен Спиърс, не му беше минало и през ум за нея. Маркъс не беше я зървал от пет години насам – след онова толкова отдавнашно лято, когато двамата му братовчеди се бяха удавили по време на състезание с лодки. Питаше се дали е пораснала такава красавица, каквато беше сигурен, че ще стане.

Не, не беше от особено значение – тя си оставаше само една незаконородена братовчедка. Заради паметта на чичо си трябваше да се погрижи за нея. Но какво да я прави – в туй беше въпросът.

Херцогинята представляваше основната тема на разговор в спретнатата и много уютна Зелена кубовидна стая на Чейз Парк следващия следобед.

– Херцогинята е наистина най-красивото момиче, което някога съм виждала – каза леля Гуенет, адресирайки, общо взето, думите си към близначките. Както винаги, изговаряше ги твърде грижливо, защото се гордеше с дикцията си.

– Но ти изобщо не си виждала много момичета, красиви или не, леля Гуенет – отвърна й Антония, вдигайки поглед от романа, който четеше. – Никога не си напускала границите на Йорк⁸. Надяваме се, все пак, тя да е наред. Ужасно неприятно е да те забравят. Сигурно е дълбоко засегната.

– Маркъс ще се погрижи за нея – каза Фани. – Той може да се справи с всичко. Щеше ми се да бях тръгнала с него. Можех да поддържам доброто му настроение.

– Наистина ми се иска да превъзмogneш нещастното увлечение по братовчед си – каза леля Гуенет, поглеждайки към Фани. Мислите й се насочиха към новия граф Чейз, единствения син на Рийд Уиндъм. Божичко, та той беше участвал в сраженията на полуострова⁹! Като нищо можеше да бъде заклан или от проклетите французи, или от

---

8. Йорк – графство в Англия – Б.пр.

разбойниците, с които изобилстваха писмата на чичо му през последните три години. Но благодарение на Божията милост, той беше оцелял, въпреки че тя силно се съмняваше Джеймс някога да е оправил и една благодарствена молитва към небето. Толкова много бебета измряха, толкова много, и всичките момченца. Би се заклела пред всеки, който би си направил труда да се поинтересува от мнението ѝ, че брат ѝ ще се ожени още на другия ден, след като съпругата му беше положена с необходимите почести в семейната гробница. Разбира се, щяха да го вълнуват най-вече възпроизводителните способности на момичето. Но, за нейна най-голяма изненада, той не се ожени отново, при все че имаше възможността да го стори, а сега вече беше и мъртъв.

Дължеше благодарност на Маркърс за загрижеността, показвана към близначките и нея. Ако трябваше да бъде съвсем честна, голяма беше изненадата ѝ и от него, защото – по нейно мнение – джентълмените бяха надарени с не повече чувствителност от крастава жаба. Не би отрекла също и че Маркърс е красив мъж, взел много от външния вид на чичо си – гъстата му тъмнокестенява коса и сините очи с дълги мигли. А пък човек да погледнеш брадичката му! – упоритост на муле, или поне това издаваше тя у Джеймс. Дали и у Маркърс? Спомняше си как Джеймс го наричаше дяволски син, усмихвайки се леко. Въздъхна. Все още не бяха почувствали цялата сила както на добродушието, така и на раздражението му. На ръст беше надминал не само чичо си, но дори Спийърс, личния му прислужник. Последният с явно нежелание се беше съгласил да продължи да изпълнява задълженията си в полза на новия граф.

Само четири седмици бяха изминали, откакто той беше дошъл в Чейз Парк, оставяйки майка си, вдовицата, в Лоутър Слотър, защото отказала да се отдели от имението им Кранфорд Менър. Този нов граф още не беше свикнал дори да отговаря на обръщението Чейз, вместо попростичкото Маркърс Уиндъм. Иначе нямаше надежди за впечатляващо бъдеще, като се изключеше кариерата на военен. Животът е толкова несигурно нещо – помисли си Гуенет, – съсипващо неочакван и така често разменя ролите.

– Не съм увлечена по него – възрази Фани, забождайки иглата си в много зле избродираното си ръкоделие, чийто сюжет приблизително можеше да се резюмира така: на земята и на небето. – Просто той е толкова чудесен. Много мил – дори и ти, лельо, го признаваш. Спомняш си

---

9. Става дума за Иберийския полуостров, за чието покоряване е воювал Наполеон. – Б.пр.

как татко непрекъснато повтаряше, че Маркърс не е чистокръвен, каквото и да означава това.

– Което не е истина, Фани – отрязва Гуенет. – Просто не беше кръвта на баща ти, за съжаление.

– Надявам се нищо лошо да не се е случило на Херцогинята – намеци се неочаквано Антония, очевидно погълната напълно от романа си, замаскиран в томче от религиозни беседи. – Сама два месеца. Нали не мислиш, че може да се е върнала в Холандия, лельо Гуенет?

Сестра ѝ близначка Фани, нейно пълно копие дори по цепнатия нокът на палеца на дясната ръка, прекъсна заниманията си с бродерията, за да каже:

– Ако татко беше жив, щеше да я заведе в Лондон и да я въведе в обществото, за да си намери съпруг. Щеше да ѝ осигури зестра. Мислиш ли, че се е върнала в Италия, лельо Гуенет? Тя не живее в Холандия, Антония.

Леля Гуенет поклати глава и на свой ред рече, задавяна от болка и гняв.

– Баща ви никога не успяваше да си избере подходящ кон за езда. Глупавото животно е виновно за смъртта му.

– Глупавото животно беше единственият кон, който той яздеше в продължение на осем години, лельо – възрази Фани. Долната ѝ устна трепереше, когато добави. – Татко обичаше коня си. Спомням си веднъж заваля и той се погрижи за коня, преди да се погрижи за нас с Антония.

Гуенет и за момент не се усъмни, че брат ѝ беше постъпил точно така. Ловът беше непрекъснато занимание за него, в течение на което той поемаше рискове, каращи дори Спиърс да повдига вежда в удивление, но никога нищо не беше му се случвало. Не беше и падал от коня допреди шест седмици. Обърнал се на седлото си, за да изкрещи ругатня за нещо си на някакъв стар приятел, който яздел зад него, и главата му се блъснала в провиснал ниско дъбов клон. Ударът го свалил от коня, убивайки го моментално.

Три седмици след нещастieto Маркърс, двадесет и три годишен, разквартируван с батальона си на полуострова, беше информиран, че е новият граф Чейз. Осмият по ред граф Чейз. Гуенет се чудеше дали Маркърс все още изпитва усещането, че ходи в обувките на чичо си, когато слиза по грамадното централно стълбище или се разхожда по дебелите турски килими. С една дума – дали все още се чувства като натрапник.

– Чудя се дали Маркъс ще даде зестра на Херцогинята и ще я представи в обществото, за да си намери съпруг – обади се Фани, след което се изправи, придърпа полите си надолу и се запъти да си вземе кифличка от изящно изработен сребърен поднос.

Антония изсумтя.

– Тя не се нуждае от зестра, просто джентълмените трябва да имат възможност да я зърнат. Всеки един от тях ще я моли на колене да стане негова съпруга. Героинята от романа, който чета, е и красива, и мила, и добра, но е бедна като църковна мишка. Още не съм го завършила, а вече трима джентълмени се хващат за сърцето, когато тя мине покрай тях.

Ама че лигава история – помисли си Гуенет. – Ако някога някой джентълмен се е държал за сърцето, то се е дължало не на изпепеляваща любов, а на проблеми с храносмилането, породени от поглъщането на твърде много бренди.

– Фани, разрешавам ти да изядеш само една кифла и недей да разговаряш с нас, докато дъвчеш. Маги ми обърна внимание, че роклите ти са започнали доста плътно да ти прилепват в кръста. С Антония сте на възраст, когато трябва да се освободите от бебешките си тлъстини, не да трупате нови върху тях. Що се отнася до теб, Антония, искрено съм съмнявам, че в беседите на доктор Едуардс са включени джентълмени, заглеждащи млади дами. Ясно – мисис Радклиф¹⁰. На майка ти това изобщо нямаше да се хареса.

Долната устна на Антония започна да трепери. Гуенет въздъхна.

– Защо не ни почетеш на глас някой пасаж?

Пипуел котидж, Смардън, Кент юни 1813 година

Маркъс дръпна юздите на червеникавокафевия си жребец и го спря пред имението, наричано от местните Пипуел котидж. Слезе от него и го завърза за използвания за целта железен стълб. Чувстваше се напълно изтощен, ядосваше се за забавянето, но преди всичко изпитваше облекчение – толкова силно, че му се щеше от радост да се хвърли да целуне земята, а Херцогинята да удуши с ръцете си, защото беше причинила такова безпокойство – на него най-много от всички.

Преди три месеца беше посетил Роузбъд котидж в Уинчелси, за да я вземе оттам, но нея отдавна я нямаше и никой не знаеше къде беше

---

10. Ан Радклиф (1764–1823) – авторка на романи на ужаса, считана за Агата Кристи на своето време. – Б.пр.

отишла. Придружавал я прислужник. Странно – осемнадесетгодишно момиче, пътуващо и живеещо с мъж, бил той прислужник или не, стар или млад.

Отне му три месеца да я издири. Това можеше да продължи и три години, ако Спиърс не бе решил да се намеси активно. Все още представяваше пълна загадка за Маркърс начинът, по който Спиърс се беше справил с положението. Първо беше минал през Уинчелси, където Маркърс преди това се бе опитал чрез подкупи и заплахи да изтръгне информация от някой от жителите на проклетото градче. После беше заминал за Лондон. Цялата акция му отне два дни, след което се завърна в Чейз Парк и с поклон връчи на Маркърс парче хартия, на която беше написано Пипуел котидж, Смардън, Кент.

Тя беше прекарала в самота, като се изключеше прислужникът, почти шест месеца.

Маркърс се поуспокои. Беше я открил. Поне Пипуел котидж не приличаше на бордей. Къщичката имаше много приятен вид, заобиколена от раззеленила се лятна растителност – поне дузина дъбови дървета, сочни кленове, лиственица, както и липи. Нискорасли тисове, грижливо подрязани, очертаваха пътеката към входната врата, а самата пътека беше застлана с гладки гранитни плочи. Зад тисовете, подредени симетрично в лехи, се простираше море от цветя. Разпозна рози и далии, но имаше и най-различни други, които се прибавяха в тържеството на цветовете. Къщата беше боядисана в бяло, рамките на прозорците – също, а краищата им бяха обточени с червени линии. Уютно малко обиталище. Твърде уютно за хора в нелеко положение.

Извървявайки пътя до входната врата, от която надвисваха още рози, иглики и хидрангии, в главата му отчетливо се загнезди само една мисъл – искаше единствено да я намери здрава и добре нахранена. Отхвърли неприятното предположение, мярнало му се, че и тя, като майка си, е намерила покровител. Не и тя, не и Херцогинята – прекалено много гордост имаше в това момиче.

Почука, молейки се вътрешно за добри вести. Баджър отвори вратата и се взря в младия джентълмен, който на свой ред закова поглед в него. Маркърс премигна объркано, после каза бавно.

– Вие ли живеете сега тук, сър? Вие ли сте притежател на тази къща? Да не би Хер... госпожица Кохран да се е изнесла оттук?

– Аха, аз живея тук – каза Баджър, без да помръдне и сантиметър от входа.

Маркърс изруга, с което предизвика блясък на интерес в очите на

Баджър.

– Тогава бяхте на полуострова, нали, сър? – попита Баджър.

– Да, но сега съм граф, по дяволите, и трябваше да напусна армията.

– Ще ми разрешите ли да попитам кой точно граф, по дяволите, ще трябва да сте вие?

– Чейз, граф Чейз.

– Това – произнесе Баджър бавно, приготвяйки се за схватка, – в никакъв случай не може да е истина. Най-добре е да си тръгнете, сър. Не възнамерявам да повтарям съвета си, ако разбирате какво искам да кажа – той изпълни още по-плътнo рамката на вратата, а огромните му лапи се свиха в юмруци.

Маркърс не беше глупак. Очевидно мъжът беше готов да му извие врата, макар да не можеше да схване поради каква причина.

– Най-чиста истина е, че аз съм новият граф Чейз. Ъ-ъ, осмият, а не седмият. Надявах се, че госпожица Кохран все още живее тук. Дошъл съм за нея, разбирате ли. Забравиха я след смъртта на баща ѝ и когато господин Критакър си спомни, веднага се отправих към Уинчелси, но нея вече я нямаше там. Отне ми три месеца, за да открия следите ѝ, а ето, че отново съм я изпуснал.

Баджър го измери с поглед от глава до пети.

– Вие сте Маркърс Уиндъм?

– Да.

– Старият граф ви наричаше дяволски син. Същият ли сте?

Маркърс се усмихна.

– Чичо ми никога не бъркаше с определенията. Признавам правотата му в случая.

– Искате да ми кажете, че баща ѝ е мъртъв?

– Почти от шест месеца насам. Мигновена смърт – конят му го хвърли. Значат ли въпросите ви, че тя е все още тук? Че вие сте нейният прислужник?

– Значи ето защо никой не дойде да я вземе. Странно, че не се досетихме за такава възможност. Предполагам, че е било нещастен случай? – след утвърдителното кимане на младия мъж Баджър продължи. – Херцогинята винаги споменаваше за вас след завръщанията си от Чейз Парк. Всъщност, тя каза само, че вие сте човекът, лепнал ѝ прякора Херцогиня и че сте чедо на самия дявол. Опасявам се, сър, че чувствата ѝ към вас не са много топли.

Маркърс се разсмя.

– Няма да се разстроя, дори ако науча, че тя мрази всичко, свързано с мен. Само ми кажете, че е добре.

– При нея всичко е наред.

– Храни ли се достатъчно?

– Напълно.

– Но откъде намира средства за такава къща?

– За това, сър, най-добре би било да попитате госпожица Кохран – внезапно възприе пуританско съдържан тон Баджър. – Ако ми разрешите да попитам, защо сте тук, сър?

– Бихте ли имал нещо против да ми разрешите да вляза? Както спомнахте преди малко, необходимо е да разговарям с нея. Съвсем между другото, вие кой сте?

– Баджър. Грижа се за Херцогинята, така както го правех и за майка ѝ по-рано. Поел съм грижата и като неин готвач.

– А, вие готвите?

Голямата грозна глава кимна и най-после Маркър беше пропуснат да влезе. Той прекрачи и се озова в малко антре. Насреща му се издигаше стълбище, водещо към горния етаж. Удари го силната миризма на запържващо се месо, идваща някъде от лявата му страна. Червата му закуркаха и устата му се изпълни със слюнка. Стори му се, че чу мелодичен женски глас да припява.

– Чакайте тук, сър – каза Баджър и остави Маркър сам, изчезвайки зад една врата, която затвори след себе си. Тананикането спря като отрязано.

Маркър заудря лекичко по крака си с камшика за езда. Беше гладен, уморен и не можеше да повярва, че някакъв си прислужник го е зарязал наред някакво си антренце. Странна птица беше тоя прислужник-готвач – с маниери на възпитаник на Итън. Тя поне беше добре и не живееше сама. Но кой плащаше за къщата? За храната? За готвач?

Най-сетне вратата на стаята се отвори, появи се Баджър и каза.

– Може да влезете, сър. Госпожица Кохран ще ви приеме веднага.

Като че съм на аудиенция при кралица, помисли си Маркър раздражено.

Стаята беше малка, но правеше приятно впечатление. Усещаше се присъствието на хора в нея, живот, гостоприемен уют. На пода до канапе, покрито със син бродат, бяха струпани на купчини лондонски вестници. Много купчини; забеляза ги, колкото и да е странно, преди да забележи нея.

Бяха минали пет години от последното им виждане.

Пред него стоеше най-красивата девойка, която беше срещал през живота си. Очакванията му, че тя ще разцъфти след тринадесетата си година, далеч бяха надминати. Поразителното впечатление не се дължеше на облеклото, прическата ѝ или бижута. Семплата ѝ тъмносива муселинена рокля беше закопчана до брадичката, ръкавите напълно скриваха ръцете, а копчетата на маншетите им също бяха закопчани. Черната ѝ коса беше сплетена на дебели плитки, прибрани върху главата ѝ, а бижута не носеше. Едната ѝ буза беше изцапана с мастило. Погледът ѝ беше вперен в него, без тялото да извършва забележимо движение. Високомерно, самоуверено спокойствие, толкова нетипично за младо момиче.

Красотата ѝ беше дадена без мярка.

– Какво правиш с всички тези вестници? – бяха първите думи на госта.

– Здравей, Маркъс.

– А, да, здравей, Херцогиньо. Доста време мина.

Тя кимна в отговор.

– Баджър ми каза, че смъртта на баща ми е причината никоой да не дойде да ме вземе. Жива или умряла, без значение, аз бях забравена.

– Критакър за малко не умря от притеснение, когато ми съобщи новината. Беше преди повече от три месеца. Съжалявам, че така се е случило. Дошъл съм да те отведе в Чейз Парк.

Тя все още не помръдваше, а лицето ѝ придоби намръщено изражение. Не му подаде ръка и не му поднесе буза за целувка. Все пак, беше му първа братовчедка, по дяволите, а продължаваше да стои на разстояние от него и лицето ѝ все повече се смръщваше. В един момент осъзна, че думите му я бяха потресли. Само в течение на няколко седмици беше загубила и майка си, и баща си.

– Съжалявам за баща ти. Той беше мой чичо и аз го обичах. Смъртта му беше бърза и сигурно не е страдал.

– Благодаря ти, че ми каза за смъртта му. Мислех, че ме е забравил и не иска да ме вижда след смъртта на майка ми.

– Сега знаеш, че искаше да си с него в Чейз Парк. Човек няма власт да избира съдбата си.

Баджър се появи в рамката на отворената врата.

– Патицата е готова, Херцогиньо. Очаква ви голяма чиния, обкръжена от задушени малки картофчета, украсени със стръкчета магданоз и зелен фасул. Пригответе си и от любимия ви ябълков сладкиш. Бихте ли желали да обядвате сега? Ще разрешите ли на негова светлост да се

присъедини към нас?

Тя кимна, но мислите й очевидно бяха другаде.

– Гладен ли сте, сър?

– Да, препускал съм непрекъснато през целия ден. Ще е възможно ли някой да се погрижи за коня ми?

– Ще се наложи сам да свършите тази работа – намеси се братовчедка му. – Баджър няма време да се занимава и с нея.

– Разбирам – каза Маркърс, завъртя се на пета и се упъти навън.

– Зад къщата има навес. Там можете да подслоните коня си – извика Баджър след него.

Маркърс разбира се беше напълно в състояние да се погрижи за жребца, но друго го притесняваше – Херцогинята живееше сама с мъж, говорещ английски като джентълмен и умело справящ се със задълженията на готвач. Отблъскващо грозен и на години да й бъде баща и въпреки това в цялата история имаше нещо гнило. Какво всъщност ставаше в тази къща?

Херцогинята нямаше вид на съсипана от страдания. Завари я да си припява и с петно от мастило на лявата буза. А и изглеждаше толкова красива, че не му се искаше нищо друго, освен да стои при нея и да я гледа, преди Баджър да обяви, че обядът е готов. Доколкото му беше известно, тя не беше предвидена в завещанието на чичо му. Доколкото му беше известно, тя не притежаваше нищо. Какво ставаше тук?

III

Маркът бутна чинията си, въздъхна с облекчение и кръстоса ръце на корема си. Херцогинята беше довършила яденето си малко преди него и съвсем спокойно и невъзмутимо седеше на стола си, сякаш присъствието на чужд мъж на масата беше ежедневие за нея. Тя просто чакаше гостът ѝ да се нахрани и да заговори. Не беше се променила, откакто я срещна за първи път на девет години. Бавно въртеше винената чаша в ръката си. Качествен кристал със сигурност, няколко гвинеи¹¹ парчето. Най-вероятно част от скъп сервиз. Кой беше платил за него? Мъжът, с когото всеки ден се хранеше заедно? Придаде безгрижен тон на гласа си.

– Баджър е готвач от висока класа. Кулинарните му идеи са свежи.

– Да, проявява артистичност. Той е човек с многобройни способности.

– Например?

Тя само сви рамене, отминавайки остро зададения въпрос като наглост, каквато всъщност може би си и беше.

– Добре изглеждаш. Всички бяха силно притеснени за теб.

След като накрая се сетиха, че изобщо съществувам, помисли си тя, но гласно каза:

– Благодаря. Ти самият доста си пораснал. Ролята на джентълмен-безделник ли изпълняваше преди смъртта на ба... преди смъртта на графа?

– О, не, бях в армията. Трябваше да я напусна след смъртта на чичо. Не желаех проклетата му титла, въпреки че той не го вярваше. Честно казано, не ми пукаше, че съм единственият му наследник. Като всички други, и аз мислех, че ще се ожени след смъртта на леля и ще продължи опитите си да се сдобие с момче. Без съмнение щеше да се справи, ако смъртта не беше го изпреварила.

– Много странно. Не мога да си обясня защо не се ожени повторно.

– Нещастieto се случи само седем месеца, след като леля умря. Чичо държеше сметка за хорската оценка на поведението му, а сватба преди изтичането поне на една година от смъртта на предишната му жена нямаше да бъде приета положително.

---

11. Гвинея – златна монета на стойност 21 шилинга. Днес парична единица със същата стойност. – Б.пр.

– Той идваше често при майка ми, след като графинята умря. Дори може да се каже, че прекарваше по-голяма част от времето си с нея. Много се беше променил след смъртта на Чарли и Марк. Поне тези последни месеци бяха щастливи.

Не може да се каже, че Маркъс беше изненадан от думите ѝ. Чичо му постоянно беше отдаден на страстите си и плащаше, за да бъде любовницата му винаги на разположение. Но не можеше да го произнесе гласно; не и пред незаконната му дъщеря. Само кимна. Вместо това попита.

– Приличаш ли на майка си?

– Да, но, както вероятно си забелязал, имам очите и черната коса на баща си. Майка ми имаше разкошна златиста коса – замълча за кратко време и спокойно продължи. – Знам какво мислиш. Една и съща любовница в продължение на двадесет години – не е лесно за възприемане. Майка ми винаги изглеждаше красива, винаги се стараше да бъде очарователна, винаги беше с него, ако той пожелаеше. Нямахме караници, нямаше прищевки. Обичаше го.

– Разбирам – каза Маркъс тихо. – Съжалявам, Херцогиньо.

– Ябълковият сладкиш – обяви Баджър, появил се неусетно.

Маркъс се зачуди дали е чул разговора им и е избрал момент, в който да влезе. Ако беше така, то изборът беше добре направен.

– Благодаря, Баджър. Изглежда доста апетитно – обърна се тя към него с усмивка. А после към Маркъс. – Ще забравиш за цялото си богатство, след като опиташ ябълковия сладкиш на Баджър.

Маркъс се усмихна и отхапа парче. Очите му се притвориха от удоволствие.

– Езикът ми не би могъл да се превърти, за да каже лоша дума.

Херцогинята само кимна и продължи.

– Трудно е за вярване, че наистина не те е било грижа и не те е интересувала титлата и богатството, произтичащо от нея.

– Но е истина. Бях напълно доволен от живота си такъв, какъвто беше. Не исках да напускам армията. Там бях само син на втори син, но от мен имаше нужда. Ще ми се да вярвам, че от мен зависеха неща, че от преценките ми се е повлиял изходът на някои събития. Искрено се надявам поне да съм спасил няколко живота и да не съм пропилял глупаво нито един.

– През цялото време ли беше на полуострова?

– Записах се през август 1808 година, веднага след като Чарли и Марк се удавиха. Испанците не желяеха да се месим в Испания, затова

се отправихме директно към Португалия и се разположихме близо до Коимбра. Командир ми беше Уелингтън. Съжалявам, ако те отегчавам – добави той след кратка пауза.

– Моля те, продължавай.

Той й хвърли кос поглед. Досега никоя жена, включително и майка му, не беше проявявала интерес към тази част от живота му. Приведе се напред и бавно продължи.

– Наполеон успя да покори Испания и се отправи към Лисабон.

Херцогинята вметна неочаквано.

– Не беше ли казал Наполеон: „Аз ще прогоня англичаните от полуострова. Нищо не може да стои за дълго на пътя на моите желания“?

– Мисля, че беше казал нещо такова – отговори Маркърс, намръщвайки се.

– Моля, продължавай.

Лицето му трепна от спомена.

– Пресичахме планините на Галиция в най-големия студ на ужасна зима, предвождани от сър Джон Мур. Успяхме да се изплъзнем на французите. Храната беше малко, животните... – поклати глава, загледан в нея. Мразеше тези спомени, в които се явяваха лицата на хора – войници, офицери, негови приятели. Толкова много от тях бяха мъртви сега, а той не беше успял да го предотврати. – Стига. Повече от достатъчно е за днес.

– Какво мислиш за примирието, сключено от Наполеон с прусациите, след като им нанесе поражения при Лютцен и Бауцен?

Маркърс сви рамене.

– Ще видим колко ще изтрае. Никой от хората, които познавам, не счита, че ще продължи след края на лятото, може би и по-малко.

– Вярно ли, че Уелингтън изисква от генералите си да избягват сраженията със самия Наполеон, а винаги търси схватки с маршалите му?

– Откъде знаеш това? – изненадата му беше искрена – малко хора го знаеха.

– Чета – отговори тя безизразно. Явно беше я засегнал, отнасяйки се с нея като с дама, тоест женичка с нищо в красивата си глава.

– Абсолютно вярно. По думите на Уелингтън, самото присъствие на Наполеон на бойното поле се равнява на четиридесет хиляди мъже, и то не какви да е, а войници.

Тя се изправи и подпря лакти на масата. От свещите струеше мека светлина, в стаята беше тихо, ябълковият сладкиш остана забравен в чинията.

– Невероятно. Никога не бях го чувала. А вярно ли е, че не руската зима, а самите руснаци са причината за разгрома на Наполеон?

– Не е възможно да се каже със сигурност. Ясно е, че всички възхваляващи го като най-гениалния военен предводител откак свят светува, сочат жестоката руска зима като причина. Но чувал съм и да се говори, че руснаците взели най-доброто от победите на Наполеон и обърнали собственото му оръжие срещу него.

– Не забравяй и за разбитите му снабдителни линии. Представи си само разстоянието от западна Европа до Москва! Трудно е да се побере в ума каква екипировка, храна и дрехи са били необходими.

– Да – каза Маркърс, – така е.

Не беше в състояние да отмести поглед от нея. Дали нямаше покровител от армията или флота? От него ли беше научила толкова много?

– Колко ще ти отнеме да се приготиш за тръгване? – запита я рязко.

– За тръгване? За какво става дума?

– За идването ти с мен в Чейз Парк естествено.

– Не виждам нищо естествено в това – отвърна му и, за негова изненада, ръката ѝ се сви в юмрук. Херцогинята да му показва юмрук? Сигурно му се привиждаше. С какво я бе накарал да си покаже зъбите? Не можеше да си представи, че е възможно елегантната ѝ, безкръвна ръчица да се свие в юмрук.

– През изминалите шест месеца е трябвало да живееш в Чейз Парк. Вече се извиних за случилата се неприятност. Повече от това не мога да кажа. Прекарах последните месеци в опити да те открия. Сега, след като съм го сторил, съм тук, за да ти предложа дом и съответстващи на положението ти грижи. Ако пожелаеш да отидеш в Лондон и да влезеш в обществото, така и ще стане. Ще се погрижа да получиш достатъчна зестра. При твоята външност и интерес към военните дела, смея да твърдя, че ще получиш многобройни предложения за женитба – най-малкото от самотни офицери в отпуск.

Възвърнала спокойствието си, тя само му хвърли един поглед. Ръцете ѝ бяха положени върху бялата покривка и по тях също се виждаха петна от мастило.

– Ако женитбата е това, което искаш. Но какво друго остава на една дама? – обобщи Маркърс.

– Не. Не желая да се женя. Тук е домът ми. Много мило от твоя страна, че си ме търсил, но мина време, през което аз станах независима. Нямам нужда от представяне в обществото или зестра. Или съпруг. За

една жена могат да съществуват и други неща освен брака, Маркъс.

– Как си успяла да станеш независима? Да не би да си срещнала някой войник след смъртта на майка ти? Той ли ти разясни... – Маркъс млькна и сви рамене, но нямаше и нужда да казва повече.

Тя му се усмихна. Студена усмивка, натежала от тайни и от доста гняв. Но, както винаги, в гласа ѝ нямаше и следа от гняв.

– Това, сър, изобщо не ви касае. Въпреки всичко, интересно е да се проследят разсъжденията ви. Знанията ми за военните дела или интересът ми към събития като провалилия се опит на Наполеон да оцелее в Русия, очевидно не могат да бъдат родени от собствения ми мозък. Просто няма друг начин друг да не е оказал влияния за появата им, поточно някой военен, който, без съмнение, ме държи в тази очарователна къща, както на времето вашият чичо държеше майка ми в Роузбъд котидж.

Юмрукът му изтрещя върху масата.

– Проклятие, Херцогиньо, не исках да кажа това. Забравяш ли, че съм твой братовчед? Че съм глава на рода Уиндъм и съм отговорен за теб?

– Истина е, че си мой братовчед, но самата аз не съм нищо повече от незаконородена. Абсолютно нищо не ми дължиш, Маркъс. Не си отговорен за мен. Баща ми имаше тая отговорност, но като болшинството мъже се е смятал за безсмъртен и не е намерил за нужно да се погрижи за мен в завещанието си. Било каквото било, сега се чувствам отлично, оставена на себе си.

– Ти си на осемнадесет години, от благороден произход. Не можеш да бъдеш оставена сама.

– Почти на деветнадесет съм и е факт, че съм незаконородена и живея самостоятелно. Не се опитвай да замазваш положението, не си убедителен.

Ядът и объркването му се бореха за надмощие. Не беше срещал история, в която девойката да отказва закрилата на странстващия рицар. Най-вбесяващо от всичко бе, че тя изобщо не проявяваше признаци на смущение. Стресна го смехът ѝ.

– Мога ясно да разчета какво мислиш. Минал си през толкова трудности, за да спасиш бедната си незаконородена братовчедка, а тя ти обръща гръб. Нахранва те вкусно и обилно, а след това те гони. Съжалявам, Маркъс, но това е положението.

– Не е. Ти ще опаковаш вещите си и ще дойдеш с мен в Чейз Парк. Няма да допусна обратното заради паметта на твоя баща и мой чичо.

Бих искал да потеглим утре. Ще се справи ли Баджър за толкова време?

Думите му бяха отминати без никакво внимание. Тя гледаше в някаква точка в пространството, а очите ѝ бяха присвити като при дълбоко замисляне или нещо подобно. Най-неочаквано си затананика непозната за него мелодия.

– Извини ме – изправи се тя и се обърна към него. – Не си тръгвай, Маркърс. Няма да се бавя.

В следващия момент изчезна от трапезарията, а зад нея изоставеният граф Чейз беше изпаднал в пълно недоумение и това беше изписано върху лицето му.

– Бихте ли желал бренди, милорд? Може би портвайн или бордо?

– Портвайн – след като му беше сервирано, започна да отпива малки глътки, очаквайки завръщането ѝ. Минаха петнадесет минути. Графът се обърна към Баджър, появил се, за да разчисти масата от чиниите.

– Какво прави тя?

– Не бих могъл да кажа.

– Разбира се, че можеш, но не желаш. Е хайде, Баджър, как, по дяволите, може да си позволи такава къща? Как може да си позволи да плаща на теб? Има някакъв мъж, нали? Военен е и плаща всички сметки.

– Говорете с госпожица Кохран, милорд.

– Бих искал утре да потегля обратно. Ще бъдете ли готови, Баджър? Запитаният се изправи в целия си внушителен ръст.

– Ще трябва да го обсъдите с госпожица Кохран – после омекна, добавяйки. – Трябва да разбирате лоялността, сър. Бил сте в армията. Много малко неща са по-ценни от абсолютната лоялност.

Маркърс въздъхна и постави чашата си на масата.

– Прав си, разбира се. Мислиш ли, че Херцогинята би имала против да се присъединя към нея?

– Мисля, че я чувам да се връща. Ах, сър, на нея сега несъмнено ѝ е много трудно, научавайки, че баща ѝ е мъртъв от половин година и че не той я е забравил, а вие – всички останали. Много смърт ѝ се насъбра за последните няколко месеца.

– И да е така, тя го прикрива добре – каза Маркърс. – Няма скръб, няма сълзи, нищо. Никакви молби, обяснения, радост от срещата ни, никакво съгласие с мен за каквото и да било.

– Напълно естествена реакция. Какво друго очаквате?

– Нищичко вече не знам – Маркърс вдигна чашата и разлюля тъмночервената течност в нея. Проклятие, идеше му да удуши братовчедка си.

– Пипайте меко, сър – Баджър задържа вратата отворена, за да мине Херцогинята през нея.

– Извини ме за забавянето – каза тя и добави. – Би ли предпочел да останем тук или да се преместим в гостната?

– Тук е добре. С какво се занимаваш?

– С разни неща. Нищо, което да те засяга.

За да прикрие нарастващото си объркване, той заяви с нетърпящ възмущение глас на абсолютен господар.

– Няма какво да обсъждаме, връщаш се в къщи.

– Няма да стане така, но благодаря ти все пак за проявата на отговорност, чувството за вина, или каквото и да те е накарало да постъпваш така. Моля те, Маркърс, чуј ме и ми повярвай – върху теб не лежи никаква грех. От теб научих, че баща ми не ме е забравил и съм ти благодарна. Сега, съжалявам, но в къщата няма къде да спиш. В Бидъндън, много близо до знака на бидъндънските девици...

– Кои, по дяволите, са бидъндънските девици?

– Значи на идване не си минал през селото. Няма значение. Девиците са Елизабет и Мери Чокхърст и са живели през дванадесети век. Били са сиамски близначки. Както и да е, странноприемницата „Чекърс“ не е за пренебрегване. Въпреки че е малка, сигурно ще се намери място за новия граф Чейз – тя се изправи и му се усмихна. Подобие на усмивка, но все пак повече от нищо.

Маркърс застана пред нея, давайки си сметка, че видът му е по-скоро заплашителен, отколкото внушаващ загриженост.

– Ще се върна утре сутринта.

Баджър го чакаше в малкото предверие и без много шум му отвори вратата и го изведе навън.

– В странноприемницата ще се погрижат за коня ви, милорд.

– Не би било лошо – каза Маркърс, поклащайки глава. – Сиамски близначки. Забележително.

На следващата сутрин Маркърс завари Херцогинята, облечена в избеляла сива рокля и с ръкавици на ръцете да копае в една цветна леха. Той скочи от коня, върза го и се запъти към нея. Тя вдигна поглед към него. Слънцето беше зад гърба ѝ и главата ѝ беше обкръжена от сияен ореол. Челото ѝ беше покрито с капчици пот, а лицето ѝ беше изцапано на две места. Изглеждаше чудесно – човек не би могъл да съдържи възхищението си.

– Много обичам да се занимавам с градината, както и майка ми. Само дето на мен повече ми се удава. Време имам, така че защо да не се занимавам?

– Откъде изведнъж имаш толкова време? Значи ли това, че няма внезапно да скочиш и, тананикайки си, да изоставиш розите?

– Винаги е възможно да се случи.

– Искам честен отговор, Херцогиньо.

– При положение, че имам желание да го дам.

Доця му се да я перне по лицето. Вместо това приклепна до нея.

– Откъде намираш средства да се издържаш?

– Вече не мислиш, че е замесен мъж?

– Никога не съм го мислил. Не точно. Ти не би го направила. Но, за Бога, сигурно ти е ясно, че погледнато отстрани, се пораждат съмнения. Ти си само едно младо момиче, а пък...

– Минаха цели пет години, Маркъс. Ти нямаш и най-приблизителна представа що за характер притежавам. Или пък не притежавам. Какви са моите способности и дали имам такива. Накратко – ти не знаеш абсолютно нищо за мен.

– Близначките тъгуват за теб, както и леля Гуенет. Те искат да се върнеш у дома заедно с мен.

Погледът ѝ, вперен в изцапаните ръкавици, скри усмивката ѝ.

– Маркъс, ти си станал много красив мъж, а тъй като си и граф Чейз, без съмнение, ще бъдеш много търсена партия за женитба. Ще те преследват едва ли не всички жени, които не са успели все още да се омъжат, и някоя от тях скоро ще те впримчи. Ще ти се наложи да мислиш и за наследник. Не мога да си представя, че жена ти ще ме търпи да се мотая наоколо. Аз съм незаконородена. Няма да е лошо да го запомниш.

– Но аз не съм още и на двадесет и пет! За Бога, дай ми още няколко години, преди да ме оковеш за някоя жена.

– Извини ме. Напълно разбирам нежеланието ти, защото и аз го изпитвам. Трябва да признаеш, че под влияние на необичайните условия, в които съм възпитана, у мен лесно би могло да се породи донякъде цинично отношение към връзките между мъже и жени, особено между женените мъже и неомъжените жени.

– Нищо подобно, да го вземат мътните. Слушай, Херцогиньо, ти не можеш да продължаваш да живееш тук, сама с мъж, дори и той да ти е прислужник. Репутацията ти ще бъде съсипана. Възпитанието ти не съответства на сегашното ти положение. От теб се очаква да станеш

съпруга на джентълмен и да бъдеш майка на децата му. Такова бъдеще искам да ти осигуря, както това би сторил баща ти. Не можеш да останеш тук. Моля те!

Тя не помръдна и не продума, ръцете ѝ почиваха, заровени в земята. Черна, силна, плодородна земя.

Маркът бавно се изправи, дотолкова вбесен от мълчанието и ината ѝ, че от устата му не можеше да излезе и дума. Сетне изрева, колкото му глас държи.

– С какво се занимаваш, та си позволяваш да живееш в тази хубава къщичка?

Много бавно, тя се изправи до него, отупа ръкавиците от пръстта и ги пусна на земята.

– Би ли желал да закусиш, Маркът? Все още е достатъчно рано.

– Ще те удуша – каза той, вперил очи в гърлото ѝ, напълно скрито от роклята. – Да, така ще направя, но след закуска. Какво ще ни предложи Баджър?

IV

Чейз Парк**август 1813 година**

Два месеца, мътните ги взели, помисли си той и смачка листа, съдържащ само няколко реда, изпратени му от нейна светлост – проклетото момиче, което самият той беше нарекъл херцогиня преди много години. Как се осмеляваше?

Разгъна листа и отново зачете, чувствайки как кръвта се качва в главата му.

Милорд,

Много любезно от ваша страна да изпратите грозде от имението, което наследихте. Истинско удоволствие беше за Баджър да го използва за най-разнообразни ястия.

Предайте моите благопожелания на близначките и леля Гуенет.

Беше подписано *Ваш слуга* и толкоз – нито Херцогинята, нито име. Нито дори покорен слуга, каквато и не беше, да пукне дано.

Вдигна поглед и съзря Критакър, застанал на прага, очевидно страхуващ се да произнесе и дума.

– Какво е малкото име на госпожица Кохран?

– Херцогинята, милорд.

– Не, не, истинското и име. Аз я нарекох Херцогиня, когато беше на девет години, но изобщо не мога да си спомня истинското ѝ име.

Критакър изглеждаше объркан.

– Не зная. Да попитам ли лейди Гуенет?

– Остави. Не е толкова важно. Просто имам писмо от нея. Получила е гроздето. Баджър го използвал да приготвя това-онова. Предполагам, че е добре. Не пише нищо повече. Предполагам, че ще отговоря на писмото ѝ, но бих предпочел да я убия, или поне да я осакатя, или да я стисна за врата – за мъничко, просто колкото да привлече вниманието ѝ.

Критакър отстъпи заднешком към вратата.

– Можем ли да прегледаме останалата ви кореспонденция по-късно, милорд.

Маркърс изръмжа, взе лист хартия и натопи перото си в ониковата мастилница на бюрото. Написа следното.

Скъпа Херцогиньо,

Не мога да изразя с думи колко се радвам, че Баджър е толкова доволен от проклетото грозде. Искан ми се да вярвам, че сте добре, въпреки че не споменавате за това в писмото си. Аз съм добре, леля Гуенет е добре и братовчедките са добре, въпреки че Антония си поръчва романчета от Лондон, а на мен разправя, че се е пристрастила към религиозните беседи. Фани пълнее и леля Гуенет ѝ заяви, че никой джентълмен няма да прояви желание да разговаря с нея при положение, че има повече от една гуша. Предполагам, че няма да ми кажете с какво се занимавате, та печелите достатъчно пари и за къщата, и за храна, и за Баджър.

Ваш слуга, Маркър Уиндъм

Прекалено се увлече в писането – помисли си. – Тя не заслужава цялото това красноречие. Все пак внимателно сгъна хартията и я пхна в плик, написа четливо адреса и го запечата с червен восък, върху който притисна пръстена с печата си. Зачете се в „Лондон Газет“ и насочи вниманието си към последните новини от войната. Шварценберг се беше опитал да атакува Дрезден, пресичайки планините в Бохемия. Само че французите междуременно превърнали града в укрепен лагер и без, особени затруднения съумели да отблъснат некоординираните действия на съюзниците. Появил се и Наполеон със свежи подкрепления и Шварценберг бил принуден да се спасява в Бохемия, загубвайки тридесет и осем хиляди души. Тридесет и осем хиляди! Маркър не можеше да се насили да го възприеме. Боже всемогъщи, толкова много войници, изкляли заради нечия некадърност, хора, които можеха все още да са живи! Ръцете го сърбяха за действие, но не биваше да поема такъв риск, преди да се е оженил и сдобил с наследник. Дължеше го на непрекъснатата четиривековна линия на рода Уиндъм.

Проклятие!

Обърна се в креслото си и дръпна шнура на звънеца. Критакър се появи след по-малко от две минути. Маркър се предаде с въздишка на неизбежното – да бъде занимаван през следващите три часа с работите на имението. Поне беше научил нещичко за разните търговски занимания на чичо си, колкото да не изглежда като пълно магаре в това отношение.

Пиупел котидж

ноември 1813 година

Херцогинята гледаше като омагьосана писмото. Умът ѝ не го побираше. Прочете го втори, а след това и трети път. Провикна се, без да си дава сметка, че всъщност е изкрещяла.

– Баджър, ела тук бързо!

Чу как всичко се разхвърча по пътя му – от кухнята, през коридора, откъдето влетя в дневната. Беше задъхан и имаше разтревожен вид.

– Съжалявам, че те изплаших. Моля те, ела и прочети това. Не мога да повярвам. Звучи абсурдно, сигурно е шега. То е... – тя се спря и подаде писмото на Баджър.

Погледът му се премести от преbledнялото ѝ лице към писмото. Прочете го. Подсвирна и го прочете отново и след това още веднъж. Настани се на канапето до нея и взе ръцете ѝ в своите. После проговори тихо.

– Шокиращо е, наистина. Изглежда всичко живо те е търсило. На графа отне само два месеца да те открие, но този джентълмен е загубил доста повече време. Твърди, че те издирвал от миналия май. Ето, че и той те е намерил.

– Маркърс не знае за нищо от написаното.

– Не, и мисля, че така е най-добре. Това приятелче, адвокатът, е реалист. Дава си сметка, че положението ти автоматично се превръща в твърде деликатно и че всичко зависи от обстоятелството той първи да разговаря с теб, а не да разреши графът или някой от семейството да се доберат до теб преди това. Мъдър човек.

– Искане да ме посети следващия понеделник.

– Аха, така пише – Баджър потупа лекичко ръцете ѝ и се изправи. – Радвам се, Херцогиньо, че баща ти не те е забравил. Постъпил е правилно. Няма да ми е неприятно да си спомням за него сега.

– Чудя се какво ли още ми предстои да науча – каза тя.

– Ще се разбере, когато въпросният господин Уикс пристигне – отвърна Баджър и се върна към готварските си занимания.

Господин Уикс беше много стар и много слаб. Влажните му очи блестяха добросърдечно. Усмивката му, в която липсваха половината зъби, също преливаше от доброта и това уталожил голяма част от притесненията ѝ.

– Здравейте – каза той и галантно се наведе над ръката ѝ. – Изпитвам огромно удовлетворение, че най-после ви намерих. Трябва да кажа,

че съм очарован от къщата, която притежавате. Боже, с какво удоволствие бих пийнал малко чай, а представям си как вие, млада госпожице, бихте искала да научите всичко за тази необикновена, но крайно благоприятна за вас ситуация!

Херцогинята го покани, предложи му чай и приседна на креслото си, стиснала ръце в скута си.

– Името ви, както ви уверих в писмото, понастоящем е госпожица Уиндъм. Баща ви се ожени за майка ви миналия ноември, два месеца преди внезапната му смърт. Веднага ме нае да уредя закононото ви положение, с което най-сетне успях да приключа през май. Не можех да се свържа с вас веднага, защото трябваше да подсурия положението ви срещу евентуалните действия на някой член от семейството. Но сега вие сте пълноправен член на рода Уиндъм. А за да ви открия, скъпа госпожице Уиндъм, се наложи да наема детектив и той проследи дирите ви чак дотук, в Смардън.

Видът ѝ издаваше неопишуема изненада и това беше разбираемо.

– Нито майка ми, нито баща ми са споделяли нещо подобно с мен, сър. Мислех, че обръщайки се към мен като госпожица Уиндъм, вие просто проявявате любезност, евентуално дори заблуда.

– На практика, скъпа моя, вие имате положението на лейди. Дъщеря сте на граф и сте равнопоставена на другите му дъщери, лейди Фани и лейди Антония. Баща ви ми беше казал, че пази всичко в пълна тайна, докато станете негова законна дъщеря. Ужасно съжалявам, че и двамата ви родители бяха застигнати от смъртта толкова неочаквано и ви оставиха сама и беззащитна, в неведение какво са сторили, за да сложат в ред живота ви. Те и двамата много ви обичаха.

– Да – произнесе тя бавно, с поглед, вперен някъде зад събеседника ѝ, – те наистина са се погрижили добре за мен. – Сега вярваше, че баща ѝ наистина я е обичал. Наведе глава и заплака. Сълзи се затъркаляха по бузите ѝ и закапаха върху ръцете ѝ. От устата ѝ не излизаше никакъв звук, издаваха я само сълзите. Баджър беше този, който ѝ подаде носна кърпичка, обръщайки се към господин Уикс.

– Благодаря, Баджър – каза тя. Лицето ѝ беше бледо, носът – зачервен, а очите – мокри, и на господин Уикс тя се стори най-пленителната млада дама, която му се беше удавало да види от доста години насам.

– Имате очите и косата на баща си – каза господин Уикс. – Само веднъж съм виждал майка ви. Забележителна жена. Умна, каквато сте и вие. И толкова ослепително красива, че не можех да сваля очи от нея, опасявам се, само стоях и я гледах, и я гледах, докато баща ви се разсмя

и каза, че било нормално, дето всеки мъж зяпвал, когато я зърне. А вие в никакъв случай не ѝ отстъпвате по красотата. Сега ще заемете полагащото ви се място в обществото, лейди Херцогиньо. Лейди Херцогиня – колко странно звучи. Баща ви настояваше, че това е името ви, когато го попитах за него. Ако правилно си спомням, думите му бяха: Да, Уикс, тя е лейди Херцогиня и нищо друго. Тя притежава очарование и характер, способни да налагат промени около нея, ако ѝ се даде възможност и аз възнамерявам да ѝ дам тази възможност. Така, миледи, вие преставате да сте незаконородена и никой не е в състояние да ви наложи да продължите да живеете в изолация. Накратко, сега сама сте си господар и можете да правите каквото пожелаете – заключи господин Уикс с лъчезарен вид.

– Но аз съм напълно доволна от положението си. Наистина се радвам, че родителите ми са се оженили, но не виждам как този факт може да промени положението ми, което, освен това, не се нуждае от промяна. Настоящият граф, братовчед ми Маркърс Уиндъм, също успя да ме открие и ме покани да живея в Чейз Парк. Предложи ми също въвеждане във висшето общество и зестра. Аз отказах предложението. Оценявам усилията ви да съхраните в тайна извършеното от баща ми, господин Уикс, но Маркърс щеше да бъде доволен, ако го узнаеше. Трябваше да го уведомяте – той нямаше да се опита да попречи на действията ви.

– Вероятно – каза господин Уикс и отпи малка глътка от чая си. – И все пак отношенията ми с хората са ме научили да бъда изключително внимателен, скъпа моя. Но аз съвсем не съм приключил с новините. От това, което съм чувал за настоящия граф, той трябва да е човек, достоен за уважение – приятел, на когото може да се има доверие, храбър войник, интелигентен и лоялен. Но той вече не е в армията. Отговорностите, очакванията, изискванията към поведението му са различни сега, когато е заел положението на джентълмен, принадлежащ към определено съсловие. Може и като такъв да е запазил качества, достойни за възхищение и доверие. Но дори и да е имал намерението да не се променя и при новото си положение, това вече няма никакво значение. Както казах, има и още новини – адвокатът се покашля леко в шепата си, вдигна глава и широко ѝ се усмихна. – Позволете ми да ви поднеса поздравленията си, мадам, госпожице наследница.

Чейз Парк
декември 1813 година

Маркъс спря жребеца си, скочи бързо от него и хвърли юздите на Ламбкин – конярчето, на което имаше най-голямо доверие, заради изключителната му привързаност към животното.

– Добре го разтрий, Ламбкин. Доста го поизпотих днес, диша тежко.

– Добре, милорд – отвърна момчето, което вече потупваше муцуна-та на коня и разговаряше с него с помощта на някакви неразбираеми звуци и думи.

Денят беше топъл, слънцето светеше ярко, а беше средата на декември. Чакаше го много работа, но в мига, когато слънчевите лъчи бяха осветили спалнята му, беше решил, че всичко може да почака, само не и хубавото време. Не можеше да забрави, че живее в Англия, при това в Йоркшир. Спиърс само беше кимнал, когато сподели заключението си с него.

– Приготвил съм костюма ви за езда, милорд. Във високите си ботуши бихте могъл да се огледате по-добре, отколкото в огледалото си.

– Как разбра, че ще реша да отида на езда? – опули се Маркъс, както си беше по нощница – реликва от зимите, прекарани в Португалия, чиято материя скоро заплашваше да се разпадне.

Спиърс само се усмихна и продължи.

– Наредил съм да пригответ банята ви, милорд. Ще желаете ли да ви обръсна?

– Задаваш ми всяка сутрин този въпрос и отговорът все още е не, Спиърс. Не мога да допусна мързелът да ме обхване дотам, че да не мога да се оправям с бръснача.

– Много добре, сър. Наточил съм го, както обикновено. Така беше и в последните години от живота на чичо ви, който също не ми разрешаваше да го бръсна. Когато започна да си позволява да пийва повечко, негова светлост беше безкрайно благодарен, ако се справях с бръсненето вместо него.

– Благодаря ти, че сподели с мен това. Аз ще постъпя като чичо ми – ще почакам първо да се разглезя и чак тогава ще поверя бръснача си в други ръце. Между другото, Спиърс, чух те да си припяваш и първоначално помислих, че ми се присънва, защото още не се бях събудил съвсем. Струва ми се, че не съм чувал песничката по-рано.

– Наистина е остроумна, милорд – усмихна се Спиърс и продължи с дълбокия си баритон.

Наполеон трийсет дни ни даде,
за да изчезнем ний без шум и дим,
но че имаме и пушки той забрави
и ни дава вече трийсет и един.

Маркъс изсумтя.

– Гласът ти предизвиква много повече възхищение от песента, Спирс. Кога Наполеон ни е давал тридесет дни?

– Да напуснем Берлин, милорд. Шварценберг беше заповядал на Бернадот да отбранява града, но Бернадот заповядал отстъпление и щял да го напусне, ако не бил разубеден от негов подчинен – Бюлоф.

– Аха, но фактите са малко по-различни. Нямахме никакво условие за тридесет или тридесет и един дни, само намеци.

– Безспорно лиричната измислица влиза в правата на авторите на песнички, милорд. Доколкото разбирам, авторът на тази е извънредно популярен сред всички армейски чиновци. Момчетата ни си припаяват неговите куплетчета докато маршируват.

Маркъс се усмихна, улавяйки се да си тананика глупавите стихчета, когато Сампсън отвори пред него внушителната входна врата и го въведе вътре с поклони – част от безбройните церемониалности, с които подчинените му изразяваха почтителното си отношение към него. С това също се свикваше, но по привычка Маркъс благодари на Сампсън и каза.

– Предполагам, че Критакър ме очаква в кабинета с печално изражение на вечно гузната си физиономия и с купища документи за преглеждане.

– Да, милорд, бих казал, че благоволихте да дадете твърде точно описание. Чух го да крещи преди около двадесет минути, когато му предадох пощата за ваша светлост. Аз незабавно се отправих към кабинета, воден от потискащата мисъл, че той може да се е поддал на внезапен пристъп на някакво свое желание, за което – ако разрешите да добавя – мястото е крайно неподходящо. Но изглежда става дума за послание от много съществено значение, милорд, което го е шокирало и неволно го е подтикнало да прояви гласно своите... ъ-ъ... чувства.

Маркъс, силно заинтригуван, се отправи към кабинета си, без дори да се преоблече. Първите му думи, след като отвори широко вратата, бяха.

– Хайде, Критакър, без заобикалки и без много шум очаквам да ми обясниш точно какво те е накарало да дадеш воля на своите... ъ-ъ...

чувства.

Без да обели думичка, мъжът подаде на Маркъс лист хартия. Граф Чейз прочете съдържанието два пъти, хлъцна от удивление и каза.

– Боже мой! Това надминава границите на въображението ми. Разрешавам ти да се отдадеш на пристъп на някое свое желание, ако изпитваш такова, Критакър.

– Пристъп на желание, милорд?

– Чу ме добре, човече. Ти си мой секретар и твое задължение е да схващаш значението на думите, с които си служа.

Критакър остана смълчан като часовника над камината, който поради счупване не изпълняваше функциите си от повече от седемдесет и пет години. Имаше вид на агонизиращ.

– По всичко личи, че Херцогинята ще ни гостува – каза Маркъс с поглед, вперен през тесните прозорци, гледащи на изток. – Не пише, че се кани да остане в имението, но предполагам, че ще бъдем заедно поне за кратко време. Противното би било глупаво. Мисля да се погрижа тя да остане тук. Тя ще ми се подчини, защото освен че съм мъж, а тя – жена, аз съм граф Чейз и неин братовчед и нейно задължение е да постъпва, както аз ѝ кажа.

– Господин Спиърс е на мнение, че посещението ще е в скоро време, милорд.

Маркъс обърна погледа си към него. Както изглежда, беше се оформил съюз между иконома, секретаря и личния му прислужник.

– Съгласен съм, че Херцогинята е горда, но не и глупава. Най-малкото, не вярвам да прояви глупост в случая.

По думите на Спиърс, гордостта в много по-голяма степен оправдава вършенето на неразумни постъпки, отколкото глупостта.

Маркъс внимателно сгъна писмото, пусна го в джоба си и се качи да се преоблече. Е, Херцогиньо – помисли си той, – ето че ти се налага да дойдеш при мен. По-късно, прочитайки писмото още веднъж, вниманието му беше привлечено от последните две изречения.

Господин Уикс би желал да те види в четвъртъка, следващ пристигането ми. Не се съмнявам, че вече го познаваш.

Какво, по дяволите, желаше лондонският адвокат на чичо му? Имаше ли още нещо, което не знаеше? Какво?

Тя пристигна в Чейз Парк седмица преди Коледа. Имаше

възможност да го стори до първи януари 1814 година, но беше решила по-скоро да приключи цялата история.

Двамата с Баджър бяха застанали на високите стъпала пред входната врата на имението и тя тъкмо протягаше облечената си в ръкавица ръка, за да хване чукчето във формата на лъвска глава, която винаги я беше плашила като дете. Не успя да почука – вратата се отвори и насрещя ѝ застана излъчващият лъчезарност Сампсън.

– Госпожице Херцогиньо! Всъщност, лейди Херцогиньо! Какво щастие, какво радостно събитие! Влезте, моля, влезте. Кой е този човек?

– Баджър, моят... прислужник.

– А, добре, това няма значение. Без съмнение негова светлост ще се погрижи всичко да е наред. Той ви очаква в библиотеката. Моля, придружете ме, лейди Херцогиньо. Вашият... ъ-ъ... прислужник...

– Името ми е Еразъм Баджър, сър.

– А да, господин Баджър, аз ще ви заведа горе, за да ви представя лично на господин Спиърс, личния прислужник на негова светлост. Може би тримата ще успеем да намерим общ език и да обсъдим... ъ-ъ... положението.

Баджър погледна Херцогинята, но тя само се усмихна хладно.

– Иди със Сампсън. Негова светлост едва ли ще се осмели да ми прегризе гърлото в собствената си библиотека.

Влезе тихо в смущаващо грамадно помещение. Маркъс седеше зад бюрото си. Не се помръдна, когато я видя, застанала на прага, само каза.

– Ти дойде.

Тя кимна.

– Налагаше се да дойда. Писах ти.

– Да, за да се превърнеш в чистокръвна Уиндъм, трябвало е да покажеш лицето тук преди първи януари 1914 година. Не ми е ясно защо. Или законът вече те е направил Уиндъм, или не. Това е очевидно и за теб. Има още, нали?

Тя не желаше да му разкаже останалото, за истинската причина на пристигането си. Не можеше да му нанесе такъв удар. Господин Уикс щеше да го стори. Така че се задоволи просто да стисне устни и да вирне брадичка.

Маркъс изсумтя, захвърли документите, които стискаше в едната си ръка и заобиколи от другата страна на бюрото.

– Поздравления за сватбата на баща ти и майка ти.

– Благодаря. Искаше ми се да бях знаела, поне колкото да мога да

се досетя, преди...

– Е, сега знаеш и си вкъщи, където е мястото ти. Коледа е след седмица. Възнамерявам да отида заедно с близначките и Спийърс да нацепим дърва за коледния огън в гостната. Би ли желала да дойдеш с нас?

Може би за първи път откакто я познаваше, съзря нещо подобно на възление в очите ѝ, но то угасна, преди да се разгори. Тя кимна хладно и му отговори.

– Благодаря, Маркър. Много си любезен. Искам да ти кажа, че наистина съжалявам, ако присъствието ми тук, в новото ми положение, ти създава притеснения.

Гласът му прозвуча сурово след нейните думи.

– Глупости. Чейз парк е твой дом, както е и мой. Ако не се инатеше като зверче, можеше вече да живееш тук от шест месеца, а не да...

Спря, разтърси глава и се опита да преглътне останалото, но не можа да се съдържи и за кой ли път вече я попита.

– Как печелеше пари, за да поддържаш проклетата къща? Как можеше да си позволиш такъв хубав кристал?

– Кога ще ходите за Бъдник?

– След час – отвърна ѝ, втренчен в бялата ѝ шия, а пръстите му се свиваха и се разтваряха. Този път роклята ѝ беше по-стилна, яката не се закопчаваше чак до брадичката, а загатваше за прелестите, криещи се под нея – твърде изкусителни според Маркър. – Облечи си топли дрехи и обуи дебели ботуши. Имаш ли такива?

– Не, сигурно ще се наложи да си облека дрехите за смяна и чифт пантофи. Разбира се, че имам достатъчно дрехи, Маркър. Не се притеснявай. Не се дръж като мой настойник. Много те моля да не забравяш, че разликата ни е само пет години. Накратко, братовчедо Маркър, и двамата сме прекалено млади, за да се качваме един другото на главите.

– Какво, по дяволите, говориш? Все още си на осемнадесет. Почти е сигурно, че ще бъда определен за твой настойник, въпреки скромната ми възраст. Затова те съветвам, Херцогиньо, да престанеш да ме вбесяваш.

– Дали ще се вбесяваш или не, Маркър, не ме интересува. Аз съм тук, защото така трябва да бъде. Повече няма какво да обсъждаме. А в момента съм на деветнадесет години.

– А ще благоволиш ли да останеш?

V

Чудесна Коледа, у дома, сред най-близките от семейството, мислеше си Маркърс, докато отпиваше греяно вино, подправено с индийско орехче, а върху лицето си усещаше топлината от пламъците на огъня. Предишната Коледа беше прекарал край лагерен огън, сред мразовитите хълмове на Галиция, заедно с петдесетина от неговите войници, изправен пред въпроса дали новата година ще му донесе битки и смърт.

Обърна се и погледна събраните. Дойде му на ум, че не е купил подарък за Херцогинята, макар че тя и да не го заслужаваше. Е, все още имаше време, оставаха пет дни до Коледа. Утре пристигаше от Лондон адвокатът на чичо му. Намръщи се, чудейки се какви ли още може да ги е свършил чичо му. Без съмнение уреждането на положението на Херцогинята беше добре свършена работа, но оттогава се беше променило отношението на леля Гуенет към нея. Значително. Не можеше да разбере защо не приема истинската дама, при положение че нямаше нищо против незаконородената. Чудно, много чудно. Заслуша се в думите на леля Гуенет.

– Херцогиньо, Маркърс ни каза, че си живяла в Смардън, в някаква къща, заедно с мъж. Честно казано, скъпа моя, като се има предвид не особено благоприятстващия ти произход, подобно обстоятелство излага репутацията ти на прищевките на хорските сплетни.

Херцогинята я дари с усмивка, без ни най-малко да показва, че спойствието ѝ е нарушено.

– Никога не са ми били давани основания да смятам, че има за какво да се срамувам от произхода си, госпожо.

– И така да е, ти си живяла заедно с мъж.

– Да, името му е Баджър; изпълняваше задълженията на мой иконом и готвач. Забележителен човек. Всъщност той продължава да ми служи като камериер.

– И така да е, поведението ти се отклонява от изискванията за една дама – държеше на своето леля Гуенет, но в този момент се намеси Маркърс, подразнен от прекалено морализаторския ѝ тон на стара мома, съзнавайки, че и неговите напътствия са звучали по същия начин.

– Няма смисъл да се говори повече за това, лельо. Херцогинята вече е тук.

– Придружавана от мъжа.

– Така е – каза Херцогинята спокойно и замълча. Продължи, след като отпи от виното си.

– Може би Кук би трябвало да поговори с Баджър, чието вино е най-вкусното, което някога съм опитвала. Прибавя в него някакви тайни съставки и досега не ги е разкрил на никого. Спомням си как го умоляваше майка ми, като го убеждаваше да продаде рецептата си и така да ни направи богати. Всичките й усилия бяха напразни.

– Мога да потвърдя, че Баджър е кулинарен експерт, лелю.

– Скъпи ми Маркърс, този човек е живял първо с майката, а после и с дъщерята. Говори превъзходен английски. Той подражава на стоящите по-горе от него. Не може да се допусне човек с такива претенции да се опитва да упражнява влияние. А тя казва, че й е все още камериер. Камериер? Това е скандално и ти, като глава на семейството, не трябва в никакъв случай да го допускаш да продължава. Името Уиндъм е вече достатъчно окаляно и не мога да приема да продължава да се черни.

– Името ни се подмята с неуважение? Защо? Може би вие считате, госпожо, че аз съм причината, защото баща ми е само втори син, а аз – само негов син?

– Не се прави на глупак, момчето ми, не ти отива. Разбира се, че не ти си причината. Името ни е в устата на хората напоследък – откакто Херцогинята стана законно дете на чичо ти. Прибави и факта, че едно момиче е обслужвано от мъж, който я придружава, и резултатът е очевиден и за слепец.

– Виж какво, лелю, бих те помолил да го погледнеш и от друга страна, а именно, че моят чичо, бащата на Херцогинята, е преценил как да постъпи най-правилно и го е сторил. А що се отнася до тая работа с камериера...

Прекъсна го напълно спокойният и владеещ се глас на Херцогинята.

– Стореното е сторено, уважаема госпожо, и се страхувам, че връщане назад няма. Вярвам, че клюките по адрес на семейството ще престанат с време. Друго ме притеснява. Наистина ли смятате, че английският на Баджър оказва такова вредно влияние?

– Не, не смята – намеси се Маркърс, затваряйки с един поглед устата на леля си. – Особено като се има предвид, че Спиърс му е достоен противник в красноречието.

– Маркърс, всичко това е много хубаво, но ти не можеш да му разрешиш да остане тук като неин камериер.

– Камериер? – включи се и Антония в разговора, вдигайки глава от

романа, заемащ вниманието ѝ в последно време – твърде отблъскващ с качествата си средновековен романс. – Той е твой камериер, Херцогиньо? Колко интересно. Поддържа ли ти прическата? Приготвя ли ти банята? Ще ми го представиш ли утре?

– Стига да искаш, Антония.

– Баджър ще остане – заяви Маркърс с нетърпящ възражения глас. – Точно с какви задължения, ще реша допълнително.

– Мисля – каза тихо Херцогинята, – че аз трябва да реша какви да бъдат задълженията му.

– Не съм на същото мнение – каза Маркърс. – Можеш да живееш в Чейз Парк, но не си негова господарка. Да се разпореждаш с прислугата в голямо имение не като да заповядваш на едного в къщичка. Както и да е, ще го обсъдя и с теб, и с Баджър. За да не забравя, Херцогиньо, радвам се, че се вразуми и сега Чейз Парк е твоят дом. Би ли желала да споделиш какво те подтикна да промениш възгледите си?

Очевидно Херцогинята не възнамеряваше да споделя с него каквото и да било. Изражението ѝ не се промени. Белите ѝ ръце останаха отпуснати в скута. Единственото ѝ движение бе да постави чашата си с вино на ниската масичка до себе си. Толкова дяволски грациозна е във всяко движение – мислеше си братовчед ѝ, докато я наблюдаваше. В съзнанието му изникна картината, когато я видя коленичила в градината, изцапана с пръст, с коса, паднала върху влажното ѝ чело – и в онзи момент красива и напълно владееща се. Винаги красива и напълно владееща се. Чудеше се дали е способна на дълбоки чувства, дали ѝ се е случвало да крещи, да плаче или да се муси, или пък добре изгледеното и непоклатимо външно спокойствие са нейна същност.

Фани, която гледаше замечтано към поднос със сладкиши с лимонена есенция, улови предупредителното намръщване на леля си и се извърна настрани с нещастно изражение на лицето. Херцогинята се обади.

– Искаш ли ябълка, Фани? Много са вкусни. Аз току-що изяход една.

Фани сви рамене, после улови ябълката, която Маркърс ѝ подхвърли. Изтри я в ръкава си и си спечели още един неодобрителен поглед от леля Гуенет. Маркърс се усмихна на Херцогинята, но тя не му обърна внимание.

– Става късно – каза леля Гуенет няколко минути по-късно. – Мисля, момичета, че за вас е време да лягате.

– Добре – каза Антония, затвори книгата и широко се прозя. След това се обърна към Херцогинята. – Ти си ни наполовина сестра; Маркърс

всичко ни разказа. Вече не си братовчедка ни от Холандия.

– Точно така. След като скъпата ви майка умря, баща ни се ожени за моята майка. Той ме направи своя законна дъщеря.

– Ти беше копеле – каза Фани, без в гласа ѝ или върху лицето ѝ да проличи злоба. – Колко странно. Спомням си как с Антония спорехме дали си от Холандия или от Италия. Трудно беше да решим, защото не те бяхме чували да говориш който и да е от двата езика.

– Да, аз бях копеле – по-точно до миналия май.

– Наистина, скъпа моя, не е нужно да го демонстрираш толкова шумно – намеси се леля Гуенет. – Ще накараш хората да мислят, че не си се срамувала от произхода си.

– След като мнението ми не е било поискано по какъвто и да е начин при раждането ми, защо би трябвало да се срамувам от него, госпожо?

– Все пак... – започна леля Гуенет, но беше прекъсната от Антония.

– Сега ще можеш да си намериш съпруг. Няма да е нужно повече да се преструваш, че не си истинска дама.

– Представи си само – каза Фани, дъвчейки ябълката си, – ти си плод на любовта на един мъж и една жена. Колко романтично!

– Дрън-дрън – каза Антония. – Ти си глупачка, Фани. Сега, Херцогиньо, на теб няма да ти се налага непременно да седиш тук, защото законното ти положение е уредено. Няма да е нужно да седиш тук и да търпиш Маркъс да ти нарежда.

– Аз да нареждам, Антония? Хайде моля те, ако аз бях такъв деспот, щях ли да ти разрешавам да четеш тая гадост, която в момента е отворена на колената ти?

– Е, може би не – усмихна се Антония на братовчед си. – И все пак, заповедите ти се умножават всеки ден, Маркъс. Сякаш ги обмисляте с леля Гуенет, след като се качим с Фани в стаите си. Но двете с нея сме в състояние да ви понасяме. Не си граф от толкова много време и сигурно се опитваш да се научиш да бъдеш такъв. При това положение, Херцогиньо, ще отидеш ли в Лондон?

– Възможно е. Може би ще отида след Коледа. Защо не?

– Ще ти даде ли Маркъс пари? – попита Фани, без да отделя очи от сладкишите, стискайки огризката от ябълката в ръката си. – Нали знаеш колко е скъпо в Лондон?

– Ще видим – каза Маркъс раздразнено. – А сега, марш в леглата, момичета. Не бойте се, с леля Гуенет няма да останем, за да измислим още някое и друго тиранско правило, с което да изпитаме

издръжливостта ви. Лелю Гуенет, мисля, че за теб също е време. Ако обичаш, остани за малко, Херцогиньо.

Малко по-късно двамата се гледаха от прилично разстояние. Бузите на Херцогинята леко се бяха зачервили от топлината.

– Какво има, Маркърс? Имаш ли нещо да ми казваш?

– Защо каза, че искаш да ходиш до Лондон?

– Казах, че може и да отида. След Коледа.

– Имаш ли нужда от пари за там?

– Не, смея да твърдя, че не се нуждая и от пени.

– Така значи. А аз си мислех, че дойде, защото финансите ти са разклатени. Но явно не е така, не и ако можеш да си позволиш престой в Лондон. Ако действително сама ще се издържаш.

– Естествено Баджър ще ме придружава.

– Няма да отидеш, забранявам ти. Ще отпътуваш за Лондон заедно с мен, тоест в края на март. Леля Гуенет ще ни придружава и ще се грижи за теб. Ще бъдеш въведена в обществото. Ако ти спреш избора си на някой джентълмен и аз го одобря, или ако аз открия джентълмен, подходящ за теб, ще ти осигуря зестра и ще можеш да се омъжиш.

– Глупости, Маркърс. Моля те да спреш да ме засипваш със заповеди. Не ти подхожда ролята на деспот.

– Съвсем не смятам, че говоря глупости и не съм никакъв тиранин, без значение какво говорят близначките. Лондон изобилства от джентълмени само по име, готови да съсипят репутацията на една дама или да си позволят прекалени волности по отношение на нея. Ти нямаш представа как да се справиш, зелена си още. Лесно ще извършиш някоя глупост. Няма да допусна това да се случи. Най-малкото, защото си Уиндъм. Ще отидем в Лондон заедно и аз ще те предпазя от всякакви негодяи.

– Ако не внимаваш, Маркърс, всяка твоя позната от женски пол може да те закара овъзран при квакерите¹² в Бристъл – гласът ѝ звучеше меко. – Говорят, че там са най-фанатичните привърженици на сектата. Разправят, че те никога не си позволяват да се заглеждат в собственото си голо тяло, винаги се събличат и обличат с поглед, прикован някъде пред тях, а така се и къпели. Не мога да си представя как го правят. Подобно смирение изисква невъобразими решимост и постоянство. Маркърс, разбирам, че мислиш за доброто ми, но недей да се тревожиш за

12. Квакер – член на протестантска секта, създадена през XVII в. в Англия и Америка. – Б.пр.

мен.

– Вече съм започнал процедурите за определянето ми за твой опе-
кун. Приключването им няма да отнеме много време.

– Не мисля, че е така – каза тя, усмихвайки се преспокойно, с лице
обърнато към огъня.

– Нямах думата за това, дяволите да те вземат!

– О, смея да твърдя, че ще имам думата много повече, отколкото
можеш да си представиш.

– Как?

Отговор не последва.

– Откъде намираше средства да се издържаш? Имаше мъж, нали?
Има някакъв мъж, който ще те чака в Лондон, нали? Защо се върна, след
като планът ти не е да останеш тук? Баща ти ли постави такова условие,
за да се признае произходът ти?

– Какво изобилие от въпроси, Маркъс! Ще се насоча към първия.
Изглежда ти си убеден, че жените са изключително неспособни да се из-
държат по почтен начин.

– Не и ти. Ти си дама. Ти си възпитана да бъдеш дама, да станеш
съпруга на джентълмен и нищо друго. Не искам да кажа, че си некадър-
на, съвсем не, просто така си възпитавана, да не вършиш нищо друго,
освен... – спря, защото усети, че мисълта му започва да се върти в кръг.
От нейния глас любезността не просто се излъчваше, а се изливаше.

– Да бъде украса с присъствието си, стояща вярно до мъжа?

– Да, това, и още – да раждаш децата му и да се грижиш за удобс-
твата и доброто поддържане на дома му. Ако желаеш – и да отглеждаш
цветя.

– За което не са необходими никакви умения?

– Изискват се, но различни от тези, чрез които се печелят пари за
прехрана. И все пак, изглежда ти... – пак засече. Думите му звучаха изк-
лючително надуто и снизходително, но не можеше да ги върне. Може
би така щеше да засегне някой нерв у нея. Може би дори щеше да я на-
кара леко да повиши тон. От мисълта очите му проблеснаха. Но тя не
реагира по такъв начин.

– Маркъс, ти как си печелиш прехраната?

Той я гледаше втренчено, после отговори по-спокойно, отколкото
мислеше, че е в състояние да го стори.

– Бях майор в армията и печелех с труд парите си.

– А сега? Когато вече не си в армията?

Той почти изскърца със зъби, така силно стисна челюстите си, но

не можеше повече да скрива гнева си от нея.

– Има ли някоя богата дама, която поддържа положението ти? Очевидно един благородник не може да се занимава с печеленето на пари, синята му кръв не го допуска.

– Отлично знаеш, че сега имам многобройни отговорности – за цялата собственост, която притежавам, за всеки мъж, жена или дете, работещи навсякъде из имененията, притежавани от рода Уиндъм, аз...

– Накратко, всичко, което притежаваш, е по наследство.

– Знаеш много добре, че не заради титлата ще изпълнявам задълженията си, както се очаква от мен.

– Маркът, на колко години си?

– Знаеш много добре, че съм на двадесет и четири.

– Толкова млад за такова положение – беше коментарът ѝ, който имаше наглостта да придружи със свиване на рамене.

– И какво точно трябва да означава това? Загрижена си за благополучието си? Като се има предвид, че точно аз съм отговорен за проклетото семейство? Не се опитвай да връщаш топката към мен, Херцогиньо. Та, както казах, всичките ти таланти не са подходящи за печелене на прехрана. Нямахте наследство, което да ти дава независимост. И все пак ти разполагаше с достатъчно средства, за да си позволиш да наемеш къща, да... – този път прекъсна излиянието си нарочно и в очите му пак се появи пламъче. Може би сега щеше отново да му се удаде да види как юмручето ѝ се свива. Нямахте ли и това да е постижение?

Още по-голяма наглост от нейна страна – ново свиване на рамене. И нито думичка в отговор. Нямахте и далечно ехо от гняв. Предаде се.

– Твоят господин Уикс ще бъде тук утре. Какво ще кажеш за това?

– Предполагам, че господин Уикс ще иска да говори и с двама ни. В плановете ти влиза ли да бъдеш тук утре?

Много му се искаше да ѝ каже, че ще заминава за Единбург, но не го направи.

– Ще бъда тук. Сега си лягам. Ще се видим на закуска.

– Лека нощ, Маркът. Спи спокойно.

Отговори ѝ с изсумтяване. Тя го изгледа безмълвно, докато излизаше от огромната, великолепно обзаведена стая, наричана Зелената кубична стая. Спря се за момент, преди тя самата да излезе и вдигна поглед към тавана. Всичките му греди бяха майсторски резбовани с многочислени изображения на фамилията герб, както и с преплетени геометрични фигури, впечатляващи с фантазията на този, който ги е изработвал. Между гредите бяха сместили персонажи от различни епохи от

Средновековието – красиви женски и мъжки фигури в ярки цветове, чиито изражения на лицата дори се бяха запазили. Където гредите срещаха горния край на стената, се усмихваше безбройна плеяда от купидони, всичките в розово и бяло, взиращи се весело надолу към кохорта от войници, стискащи мечове и щитовете в ръцете си. Последното допълнение беше направено в предшестващото столетие от един от графовете Чейз с повече гвинеи, отколкото вкус към истинското изкуство.

Какво ли щеше да говори Маркът след посещението на господин Уикс? Спомняше си невъздържаността му – винаги в основата на най-невероятни пакости, за чието извършване вдъхновяваше и Чарли и Марк. Но армията ги беше разделила напълно в течение на пет години. Чудеше се дали темпераментът и досега щеше да е останал същия, ако не се беше сдобил с графската коронка, превърнала го в досаден морализатор. Истински дяволски син – така го наричаше баща ѝ не без чувство на привързаност и дори уважение. Привързаност беше съществувала поне преди смъртта на Чарли и Марк. Как ли би го нарекъл баща ѝ сега?

Защо Маркът се отнасяше с такава сериозност към новото си положение, защо не му се радваше и не допускаше в сърцето си оптимизъм, а непрекъснато разсъждаваше за дълга си? Какво ли правеше в момента? Дано поне дишането му се бе нормализирало, защото на излизане изглеждаше на ръба на нервен припадък.

Всъщност Маркът полагаше усилия да разсъждава трезво. Разреша на Спиърс да му помогне да сваля връхната си дреха, което при нормални обстоятелства не се случваше. За Бога, та той не беше инвалид. Започна да мърмори под носа си.

– Проклето момиче. Някой ден удушването няма да ѝ се размине, ако не започне да се държи прилично. При положение, че преди това не е паднала в лапите на някой негодник.

– Ще разрешите ли да попитам как се държи тя, милорд?

– Май имаш доста дълги уши, Спиърс. Херцогинята си има тайни – отглежда си ги и грижливо ги пази. За нищо на света няма да ми каже откъде е намирала пари за проклетата къща, как е плащала на Баджър, как се е прехранвала, как...

– Напълно разбирам, милорд.

– Просто си седи напълно невъзмутима и пуска по някоя от нейните жилещи усмивчици, без да обели и дума. Дори не мога да я ядосам, а господ знае какви усилия полагам да го постигна. Държа се толкова лошо, колкото мога. Защо тя не ми казва нищо? – Маркът се изтръгна от сръчните ръце на Спиърс, разхлаби шалчето си и го захвърли на

масивното легло. – Наглостта ѝ достига дотам, че ме информира, че възнамерявала да отиде до Лондон в деня след Коледа. Уверявам те, че за това вече я поставих на мястото ѝ.

– Ще разреши ли негова светлост да попитам как?

– Казах ѝ, че скоро ще съм ѝ опекун. Тя ще върши само това, което ѝ кажа, докато навърши двадесет и една – Маркът прекъсна думите си и се намръщи на левия си ботуш, който проявяваше неподчинение.

– Седнете, милорд, аз ще ви помогна.

– Дори да ме сложат за неин опекун, чак докато навърши двадесет и пет, тя вероятно ще се омъжи за първия срещнат само и само да си покаже зъбките. Никога не повишава глас, Спиърс, без значение какво прави – изглежда това излиза от границите на емоционалния ѝ репертоар. Не, тя просто не ме поглежда, като че ли съм семка в градината ѝ, нежелано семе, от което ще се пръкне бурен.

– Със сигурност не ви счита точно за такова семе, милорд. Все пак вие сте граф Чейз. Може би луковица би било по-точно казано от семе.

– Или може би дори червей.

– Всичко е възможно, милорд.

– Проклето зверче! Подиграваш ли се с мен, Спиърс?

– Как може, милорд, самата мисъл дълбоко ме засяга. Другия ботуш, милорд!

Маркът измъкна и другия си крак от ботуша, вгълбен в размишления, които от време на време оцветяваше с някоя ругатня.

– Дяволите да го вземат тоя господин Уикс, дето утре ще се появи. Той пък какво иска? Какво изобщо става?

– Смя да кажа, че скоро ще научим, милорд. Бих ви препоръчал, милорд, да разрешите на Баджър да остане в Чейз Парк. Много е оправен и му сече пипето.

– Проклетият ѝ готвач.

– Ще говоря с госпожа Гуузбъри. Вероятно тя би могла да бъде... ъ-ъ... умилостивена да разреши на Баджър понякога да приготвя храната на семейството.

– Не ме разбира, Спиърс. Тя е живяла сама с него, а така не бива. Едва на деветнадесет години е.

– Ваша светлост не може да не осъзнава, че Баджър е на възраст да ѝ бъде баща. Той я обича силно, както един баща трябва да е привързан към поколението си. Никога не би ѝ сторил зло, а ще я защитава с цената на живота си.

Аз също – помисли си Маркът и пак изруга. Беше застанал гол пред

разгорелия се огън и протягаше ръце към него.

– Ще желаете ли да облечете нощница, милорд? От Бидъл, втория лакей, който е прекарал целия си живот в имението, разбрах, че през нощта се очакват ниски температури.

– Не – отговори Маркъс и почеса едната си страна. – Никаква нощница. Тия нещица са измислени да се носят от жени, не от мъже. Какво мислиш, че иска това приятелче Уикс, Спиърс?

– Не бих могъл да гадая, милорд. Все пак, ако бихте благоволил да си легнете, бихте могъл да отделите известно време за обмисляне на вероятните причини. В леглото ще ви бъде по-скоро топло, отколкото студено.

Без да коментира последните му думи, Маркъс се покачи върху огромното легло и моментално потъна в топлата му мекота. Спиърс беше използвал загрети тухли и резултатът го накара да въздъхне от удоволствие. Никак не приличаше на пода на палатката му в, Португалия, където мръзнеше между две тънки одеяла.

– Желаете ли още нещо, ваша светлост?

– Хм-м? О, не, благодаря ти, Спиърс. Виждал ли си някъде котката?

– Последния път, когато имах възможност да я зърна, милорд, се беше опънала по корем пред тази камина, потънала в дълбок сън.

– А! Ето я и нея. След като си затоплил постелята, сигурно е решила, че тук е много по-меко, отколкото на пода. Притеснява ме, когато се настани върху корема ми.

– Тя е способна на силна привързаност, милорд. Спете спокойно, милорд. Съвсем скоро ще разберем какво иска този господин Уикс.

Господин Уикс пристигна на следващия ден в единадесет маса. Маркъс наблюдаваше как възрастният джентълмен внимателно се измъква от каретата. Не беше възможно да се видят чертите на лицето му, защото се беше увил в няколко шала, главата му беше скрита в кожена шапка с пуснати наушници, а палтото му беше от толкова дебел вълнен плат, че помиташе всичко след себе си. Маркъс влезе обратно в библиотеката с мисълта, че му предстои половин час чакане, докато гостът му се освободи от връхните си дрехи.

Сампсън почука леко на вратата и влезе безшумно. Маркъс само се обърна и вдигна въпросително вежда.

– Господин Уикс настоява за присъствието и на Херцогинята, милорд. Всъщност той... ъ-ъ... изрично го подчерта.

– Така ли? Е, ако трябва да кажа истината, очаквах такова искане. Доведи я, Сампсън.

– В момента тя разговаря с господин Уикс, милорд. Помага му да се освободи от ненужните катове дрехи.

– Много любезно от нейна страна – гласът му прозвуча саркастично. Чувстваше раздражение, защото не разбираше какво става. Очевидно господин Уикс беше дошъл да го информира за паричната сума, която чичо му е завещал на дъщеря си. И какво от това? Той самият при всички случаи щеше да ѝ осигури пари – като зестра. Гласно каза:

– Когато Херцогинята приключи с разсъбличането на господин Уикс, можеш да ги въведеш, Сампсън.

Минаха още десет минути, преди Херцогинята да се появи, съпровождаща доста възрастен, мършав джентълмен, чиито очи сълзяха от старост. Старецът заразглежда около себе си с голям интерес. Библиотеката си беше историческо богатство, помисли си Маркъс не без гордост, и погледна към Херцогинята. Лицето ѝ беше лишено от всякакво изражение – сякаш господарката на имението беше довела местния пастор да обсъдят какви забавления биха могли да се организират за сираците.

Само че господин Уикс беше лондонски адвокат, и то небезизвестен. Човекът, когото чичото на Маркъс бе наел да уреди законното положение на Херцогинята. Какво друго можеше да е намесено в случая освен паричен въпрос? Чудно само, че чичо му е наел различен адвокат за случая, а не е поверил работата на господата Брадшоу, изтъкнати специалисти и юридически съветници на рода Уиндъм от осемдесет години насам.

Какво, по дяволите, ставаше тук?

VI

– Това е Маркър Уиндъм, граф Чейз, господин Уикс. Мой братовчед.

– Милорд – каза господин Уикс и гласът му прозвуча изненадващо бодро за човек в неговата напреднала възраст. Сега Маркър успя да забележи и интелигентността, излъчваща се от очите му. Страховит противник, каквато и да беше възрастта му. – Удоволствие е да ви срещна, сър. Може би ви учудва наложителността на присъствието и на госпожица Уиндъм.

– Всъщност сега тя е дама. Но, струва ми се, лейди Херцогиня Уиндъм звучи малко изкуствено.

– Съгласна съм – намеси се тя, – нека възприемем просто госпожица Уиндъм или дори госпожица Кохран.

– Не – заяви Маркър. – Няма да го допусна. Сега ти си Уиндъм, така и ще се обръщат към теб. На мен ми харесва лейди Херцогиня.

Едва забележима усмивка в отговор. Нищо повече. Маркър отклони поглед към адвоката.

– Може би ще желаете да седнете по-близо до огъня, господин Уикс. Оттам също можете да ни съобщите каквото трябва.

– Благодаря, милорд. Времето е малко хладно за мен днес, с възрастта тялото ми е все по-немошно. А сега, нека започнем.

Маркър се разположи до Херцогинята върху изящно изработен диван от епохата на кралица Ана¹³.

– Милорд, известно ви е, че вашият чичо, предишният граф Чейз, се ожени за госпожа Кохран и припозна детето, плод на тяхната връзка.

– Да, одобрявам постъпката му. Все пак, защо не бях незабавно известен?

Господин Уикс не се поколеба.

– По силата на клауза от съглашението с чичо ви. Всички формалности следваше да бъдат уредени, преди който и да е член от рода Уиндъм да бъде информиран, включително съпругата на най-младия му брат и семейството ѝ, живеещи в Колониите, в селище, наречено Балтимор, както и, естествено, майка ви. Налагаше се интересите на госпожица Уиндъм, тоест лейди Херцогиня, да бъдат защитени. Надявам се,

---

13. Кралица Ана е заемала английския престол от 1702 до 1714 г., дъщеря на крал Джеймс II от династията на Стюартите. – Б.пр.

разбираемо за вас, милорд.

– Да, напълно – каза Маркът и като се изправи бързо, отиде до камината. – Да бях узнал преди приключване на формалностите, щях незабавно да прехвъркна до Смардън, да удуша братовчедка си в леглото ѝ и да хвърля тялото ѝ от скалите при Дувър. Напълно разумно сте постъпил, като се има предвид що за бандит съм.

Херцогинята се изкашля и каза:

– Глупави шеги, господин Уикс. Нещастieto на негова светлост е, че баща ми го намрази след смъртта на Чарли и Марк за това, че не умря заедно с тях. А и за всичките бебета, които не можах да оживеят по-късно. С други думи, искал е да му натрие носа. Маркът, надявам се, че тази мисъл повече няма да те измъчва.

– Едва ли, Херцогиньо. Той ме считаше за безчестен човек и ме мразеше като свой враг.

– Сигурна съм, че преувеличаваш.

– Преувеличавам ли, господин Уикс? Спомена ли ви чичо ми колко е привързан към мен и колко е доволен, че ще го наследя?

– Може би ще е по-добре да поговорим за това по-късно. Сър, сигурно недоумявате защо настоях да присъствате.

Маркът само наклони глава, жест, от който видът му странно се промени – заприлича на по-възрастен.

– Никак не ми е лесно да го кажа, милорд.

– Просто изплюйте камъчето, господин Уикс.

– Вашият чичо, предишният граф Чейз, остави всичките си пари, къщи и друга собственост, която не е изрично приписана на наследника му тоест на вас, милорд, в разпореждане на дъщеря си – Джозефина Уиндъм.

Нито звук не се чу в последвалата тишина. Маркът не откъсна досега време поглед от братовчедка си, след което заяви прекалено спокойно.

– Джозефина? Най-грозното име, което съм чувал през живота си. Трябва да ми благодариш в молитвите си, че те прекръстих на Херцогиня.

Господин Уикс изглеждаше объркан и нервно разлистваше документите си.

– Разбрахте ли какво ви съобщих, милорд?

– Да, сър, напълно. Вие току-що ми заявихте, че съм просяк. Просяк, живеещ в имението. Лишават ме от всичко. Не ми идва на ум по-ефикасен начин, чрез който собственото семейство на чичо ми да бъде

обречено на немотия. Виждаш, Херцогиньо, че изобщо не съм се заблуждавал за истинските чувства на чичо ми към мен. Погрижил ли се е поне за дъщерите си Антония и Фани?

– Да, милорд. Всяка от тях разполага с по десет хиляди лири. Още от предишното му завещание, което е валидно в частта си, отнасяща се до даровете за слугите, други дарения и роднините.

– Следователно към мен е насочена стрелата на отмъщението – към наследника.

– Не е точно така, милорд. Просто сега лейди Джозефина е... ами...

– Не я наричайте с това отвратително име. Значи тя притежава всичко освен Чейз Парк. Оставено ли е нещо друго на мен, господин Уикс?

– Да, милорд. Лондонската къща на Пътнам Плейс, до края на живота ви. Също и ловната хижа в Корнуол, близо до Сейнт Айвз, ако не се лъжа, с две хиляди акра обработваема земя. Нищо друго, милорд, съжалявам.

– Нито едно пени за поддържането на това чудовищно подобие на къща?

– Чичо ви, предишният граф, се опасяваше, че ще го пратите по дяволите, ако не ви остави пари за поддържане на определените ви имоти – каза господин Уикс бавно. – Затова е поверил на мен надзираването на състоянието на цялата му собственост. Аз ще бъда опекун на лейди Херцогиня до пълнолетието ѝ. Когато навърши двадесет и една години, тя ще започне да упражнява заедно с мен същите надзорнически функции. Приходът от владенията на рода Уиндъм е отличен и нараства всяка година. Но никакви пари не са ви поверени, милорд.

Маркът запази мълчание. Имаше вид сякаш се отегчава – както от присъствието на двамата си събеседници, така и от ужасния удар, нанесен му от човек, който не беше тук, за да се наслади на отмъщението си. Той кръстоса ръце на гърдите си и се подпря на полицата над камината. После горчиво се засмя.

– Ти сбърка, Херцогиньо. Ще признаеш ли сега, че той ме мразеше? Ще признаеш ли, че това не е просто натриване на носа? Заради едно копеле – не е обида, насочена към теб Херцогиньо, съм превърнат в бедния роднина, зависим от господин Уикс за насъщния си, за необходими ремонти или за заплатите на слугите. Без съмнение зависим и от теб, копелето му, за трошиците, които ще благоволяваш да ми подхвърляш – всичко това заради омразата му. Ами бъдещото на следващите поколения Уиндъм?

Господин Уикс изглеждаше неизразимо потиснат.

– Позволете ми да отбележа, милорд, че аз яростно спорих с чичо ви, но той не се поддаваше на убеждаване. Ще призная, че наистина ви ненавиждаше. Все пак се съгласи да ви отпусне тримесечна издръжка.

Маркърс заприлича на човек, обзет от желание да убива.

– Нищо чудно да сте ми се присмивала снощи, Херцогиньо, докато си приказвах – и как ще ви стана опекун, и как ще ви дам зестра, и как ще ви закрилям като част от семейството. Сега имате всичко. Не се нуждаете от мъж, който да се грижи за вас. Сигурно доста сте се позабавлявала в ролята на слушател.

– Не е вярно. Трябва да ми разрешиш да обясня, Маркърс.

– Не мисля. Няма да оставя без внимание това, което ми съобщихте днес. Желая ви приятен ден, господин Уикс.

– Но, милорд, има още. Трябва да останете! Трябва да ме изслушате!

– Има и още?! Не, господин Уикс, не съм способен да понеса повече – кимна на братовчедка си и излезе, без да се обръща.

Господин Уикс поклати глава.

– Постъпката на баща ви не беше почтена, скъпа моя. Нямам предвид, че ви призна за законно дете. Напълно достатъчно и приемливо щеше да бъде да ви осигури значителна зестра, но не и да оставя негова светлост на издръжка, зависим за всички необходими му средства. Скандално.

Тя се взираше, без да ги вижда, във върховете на тъмносините си пантофи, подаващи се изпод роклята ѝ.

– Не ме подготвихте за всичко, господин Уикс. Не ми и намекнахте за извършеното от баща ми. Споменахте само, че ме е направил твърде богата млада дама. Постъпил е отвратително. Няма да го допусна. Няма да участвам в осъществяването на замислите му – лицето ѝ беше гневно. – Чуйте ме, сър. Решена съм да поправа стореното от него. Маркърс не заслужава подобна несправедливост. Не мога да допусна той да се превърне в просяк. Що за безочие от страна на баща ми да го обвинява, че не го е сполетяла съдбата на синовете му! Как си представяте вие и аз да отпусваме издръжка на граф Чейз? Ужасно! Невъзможно.

Тя се изправи и закричи напред-назад из стаята. Никога не я беше виждал толкова развълнувана. Следващите ѝ думи прозвучаха като заповед.

– Ето какво, господин Уикс, може да отделите нещо за мен, но по-голямата част от наследството трябва да бъде върната на Маркърс.

– Съжалявам, скъпа моя, но не мога да го направя – много внимателно произнесе адвокатът.

– Как така не можете?

– Баща ви предвиди възможността да реагирате по този начин. Каза, че ако откажете да приемете цялото наследство – с всички произтичащи задължения – то тогава собствеността следва да бъде прехвърлена на съпругата на най-малкия му брат, умрял преди пет години. На семейството, което живее в колониите.

Подаде ѝ лист, на който беше написано:

Госпожа Уилхелмина Уиндъм, 14 Спринг Стрийт, Балтимор, Мериленд.

– Доколкото ми е известно, семейството е многочислено. От брата им са родени три деца.

– Но аз никога не съм чувала за тази Уилхелмина, която би трябвало да ми е леля.

Господин Уикс прочисти гърлото си.

– Ами изглежда, че най-малкият брат е бил от тези, които наричат комарджии, развейпрах. Пропилял всичко, включително и наследеното от някаква далечна сродница и баща му го прогонил. Заминал за колониите, там срещнал Уилхелмина Бътс и се оженил за нея. Грант Уиндъм бил любимият брат на баща ви, независимо от живота, който водел. Той считаше, че ще се получи страхотна шега, ако докара тук семейството му и им връчи цялото състояние. При положение, че не приемете отговорностите, възложени на вас. Виждате, че ръцете ни са вързани. Уверявам ви, Херцогиньо, никога няма да се отнасям към негова светлост като към зависим от мен, въпреки че аз съм натоварен с отпускане на издръжката му. Няма да позволя да се почувства като беден роднина. Няма да се държа като тиранин, когато възникне нужда от средства за поддържане или поправка на поверените му имоти. Накратко, ще се съобразявам в пълна степен с достойнството му.

– Не познавате Маркъс, господин Уикс. При цялата ви любезност и разбиране той няма да приеме никакви гаранции от вас. Не е само гордостта му, а моралните норми, на които без изключение се подчинява. Въпрос на принципи.

– Може и да не ги приеме, поднесени му по този начин. Но все пак дългът обвързва силно. Надявам се, че той не би допуснал имението да се руши пред очите му. От другаде произтичат безпокойствата ми и за

тях говорих и на баща ви. Някой ден ще си отида от този свят и човекът, заел мястото ми, може да се почувства всемогъщ и да започне да се отнася с графа като с бедняк, комуто подхвърля подаяния. Но това ми съображение баща ви само потърка ръце и се изсмя.

– Дълго сте премислял положението, господин Уикс. Намирате ли изход от бъркотията за Маркърс?

Лицето на стария човек просветна.

– О, да, има изход наистина. След като се смя до насита, баща ви ми разкри целия си план, но е възможно вие и графът да не сте склонни да изслушате всички подробности.

– А какви са те, моля?

– Братовчед ви трябва да се ожени за вас преди изтичане на осемнадесет месеца от смъртта на баща ви, за да се избегнат неблагоприятните последици. Баща ви искаше вашата кръв да тече в жилите на бъдещите графове Чейз. Щяла да облагороди нечистата кръв на Маркърс.

– Аз не съм законно дете. Нима моята кръв може да е по-благородна от тази на Маркърс?

– Това беше най-силното желание на баща ви – вашите синове да наследят Маркърс. Ако вие откажете, за него щеше да е без значение, че графството ще е обречено на разорение. След смъртта на майка ви той претърпя много тревожна промяна. Нищо не го интересуваше, нищо не го вълнуваше, аз се притеснявах от усложнения повече от него. Спомням си, че ми каза: Уикс, няма я вече Бес, единствената жена, която съм желал. Тя никога се успя да дойде в Чейз Парк, където беше истинското ѝ място, ако на тоя свят има справедливост. Какво като на племенника ми няма да му е лесно? Нека почувства колко несправедлив е бил Господ към мен.

Възхитително самообладание – помисли си Уикс, – за толкова млад човек.

И движенията, и речта ѝ бяха напълно овладени.

– Баща ми помина през януари. Това означава, че сватбата трябва да се състои до юни.

– До шестнадесети юни, за да бъдем точни.

– Защо не казахте на Маркърс за този изход от затрудненията му?

– Опитах се, но той не пожела да ме изслуша. Ще говоря с него тази вечер. Но най-сериозно съм загрижен за вас, скъпа моя. Ако нямате никакво желание да се омъжвате за братовчед си, трябва да ми го кажете веднага. Иначе предстоящият ми разговор ще бъде само упражнение в красноречие. Решението е изключително във ваши ръце.

– Ще загубя ли всичко, ако не се омъжа за Маркъс?

– Ако не приемете това условие, ще разполагате с петдесет хиляди лири. При всички възможни варианти вие ще бъдете много състоятелна млада дама. Но отказът ви няма да реши проблемите на графа. Той ще живее от издръжка, а роднините-колониисти ще трябва да се преселят в Англия и да живеят безгрижно и охолно.

– Значи, ако до шестнадесети юни не се оженим с Маркъс, той ще увеличи числото на бедняците.

– Точно така.

– Чувствам се не по-малко объркана от Маркъс, господин Уикс. Ще наредя да ви отведат до спалнята ви. Тук се съобразяваме с провинциалните порядки. Вечерята е в шест и половина. Ако нямате нищо против, слезте в шест часа в гостната.

Усмивката ѝ беше почти незабележима, подобие на усмивка, но я правеше толкова привлекателна, че човек не можеше да не се усмихне на свой ред.

– Ще се видим скоро, господин Уикс. Ако имате нужда от нещо, потърсете Сампсън.

– Благодаря ви – каза адвокатът и мълчаливо я проследи с поглед, докато тя излизаше от библиотеката.

Възхитително момиче. Забележителен характер – помисли си той.

Опитваше се да прецени доколко е привързана към братовчед си, чиито интереси решително беше защитила, отхвърляйки категорично решенията на баща си в завещанието. Това трябваше да е показател за положително отношение от нейна страна. Що се отнасяше до граф Чейз, от него можеше да се очаква да реагира по най-неочакван начин. Ако симпатията между двамата бе взаимна, твърде вероятно бе той да приеме един брак с нея. Или да прати по дяволите Херцогинята и парите ѝ, ако не може да я понася, или пак да я прати по дяволите, въпреки чувствата си към нея, защото е разрушила света му и го е накарала да се чувства унижен.

Човек с чувство за достойнство – такова впечатление внушаваше младият граф. Никак не съвпаднаше с описанието, направено за него от предшественика му, който го бе описал като самодоволен глупак, недостоен за каквото и да е уважение. Думи, подхранвани от озлобление, ако не и от умствено разстройство, причинено от смъртта на майката на Херцогинята.

Отново и отново в ума му се разиграваше сцената на съобщаването на графа на новината, че ще трябва да се ожени за Херцогинята, за да

запази положението си.

В никакъв случай не можеше да се каже, че тя дразни околото.

Но беше незаконородена. За някои хора това обстоятелство се равняваше на позорен печат.

Времето щеше да даде решението.

Същата вечер графът се появи точно в шест часа, облечен в черно от горе до долу. Лененото шалче беше единственото бяло петно по него. Облеклото му открояваше забележително красотата му. Проявяваше се и като добър ученик що се отнася до самообладанието. Нито с изражение, нито с дума към останалите той не даде да се разбере какво преживява от обстоятелството, че целият му досегашен живот беше придобил измеренията на срутила се въздушна кула. Граф Чейз – такъв, какъвто трябва да бъде – малко любезен, повече сдържан; благородник с една дума.

Господин Критакър също беше налице. Пет минути бяха достатъчни на господин Уикс да осъзнае, че човечецът е влюбен до уши в Херцогинята, въпреки че се опитваше да го скрие. Очите му го издаваха. Господин Уикс се чудеше дали и на графа е направило впечатление, че секретарят му изпитва сърдечни терзания.

Вечерята протече без произшествия. В ролята на домакиня се прояви лейди Гуенет Уиндъм, по-възрастна сестра на покойния граф Чейз, и поведението ѝ не беше дразнещо дори за претенциозен лондонски адвокат. Само по един въпрос тя си позволи по-остър език.

– Маркъс, наистина трябва да вземеш някакви мерки за проклетото животно.

– Не ви разбрах, госпожо? – отзова се учудено племенникът ѝ.

– Есми, твоята котка, Маркъс. Госпожа Гуузбъри се оплака, че е отмъкнала голямо парче от агнешкото печено. Затова в ястието има повече фасул от необходимото.

– Есми винаги се е отличавала с ловкост – каза Маркъс. – Предполагам, че е успяла да избяга с плячката си?

– О, да, оставяйки след себе си бясно крещящата госпожа Гуузбъри и докарания до ръба на нервен припадък Сампсън. Както ти е известно, Сампсън никак не понася кръсъци.

– Вярно. Може би е време Баджър да заеме полагащото му се място в кухнята. Забележителен готвач е този Баджър.

– Освен отличен готвач Баджър е и добър дипломат – каза

Херцогинята, загледана в преварения фасул, който беше загребала с вилицата си. – Би ли желал да ти сготви нещо, Маркъс?

Той не отдели поглед от чашата си с червено вино, когато ѝ отговори.

– Ще кажа на Сампсън, че госпожа Гуузбъри се нуждае от почивка от котката с нейните машинации, Баджър може да ни приготви говежди бут за утре вечер. Тя би могла да посети сестра си в Скарбъро или, ако няма сестра, живееща там, самата тя да се възползва от благоприятното въздействие на свежия морски въздух.

С това за граф Уиндъм проблемът беше приключен. Той продължаваше да бъде истинският господар на имението, въпреки някои лоши известния, които беше научил в последно време. Господин Уикс нямаше търпение да разговаря с него. Никак не обичаше да оставя колата си насред път, образно казано.

По-късно, присъединявайки се към останалата част от семейството, графът запази учтивия си тон. Господин Уикс не беше в състояние да прецени дали се държи по-сдържано или високомерно от обикновено, за щото се срещаша за пръв път. Най-сетне, в девет часа, му заяви.

– Милорд, бих ви помолил за възможността да поговорим в библиотеката ви. От жизнено важно значение за бъдещето ви е да добиете пълна представа за положението.

Маркъс отговори много тихо, така че само господин Уикс да може да го чуе.

– Искате да кажете, сър, че нямам право да изпращам госпожа Гуузбъри в Скарбъро? Трябва ли да искам разрешение от вае, сър?

– Не. Умолявам ви, милорд, да дойдете с мен.

Маркъс сви рамене и пожела лека нощ на присъстващите. Не забеляза, че Херцогинята също го е последвала вън от гостната, докато не се озова в лице с нея и господин Уикс в библиотеката. Гласът му беше одрезгавял от гняв, когато се обърна към нея.

– Какво, по дяволите, търсите тук, Херцогиньо? Измитайте се! Идете да наглеждате проклетото си богатство. Пишете на мъжа, който ви издържаше досега, да отиде да прави компания на госпожа Гуузбъри в Скарбъро. А, разбирам, не мога вече да си позволя да ви повишавам глас, нали? Ако ви обидя някак си, ще ми се наложи да прекарам остатъка от живота си в миша дупка.

– Всичко, което искам от теб, е само малко въздържаност. Има разрешение. Моля те, изслушай господин Уикс, Маркъс.

– Върви по дяволите, защо не...

Замълча, овладя се и седна зад бюрото си. Готов за атака.

– Е, господин Уикс, още какви чудесни новини имате за мен? Коя част от къщата ми е определена за живеене или може би се налага да пренеса вещите си в някой килер?

VII

– Не, милорд – каза господин Уикс, гледайки младия граф открито.
– Моля ви да откриете ума и сърцето си за думите ми. Опитайте се за кратко да превъзмогнете гнева си и чувството, че сте предаден. Разберете, съществува разрешение, което е възможно да не ви се стори погрешно или безчестно.

– Изход от тази дяволска каша? Искате да кажете, че чичо ми първо ме унищожава, а после ми дава в ръката оръжие, за да се самоубия в нещастията си?

– Не, милорд. Разрешението се състои в женитба.

– А, прословутата богата наследница, така ли? Доста интересен ключ за излизане от клетката, в която съм напъхан. Наистина ли чичо ми не е забранил да се ожена за някоя наследница? Допуснал е слабост при съставяне плана за отмъщението си. Значи просто трябва да отскоча до Лондон, да огледам най-богатите щерки, изложени за продажба, и да направя избор. Сдобивам се с жена, с парите ѝ, а ще разполагам и с издръжката си на джентълмен. Очарователно разрешение, господин Уикс, толкова очарователно, че ще ме накара да повърна всеки момент.

– Маркърс, моля те, слушай.

– Херцогиньо, много е близък мигът, в който ще направя на сол удивително отблъскващата китайска ваза върху ей онзи там префърцунен пиедестал. Доколкото знам, чичо ми доста е държал на нея. Съвсем скоро ще прелее чашата на търпението ми. Предлагам ви незабавно да се махнете оттук. Не бих желал да загрозя вашето...

– Млъкни, Маркърс! Не мога да се махна, защото разрешението засяга колкото теб, толкова и мен.

Тези думи най-сетне предизвикаха интерес у него.

– Някой ще ми обясни ли какво означава това?

– Тя иска да каже, милорд, че чичо ви е оставил вратичка за спасение. От вас наистина се очаква да се ожените за наследница и той ви я е избрал. Няма да преживеете никакви неприятности, милорд, ако просто се ожените за Херцогинята.

Маркърс го загледа втренчено. Господин Уикс навлажни устните си в желанието си да аргументира току-що казаното, но погледът на младия граф го накара да замълчи. Очите на Маркърс бяха кръвясали, а от устата му не излизаше думичка. Херцогинята, нещо обичайно за нея, не

издаваше и звук. Само че непоклатимото ѝ спокойствие при това развитие на събитията никак не въздействаше положително на графа. Напротив, изкарваше го от кожата му.

След още минути на непоносимо мълчание първите думи на Маркътс натежаха от язвителна подигравка.

– Да се ожена за нея? Да се ожена за Джозефина? – измери я от горе до долу, задържайки погледа си на всяка извивка на тялото ѝ. – Да се ожена за човек с толкова грозно име? Представям си колко отвратително ще звучат признанията ми в любов, когато произнасям Джозефина. Признавам, че това или ще ме накара да треперя от погнуса, или да се кикотя като ненормален. Сигурен съм, че се шегувате, господин Уикс. Подозирам, че става дума за някой от поредните капани, заложен от чичо ми. Е?

– Не е шега, милорд. Това е всичко, което имах да ви казвам. Не можете ли да продължите да се обръщате към братовчедка си с Херцогиньо? Уверен съм, че не намирате измисленото ѝ от вас име за грозно. Чуйте ме, милорд, трябва внимателно да обмислите тази възможност, залогът е твърде голям, трябва...

– Проблемът не е в отвратителното ѝ име, господин Уикс, а в човека. Погледнете я. Какво виждате? Камък, ледена буца. Не кръв, а ледена вода тече във вените ѝ. Тя дори духом не е тук. Вероятно си мисли за проклетите си цветя, ако изобщо мисълта ѝ се занимава с нещо. Смъртните човешки същества не събуждат интереса ѝ. Някой би могъл да напише това на хартия и да го окачи на врата ѝ, без да я накара да се помръдне. Птици могат да си почиват върху главата ѝ и тя няма да го забележи. За Бога, та тя се притеснява много повече за розите в градината си, отколкото някога ще изпита тревога за някое човешко същество. Напълно съм уверен, че говоря истината – след кратко замисляне добави. – Всъщност, не мисля, че се тревожи и за розите си даже. Просто я привлича студената им красота. А те могат и да я убодат, нали? Бодлите също предизвикват интерес. Но би ли могло да съществува нещо по-отблъскващо за мъжа, господин Уикс? Никак не сме най-съвършеното творение на природата. Външността ни, дарованията ни...

– Милорд! Моля ви, успокойте се. Зная, че изпитвате шок, но трябва да признаете, че разрешението е...

Тя седеше, притиснала се силно към канапето. Без да мърда, само дишането ѝ издаваше, че е жива. Горчивите упреци на Маркътс я заливаха и притискаха с тежестта си. Горкият господин Уикс напразно се опитваше да успокои Маркътс. И радостта, и гневът го обхващаха бързо.

Човек на страстите. Но дори и от него не беше очаквала да чуе такива думи. А би трябвало. Какво друго можеше да се очаква от човек с неговия силен характер и гордост? На прекалено силно изпитание го бяха подложили и сега гневът напълно го владееше в стихията си.

Маркъс продължи, сякаш забравил за присъствието на трети човек, както и без да се замисля за пораженията, които обвиненията му нанасяха.

– Можете ли да си я представите в леглото си, господин Уикс? Разбира се, като се върнете двадесет или тридесет години назад във времето, когато красивите жени са ви вълнували. А тя е много красива, нали? Великолепно създание – не само в лице, но и в тяло. Истинско мъчение за мъжа, у когото тези форми ще събуждат безплътни видения във фантазията. Но можете ли да си представите какви щяха да са преживяванията ви като неин съпруг? Тя ще ви наблюдава спокойно и толкова равнодушно, че ще започнете да се съмнявате дали не е привидение. А тя ще ви гледа, сякаш сте някакво низше създание, което дори няма какво да търси в една и съща стая с нея. Тя все пак ще се опита да не изглежда прекалено отвратена от вас. Може би дори ще ви жилне с някое от подобията си на усмивки, колкото да ви покаже, че напълно си дава сметка за предстоящата ѝ саможертва. После спокойно ще се отправи към леглото и ще се простре по гръб върху него, без да мърда, вероятно толкова студена отвън, колкото и вътрешно. Не е ли непоносима картина, господин Уикс?

Господин Уикс правеше опити да се противопостави, трябваше да му се признае. Той още веднъж прочисти гърло, но на лицето му бе изписано отчаяние, а гласът му излезе треперещ от гърлото.

– Чуйте ме, милорд, разбирам, че ви е трудно, че...

– Бих понесъл много по-леко, ако жена избяга от мен с писъци, отколкото да лежи неподвижно и да понася като мъченица гнусните ми мъжки желания.

Господин Уикс продължи по-високо, сякаш Маркъс не беше прекъснал думите му.

– Изпитвате разочарование, което прави речта ви непремерена, донякъде жлъчна може би и...

– Жлъчна ли, господин Уикс? Уверявам ви, сър, че жлъчно дори не се доближава до онова, което изпитвам. Обиден, разочарован? Прекалено слабо е, за да бъде точно.

– Милорд, чичо ви желаше братовчедка ви да е вашата графиня. Той искаше внучите му да имат и нейната кръв освен вашата. Сигурен

съм, че разбирате подбудите му.

– Още едно преувеличение, господин Уикс, ако не и долна лъжа. Вън от всякакво съмнение, чичо ми се е надявал, че преблагородната й кръв, преляла се от собствената му скъпоценна кръв, ще обезсили влиянието на моята у наследника, създаден от нас, или поне ще намали чудовищния ефект от факта, че аз съм му баща. Аха, виждам по изражението ви, че го цитирам точно.

– Маркъс!

Сякаш бавачка се опитваше да върне под крилото си немирния си питомник.

– Маркъс – повтори тя, когато граф Чейз замлъкна, – моля те, опитай се да разбереш.

– А – прекъсна я той с небрежно махване на ръка, – предполагам, че имаш желание да се омъжиш за мен, Херцогиньо? Желаяш да се принесеш в жертва върху олтара на бащиното си отмъщение? Не мога да повярвам, въпреки че се каниш да кимнеш в съгласие. Но почакай, може би отново не те дооценявам. Да не би и на теб скъпият ми чичо да е поставил някакви условия? Може би наследяването ти е свързано с условията? Ще загубиш ли парите си, ако не се омъжиш за мен?

– Не.

Той почака да чуе още – не просто за да се наслади на звука на гласа й, а за да се почувства по-малко унижен. Всяка почтена жена би реагирала на обиди, достойни само за уличница, но не и мраморната статуя, седнала в канапето насреща му.

– Тя ще се сдобие с петдесет хиляди лири независимо от решението ви, милорд. Ако един от двамата ви откаже да се ожени за другия преди шестнадесети юни тази година, цялото имуществото, за което в наследството не е разпоредено друго, ще премине в собственост на семейството на чичо ви от Балтимор, Мериленд.

– Разбирам. Значи все пак Херцогинята има немалко за губене. Петдесет хиляди са дреболия, сравнени с властта в това грамадно старо имение. При това положение за нея наистина си заслужава да обмисли омъжването си за мен. Значи, ако семейството на чичо ми наследи почти цялото богатство на Уиндъм, а аз – почти нищо, с изключение на Чейз Парк, за възникналите си проблеми по поддържането му ще трябва да се обръщам за помощ към леличката си, която все още не познавам, защото сам няма да имам възможност да се справам?

– Не, милорд. Простете, ако съм бил неясен. Ще трябва да се обръщате към мен.

– Може ли да науча размера на издръжката си?

– Мисля, че възлиза на около двеста лири за срок от три месеца.

– Двеста лири! – Маркъс се облегна назад и се изсмя. Раменете му се разтресоха от мрачен, подигравателен смях, от който сърцето я заболя. Искаше ѝ се да изкрещи, да му каже, че тя ще поправи несправедливостта, извършена спрямо него. Но премълча. Думите не идваха, а дори и да имаше какво да каже, пак нямаше да може да го стори – не знаеше как, никога не беше го правила.

– Чу ли, Херцогиньо? Двеста лири! Почти колкото ми даваха в армията за една година. Та аз ще бъда истински богаташ с титла! – и той продължи да се смее, докато в очите му се появиха сълзи. – И всичко това – само след като стисна ръката на господин Уикс. А, разбира се, ще трябва и да държа главата си вирната в обществото и най-важното – ще трябва спокойно да се гледам в огледалото. Може би бих могъл да се наредя на опашката от просяци пред кантората на господина, с достатъчно смирен и угоднически вид и с надеждата, че докато слага гвинеите в протегнатата ми ръка, той няма да ме поучава как да не бъда разточителен. А аз ще стискам здраво паричките в ръцете си, защото не бих искал да загубя каквато и да е част от подхвърлената ми милостиня, нали така?

– Фактически издръжката ще ви се изпраща директно всеки три месеца, милорд.

– А, значи господин Критакър ще я получава и ще се грижи за правилното ѝ изразходване. Боже, ами че аз забравих за Критакър. Ще продължава ли той да ми бъде секретар? Бедняк като мен положително не може да си позволи тоя лукс. Какво ще кажете, господин Уикс?

– Чичо ви беше силно привързан към господин Критакър, милорд. Той може да остане при вас в Чейз Парк, колкото пожелае и за заплащането му ще се отделя сума.

– Погрижили са се за него, значи – каза Маркъс. – Колко интересно. Както се грижеха за майка ти, Херцогиньо. Както вероятно за теб са се грижили в малката ти уютна къща в Смардън. Да се погрижат за някого. Сигурно означава, че ако се опитам нещо да променя, ще стигна до просешка тояга.

Ръцете ѝ бяха свити в юмруци в скута ѝ. Тя впери поглед в тях, в побелелите им кокалчета и много бавно ги разтвори. Иначе скоро щеше да почувства как стомахът ѝ се преобръща.

– Е, Херцогиньо, ще вземеш ли участие в идиотската шарада? Ще се омъжиш ли за мен и ще станеш ли моя графиня? – гласът му звучеше

като несвой от смеха. – Готова ли си да ме спасиш от позора? Готова ли си да ме търпиш в леглото си и да ми раждаш безчислени синове, които може да се случи да приличат много повече на мен, отколкото на теб? Предвидил ли е чичо ми тази възможност, господин Уикс? Дали пък в последната му воля не е включено, че дете от мъжки пол, родено от брака ни, което прилича на мен, ще бъде лишено от наследство? Ами ако децата имат моя характер, емоционалните ми изблици, косматото ми тяло?

Вече не се издържаше. Тя отвори уста да даде воля на всичко насъбрало й се, но точно в този момент графът изкрещя.

– Не! Не искам да слушам протестите ти, които ще изрецитираш съвсем спокойно. Честно казано, Херцогиньо, не бих се оженил за теб даже да умирах от глад, а ти да беше единственият човек в цяла Англия, от когото бих могъл да получа парче хляб. Що за мъж би пожелал да сподели леглото си с такава студенокръвна кучка, въпреки новопридобитото й положение и богатство? Със сигурност не аз, мадам. Не съм пресметлив колкото баща ви. Всъщност, господин Уикс, току-що взех решение да оставя графството без граф след смъртта си. Чудя се дали този сатана, чичо ми, е пресметнал и тази вероятност.

– Вашата леля Уилхелмина има двама сина, милорд. В случай, че не създадете потомство, графската титла ще се наследи от по-големия – Тревор Уиндъм.

– Тревор? Господи, името му е не по-малко абсурдно от нейното. Тревор. Той да не би да е слаботелесен или слабоумен, господин Уикс? Дрънка ли глупости? Хили ли се глупашки? Слага ли подплънки в дрехите си, за да изглежда достатъчно мъжествен? За Бога, Тревор!

– Нямам представа що за хора са децата на леля ви.

Графът изруга, но личеше, че яростта му е преминала. Върху лицето му бавно се появи усмивка.

– Какво пък, нека изрод да бъде следващият граф. Нека седне в Камарата на лордовете и там да му потекат лигите. Може дори и да е педераст. Ако е така, ще поръчам портрета му и ще го окача срещу този на чичо ми – да си се гледат и да си ходят на гости до свършека на света. Аз пък ще си имам моите двеста лири, ще бъда богат. Скоро ще бъдат забравени десетте месеца, в които ми се наложи да играя роля не по мой вкус. Повярвайте ми, господин Уикс, скъпоценната графска титла вече се превръща в спомен за мен.

Напусна библиотеката по същия начин, както при първата им среща, а подигравателният му смях продължи да се носи след него.

Господин Уикс погледна довереницата си и поклати глава.

– Не съм очаквал, ме ще се развихрят такива страсти, ще се прояви такава липса на мярка.

– При Маркъс още като момче винаги каквото е било на ума, е било и на езика – каза тя глухо. – Просто никога не го бях чувала да говори по същия начин като по-голям. Има разбира се разлика между момчето и мъжа, но аз винаги съм му се възхищавала. Той е истински Уиндъм и мястото му е в това семейство, въпреки че не иска да го приеме. Независимо под влиянието на какво настроение е.

Да, той наистина беше принадлежал към семейството, преди баща ѝ да го измами.

Господин Уикс изглеждаше зашеметен и говореше като на себе си.

– Не мога да повярвам, че си позволи да ви отправи такива обиди. Вие никога с нищо не сте му навредила. Напротив, вашето желание беше всичко да се уреди най-благоприятно. Той дори не ви даде възможност да говорите. Вие щяхте да приемете условието, нали, Херцогиньо?

– Да, щях да го приема, но той нямаше да чуе какво казвам, дори ако го бях изкрещяла в лицето му.

– Аз не харесвам гнева – винаги води до грешни решения, неблагоприятни и за двете страни. Но да ви обиди, като че ли разговаря не с дама, а...

– С незаконородена?

– Нарочно се правите, че не разбирате – каза господин Уикс остро и тя разбра по тона му, че наистина е дълбоко засегнат заради нея. Опита се да се усмихне, но резултатът беше жалък.

– Няма значение – каза тя най-накрая. – Много мило от ваша страна, че се притеснявате за мен, сър, но няма значение с какви думи си е послужил.

– Залогът е прекалено сериозен. Сигурен съм, че утре сутринта ще разсъждава по различен начин.

Измамна увереност.

На сутринта осмият граф Чейз го нямаше в имението.

Нямаше го и Спийърс, камериерът му.

Къщата на фамилия Уиндъм, Бъркли Скуеър, Лондон май 1814 година

Тя се усмихна, отваряйки прозореца по-широко и се показа от рамката му, за да чува по-ясно. Съзря ги – трима войника, пийнали повечко,

си деряха гърлата с някаква песничка, прегърнали се през раменете, най-вероятно за да се задържат изправени. Стихчетата бяха за Наполеон и абдикацията му.

Сърдечно се сбогува той с гренадирите си стари;
и скимтяха и грухтяха те – в кланица шопари,
но него веч го няма – към Елба бе изритан в миг
и там ще гний кат' сено от есен,
та до пролетний светлик.

Закачливи, лесно запомнящи се тонове. Тя дори изпя няколко, все още усмихната. Куплетчетата не бяха кой знае какви, но мелодията напълно прилепваше към тях. Гласовете отвън, стигнаха до припева и зазвучаха още по-шумно и весело.

И ето, тръгваш ти към Елба, дет' е новият ти дом
котва корабът ти вдига да те отнесе далеч
там, на Елба, отгде не ще се върнеш нивга веч

За нейна голяма радост още преди да свършат с първата песничка, те запяха думите на нова, този път посветена на Уелингтън – при научаването от него за абдикацията на Наполеон. Очевидно в главите им двете бяха свързани.

Разправят, че тъкмо обувал си ботуша,
със план готов за нови битки,
когато пратеник дотичал запъхтян с вика:
„Отмина ни смъртта, отмина ни смъртта!“
А Уелингтън му рекъл: „Остави ме бе, човек,
да сложа ризата си първом нек'.“
Ала вестносецът все танцувал и крещял:
„Слушайте, милорд, той мечта си захвърли
и своята шапка изгълта ядно;
и тя, и ний приседнахме му.
Като истински герои у дома
можем да се върнем йощ сега.“
„Ура, ура!“; Уелингтън извикал,
„успяхме, боже мой, победата е наша.
На битките дойде им краят,
към Лондон ще вървя, без вече да се мая!“

Тя се засмя непринудено на веселяшката мелодия и безжалостния начин, по който войниците я преправяха, за да им бъде по-забавно. Най-важното беше, че песните им се нравеха. Прибра се обратно и затвори прозореца, след като войниците излязоха от полезрението ѝ надолу по улицата, а по-късно и гласовете им заглъхнаха.

Стихчетата далеч не се отличаваха с изящност, но я забавляваше тънкото осмиване на Уелингтън. И друга, по-къса песничка беше чула няколко пъти, докато се разхождаше, придружавана от Баджър по улица Сейнт Джеймс. Очевидно още една от радващите се на широка популярност. В нея се говореше за Френския сенат, манипулиран от хитрата лисица Талейран, който без съмнение беше убедил и руския цар да подкрепи Луи, брат на последния крал. Луи XVIII – под това име щеше да бъде коронясан дебелият стар идиот.

Маркът трябваше да е жив, здрав и в безопасност. Откакто Наполеон беше абдикирал на шести април, само при Тулуза се беше разиграло по-кръвопролитно сражение, другото бяха безбройни дребни схватки. Но при Тулуза числото на жертвите беше зашеметяващо. Ала Маркът не е бил там, трябва да не е бил там. Спиърс трябва да е получил посланието ѝ.

Скоро щеше да знае точно къде се намира. Скоро щеше да падне в ръцете ѝ, безразсъдният глупак – времето, с което разполагаха, беше на привършване.

Тя отиде до писалището, отвори най-долното чекмедже и извади последното писмо, получено от Спиърс. Носеше дата от края на март. В него пишеше, че двамата с негова светлост имали възложена задача, но не знаел къде ги изпращали. Когато станело възможно, щял да ѝ изпрати повече информация. Писмото завършваше със съобщението, че негова светлост продължавал да се инати, но всичко щяло да си дойде на мястото – нямало живо същество, което да не можело да бъде приучено на по-добри маниери. Последните му думи бяха, че са попаднали в самата паст на ада.

Какво можеше да означава това? Тя потрепери. Ами ако беше ранен или убит след абдикацията на Наполеон? Беше преглеждала внимателно вестниците за новини от войната, съобщенията за смъртта на един или друг. Нито дума за Маркът. Не искаше да допусне възможността, че е убит. Не, не, Спиърс във всички случаи щеше да се добере обратно да ѝ го съобщи. Трябваше да го повярва, иначе щеше да полудее. Не, Маркът е добре. Тя сгъна писмото и го мушна обратно в чекмеджето.

Същата, наситена с благоухания, пролетна вечер на влюбени,

докато седеше сама във внушителната гостна на къщата на Бъркли Скуеър, тя осъзна, че за успеха ѝ е необходим план или по-скоро цяла кампания от рода на тези, които Уелингтън ръководеше. Дори и да откриеше Маркърс някога, не можеше да разчита, че той ще се поддаде на влиянието на разумни доводи, след като не беше се случило досега. Доводите и фронталната атака нямаше да свършат работа. Атака щеше да има, но неин елемент щеше да бъде надхитрянето с равен по хитрост противник. Тя се изправи, дръпна шнура на звънеца и докато чакаше Баджър, си затананика песничката, чула по-рано, внасяйки свой принос в мелодията и текста.

Когато Баджър се появи, беше посрещнат от усмивка, без ни най-малка следа от жило в нея и от жизнерадостното съобщение.

– Съставих го, Баджър. Плана. Готово ли е всичко за тръгване в момента, когато получим известие?

– От три седмици насам, Херцогиньо – каза Баджър, отвърщайки на усмивката ѝ. – Негова проклета светлост няма никакъв шанс, ако сте съставила окончателно план.

– Няма, глупакът му с глупак.

VIII

Париж май 1814

Магаре. Беше се държал като пълно магаре, ето как, и въпреки желанието си и изтичането на седмици оттогава, не беше съумял да забрави случилото се. Споменът беше заседнал в едно ъгълче на съзнанието му, готов да изскочи оттам във всеки момент и да го измъчва. Проклятие! Беше се държал абсолютно несправедливо към нея. Ако той беше на нейно място, не би издържал обидите, които ѝ наговори. За такива думи се убива, а не се запазва самообладание. Тя беше съумяла напълно да се владее, докато той пък напълно беше изпуснал юздите на самоконтрола си.

Непоносимо беше да се държиш като магаре, да го осъзнаваш и да изпитваш вина поради същата причина. А не беше сторил нищо, за да изглади впечатлението от поведението си. Не беше ѝ изпратил дори писмо, в което да се извини. Тя не можеше да носи отговорност за постъпките на баща си. Бог му е свидетел колко му се искаше Херцогинята да е при него сега, за да... Но всъщност какво би сторил в такъв случай? Не можеше да каже със сигурност. Надяваше се, че би намерил сили да ѝ се извини за злобата си, изляна върху нея.

Разтърси глава и вдигна поглед в момента, когато в грамадното помещение се появи Норт Найтингейл, лорд Чилтън по титла, майор по чин и негов приятел. Изчака, докато приятелят му се доближи и се обърна към него с думите.

– Лорд Брукс и двама от блюдолизците му адютанти идват. Сякаш са те гонили по петите.

– Където е и мястото им – каза Норт и се усмихна мрачно. Очите му обходиха стаята с девет метра високия ѝ таван и мебелите ѝ в яркочлатисто и бяло. Маркътс, за разлика от Норт, беше привикнал към заобикалящия ги разкош, към потискащия му блясък, смазващото великолепие. Намираха се в парижката къща на дук Дьо Нюи, предоставена на Уелингтън и неговия щаб. Цар Александър беше настанен в още по-разкошната къща на Талейран на същата улица. Нищо чудно, че бившият Наполеонов министър си беше уредил тъкмо този гост – по-лесно щеше да му бъде да го манипулира, както беше отбелязал веднъж пред Маркътс и Норт Уелингтън.

– Е, но има и някаква полза от тях, Маркъс. От адютантите, искам да кажа. Чух ги да пеят новата песничка за Талейран – как безскрупулнатата стара лисица си играе не само с царя, но и с Френския сенат, в желанието си да върнат дебелия Луи. Доста добре се справяха, доколкото си спомням.

– Тоя Луи има акъл не повече от една овца, но поне е владетел по право.

– И не повече представителност от надут пуяк. По-важното е обаче, че Тайлеран успя и Луи е на трона. Господи, не бих искал да имам нищо общо с този човек. Казват, че от любовниците му можело да се състави самостоятелен легион.

Маркъс имаше отегчен вид. Когато проговори, погледът му не се отделяше от лорд Брукс и двамата му шпиони.

– Понякога ми се е искало Тайлеран да беше англичанин. Касълриа е чудесен дипломат, хората му се доверяват и все пак у него твърде много надделява честта за сметка на хитростта. Виждал съм колко трудно му е да излъже някого в лицето.

– Истински провал – каза Норт и незабележимо смушка Маркъс в ребрата, защото лорд Брукс се приближаваше с намерение да ги заговори.

– Господа – обърна се към тях възможно най-приветливо лорд Брукс, както това му се случваше всеки ден. Бялата му коса беше къса и остра, носът – огромен, а се считаше, че дребният му ръст надвишава мозъчния му капацитет. – Значи сега имаме Луи XVIII за френски крал. Мисля, че Наполеон е постъпил отлично, като е запазил императорската си титла, а вие?

Маркъс считаше въпросната постъпка за проява на висша глупост, но не отговори, а започна да се рови из някакви нареждания.

– Император на какво? Не ви ли се струва това труден въпрос? – каза Норт. – А, да, сега властта му е неоспорима над Елба – император на камъни, плажове и няколко недорасли дръвчета.

– Не забравяй, всичките му френски и полски телохранители – допълни Маркъс. – А има и флот-бригът¹⁴ „Инконетант“.

– Струва ми се, че подходите твърде незадълбочено към събитие, което определено изисква по-сериозно отношение – лорд Брукс изрече репликата си с вид, сякаш изгаряше от желание да зашлеви и двамата с ръкавицата си, после се върна към адютантите си.

---

14. Бриг – двумачтов военен кораб. – Б.пр.

– Какво искаше да каже? – попита Норт.

– Един Бог знае.

– Трябва да бъдем по-внимателни занаяпред, Маркър. Няма никаква полза да обиждаме човека. Горделив е като дявола и мрази глупостта му да бъде излагана на показ. Комбинацията е ужасно лесно възпламенима.

Разсмяха се, но не много шумно, за да не привлекат вниманието на лорд Брукс.

– Отегчен съм – каза Маркър. – Ужасно съм отегчен. Не знам точно с какво искам да се занимавам, но не и с настоящата си работа.

– Знаем. Пълно е само с дипломати, които взаимно се душат, правят си обещания и ги нарушават на следващия ден. Понякога мразят и тях, и безкрайните им игрички. Маркър, усмихни се на лорд Брукс, стария негодяй.

– Само интриги – каза Маркър. – Имам чувството, че дойде при нас, само за да разбере дали знаем нещо, което още не е научил. Вече не зная броя на случаите, в които шпиони на Талейран, Метерних или цар Александър са се опитвали да изкопчат нещо от мен за мнението на Уелингтън по един или друг въпрос. Проклети да са всички дипломати!

– Амин! – допълни Найтингейл. – Ръката ти изглежда малко скована днес, Маркър. Трудно я движиш.

– Знаем. Спиърс не ме оставя на мира. Всяка сутрин ме надзирава, докато петдесет пъти бавно-бавно вдигна и отпусна тежката си сабя с ранената ръка. После я масажирала. Тази сутрин май се е престарал, защото ужасно ме боли.

– Въпреки това упражненията изглежда ти помагат. Само няколко седмици са минали, откакто те улучи оня куршум при Тулуза. Довери се на Спиърс, разбира си от работата.

– За Бога, Норт, аз се отървах само с рана в ръката. Поне съм жив. Четири хиляди и петстотин нямаха моя късмет; това не са никакви си леки загуби, както военното министерство се опитва да убеждава. Толкова много безсмислено дадени жертви! – несъзнателно потърка ръката си отново.

Норт наблюдаваше как Маркър затвори и заключи чекмеджето в бюрото с изящно изработеното златно ключче, с което никога не се разделяше. През последните две седмици бяха направени два опита за кражба. Но дори крадец да съумееше да отвори чекмеджето, щеше да попадне само на остарели документи – секретното отделение беше добре скрито.

Двамата мъже излязоха от къщата и прекараха следващия половин

час в разходка по брега на Сена, вдишвайки чистия вечерен въздух, преди да преминат от западния край на Сите по Пон Ньоф – най-стария парижки мост. Продължиха по булевард Сен Мишел и пресякоха към булевард Сен Жермен, където бяха разквартирувани – във внушителна сграда от осемнадесети век, хотел „Матиньон“. Маркът помахна на познат офицер, пресичащ улицата в посока, диагонална на тяхната.

– Цял батальон сме в предградията Сен Жермен.

– Не забравяй и колко са руските войници. Миналата нощ като последен глупак оставих прозореца си отворен. Имах възможността да ги послушам как пеят на неразбираемия си език, пияни като говеда. Не ми е ясно как успяват след това да се събудят и да си вършат задълженията.

– Виждал съм ги да се прибират, залитайки, на зазоряване и в седем отново са на крака. А броят на проститутките ужасно се е увеличил.

– И те си изкарват хляба, и то не за твоя сметка, Маркът. Как е прекрасната Лизет?

– Прекрасна, както обикновено. Наел съм й очарователен апартамент на Рю дьо Варен. Признателността й ме трогва.

Норт се засмя.

– Вярвам, че те трогва.

Прекрасно създание е тя – помисли си Маркът. Гласно каза.

– Знаеш ли какво наистина ми харесва у Лизет освен това, което се вижда с просто око? Винаги говори или по-скоро плямпа, непрекъснато се движи, вечно се смее и шегува. Не мълчи задръстено като...

– Като какво? Като кого?

– Като проклетата Херцогиня, ако искаш да чуеш самата истина.

Норт Найтингейл се загледа в бързо движещите се води на Сена.

– Глупак си ти, Маркът.

– Млъкни, Норт! Аз съм късметлия, невероятен късметлия. Знаеш ли, че в джоба си имам банков превод за двеста лири? Тримесечната ми издръжка, задето съм граф Чейз, отпусната с надлежното разрешение на господин Уикс. Дълго е пътувала, докато стигне до мен. Недоумявам как господин Уикс ме е открил.

– Аз също. Беше съумял да изчезнеш от погледа на роднините си в Англия. Няма да се откажеш от този финансов източник, нали, Маркът?

– В никакъв случай. Значителна част от сумата отива за Лизет – мисълта какъв би бил коментарът на господин Уикс, ако адвокатът знаеше, че парите на покойния граф се харчат за любовницата на омразния му племенник, го накара да се усмихне. Какво пък, дъртият мръсник също си бе имал любовница – майката на Херцогинята.

Къде ли беше сега Херцогинята? В проклетата си къща? Или сред лондонското общество, радвайки се на популярността, която петдесетте хиляди лири ѝ създаваха, развличайки се в компанията на джентълмени, без съмнение надпреварващи се за вниманието ѝ? Много пъти беше мислил за нея, опитваше се да си обясни с какво ли е пълна хубавата ѝ главица. Неизменно въпросите му се завъртаха около мъжа, който ѝ беше осигурявал закрила, пари за къщата, за заплатата на Баджър, за... Какво значение, за Бога, имаше всичко това – мотивите ѝ, самата тя? Никакво. Само дето гневът му никак не намаляваше. Докато е жив, не желаше да зърне нито Чейз Парк, нито нея, нито някой от фамилията Уиндъм.

Чудеше се дали американската издънка на рода беше пристигнала, за да влезе във владенията си – разбира се след шестнадесети юни. Тогава наследството на Уиндъм, особено след неговия отказ от него, щеше да премине върху американците. Тревор! Стомахът му се присвиваше само от припомнянето на идиотското име и мисълта що за човек би могъл да го носи. Спомни си, че се закле глупакът, наречен Тревор, да наследя графската титла. Тревор Уиндъм, граф Чейз. Звучи отвратително, но точно такава беше желанието му.

– Къде, по дяволите, витаеш, Маркър? Мълчалив си като Херцогинята, за която толкова си ми разправял.

– Много малко съм ти разказвал за Херцогинята. Твърде малко.

– Само това, което ми разказа миналата седмица, когато беше вкиснат, никак не беше малко.

– Най-добре го забрави. Като мен. Аз я забравих. Надявам се, че си има кой да се грижи за нея – нали е дъщеря на майка си? Мислех си за братовчед ми Тревор, от което направо ми прилошава. Не искам да ти описвам картината, която си представям, ще ти се догади и на теб. Сигурно мускулите му не са по-развити от тези на Лизет.

Норт се разсмя и побутна Маркър по здравата му ръка.

– Ето, че стигнахме до апартамента на Лизет. Отиди да се позабавляваш, Маркър, и да се освободиш от напрежението си. Позволи на Лизет да те докара до по-приятно разположение на духа. Нека тя да се погрижи за теб, а аз ще сторя същото за себе си. Ще се нахраня в приятна обстановка и ще видя какво друго ще ми предложи вечерта.

Двамата мъже се разделиха и Маркър потропа на входната врата на апартамента на Лизет. Заслуша се, за да чуе леките ѝ стъпки, когато тя се затичва да отвори. Лизет никога не вървеше или плъзгаше безшумно. Никога не мълчеше, когато я любеше. Как обичаше да слуша виковете ѝ

на удоволствие, когато достигаше върха! Нищо общо с проклетата Херцогиня, която сигурно ще прилича на мумия в такъв момент.

По всичко изглеждаше, че Лизет Дюплеси се радва да го види – свой лорд майор – както го наричаше на фъфлещия си английски. Вероятно произношението на глупака Тревор беше не по-добро от нейното, само че той не притежаваше разкошните й гърди, към които ръцете и устата на Маркъс прилепваха като магнит.

Тя пое наметката и бастуна му и свали от кръста му колана със сабята. После пръстите й пробягаха по червено-бялата му униформа, наслаждавайки се на допира до материята и самия него, без да замълчи и за миг през това време. Разказваше му с какво се е занимавала от последния път, в който се видяха, тоест от предишната вечер. Говореше му на френски, с който той вече нямаше затруднения при използването или разбирането. Същото се отнасяше и за онези думички, които не всеки чужденец научава с останалите, но които Лизет активно беше използвала през седмиците, прекарани заедно. Възбуждащи думи.

Целуна я и установи, че не може да се спре. Дъхът ѝ беше топъл и сладък от аромата на червеното вино, което беше пила. Прекалено много пиеше, помисли си Маркъс, но за момента пренебрегна мисълта. Искаше му се едно единствено нещо – да проникне в нея. Дишането ѝ се учести, а ръцете ѝ го подлудиха.

Искаше му се да не бърза, да го направят бавно, но Лизет познаваше мъжете твърде добре въпреки крехката си възраст – деветнадесет години. Знаеше, че я желае, знаеше, че желанието му го е подлудило – нормално за мъж като него. С няколко движения го освободи от дрехите му и го завлече в спалнята си, където всичко свърши бързо.

Малко по-късно, когато сърцето му почти се върна към нормалния си ритъм, Маркъс отрони.

– Съжалявам, Лизет. Аз съм прасе.

Ръцете ѝ гладеха гърба му и се спуснаха по бедрата, за да го накарат да се отпусне между бедрата ѝ. Тя се изкикоти и го ухапа по брадичката.

– Вярно е, милорд, но ще проявя разбиране. Ще обещаете ли да се справите по-добре следващия път?

Той ѝ се усмихна, усещайки цялата смазваща скука на ежедневието да се смъква от раменете му.

– Да – каза Маркъс, претърколи се и се изправи до леглото, – ще се представя по-добре.

Париж, хотел „Бюво“, улица „Роял“

Баджър не смееше да я погледне в очите. Нейният поглед изразяваше нарастващо нетърпение.

– Е, Баджър, откри ли го? Разбра ли къде живее?

– Да – отговори Баджър едносрично.

Очевидно нещо го притесняваше, а той не искаше да го сподели. Тя отиде до канапето, седна и зачака, без да каже дума повече. Дори си заприпява наум.

Да се надува повече е нужно Касълриа,
твърде мек е и не ще го бъде инак,
от Талейран уроци налага се да взима –
по-добър учител по лукавство не би могъл да има.

Ставаше за начало... Всъщност човекът си беше хитър поне колкото двама министри. Тя започна да си тананика, усети, че мелодията силно наподобяваше друга и се смръщи, обмисляйки как да я промени. Внезапно Баджър се обади.

– Намерил си е любовница, да пукне дано!

– Талейран? – попита тя недоумяващо. – Касълриа?

– Не, не. Негова светлост. Проследих двамата с лорд Чилтън – човек, когото трябва да избягваме на всяка цена, и след като се разделиха, негова светлост отиде у младото момиче, за което ви говорях. Разбрах, че му е любовница по начина, по който го посрещна – прегърнато, целуна го и го дръпна вътре в тясното здание на улица „Дю Варен“. Сигурно живее там с нея или поне я посещава редовно.

– Е, той не разполага чак с толкова пари – каза Херцогинята, опитвайки се да разсъждава безпристрастно. – Мисля, че ще му се наложи да прави икономии. Издържането на две домакинства безспорно ще натежат на бюджета му. Но бих се обзаложила с теб, Баджър, че си има и собствен апартамент. Маркът не би живял при любовницата си. Не знам кое ме кара да съм толкова сигурна, но е така.

– Иска ми се да не проявявахте чак толкова разбиране.

– Той е напълно свободен да прави каквото си иска и с когото му се прииска. Поне засега. Спиърс също ли живее в апартамента?

– Не зная.

– Ето, виждаш ли, има си своя бърлога.

– Повтарям, не знам. Висях там цели два часа, преди да се появят и

да се отправят, хванати подръка, към един от онези жабешки ресторанти, чиято гордост е да поднасят отвратителната животинка, залята с още по-отвратителни сосове. Тръпки да те побият. Не, не съм виждал господин Спиърс.

– Трябва да го открием, преди да пристъпим към изпълнението на Плана. Трябва да получим одобрението му. Доволна съм, че поне успяхме да научим от господин Уикс, че Маркърс е в щаба на Уелингтън в Париж. Въпреки че, разкривайки ни това, влезе в разрез с адвокатската си съвест.

– Утре, рано сутринта, ще се върна на пост пред апартамента и ще проследя къде ще отиде графът.

– Нека бъде много рано, Баджър. Той си има къде да спи.

– Едната му ръка се движи трудно.

– Какво искаш да кажеш? – тя се изправи уплашено и повтори. – Какво искаш да кажеш?

– Поразпитах напълно дискретно. Бил е ранен при Тулуза.

– Боже мой! Мислиш ли, че е страдал, Баджър? Че страда?

Баджър се вгледа внимателно в лицето ѝ. Звучеше странно, но обнадеждаващо.

– Не зная. Не се притеснявайте, Херцогиньо. Утре, без значение как, ще открия господин Спиърс. Да го доведе ли тук?

– О, да – каза тя, но отговорът ѝ беше разсеян. Господи, ами че тя си мислеше за раняването на негова светлост. Притесняваше се за него. Нещата се нареждаха по-добре от очакваното. Само да бяха успели да получат някакво известие от Спиърс, преди да тръгнат от Лондон!

– Чухте ли за стария крал Джордж, милорд? – попита Спиърс с приськия си учтив тон. – Когато му съобщили, че съюзниците са навлезли във Франция преди два месеца, той попитал пазачите си кой е командвал британските сили. Отговорили му, че командващ е Уелингтън и старият Джордж се развикал: „Това е проклета лъжа. Него го застреляха преди две години!“

Маркърс се усмихна.

– Горкият луд Джордж III. Ако някога успее за малко да си възвърне здравия разум и разбере, че синът му¹⁵ е най-презираният принц в историята, сигурно ще изпадне в такава меланхолия, която ще го изпрати

15. Джордж III крал от 1760 до 1820 г., тоест и в периода на Наполеоновите войни. Синът му – Джордж IV – управлявал от 1820 до 1830 г. – Б.пр.

в гроба. Не беше лош управник, преди да полудее като бясно куче.

– Мисля, че това му е известно, милорд – каза Спийърс. – Мнозина вярват, че именно глупостта и безкрайната алчност на сина помрачиха разсъдька на бащата. А сега, милорд, време е да се окъпете и облечете. Струва ми се, че присъствието ви на празненството в хотел „Де Сюли“ е наложително.

Отговорът на Маркъс се изрази в ругатня и все пак му се наложи да се напъха във вечерно облекло и да се качи на файтона, който да го закара до хотел „Де Сюли“ на улица „Сент Антоан“ за дипломатическия бал. Не си спомняше да е споменавал за събитието пред Спийърс и въпреки това човекът беше информиран. Както и за всичко останало. Маркъс поклати глава и се отпусна върху учудващо чистата облегалка на файтона. Но, разбира се, Спийърс се беше погрижил за файтона, както и за всичко останало, така че място за чудене нямаше.

Спийърс изчака търпеливо да види, че негова светлост се отправя по предназначение, след това взе наметката и шапката си и се запъти към улица „Роял“.

За негова неприятна изненада, на почукването му се отзова самата Херцогиня.

– Херцогиньо – обърна се съдържано той към нея, – защо не сте в гостната? Защо вие отваряте вратата? Така не е прието. Господин Баджър не би трябвало да го допуска. Ще говоря с него по този въпрос.

– Умолявам ви да не го правите, Спийърс. Баджър приготвя вечерята ни, а Маги без съмнение се кипри за излизане. Мисля, че довчера има среща с някакъв руски войник – добре изглежда и личи, че не е само прост войник. Тя сподели с мен, че руската история силно я интересувала, а един млад казак е най-подходящият учител в случая. Хайде, позволи ми да взема наметката и шапката ти, недей да се мръщиш. Това, че вече не съм незаконородена, не означава, че не мога сама да се справям.

– Просто така не се прави – отвърна Спийърс и се дръпна назад. – Виждам, че продължавате да сте на различно мнение. А що се отнася до тази Маги – тя спаси живота на Баджър в Портсмут преди отпътуването ви за Франция, нали? Жената, която му попречи да попадне под колелата на пощенската кола?

– Същата. Казва, че не може да си обясни как го е направила. Актриса е и, знаеш ли, казва, че била много добра. Тогава тя беше временно останала незаета с работа; аз ѝ предложих да ми помага като

камериерка. Никога не ѝ се било случвало по-рано, по думите ѝ, но имала достатъчно желание и ум да се справи, пък и Париж бил толкова вълнуващ. И така, реши да опита.

– Не съм чувал нищо по-странно. Не ми изглежда да е подходяща за ваша камериерка.

– Мисля, че Маги ще съумее да промени мнението ти, Спиърс. Аз я харесвам. Различна е, чиста и неподправена, въпреки бурното си минало. В нея има доброта и дяволия, възможно най-сладката.

Спиърс сам свали връхните си дрехи. Мнението му беше непоколебимо – това не влизаше в задълженията на лейди Уиндъм. Ако тя си позволяваше небрежност по отношение на благоприличието, Спиърс никога не го правеше. Щеше да му се наложи да разговаря и с Баджър, и с Маги – сладкото дяволче.

– Заповядай в гостната или салона, както французите го наричат. Искам да знам всичко. Първо – защо не ми писа? Наложил се да изтръгна от господин Уикс, че Маркърс е в Париж. После на Баджър му отне почти три дни да го открие.

– Знам – отговори спокойно Спиърс – Ще ви разкажа всичко.

– Ръката му, Спиърс, наред ли е? Защо не ме извести, че е бил ранен? Защо не изпрати някого с писмо?

– Не желяех да ви тревожа – Спиърс въздъхна дълбоко. – Боя се, че негова светлост продължава да изпитва силна болка. Разбирате ли, в горната част на ръката му има заседнали парчета от куршум. Често не може да спи от болка. Естествено отказва да бъде лекуван. Не ми разрешава и да му капвам лауданум в чая. Разбира се, много пъти съм пренебрегвал желанията му, за да сторя каквото е най-добро за него.

Лицето ѝ беше придобило смъртнобледен оттенък и Спиърс побърза да добави убедително.

– Въпреки всичко ръката оздравява. Лекарят не би могъл да окаже съществена помощ. Парченцата са съвсем малки и сами си излизат от раната. Звучи неприятно, но е така, и е хубаво, че се случва. Въпрос на време е възвръщането на нормалното ѝ състояние, Херцогиньо.

– Времето изтича.

– Всъщност – обади се Баджър от прага на гостната, с голям дървен черпак в ръка, – срокът изтича точно след две седмици и половина. Аз лично мразя да изчакам последния момент. Закъснелите усилия никога не водят до успех.

– Господин Баджър ми разказа плана ви, Херцогиньо. Смятам, че ще сполучи. Ще го доизкусурим.

Вярваше му. От него можеше да излезе чудесен министър на външните работи. Тя го хвана подръка и заедно влязоха в трапезарията. Тази вечер една много богата млада английска дама щеше да се храни в компанията на своя готвач и графски камериер.

Спиърс се появи отново на следващата вечер.

– Негова светлост – заяви той с удивително спокойствие и само с две издйнически червени петна върху бузите, – бил въвлечен в юмручен бой миналата вечер. Понастоящем е на легло, с две счупени ребра, с насинено око и с почти целия комплект пръсти, с разранени кокалчета. Слава на милостивия Бог, никой от зъбите му не е пострадал, всичките са на местата си. Освен това се хилеше като пача, когато го оставих.

– Как е могъл да се бие с все още незаздравяла ръка?

Баджър се разсмя.

– Господин Спиърс, той сподели ли колко са пострадали противниците му?

– Да. Един от английските офицери го нарекъл изпъдения граф и негова светлост го набил... ъ-ъ... тоест, върнал си е тъпкано за обидата. Получил е наранявания, защото в схватката са се включили приятелите на противника му и силите били неравностойни. Ръката му не е пострадала, Херцогиньо. За лош късмет лорд Чилтън не бил заедно с него, иначе ребрата на негова светлост щяха да бъдат здрави.

– Разбира се – едва успя да изрече Херцогинята. – По какъв начин се е разчуло за промените в завещанието на баща ми?

– Не може да се попречи на разпространяването на такива новини – каза Баджър. – Като при чумата.

– Отлична аналогия, господин Баджър. Напълно прилягаща. Подобни новини гъделичкат любопитството и изключват дискретността. По негово настояване при негова светлост е неговата... ъ-ъ... любовница. Тя ме помоли – по много очарователен начин – да ѝ подсигурия необходимите лекове. Поверих негова светлост на нежните и грижи.

– Любовницата му е с него? – гласът на Херцогинята изтъня във фалцет. – Грижи се за него?

– Не вярвам да го измъчва треска. Въпреки раните си негова светлост отправяше към девойката много... ъ-ъ... пристрастни погледи, което ме навежда на мисълта за доброто му общо състояние. Но въпреки желанията на негова светлост, що се отнася до нея, ще съумея да я отпратя към собственото ѝ убежище тази вечер. По-добре късно, отколкото

никога – той внимателно отстрани ивица платно за превръзка, останало върху ръкава на жакета му. – Може би ще се радвате да научите, Херцогиньо, че тя не е зла жена, нито пък тормози негова светлост за парцалки и дрънкулки или нещо подобно. Грижи се за негова светлост, колкото е по силите на същество като нея да полага грижи за някого.

Като майка ми – помисли си тя, но гласно каза:

– Радвам се да го чуя. Всъщност за момента ми е невъзможно да почувствам облекчение, Спиърс. Вероятно би било редно да я покана на чай, за да ѝ благодаря за проявеното самообладание.

Спиърс извърна глава, за да скрие едва забележимата си усмивка и подхвърли през рамо.

– Може би идеята не е толкова добра. Момичето ще припадне от изненада.

– Не е лошо като начало – каза Херцогинята.

Каква злост – помисли си Спиърс. – Най-чиста проба. После гласно уточни:

– Името ѝ е Лизет Дюплеси.

Никакъв коментар.

– Негова светлост харесва името ѝ. Намира го за сладко.

– Нямам му доверие – каза най-сетне Херцогинята, загледана някъде над рамото на Спиърс. – Не искам да оставям работата за последната минута. Съгласна съм с Баджър. Искам всичко да се свърши довечера.

– Ако негова светлост въобще допусне любовницата му да бъде отстранена от спалнята му.

– Каза, че ще съумееш да го сториш.

– Точно така – намеси се Баджър. – Господин Спиърс ще се погрижи за това, Херцогиньо. Не се притеснявай. Ще бъдем улеснени и от физическата слабост на негова светлост. Също така лорд Чилтън е във Фонтенбло и няма да ни се пречка.

Последвалата от нейна страна забележка сякаш беше отправена към тежките брокатени завеси – типично френски в златистото си великолепие.

– Негова светлост е неспособен да улеснява. Не е в характера му. Ако двамата сте на друго мнение, значи не го познавате добре.

IX

Мрак. По небето – никаква луна или звезди. Надвиснали бяха тежки дъждовни облаци, от които започна да ръми потискащо.

По улица „Де Гренел“ не се мяркаха никакви хора. Тук-там в големите къщи блещукаха свещи.

Литературни салони – помисли си тя.

Мъже, радващи се на съпруги или любовници – беше мисълта на Спиърс.

Префърцунени френски готвачи приготвят префърцунени гозби – помисли си Баджър.

Херцогинята се загърна по-плътно в пелерината си.

– Не, не ме убеждавай – каза тя остро на Баджър. – Няма да вися в сенките в очакване да ми свирнеш. Ще вървим заедно и няма повече какво да се обсъжда.

Няколко метра по-нататък беше жилището на графа.

– Спи – каза Спиърс, сочейки към тъмен прозорец на третия етаж. – Дадох му лауданум само колкото да се унесе.

– Ами ако не може да говори?

– Не се тревожете, Херцогиньо – каза Баджър, – ще поръсим лицето на негова светлост с малко от розовата вода на любовницата му, докато се свести достатъчно, че да изпълнява каквото му е казано.

Тя стрелна Баджър с поглед, но сдържа езика си. По дяволите Маркърс, задето направи всичко толкова оплетено. Но не можеше и да не признае, че ѝ е забавно. Твърде.

– Почти три часа е – каза тя. – Всичко е преценено по време два пъти. Следваме точно Плана. Подкупеното длъжностно лице ще се появи след десет минути. Баджър, как е името му?

– Монсеньор Жюно. Недохранен човечец с жена и четири деца. Вашето предложение му достави истинска радост. Странно, но въпреки че е проклет жабар, аз му имам доверие.

– Ще се погрижи ли всичко да бъде отразено в съответните регистри?

– Ще го направи. Ще разполагате с документите, подписани и подпечатани.

Тя кимна и отстъпи назад, за да даде възможност на Спиърс да отключи вратата, която се отвори с пронизително изскърцване. Спиърс

изобщо не се притесни от шума. Пристъпи в тъмния коридор, спря и се заслуша. После се отправи към стълбището наляво, следван от Херцогинята и Баджър. Още веднъж се разнесе оглушителен шум, когато стъпалото ѝ ритна крак на маса. И този път Спиърс изобщо не се разтревожи.

Бяха стигнали средата на тясната стълба, изкачвайки се съвсем безшумно, когато изведнъж отгоре ги освети свещ, а мъжки глас провлече подигравателно.

– Я, колко много крадци са ми дошли на посещение! Или не – не бих си помислил, че точно ти, Спиърс, ще решиш да ме обираш посред нощ.

– Милорд – каза Спиърс спокойно, – оставете, моля ви, оръжието. Пръстите ви най-вероятно не са достатъчно силни да държат оръжие.

– Разбира се, че са. Двамата вдигнахте шум, от който и мъртъвците биха се събудили. Освен това не бях заспал. Вие ли сте с него, Баджър? Защо не... или чакайте, та вие сте трима! Боже Господи!

Маркърс загуби дар слово от изненада.

– Вие! – промълви той най-накрая. – Ще разрешите ли да се поинтересувам от причината, довела ви в апартамента ми в три часа сутринта?

– Да – отговори тя.

– Какво да, дяволите ви взели?

– Можете да се поинтересувате, ако желаете.

– Вие, Баджър и Спиърс. Заговор ли надушвам? В никакъв случай. Какво би могло да събере трима ви в заговор? Спиърс, чак толкова ли се притесняваш, че с издръжката ми няма да мога да изплащам заплатата ти? Показах ти превода от господин Уикд.

– Не, милорд, не съм притеснен, нито присъствието ни тук може да се свърже с обир. Сега ще ми позволите ли да ви придружа обратно до леглото? Ребрата ви сигурно недоволстват от поведението ви. Какалчетата не ви ли дразнят, докато държите тази пушка?

Маркърс произнесе много бавно, натъртвайки на всяка дума.

– Искам да знам какво става тук. Веднага. Не след малко, а моментално. По-точно, ще ви кажа кога да започнете с обясненията си. А сега нека слезем в дневната. Спиърс, можете да показвате пътя и да запалите няколко свещи. Херцогиньо, откакто сте тук, почти не сте отворила уста. Не, че съм очаквал нещо друго. По навик думите ви, оправени към мен, минават през иглени уши. Баджър, подайте ѝ ръка. Не искам да си счупи врата, падайки по моите стълби. Ако нечий врат трябва да бъде счупен, аз ще свърша тази работа. Всички надолу, хайде!

Тя усети как Баджър пое ръката ѝ и леко я стисна.

Усети още как сърцето ѝ тежко тупа. Нейната тромавост беше виновна за устроеното им посрещане. С Маркърс нищо не можеше да се очаква да протече гладко. Никога. Защо не спеше? Явно, лауданумът не е бил достатъчно.

Той слизаше след тях. Беше само по нощница, бос, черната му коса беше разбъркана. Беше чудно как в зашеметението си тя въобще успя да забележи всичко това.

Спиърс беше запалил още няколко свещи. Държеше ги вдигнати високо и отстъпи, за да влязат Херцогинята и Баджър в малката гостна. Постави свещника на една маса, когато и Маркърс се появи.

Тя се извърна с лице към него и забеляза, че продължаваше да държи пушката, насочена срещу тях. Дълга цел с противна дупка в края.

– Сядайте – пушката заповеднически се насочи към едно канапе. Херцогинята седна между двамата мъже.

Походката и приведената му стойка издаваха болките му.

– Трябва да си в леглото, Маркърс. Не е хубаво за ребрата ти.

Смехът му пресекна от острата болка. Пое си дъх.

– Същинска майчица! – каза той. – За това ли сте тук, Херцогиньо? За да лекувате раните ми? За да ми гукате успокояващо?

Тя се взираше в него, без да помръдне.

– Искаш да кажеш – като Лизет?

Маркърс се усмихна.

– Значи Спиърс ви е разказал за ангела ми хранител? Тя си тръгна, малко преди да се появите, Спиърс.

– Но аз...

– Знам. Несъмнено си сложил нещо в чая, който ми даде да пия. Само че, разбираш ли, аз не бях жаден. Исках Лизет.

– Моля ви, милорд.

Маркърс направи движение с оръжието към камериера си да млъкне. Погледът му беше вперен гневно в Херцогинята.

– Хм, не мога да си представя как гукате дори и на розите си. Но пък посред нощ почувствахте, че трябва да дойдете и да се грижите за мен? Страхувахте се, че няма да се радвам да ви видя и ще ви изхвърля, ако се появите посред бял ден? Осмелихте се да се доближите, чак когато бях поставен в безпомощно състояние от безкрайно предания си слуга?

– Друга причина ме доведе тук, Маркърс. Ще говоря само при условие, че седнеш, преди да си се строполил. Умолявам те, Маркърс.

– Не желая да сядам.

Тя се изправи и доближи до него. Лицето му беше в сянката на светлината от свещите, но по него се забелязваха белезите от изтощение, насиненото око и подутата челюст.

– Състоянието ти не е никак добро, Маркърс.

Той не помръдна, докато тя пристъпваше към него. После любезно я помоли да спре, протегна лявата си ръка и нежно обхвана с пръсти гърлото ѝ.

– Каж ми ще наследя ли петдесетте ти хиляди лири, ако пукнеш?

– Най-вероятно, въпреки че не мисля на баща ми дори да му е минавала подобна мисъл. Или може да отидат за американците. Не знам. Трябва да питам господин Уикс.

– Да речем, че те поудуша.

– Не ми се вярва който и да е от господата Спиърс или Баджър да го допуснат.

– Те не те познават, както аз те познавам. Иначе щяха да посрещнат с ентузиазъм действията ми.

– Истината е, че изобщо не ме познаваш.

Той сви рамене и лицето му се присви. Сякаш всяко движение усилваше тъпата болка в ребрата му.

– Всъщност не ме е грижа. А сега ми кажете защо тримата се промъкнахте в къщата ми. Веднага!

В този момент откъм входната врата долетя едва доловимо, крадливо почукване. Заговорническо. Сащисаният Маркърс се обърна по посока на звука. За секунда и Спиърс, и Баджър се метнаха върху му. Маркърс се опита да се бори, но не му достигаха сили и за кратко време беше проснат върху килима. Спиърс много внимателно измъкна пушката от дясната му ръка.

– Милорд – обърна се той към него съчувствено, – боя се, че сега се налага да пийнете малко чай. Ще имате ли нещо против?

– Уволнен сте, Спиърс.

– Херцогиньо, това е монсенъор Жюно. Пуснете го да влезе – каза тихо Баджър.

Последвалите десет минути преминаха в такава тишина, че на Херцогинята ѝ се стори, че ще се задуши от нея. Спиърс и Баджър се мъчеха да държат устата на граф Чейз отворена, за да налят в нея чай, примесен с лауданум, и в крайна сметка съумяха да го сторят, преодолявайки упоритата съпротива. Над тях, ням като риба, беше застанал монсенъор Жюно, държащ в ръката си свещ. Изглежда му беше забавно.

Маркъс падна по гръб. Виждаше се усилието, с което се съпротивляваше на наркотика, но безуспешно. Сърцето ѝ се късаше, като го гледаше, но не беше време за скрупули. Планът оставаше непроменен въпреки настъпилите усложнения. Друг начин за собственото му спасение нямаше.

Тя нежно докосна брадата му с връхчетата на пръстите си.

– Всичко ще бъде наред, Маркъс. Обещавам ти. Не се тревожи, само лежи спокойно, моля те.

Гласът му прозвуча завалено.

– Ще те убия, Херцогиньо.

– Може би ще ти се иска, но няма да го направя.

– Не знам какво става, но ще те убия.

Монсеньор Жюно приближи.

– Готов ли е той за церемонията?

Погледът на графа беше замъглен и с всяка минута той ставаше все по-кротък.

– След две минути ще бъде готов – заключи Спиърс.

След още четири минути монсеньор Жюно весело заяви.

– Честито, миледи. Вече сте графиня Чейз. Много забавно бе да се види как негова светлост каза да, когато господин Спиърс леко го сръга. Ще трябва и да напише името си в брачното свидетелство.

Спиърс подкрепяше ръката на господаря си, но общо взето графът съумя четливо да се подпише. Тя сложи своя подпис до неговия. Извади от джоба на пелерината си изящна златна халка и я сложи на безименния си пръст.

– Добре – каза графиня Чейз и им се усмихна. – Готово.

– Няма да има вече изпъден граф – потри ръце Баджър.

– Чудя се – каза Спиърс, – дали негова светлост ще си спомня, че се освободи от услугите ми, когато се събуди.

Монсеньор Жюно се засмя.

– Това е най-интересната ми нощ, откакто руски снаряд почти разруши жилището ми преди два месеца.

Маркъс отвори едното си око. Над главата му се стелеше бял балдахин. Нещо не беше както трябва. Дори и да приемеше, че се намира в спалнята на Лизет, над леглото ѝ нямаше драперии, а голямо огледало.

Бавно отвори и другото око. Отляво, през широк прозорец нахлуваше слънчевата светлина. Бе късна утрин, ако не се заблуждаваше. Беше

легнал с нощницата си – странно, никога не го правеше.

Седна в леглото и разтърси глава, опитвайки се да проясни мозъка си. Намираще се в женска спалня. Мебелите бяха в златисто и бледозелено, всичко изглеждаше нежно и крехко. Не като в мъжка стая.

Застина дочувайки стъпки пред вратата, намираща се срещу леглото. Вратата бавно се отвори.

Влезе Херцогинята с поднос в ръце. Обърна се и внимателно затвори вратата с крака си.

– Значи не е било сън – започна Маркърс. – Ти дойде късно посред нощ в къщата ми и се канеше да вършиш нещо лошо! Какво беше намислила?

– Добро утро, Маркърс. Донесла съм ти закуска.

– С теб бяха Спийърс и Баджър. Спомням си как на вратата се почука и двамата негодници ме повалиха на земята и ми взеха оръжието. След това... – смръщи чело в опит да си припомни, – ти ме упои.

– Да, необходимо беше. Упорит човек си ти, Маркърс.

Той се размърда неспокойно и тя го запита със загрижения вид на бавачка с двегодишен повереник.

– Мога ли да ти помогна?

– Ако моментално не напуснеш стаята, ще се облекча пред очите ти, Херцогиньо. Не ме възпира никакъв срам.

Когато тя не помръдна, а остана възряна в него, Маркърс отхвърли завивките и спусна косматите си крака на пода. Без да каже дума, тя просто се обърна, постави таблата на една маса и излезе от спалнята.

Завръщайки се, тя го завари да унищожавя закуската, която му беше донесла. Кифличките бяха топли и хрупкави, а кафето – горещо и силно. Нощницата си беше омотал около кръста.

– Болят ли те ребрата?

Той издаде грухтящ звук и отпи от кафето си.

Изглеждаше като пират – с насиненото око, приличната на четина брада, разрошената коса и белезите на челюстта.

Вниманието му беше заето изключително от закуската. Засега Херцогинята бе напълно изхвърлена от кръга на интересуващите го обекти.

Братовчедка му се настани на стол срещу него и си наля чаша кафе от разкошен кафеник от майсенски порцелан.

В този момент Маркърс се обади и в гласа му звучеше надигащата се буря.

– Ще те убия, Херцогиньо. След закуска.

– Но ти все още не знаеш защо го искаш и дали ще продължаваш да

го искаш след закуска.

– Ще искам, няма значение за...

– Аз съм твоя съпруга.

Ръката му, поднасяща кифличка към устата, застина на половината разстояние до нея и така си остана. Маркъс разтърси глава, потръпна от болката в ребрата, причинена от движението му, после пак разтърси глава.

Последната му реплика прозвуча изключително учтиво.

– Моля за извинение, не разбрах?

– Твоя съпруга съм. Ние сме женени.

Все още смисълът на думите не успяваше да стигне до съзнанието му. Тя протегна ръка към него и Маркъс с удивление загледа безименния ѝ пръст, които тя помахаше насреща му.

Очите му видяха гладката златна халка. Без да ги отмества, той попита.

– Казваш, че си моя съпруга?

– Да. Мога всичко да обясня, ако ми разрешиш.

– О, да, разрешавам ти. После ще те убия.

– Упоихме те. Аз настоявах, защото знаех, че никога няма да се съгласиш. Прекалено горд и упорит си. Нямах да се вслушаш в гласа на разума.

– Спиърс ти помогна.

– Да, както и Баджър. Надявам се да не се сърдиш на никого от тях. Те бяха убедени, че каквото вършим е правилно. Не искаха да се примирят да загубиш наследството си заради...

– Да, Херцогиньо? Заради какво?

– Заради ината и лошотията си. И защото си въобразяваш, че по някакъв начин отмъщаваш на баща ми, който е мъртъв и понятие си няма от твоите фантазии. И защото съм ти толкова противна.

– Ясно. Значи първо Спиърс се опита да ме упои, без да си дава сметка, че желях Лизет повече от гадния му чай, който не изпих. Затова чух как се намъкнахте в апартамента ми. Може би трябваше да ви застрелям.

– На шестнадесети юни изтичаше срокът, Маркъс. Американският клон на фамилията Уиндъм можеше да наследи всичко. Не можех да го допусна. Сигурна съм, че го разбираш.

– Мога ли да попитам откога датира планът ти?

– От сутринта, когато избяга.

– Не съм избягал. Махнах се оттам, където няхах място – млъкна и

се облегна в креслото си, загледан в пръстите си, които барабаняха по масата. – Никога вече не исках да зървам Чейз Парк, разбираш ли?

– Не ти се налага, въпреки че го притежаваш. Всичките ти притеснения отпадат. Няма да разчиташ само на издръжката, няма да е необходимо господин Уикс да дава разрешение за всяко твое действие. Ти контролираш всичко, Маркъс.

– И единствената цена е ти да бъдеш моя жена.

Думите бяха произнесени като спокойна констатация и въпреки това тя цялата се напрегна. Щеше да има още, тя едва ли не долавяше какво стои на върха на езика му. И сякаш просто сама си просеше обиди с изречението си в отговор на неговото.

– Надявам се, моля се представата ти за мен като съпруга да не е прекалено отблъскваща.

– Не мога да те възприема като своя съпруга. Вчера аз бях ерген, с очарователна любовница и тримесечна издръжка от двеста лири. Тази сутрин се събуждам като граф. А аз се разделих с графската титла, Херцогиньо, и повече не желая да я нося.

– Защо тогава се би с мъжа, нарекъл те изпъдения граф?

С вик графът скочи на крака и едва не събори масата. Едната от чашките с кафе се преобърна и тя загледа как течността закапа, събра се в тънка струйка и се стече през ръба на масата към пода.

– Пак тоя проклетник Спийърс! Ще го убия, след като се погрижа за теб. Да не би планът да е скроен и от трима ви?

Лицето му беше побеляло, а юмруците – плътно свити. Херцогинята се съмняваше, че дори усеща болката в ребрата си. Най-накрая чашата на търпението му окончателно беше преляла и нервите му напълно бяха излезли от контрол. Тя бавно се изправи и застана лице в лице с него.

– Маркъс, не е нужно да живеем заедно като примерни съпруг и съпруга. Честно казано, възнамерявах да се върна в Лондон в края на седмицата, за да не ти се мяркам пред очите. Стана това, което исках да стане. Нещата се подредиха така, както трябва. Уверена съм, че можеш да ми простиш или поне да ме забравиш и да прогониш гнева си към мен.

– Проклетата жертвена овца! Няма да приема това положение, Херцогиньо. Ти ме измами, за което си послужи с камериера ми, упои ме, и всичко това, за да ме върнеш там, където не искам да бъда. Забравила ли си какво казах на господин Уикс? Не искам тая титла и нищо свързано с нея! Проклетият кретен Тревор ще бъде следващият граф – замълча и

разтърка брадичката си с ръка. – Е, това все още може да се уреди, нали? Мисловните ми процеси не протичат с нормалната си скорост тази сутрин, без съмнение под въздействие на лауданума, който изсипахте в устата ми. Но се опитвам да мисля. Ще трябва да се насиля да спя с теб, вероятно нееднократно, за да забременееш. Ами ако се окаже момиче? Тогава ще се наложи да се насилвам да те обладавам отново, докато се сдобием с мъжка рожба – може би отиваше твърде далеч в обидите си. Хич не го беше грижа. – Да бъде добър любовник в твоето легло е повече от възможностите ми, Херцогиньо. Както казах на господин Уикс, прекалено е да искат от теб да шепнеш възбуждащи думи на абсолютно безчувствена жена. Нито думичка, Херцогиньо? Че какво друго съм очаквал? Как съумя да събереш сили да произнесеш брачните клетви на незабравимата ни сватбена церемония? От теб лъха мраз. Ще трябва да накарам Лизет да легне до теб, за да мога да я гледам, докато изпълнявам съпружеските си задължения – да я чувам как се смее, стене и вика, за да се насиля да те докосна.

Оскърбленията не спираха и всяко едно от тях режеше живо месо, но този път тя беше отишла твърде далеч. Извинения нямаше да последват. Пък и в думите му можеше да се съдържа истина.

Нападките му ѝ причиняваха болка, но не и гняв. Пред задъханото му дишане тя вметна.

– Това не може да ти е известно, Маркъс.

– За какво говориш, мътните те взели?

– Дали ще имаш нужда от любовницата си.

Само като погледнеш коварното ѝ лице, болката в ребрата му сякаш се изпаряваше.

– Не вярвам на абсолютно нищо от досега чутото. Ще прекарам деня, претегляйки доводите за и против удушването ти. Изпрати ми Спийърс. Имам среща с Уелингтън, която изобщо не възнамерявам да пропусна.

Тя само кимна и излезе.

X

Хотел „Бюво“, улица „Роял“

Баджър я гледеше втренчено, очаквайки тя да проговори, но това разбира се не се случи, колкото и продължително да изчака. Тя беше най-спокойната и съдържана личност, която беше срещал през живота си. Винаги беше вярвал, че нищо не може да наруши спокойствието ѝ, но сега не беше толкова сигурен. Силно го тревожеше мисълта за свързването ѝ в брак точно с Маркъс Уиндъм – нейна пълна противоположност като поведение. Само от време на време младият граф си даваше сметка за скандалния си език – както в случая с обидите, нанесени на Херцогинята в афектираното му състояние. Баджър прекъсна мислите си и се обърна към нея.

– Херцогиньо, чух го да крещи.

– А, да, крясъци имаше. Много е добър по тази част, но през повечето време не повиши глас. Не можа да понесе да ме види още веднъж, когато излизаше.

Не беше имала намерение да му се мярка пред очите, след като го остави да закусва, но тревогата за раните му я накара да се върне в спалнята. Тъкмо се канеше да почука на вратата, когато той я отвори. С външния си вид успешно би се справил с ролята на демон, беше ѝ минало през главата тогава.

– Малко си закъсняла, Херцогиньо – думите му бяха прозвучали толкова подигравателно, сякаш бе не Маркъс, а съвсем друг човек. – Вече не съм гол. Напускам тази къща. Предполагам, че е ваша?

– Наех я преди пристигането си в Париж. Можеш да останеш тук, ако желаеш, Маркъс.

– Защо? Да не би да сте казала на хазаина ми, че са ме застреляли или съм напуснал Париж? Тоя негодник Спиърс всичките ми дрехи ли е донесъл тук?

– Не зная.

– Не зная – имитира я той саркастично. – Нали планът беше изцяло ваш? Какво искате да кажете с това не зная?

– Ако Спиърс е донесъл всичките ти дрехи, не мислиш ли, че ще е по-добре да останеш? Може би няма да откажеш да вечеряш с мен?

– Да вечерям със съпругата си? Каква оригинална идея! Не съм се замислял какво удобство е съпругата. Всъщност замислял съм се – в

течение на цели пет секунди – след като господин Уикс ми постави ультиматума си. Тогава ми се струваше ужасно, а сега ми се ще да повърна. Не, мисля да прекарам вечерта с любовницата си.

– Не бих желала да го правиш, Маркъс. Моля те да дойдеш с мен, за да поговорим за бъдещето.

– Бъдещето? Мислиш си, че всичко си променила, а, Херцогиньо? Върна на бедния глупак каквото по право му принадлежеше и сега се мислиш за светица. Все още не съм взел решение за бъдещето си, но при всички положения моето бъдеще не се свързва с теб. Желая ви приятен ден, мадам.

Вече от края на коридора се беше извърнал, за да извика.

– Лягай си и не ме чакай. Честна дума, Лизет е малка лакомница и в леглото ѝ възнамерявам да забравя всичко, в което ме набърка.

Жестоки думи. Маркъс никога не беше имал спирачка за езика си.

Сега тя каза на Баджър.

– Този път предпочете шумното оттегляне пред шумното разговаряне. Въпреки че, когато наистина се разкреши, съседите сигурно са доволни от поднесеното им представление. Предполагам, че в цялата къща се е чуло затръшването на входната врата.

– Така е. Той възприе ли, хм... положението?

– Искаш да кажеш дали се зарадва, че съм му съпруга? – запита тя с някакво подобие на усмивка.

– Не съм толкова смел в предположенията си, когато става дума за човек като графа.

– Прав си. Доколкото си спомням, информира ме, че ще прекара вечерта и нощта при любовницата си. Сещаш ли се, Баджър, онази с хубавото име, която според Спийърс не била зла жена.

– Как е възможно! Това е... ами, че това е...

– Засега нетърпимостта му към мен е ярко изразена. Що се отнася до вас със Спийърс, гневът му скоро ще премине. Започвам да си мисля, че при негова светлост той е като летните бури – бързо идва и още по-бързо отминава.

Баджър не беше особено убеден в последното, но само сви рамене и каза.

– Мислите ли, че довечера ще се върне?

– Съмнявам се. Уведомих го, че в петък заминавам за Лондон.

– Мислите ли, че той ще прояви желание да приеме подаръка ви?

– Няма избор. Поне толкова мога да направя за него, въпреки че отново сме на различни мнения. Той не желае да приеме проклетата

графска титла.

– Това може да прерасне в сериозен проблем, Херцогиньо.

– Какво искаш да кажеш, Баджър?

– Анулиране на брака.

– Спомням си, че веднъж четох в „Лондон Газет“ за някой си лорд Хейвъринг, който анулирал брака на дъщеря си и майор Брадли. Не съм сигурна обаче какво ще рече анулиране – пълна отмяна?

– Точно така. И тя не ще бъде възможна, само ако бракът бъде... хм... консумиран.

Никаква предателска червенина по бузите ѝ. Изражението ѝ остана непроменено, а коментарът ѝ бе кратък.

– Божичко! Това наистина би могло да представлява проблем.

– Ако подобна мисъл е минала през главата на негова светлост и двамата със Спиърс се опасяваме, че той ще анулира брака, преди да си даде ясна сметка какво точно върши. Мъже, които се чувстват предадени, са склонни на глупави постъпки. А негова светлост се чувства повече от предаден, защото е свикнал всичко да бъде под негов контрол.

– Боже мой! Без съмнение си прав, Баджър – тя се изправи и жълтите муселинови поли на роклята ѝ прошумоляха. – Ще действаме по нов план. Но първо ще се заемем с най-неотложните неща. Баджър, знаеш ли къде живее Лизет?

– Да – отговори Баджър и я изгледа внимателно.

– Добре – каза Херцогинята и излезе от стаята.

Тясната сграда на улица „Варен“ имаше гостоприемнен вид и беше разположена в чудесен квартал. Поне за Маркърс би трябвало да излъчва достатъчно привлекателност, а и за Лизет, приела Маркърс да я настани в нея. Беше ранно лято, дърветата хвърляха дебели сенки.

Херцогинята кимна на Баджър и, изпреварвайки възраженията му, категорично заяви.

– Ти ще останеш тук. Застани под ей оня дъб и се прави на французин.

Той премигна, но видя тъничката ѝ усмивка и отстъпи до дървото.

На почукването ѝ отговори млада прислужница с много приятен вид. Очаквала е да бъде мъж, вероятно Маркърс, помисли си Херцогинята, подавайки ѝ визитната си картичка.

– Бих желала да видя господарката ви, моля – каза тя, усмихвайки се вътрешно на думата¹⁶.

Младата жена насреща ѝ прие възможно най-намръщено си изражение, огледа я внимателно, след което се обърна и я остави на прага без покана да влезе, докато съобщи за посещението.

Херцогинята затвори вратата след себе си и се озова в малко фойе. Пред нея тясно стълбище извеждаше на горния етаж, а по-нататък извиаше и към трети. Дочу женски гласове, разменящи забързано реплики на френски. Настани се на стол във фойето, скръсти ръце в скута си и зачака – занимание, с което се справяше изключително добре.

Изминаха пет минути. Горе размяната на реплики продължи – този път се касаеше за дрехи и преобличане. Вероятно до този момент Лизет е носела нещо твърде предизвикателно-съблазняващо. Херцогинята се надяваше Маркс да не се появи по време на визитата ѝ.

Лизет общо взето не изненада очакванията ѝ. Млада, доста добре оформена в гърдите, с талия, която може да се обхване с две ръце, и доста дребничка на ръст. Дете и опитна жена в едно – със сигурност твърде впечатляваща комбинация. Последното, което Херцогинята забеляза, беше напрегнатостта в очите ѝ, тъмни на цвят.

– Да? – обърна се тя към неочакваната си гостенка, слизайки по стълбите. Роклята ѝ с нищо не загатваше за професията ѝ, поне в очите на Херцогинята – тъмносин муселин, украсен с панделка в по-светъл тон, минаваха под гърдите.

Херцогинята се изправи, усмихна се и заяви на сносен френски.

– Името ми е Джозефина Уиндъм, лейди Чейз. Може ли да отделите малко време да поговорим?

Лизет беше готова да отвърне нещо, от което явно се отказа.

– Заповядайте в гостната.

Херцогинята не изпитваше никакви колебания – само истината щеше да ѝ помогне най-добре. Тя изложи фактите от последната нощ насам, завършвайки с думите.

– Разбирате, че трябва да консумирам брака си с негова светлост, иначе той ще го анулира и ще загуби всичките си придобивки от него. Казвали са ми за вас, че сте почтена жена, госпожице Дюплеси, че не целите... хм... да се сдобие с парите му. Ще ми помогнете ли да го спасим?

Лизет се взираше невярващо в красивата млада жена, разположила се спокойно насреща ѝ.

– Наистина ли сте омъжена за него? Истина ли е, че сте го упоили?

---

16. Игра па думи – па английски mistress означа на и господарка, и любовница. – Б.пр.

Всичко, което ми разказахте, е чиста истина?

Херцогинята кимна утвърдително.

– Не мога да си представя как го е понесъл Маркърс. Mon Dieu! Една жена да го надхитри – едва ли мисълта го прави щастлив. Представям си какъв удар е за самолюбие то му. Великолепно сте се справила – наведе очи, но не можа да прикрие усмивката си. – Маркърс сигурно не е на себе си от гняв – да го надхитри едно момиче. Още ли не е убил някого с голи ръце?

Херцогинята също не успя да съдържи усмивката си.

– Предполагам, че щеше да го стори, ако я нямаше ужасната болка в ребрата му. Вероятно и това ще се случи, след като се излекува. Все пак аз се надявам, че до края на следващата седмица разумът му ще се проясни и той ще осъзнае с какво се е сдобил, за да не го захвърля лекомислено.

– И какво искате да направя?

– Бих желала да приемете от мен десет хиляди франка, с които да си намерите ново жилище и никога отново да не виждате Маркърс. Не желая да изпаднете в затруднено финансово положение заради помощта, която ще ми окажете, затова с най-голямо желание ви давам парите. С тях ще се устроите на ново място и ще си намерите нов господин по ваш вкус.

– Разбирам – каза Лизет и умът ѝ запрепуска. Десет хиляди франка – сумата беше напълно достатъчна за задоволяване на нуждите ѝ, докато си намери нов покровител по свой вкус. Някой като Маркърс – превъзходен любовник, мъж, умеещ да доставя удоволствие и да се наслаждава на удоволствието, което една жена е в състояние да достави. Съпругата на Маркърс наистина изглеждаше чудесно, но на физиономията ѝ беше изписана такава невинност, че Маркърс би я схрускал на една хапка. Успяла е да го упои и да се омъжи за него, само за да го спаси. Това звучеше много странно. Отпусна се в стола си и се опита да премисли целия необичаен разговор. Не можа да се удържи да не се размее.

– Простете – каза тя малко по-късно, – но никога не ми се е случвало да ме посещава съпругата на някой господин. А и вие не изглеждате ревнива или поне добре го скривате. Не сте ли привързана изобщо към негова светлост?

– О, да – отговори Херцогинята. – Но не за това става дума, не разбирате ли?

– Може би разбирам – каза Лизет бавно и се изправи. – Негова светлост ще бъде тук след три часа. По това време обичайно се отбива.

Имам много работа, за да успея да се изнеса, преди да е пристигнал.

Херцогинята също се изправи и извади малък лист хартия от дамската си чантичка.

– Ето ви адрес на апартамент във Фобур Сен Оноре. В близост до него се намират много посолства, което означава и много богати и влиятелни мъже. В съседство е и Елисейският дворец.

Лизет се приближи до Херцогинята и застана лице в лице с нея.

– Никога досега не съм срещала жена като вас – проявяваща невероятното разбиране да приема факта, че съм спала с мъжа, с когото е сключила брак. Много обичам Маркърс, но той е истински вулкан, а у вас съзирам спокойствието на езеро – нито една вълничка не нарушава гладката и чиста повърхност.

– Може би. Най-важното е Маркърс да не анулира брака. Наистина съм ви благодарна за помощта, госпожице Дюплеси.

– Точно до Елисейския дворец, казвате? – продължи Лизет. – Чудесно, просто чудесно – тя замълча, после много деликатно постави ръка върху ръката на Херцогинята. – Маркърс е добър човек. Не му позволявайте да ви наранява, мадам.

– Точно защото е такъв, какъвто е, за него е невъзможно да не ме наранява – с тези объркващи думи лейди Чейз се сбогува с любовницата на съпруга си. С бившата му любовница.

Беше оставила отворена вратата на всекидневната. Чу го как влезе, затръшна входната врата, после извика Спиърс, а след това и Баджър. Никой от въпросните господа не се озова на повика му и той нахлу във всекидневната стая. В червено-бялата си офицерска униформа и с разрамената си физиономия имаше вида на един от най-красивите бандити, които биха могли да съществуват. Красив и опасен – рядко срещана комбинация.

Спря се на прага, когато я зърна – седнала до огъня, с книга в ръка. Дори той мислено призна, че облеклото и прическата ѝ са безупречни и много ѝ отиват. Естествената ѝ красота се подчертаваше от факта, че не носеше никакви бижута, с изключение на златната халка върху безименния си пръст, чийто близък тя беше на тази на неговия пръст, да я вземат дяволите. Със сигурност той сам никога не би си я сложил.

Тя му се усмихна.

– Би ли желал веднага да вечеряш, Маркърс? Доста е късно, но яденето е така пригответо от Баджър, та да не се съсипе, ако не се

прибереш навреме, което ти, разбира се, направи. Или първо ще се окъпеш и преоблечеш?

Маркът успя да се съдържи. Доста трудно, но преглътна ядния си отговор поне за момента. Влезе в стаята. Свали наметката си и я хвърли върху облегалката на един стол. Отиде до огъня и протегна ръце към пламъците – вечерта беше непривично хладна за началото на юни. Каквеше се да вали: въздухът беше наситен с влага.

– Как чувстваш ребрата си?

– Други въпроси, Херцогиньо?

Тя запази мълчание.

– Ребрата ми са по-добре. Понаболяват ме, но почти не ги усещам. Както ти е известно, тази вечер възнамерявах да посетя любовницата си, но нещо необяснимо се е случило.

Мълчаливото ѝ спокойствие можеше да служи като образец за подражание. Той продължи, снижавайки вбесено глас.

– Не можеш ли поне да трепнеш? Да докараш мъничко цвят върху бялото си лице? Никакъв отговор.

– Лизет е изчезнала от апартамента си и никой не можа да ми каже къде е отишла. В ранния следобед се е качила в много хубава карета, върху която са били струпани всичките ѝ куфари. Не го ли намираш за странно, Херцогиньо?

– Трябва ли да го намирам за странно, Маркът?

– Къде си я изпратила, Херцогиньо?

Отговорът ѝ дойде без колебание.

– Никъде не съм я изпращала, Маркът.

– Разбирам – той погледна ръцете си.

Бавно разкопча и свали колана със сабята си от кръста, внимателно го нави и постави върху едно кресло. После се изправи с гръб към огъня и подпря раменете си на полицата на камината. Кръстоса краката си, обути във високи ботуши, излъскани като огледало от Спийърс. Намръщи се, готов да избухне. Насили се да прогони всякакво изражение от лицето си и продължи.

– Изглежда, че и моят апартамент е очистен от вещите ми. Можех да отида на гости на някой приятел, но реших, че си права – налага се да си поговорим за бъдещето – видя как облекчението неудържимо се разли по лицето ѝ.

Тя се изправи с бързо и плавно движение.

– Имаш ли нещо против първо да вечеряме, Маркът? Умирам от глад.

– Разбира се – отвърна ѝ любезно. Предложи ѝ ръката си да се облегне. – Мадам.

Погледът ѝ подсказа, че отново е застанала нащрек и това му достави неизказано удоволствие. За първи път от година насам се почувства уверен. Беше съумял да не даде воля на гнева си. Защото не искаше да я предупреди какво да очаква от него. Усмихна ѝ се безмълвно. Нека се почуди какви ли мисли му минават през главата, без да ѝ ги изкрещи. Чу я как преглътна.

В трапезарията я настани в единия край на масата, а той самият се запъти към другия. Вечерята ги очакваше, поставена на масата между тях, покрита със сребърни похлупаци, за да не изстива.

– Баджър е надминал себе си – каза Маркърс, притваряйки очи, докато преглъщаше хапка от пилето, сготвено с портокали и естрагон. – Безупречно.

Тя се взираше в чинията си, където яденето стоеше недокоснато. Какво ли планираше Маркърс?

Съпругът ѝ, който сякаш беше все повече зает с поглъщането на пилето, което придружаваше с възклицания на блаженство, отново ѝ се усмихна.

– Май вечерята не ти се нрави особено, Херцогиньо.

– Изглежда доста съм си хапнала на обяд.

– Беше ли заета днес? Може би си излизала да пазаруваш? На гости у приятели? Или на мои любовници? Ходила си до предишния ми апартамент, за да го изчистиш от всички следи от мен?

– Не успях да свърша чак толкова много работа днес, Маркърс.

– Аха, аз пак зададох твърде много въпроси наведнъж, което ти даде идеалната възможност да не отговориш на нито един от тях. Яж си пилето, Херцогиньо.

– Оставила съм си място за кифличките на Баджър. Много са вкусни. По неговите думи ефектът им се дължи на качеството на използваната мас и също...

– Ще трябва да си почина – каза Маркърс и се облегна, обхващайки корема си с ръце. – Доста се натъпках.

– Имаш нужда от храна да възстановиш силата си.

– Искаш да натрупам тлъстини ли, Херцогиньо? Всъщност на теб ти е все едно. Трапезарията, както и цялата къща, е очарователна. Тъй като сега си много богата, предполагам, че и окото ти не е мигнало, когато са ти съобщили наема.

– Доста е висок, но – както ти казах, само да пожелаеш и заминавам

за Лондон. Ако желаеш да останеш, ти също си много богат сега и можеш без притеснения да си го позволиш.

– Богат съм, значи. Е, аз никога не съм забравял стойността на парите и какво означава да преценяваш, преди да купуваш. Съмнявам се, че ще се променя. Мислех си за бедничките ни американски роднини – за тях нищичко не остана.

– Те и нищо не заслужават. Всичко е твое. По право.

– О, не, всичко трябваше да бъде на Чарли, а ако не на него, то на Марк.

– Те са мъртви, Маркът, пет години минаха оттогава. И вината за смъртта им не беше ничия, най-малко твоя.

– Колко интересно – ти обвиняваш баща си.

– Да.

В този момент той си даде сметка, че повече няма сили да издържа. Херцогинята, седнала в другия край на масата. Лицето ѝ, скрито в сянката. Гласът ѝ, звучащ ведро като на Божията майка. Изправи се и захвърли салфетката си върху чинията.

– Излизам! – отсече той и се запъти към вратата.

– Маркът!

Той спря и подхвърли през рамо, без да се обръща.

– Да? Забранено ли ми е да напускам къщата, след като съм влязъл в нея? Чакат ли ме на входа здравеняци, които да ме завлекат обратно?

– Маркът, още не сме разговаряли.

Сега вече се извърна с лице към нея. Гласът му не изрази абсолютно никакво чувство, когато каза.

– Боя се, че не съм готов за разговор, Херцогиньо. Има неща, над които трябва да размисля, касаещи само мен и бъдещето ми. Надявам се, че ме разбираш.

Боеше се, че наистина го разбира. Думите заседнаха в гърлото ѝ, не посмя да го попита дали мисли за анулиране на брака. Не каза нищо, само го изгледа как се обръща и бързо се отдалечава от стаята. И от нея.

XI

Баджър подръпна дясното си ухо. Отвори уста, после я затвори, без да каже дума. Отново подръпна ухото си и най-после произнесе.

– Въпреки всичко, господин Спийърс, много съм притеснен. Поговорихме и стигнахме до съгласие. Разбирам необходимостта, но тя е наистина прекалено невинна. Вината е в майка ѝ и в положението, в което се е намирала – държанка и майка на незаконородено дете. Тя се стремеше да защити дъщеря си, а това според нея означаваше да я държи в пълно невежество.

– Господин Баджър, давам си сметка, че положението не е цветущо, но време е да престанете да дърпате бедното си ухо, съвсем се е зачервило. Напрежението наистина е в състояние да докара напълно нормален човек до злоупотреба с алкохол, или, да речем, да му създаде нервната привычка да дърпа жестоко ухото си. Може би ще пийнете бренди? Не? Е, тогава, което е писано да се случи, ще се случи и вие го знаете. Може би в същия този момент негова светлост урежда формалностите около анулирането на брака си. Изключителни притеснения ще ѝ създаде, ако той съмее да се справи. Тя е готова да приеме онова, което се налага. Аз лично ще се заема с оправянето на разположението на духа на негова светлост, преди тя да пристъпи към действие.

– А ако настроението му е непоправимо отвратително?

– Тогава, господин Баджър, няма да има друг избор освен да се чаква. Не бих я оставил в ръцете му при такова положение.

– Проклет глупав младок! Ще ми се да го завлека на някое тъмно местенце и да избия всичката надутост от главата му.

Спийърс въздъхна.

– Да, той е млад човек, господин Баджър. Силен и натъпкан с гордост, а в нея вижда източника на всичките си проблеми.

– Но тя го спаси!

– Това нищо не променя. Неговото убеждение е, че спасителят трябва винаги да е мъж, а щом един мъж не може да се справи, значи никому не е по силите, най-малко на жена.

– Горкичкият – беше коментарът на Баджър.

– Освен това тя имаше наглостта да приеме петдесетте хиляди лири, поставяйки го в крайно унизително положение. Граф Чейз на издръжка, господин Баджър. На издръжка! Вие самият бихте ли могъл да

измислите нещо по-унизително?

– Но вината не беше нейна!

– Разбира се. Но и тя взе участие, не разбирате ли? Беззащитното незаконородено дете се превърна в законна наследница, която отне всичко, принадлежащо му по право. Съвсем без значение е какво е било мнението ѝ. Но тя ще постъпи, както се изисква от нея. Винаги го е правила.

– Срамът няма да я възпре, това мога да кажа – Баджър стана от удобния стол-люлка до огъня в стаята за почивка на Спиърс. – Е, ще се срамува, но ще действа.

– Разрешете да отбележа, че пиленето с портокали и естрагон беше превъзходно, господин Баджър.

Въпросният господин кимна, но мислите му очевидно бяха другаде.

– Но, господин Спиърс, ами ако той ѝ причини болка?

– Ще я понесе. А след това резултатът ще е налице.

Херцогинята изпитваше опасения, че внезапно е прекрачила прага на лудостта. Тя се спря пред затворената врата, послуша се, но не дочу нищо.

Беше ли той вече заспал? Минаваше полунощ. Тя също отдавна щеше да е заспала, ако нощта беше една от обичайните, с обичайното време за сън.

Щеше да е милост, ако беше вече заспал.

Разтърси глава. Не искаше да е заспал. Искаше да е буден и изпълнен с желание. Милостта щеше да доведе до отлагане, а тя се страхуваше да отлага. Маркъс се изплъзваше като змиорка, беше непредсказуем и тя нямаше и най-малка представа нито какво да очаква от него, нито кога да го очаква. Много бавно и внимателно натисна бравата. Вратата се завъртя на добре смазаните си панти без предателски проскърцвания или стонове. Огънят догаряше в камината и стаята беше пълна с прозрачни сенки от отблясъците на пламъците му. Беше топло, което щеше да ѝ е от полза, доколкото можеше да предложи.

Босите ѝ стъпала потънаха в мекия дебел килим. Продължи от камината до леглото, проследявайки безредно разхвърляните му дрехи. Коженият колан, грижливо навит около сабята, беше поставен върху масата. За малко щеше да стъпи върху един от ботушите му, изритани до леглото – така, както пиян човек би се освободил от тях. Наметката се беше проснала на пода в удивително подобие на прилеп в полет.

Застана до леглото и се вгледа в спящия. Маркърс лежеше по гръб, поставил едната си ръка върху челото, а другата – с обърната нагоре отворена длан – отпусната покрай тялото му. Беше се завил единствено с чаршаф, покриващ го от кръста надолу.

Едро тяло, добре окосмено и мускулесто. И без униформа еднакво привлекателно, както и в нея. Но тя още не си беше дала достатъчно сметка за различията им и внушителните очертания на фигурата под чаршафа я караше да се замисля.

Видя синините около ребрата му, започнали да придобиват различни оттенъци на зелено и жълто. Зачуди се колко ли силна ще да е болката му.

Големият въпрос какво да прави, обаче, стоеше пред нея. Спомни си за книгата, която Баджър й беше връчил същия следобед, старайки се да отбягва погледа й, като измърмори.

– Може да ти е от помощ, Херцогиньо. Вътре има... ъ-ъ... рисунки.

– Рисунки ли, Баджър?

– Да, рисунки. Майка ти разказвала ли ти е какво се случва между мъжете и жените?

На отрицателното й поклащане с глава той беше добавил.

– Прегледай книгата, Херцогиньо. Ако имаш въпроси, ще помоля господин Спиърс да се отбие при теб.

Маркърс разбира се изглеждаше много по-добре от доста схематично изрисуваните мъже от картинките в книгата. Странна книга, но пълна с полезна информация. Докосна с връхчетата на пръстите си раните по обраслата му с твърда брада челюст, после положи дланта си върху плътта, под която се намираше сърцето му и почувства силните пулсиращи тласъци. Косата му се къдреше под пръстите й. В един момент той се размърда, повдигна се леко настрана, после отново се отпусна по гръб. Другата му ръка се преметна върху корема.

Сега какво?

Не се плашеше, просто не знаеше как да постъпи, защото Маркърс спеше, за разлика от мъжете по картинките в книгата. Нямахше възбуда, нямахше сладострастни усмивки. Сигурно беше, че не е готов да легне върху нея, както беше прочела, че е необходимо.

Той отвори очи, замъглени от съня, и ги втренчи в нея. Гласът му прозвуча остро.

– Каква неописуема изненада! От всички хора на света точно ти в спалнята ми. Какво искаш, Херцогиньо?

– Теб – каза тя. – Искам теб, Маркърс.

Той не ѝ отговори, само се усмихна и пак затвори очи. Само след секунди дишаше равно и дълбоко като човек, потънал в здрав сън. Най-вероятно изобщо не беше преставал да спи, а на нея ѝ се бе сторило, че се е събудил. Значи сама трябваше да свърши най-важното.

Тя избърса овлажнелите си длани в робата си. Бавно, съзнавайки неизбежността на всяко следващо действие, развърза коланчето от кръста си и с движение на раменете се измъкна от робата, която падна в краката ѝ. Остава и нощницата, помисли си тя. Трябваше да го направи. В следващия момент седна до него на леглото, вече гола. С гърба си усещаше топлината на огъня.

Наведе се към него и докосна с устата си неговата.

– Маркъс. Моля те, събуди се. Не съм напълно сигурна какво трябва да правя. Искам да кажа, че знам какво искам да се случи, но не знам какво да направя, за да се случи. Моля те, събуди се, Маркъс.

Той се усмихна на думите ѝ и произнесе меко.

– Лизет, няма ли да ме оставиш поне малко да поспя? По-ненаситна си от мъж.

Ръцете му обхванаха гърдите ѝ. Тя изхълца, но се съдържа да не се отдръпне. Ръцете му галеха гърдите ѝ, повдигаха ги, нежно ги стискаха, а през цялото време очите му бяха затворени. Тя видя как тялото под чаршафа се променя и знаеше какво означава – че най-важната му в случая част беше започнала да се пробужда.

Но той си мислеше, че тя е любовницата му.

Изведнъж ръцете му се смъкнаха и обхванаха кръста ѝ. Той я вдигна и се разкрачи, за да я положи между краката си. Ръцете ѝ се подпряха за опора на гърдите му, а косата ѝ се спускаше от раменете ѝ и го докосваше. Отново галеше гърдите ѝ, а от устата му се изтръгваха стонове.

Тя беше прекалено уплашена, за да се помръдне.

– Какво означава това? – прошепна той и се засмя. Пъкна едната си ръка между бедрата ѝ и дръпна чаршафа надолу. Тялото му излъчваше топлина като пещ. Усети колко е твърда онази част, когато се долепи до нея. Дишаше тежко, тя чувстваше колко е напрегнат, но не знаеше как да продължи.

– Какво става, Лизет? Не си още готова да ме приемеш и искаш да се събудя и да те възбудя ли? Стой спокойно, точно така, не мърдай, и ми позволи да ти се насладя.

Придърпа я нагоре така, че да легне върху гърдите му. Сладката топлина от неговите устни я накара да разтвори своите. Езикът му докосна нейния и тя леко подскочи, което го накара да се размее, без да

отделя устните си от нейните. Тя се съсредоточи върху това, което той правеше с езика и устните си, докато не усети как пръстите му тръгват по тялото ѝ и проникват в нея. Не можа да се сдържи да не извика, но той я зауспокоява, галейки хълбоците ѝ. Сякаш съм уплашено животно, помисли си тя стреснато. Пръстите му ѝ причиняваха болка, но движението им навътре-навън не преставаше и тя вдигна глава и захапа долната си устна, за да не издаде звук, докато тялото ѝ с нежелание разкриваше тайните си. Не беше глупава, знаеше какво ще последва, знаеше и че това, което предстоеше да влезе в нея, беше по-голямо от двата вече проникнали пръста. Объркана усети и собствената си влага, но нямаше време да разсъждава какво става, защото той пак я повдигна, притисна се плътно към нея и изведнъж се намери вече вътре в интимността ѝ, стенички от удоволствието, което изпитваше.

Не искаше да вика, забраняваше си да вика. Облегна се с цялата си тежест на гърдите му, затвори очи и стисна уста, докато той проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко в нея, натискаше все по-силно и по-силно преградата, докато най-накрая, с едно последно движение, обръчът около хълбоците ѝ се стегна и той силно ги натисна надолу, като в същия момент рязко повдигна своите.

От гърлото ѝ, въпреки усилията ѝ, се откъсна стеничка. Болката беше ужасна, изгаряща. Струваше ѝ се, че не би могъл да проникне по-навътре в нея, но ако го стореше, тя щеше да припадне.

Сега той я повдигаше и спускаше ритмично, като пръстите му бяха потънали в меката плът на бедрата ѝ. Дишаше тежко, а тазът му се тресеше неспирно. Тя отвори очи и погледна лицето му. Бузите му бяха придобили тъмночервен цвят, очите му бяха затворени, а устните – разделени. На нея ѝ изглеждаше сякаш изпитва болка. Значи е едно и също и за двама ни, помисли си тя, преди всяка мисъл да се изпари от главата ѝ, когато движенията му бясно се учестиха, гърдите му се издуха като мях, а дъхът се нахъса в гърлото му, откъдето стонове излизаха пошумни от всякога. Главата му беше заровена във възглавницата, а по нейното лице се стичаха сълзи; тя усети соления им вкус в устата си, докато безкрайната болка от пръстите и члена му, потънали в нея, я разкъсваше.

После всичко свърши. Той застина абсолютно неподвижен под нея. С последна дълбока въздишка главата му се търколи на една страна. Ръцете му се отпуснаха. Краката му се изпънаха. Той все още беше дълбоко в нея, но тя усещаше мокротата от него в себе си – неговото семе беше в нея и тази мисъл намаляваше нечовешкото ѝ напрежение.

Гърдите му отново задишаха равномерно и очите му се отвориха. Тукатки върху лицето му се изписа удивление.

– Херцогиньо, за Бога, това си ти, Херцогиньо! Опита се да влезеш в ролята на Лизет? Защо си тук? Защо сме в това положение, защо съм в теб? Не може да е истина! Аз сънувам! Да, това е сън – той потрепери и отново се отпусна неподвижно. Тя усети как излиза от нея и след това бавно се претърколи до него и застана до леглото. Чувстваше се сякаш краката ѝ бяха покрити с рани, а мускулите на бедрата ѝ трепереха неконтролируемо.

Чаршафът беше оплетен в краката му. Погледът ѝ премина по гладкия му корем, през тъмното окосмяване на слабините му, до стихналата му мъжественост, навлажнена от неговите и нейните сокове, а също и от кръвта ѝ. Гледката не беше от най-приятните и тя, бързо дръпна чаршафа към кръста му.

Нахлузи през глава първо нощницата си, а после и робата върху нея. Удържа сълзите си, докато не се озова в убежището на собствената си спалня, върху собственото си легло, завита с куп одеяла. Но и те като че ли не можеха да я стоплят.

Сънят ѝ, когато се спусна над нея, беше изпълнен с фантоми, призрачни присъствия, които нямаха лица, а ѝ носеха само болка. Тя не можеше да помръдне, а те не преставаха да се смеят. Изведнъж смехът им секна и я заля топлина, повече топлина, отколкото би могла да почувства насън. Топлината я обгърна в полусънното ѝ състояние и се превърна в усещане за плът, чужда плът, притисната до нейната, и това усещане беше чудесно. Този призрак не ѝ причиняваше болка, напротив, искаше ѝ се да го задържи. Големи, силни ръце галеха гърба ѝ, притегляха тялото ѝ към друго тяло. Гърдите ѝ се долепиха до гърдите на това тяло, после двете тела сякаш се сляха, после усети тежестта на другото тяло върху своето, после бедрата ѝ се оказаха в чуждите ръце и започнаха ритмично да се движат напред-назад. Тя се стресна и се събуди.

Не беше призрак. Беше Маркс – в леглото ѝ, гол, и тя също беше гола. Къде се беше дянала нощницата ѝ? Ръцете му ровеха косата ѝ, докато устата му целуваше шията, ухото ѝ. Дъхът му отмахваше къдриците, които пречеха на целувките му. Устните му се преместиха върху брадичката и сетне върху устата ѝ, а тя се почувства объркана от топлината и възбудата, които започваха да изтиквават всички други усещания. Краката ѝ сами се притискаха към неговите, гладката ѝ мека плът обгръщаше стегнатите му изпъкнали мускули.

– Маркс – прошепна тя, привлече главата му към своята и го

целуна, – аз не съм Лизет, не съм любовницата ти.

– Знам – целувките му ставаха все по-страстни, а ръцете му отново обхванаха гърдите ѝ, покрити от тънкото було на косите ѝ; в съзнанието ѝ беше съвсем пресен споменът за удоволствието от този допир. Едната му ръка се спусна надолу, между телата им, и тя почувства усмивката му върху устните си, когато той разбра, че е овлажняла. После отново беше върху нея, тежестта му я притискаше. Ръцете му, пъхнати под бедрата ѝ, я придържаха нагоре, след което той влезе лесно в нея. Болката този път, когато той запрониква дълбоко в нея, не беше нетърпима, но се усещаше въпреки влагата, и тя се опита да се отдръпне, но хватката му беше здрава и най-накрая той се настани удобно отгоре ѝ.

– Недей – опита се да го възпре, защото беше започнал да се движи, а тялото ѝ беше още твърде чувствително, но той не обърна внимание на молбата ѝ. – Моля те, Маркъс, боли ме!

Усети надигащата се вълна от възбуда в него, още преди да се е превърнала в диви, неконтролирани движения на някаква чувствена буря, която тя все още не можеше да започне да разбира. Болезненият ѝ вик се издигна до крясък.

– Не, Маркъс! Моля те, недей отново. Не е необходимо. Моля те, Маркъс, недей!

– Разбира се, че е необходимо – гласът му не приличаше на неговия, – защото...

Дишането му се учести дотолкова, че пресече думите му. Продължи, докато стигна до освобождаването. Само за момент остана неподвижно върху ѝ след това. Претърколи се и застана до леглото, взирайки се надолу към нея. Беше запалил свещ и тя отвори очи, за да срещне погледа му. Тялото ѝ беше простряно с разтворени крака на леглото.

– Защо го направи?

– Защо не? – отговори той и сви рамене. В очите му нямаше гняв и лицето му не изразяваше нищо. – След като ти ме облада, защо да не ти върна услугата? Не ме ли считаш за джентълмен, Херцогиньо?

Тя се размърда, за да придърпа завивките върху себе си.

– Ето от това няма нужда. Вече почувствах тялото ти и имах възможност да го погледам. Да не мислиш, че си първата гола жена, която виждам? Или мислиш, че се отличавах от всички останали с по-оригинално, по-привлекателно тяло? Не се заблуждавай, Херцогиньо – дългите му пръсти погладиха брадичката му, имитирайки размисъл. – Всъщност, сега е първият път, в който имам възможност да те огледам, а аз бях прекалено зает да... Е, не искам да бъда груб, разбираш какво

има предвид. А пък и през цялото време бяхме под завивките.

Тя метна одеялата надолу без коментар. Усети как сърцето ѝ лудо тупка, но запази мълчание – несъзнателна реакция на самозащита от по-тежки подигравки, въпреки че и така нямаше да ги избегне. Той щеше да изкаже всичко, което беше решил да каже. Въпрос на характер.

Видя, че се канеше да си тръгне. Не можеше да го допусне, преди да е сигурна, че е разбрал мотивите ѝ. Бързо изрече.

– Трябваше да го направя, Маркър. Сигурна съм, че разбираш. Мисля, че не ти беше неприятно.

– Взех те за Лизет. Ако първия път бях разбрал, че си ти... – той сви рамене, а очите ѝ пробягаха надолу по тялото му. – Трябвало да го направиш. Звучи много странно от устата ти. Защо е трябвало? Сигурен съм, че ти си последната жена, последната от всички проклетни девственници, които ще пожелаят да ги обладае мъж. Толкова си студена, че се съмнявам, че би ме допуснала в себе си, освен ако... – в гласа му прозвучаха мразовити нотки. Той я загледа безмълвно за потвърждение.

– Абсолютно необходимо беше това да се случи поне веднъж. Сега си в безопасност, Маркър. В безопасност от последиците на безразсъдния си гняв. Не можеш да анулираш брака.

– Така значи. Мина ми през ума, но не исках да повярвам дори и в замаяното ми състояние в подобно изтезание. Божичко, Джозефина, каква жертва е трябвало да понесеш! А аз ти помогнах, защото те взех за Лизет. Това обстоятелство наистина те улесни. Ако желанието ми към нея не беше прогонило съня ми, чак до сутринта нямаше да осъзная какво се е случило. Но и аз, и чаршафите бяхме оплескани с кръвта ти, безценната кръв на девица, която Лизет отдавна не е в състояние да пролее за никой мъж. Права си, няма да има никакво анулиране на брака – изражението му беше още по-тежко и безкомпромисно от думите.

– Маркър – каза тя и му протегна ръка.

Той поклати глава.

– Съмнявам се, че бих анулирал брака, дори и да не беше постъпила по този начин, Херцогиньо. Не съм чак толкова глупав. Дори и аз нямаше да пожертвам такова богатство заради гордостта си.

– Но ти ме накара да мисля, че ще го сториш, ти...

Усмивката му не вещаеше нищо хубаво.

– Бях ядосан. И дотук с обясненията и извиненията. Станалото – станало. Анулиране няма да има. Не ме разбирай погрешно, Херцогиньо. Все още съм убеден, че проклетият глупак Тревор може да ме наследи или, ако се сдобие с глупави малки дечица, някое от тях да стане

наследник. Не се заблуждавай, че скъпоценната ти кръв ще тече в жили-те на следващия граф. Никога няма да доставя на гадния ти баща такава радост. Ако някога стана баща, детето ми ще бъде незаконородено, как-вато си и ти, тоест беше. А за разлика от теб, синът ми ще си остане ко-пеле. Не, не, никакво анулиране! Можеш да се успокоиш. Ти направи върховната си жертва като жена. Аз пък бях толкова груб, че да те наси-ля да я направиш още веднъж. Ето съпругът, с който си се сдобила.

– Искаш ли наистина да бъдеш мой съпруг? – ядоса се на себе си за умоляващите нотки, прозвучали във въпроса ѝ, защото знаеше, че той няма да се поколебае да я нарани, използвайки собствената ѝ слабост, което и направи.

– Чудя се какво ли означава да бъда твой съпруг? Дали, че трябва да съм любезен с теб на масата за закуска? Дали, че ще е необходимо от време на време да правя любов с теб? Така, както тази нощ ли? Да ти ка-жа честно, Херцогиньо, първия път, когато те помислих за Лизет, ми достави огромно удоволствие. Втория път дойдох при теб, за да проверя дали наистина си толкова студена, колкото мисля, че си.

– Не съм студена.

– Вие, Херцогиньо – произнесе графът, натъртвайки на всяка дума, – едвам понасяхте докосването ми. Не отричайте. Трудно ми беше да се възбудя и да постигна някакво удовлетворение, докато вие ми пищяхте да спра. Много трудно. Трябваше непрестанно да насочвам мисълта си към Лизет и към начина, по който тя се притиска към мен, гали ме, сте-не от възбуда.

– Не ми беше неприятно докосването ти. Ти ме събуди, само за да ми причиниш отново болка, но реакцията ми на болката не означава, че съм студена. Аз не зная как да те докосвам и да те галя. И не съм искала от теб да спреш. Просто не разбирах какво става и се уплаших.

– Е, добре, нека ти обясня по-елементарно, Херцогиньо. Ти влезе насила в живота ми и аз не мога да те прогоня от него, но няма да прие-ма сегашното положение. Върни се в Англия, Херцогиньо. Не се нужда-еш от ничие досадно присъствие около себе си, най-малко от това на съпруг. Можеш чудесно и сама да се оправяш, цениш извънредно неза-висимостта си, а имаш вече и положение – никой не може да оспори графската ти титла. От съюза ни няма да има потомство. Не съм сторил на баща ти нищо лошо, докато беше жив, но няма да допусна продълже-нието на рода му да бъде заченато в утробата ти. Допуснах грешка тази нощ, идвайки повторно при теб, но няма да я повтора. Иди в Лондон, Херцогиньо, и се забавлявай. Имаш и богатство, и титла. Никой няма да

застане на пътя ти във висшето общество. Но първо няма да е лошо, ако ми кажеш къде си скрила Лизет.

Битката беше спечелена и загубена. Пирова победа. Нямаше надежда за подобрене. Гласът ѝ прозвуча спокойно, когато отговори.

– Тя е настанена в апартамент на същата улица. На улица „Роял“ има посолства, а в тях са мъжете с власт и пари. Дадох ѝ десет хиляди франка.

– Ти си разговаряла с Лизет?

Тя само кимна.

– Какво ѝ каза? Божичко, цялата тая пародия ли ѝ разказа?

– Разказах ѝ истината – че се боя да не анулираш брака и че не мога да го допусна. Тя ме разбра, Маркъс. Много те обича и желае най-доброто за теб. Искаше да ми помогне да ти помогна.

– И никак не предизвика съпружеската ти ревност, а?

– Нямаше никакво място за съпружеска ревност.

– Изобщо ли не те притесни мисълта, че ще станеш моя съпруга, след като съм се наслаждавал на прекрасното тяло на любовницата си, което ме е карало да изпитвам неизразимо удоволствие? Пак мълчиш. Благородството ти надхвърля всичките ми представи и желания. Предполагам, че ти си платила за новия ѝ апартамент.

– Да. Намира се на улица „Роял“, номер четиридесет и седем.

– Благодаря ти, Херцогиньо. Много е късно за посещение, така че ще се върна в леглото си. Лека нощ, Херцогиньо. Благодаря за поучителната история.

– Наистина беше поучителна – каза тя.

Маркъс не се обърна. Изглежда го как напуска гол спалнята ѝ. Гневът сякаш струеше от него. Не че с нещо го показваше, но тя умееше да го почувства – още от времето, когато беше четиринадесетгодишно момче и се радваше и скърбеше както момчетата на неговата възраст. Но спомените сега нямаха значение. Тя беше спечелила, защото бракът беше консумиран и интересите му бяха защитени от самия него, от гнева му. Зачуди се дали решението му да не анулира брака е било твърдо. Може би се опитваше да убеди самия себе си с думите си.

На другата сутрин не Маги, а Баджър я събуди. Носеше табла в ръцете си. Вдигна смачканата нощница от пода и ѝ я подаде, а след това се извърна, докато тя се напъха в нея. Разреша му да ѝ помогне да облече робата си. Изпи чаша силно кафе. Той запази мълчание, докато тя

отхапе от топлите кифлички.

– Искате ли малко масло и мед?

– Няма нужда, Баджър. Кифличките са чудесни. Ти ли ги опече?

Баджър не обърна внимание на въпроса ѝ.

– Негова светлост излезе. Господин Спиърс каза, че когато тази сутрин влязъл да събуди графа, той вече нахлузвал ботушите си. Господин Спиърс каза, че нямало никакви видими прояви на ярост от негова страна. Господин Спиърс естествено нямал възможност да го разпита. Попитал го само кога възнамерява да се завърне и негова светлост казал: „Ами, че аз живея тук, Спиърс, не знаеш ли? Но аз...“ – устните на Баджър се превърнаха в тънка линия.

– Моля те, Баджър, разкажи ми всичко. Думите му не биха могли да ме изненадат. Разбери, свикнала съм напълно с пристъпите му на ярост и обидите.

– Казал, че сега знае къде сте изпратила Лизет и възнамерявал да прекара голяма част от времето си с нея.

Тя продължи да се храни.

– Да изпратя ли Маги? Като минавах покрай вратата ѝ, я чух да си тананика. Косата ѝ изглежда по-червена тази сутрин, ако това въобще е възможно. Чешит е тя, какво ще кажете?

– Да. Развеселява ме. А, Баджър, моля те да ѝ съобщиш, че тримата заминаваме за Кале не по-късно от днес на обяд.

Десет минути по-късно между Баджър, Спиърс и Маги се проведе следният разговор.

– Всичко пропадна. Господарят ти и моята господарка напълно я оплескаха. Връщаме се в Лондон. Ще ви изпратя адреса, когато пристигнем.

– Няма да останете в къщата на фамилия Уиндъм?

Баджър сви рамене.

– Нямам представа. Нищо не ми казва. Но мисля, че ще отседнем там. Тя продължи срока на наема на Пипуел котидж в Смардън. Не я виждам точно сега да измине целия път до Чейз Парк.

– Слава Богу – добави Маги пламенно.

Баджър ѝ се усмихна.

– Къщата в Лондон ще ти хареса. Намира се в средището на всевъзможни развлечения. Ще се наложи да поръчам на някой лакей специално да те пази от младите безделници.

– Наистина се надявам да го сторите, господин Баджър – каза девойката с целомъдрения тон на монахиня и намигна на Спиърс. – Но

може би няма нужда да бързате толкова – с лакея и други подобни неща.

За неин късмет Спиърс не забеляза намигването ѝ, защото изражението му беше по-строго от това на съдия.

– Аз също ще се свържа с вас, господин Баджър, веднага щом ситуацията ми се изясни.

– Негова светлост е пъзльо, господин Спиърс.

– Да, поне за момента така изглежда, госпожице Маги. Аз ще се погрижа за него и тогава ще видим какво ще излезе от цялата работа. Желая ви приятно пътуване, господин Баджър, госпожице Маги. Господин Баджър, с нетърпение ще очаквам възможността отново да вкуса от деликатесите ви с телешко и бекон.

– А какво ще очаквате с нетърпение от мен, господин Спиърс?

– Устата ви отговори, госпожице Маги, какво друго?

– Колко сте скромни, господин Спиърс!

XII

Лондон, фамилната къща на Уиндъм, Бъркли Скуеър края на юни 1814 година

Баджър стоеше безмълвно на прага на дневната, загледан в нея. Тя пишеше и си припаваше едновременно, все по-бързо и по-бързо, което означаваше, че вдъхновението я е осенило. Цяло щастие е, че е така, помисли си той. В седмиците след завръщането им от Париж тя се бе затворила в мълчанието си, в съкрушението си.

Зачака търпеливо, благодарен, че се е намерило какво да отклони мислите ѝ в различна посока. Тя вдигна глава, леко подскочи, стресната от внезапната му поява, и се усмихна.

– Влез, Баджър. Бях прекалено погълната от заниманието си. Хубаво е, че се случва понякога.

– Зная, зная. Значи, че това, което е в умната ви главица, свободно се излива.

– Умна, казваш. Не е ли странно, че сега го правя за развлечение, а не защото трябва да има с какво да платя наема, да купя яйца или да се опитам да ти платя?

Той винаги беше получавал възнаграждението си въпреки протестите. Неговите заплати се изплащаха даже преди наема за Пипуел кодидж. Ужасно неприятно положение, но го приемаше, съзнавайки значението за нея – като му плащаше, тя се чувстваше сигурна, че съумява да се справя със собствения си живот.

– Чух песничката за цар Александър и херцогиня Катерина – каза Баджър. – Каква вещица! Заслужила си е всичко, което се пее за нея. Трябва да призная, че в този случай принц-регентът¹⁷ предизвиква съчувствието ми. Може да е дебел и егоистичен простак, но е англичанин и няма нищо общо с феодалните тирани в Русия, които трепят селяните си, само защото не харесват миризмата им.

– Вярно е. Великата херцогиня Катерина наистина го надмина по грубост, необразованост и развратност – смехът ѝ го накара направо да се разтопи от щастие. – Римата е доста сочна, нали?

– Да, и доста добре прилепва към езика. Слушам я навсякъде, откъдето ми се случи да мина.

– Мисля, че принц-регентът заслужава да му се посвети отделна

---

17. Принц-регент – бъдещият крал Джордж IV. – Б.пр.

песничка. Той е не по-малко отвратителен от царя, както си интимничи с вигите¹⁸, а те го считат за глупак.

– Вероятно. Но какво може да се сравни с намъкването на великата херцогиня на банкетата в Гилдхол, на който били поканени само мъже, където тя настояла всякаква музика да спре, защото от нея ѝ прилошавало. Как ми се ще да съм бил там!

– И на мен. Представяш ли си как принцът я е умолявал да разреши музикантите да изсвирят „Боже, краля ни пази“¹⁹?

– Да – продължи Баджър, – и през цялото време, докато го свирели, шумно се оплаквала. Но аз си мисля, че има и други неща достойни да занимават вниманието ви освен дипломатическите неразбории и маломумниците, които ги създават.

О, Боже, каква радост – отново я чуваше да се смее!

– Има нещо разумно в думите ти, Баджър. Може би трябва да чета и други части на „Лондон Таймс“ и „Лондон Газет“.

– По-рано изчитахте всяка думичка от вестниците. Защо и сега да не го правите? Дошъл съм да разговаряме за нещо друго, Херцогиньо. За негова светлост.

Можеше да се долови как тя се затваря в себе си, подчинявайки се на защитна реакция.

– Какво за него?

– Господин Спиърс ми писа, за да ме уведоми, че е възможно негова светлост скоро да се върне в Лондон.

– Разбирам. Да не би пак да е напуснал армията?

– Не знам. Господин Спиърс не спомена такова нещо и аз си правя заключението, че не е го е направил.

– Много добре. Налага се да поразмисля върху думите ти. На входната врата ли се тропа?

Нетълз, изпълняващ длъжността иконом в лондонската къща, въведе господин Уикс в гостната малко след почукването. Адвокатът я поздрави с нисък поклон и уморена усмивка.

– Какво ви води насам, уважаеми господин Уикс? Заповядайте, седнете, моля. Желаете ли чаша чай? Бренди?

– Не, не, миледи. Не ви нося хубави новини, но доход веднага, за да можем да изработим план. Ужасно съжалявам, Херцогиньо... ъ-ъ... миледи, че...

---

18. Виги – в опозиция при Джордж III, идват на власт при сина му Джордж IV. – Б.пр.

19. „Боже, краля ни пази“ – химн на Англия и Обединеното кралство. – Б.пр.

– Моля ви, господин Уикс, успокойте се. Нищо чак толкова лошо не може да се е случило. Седнете и разказвайте.

Във вълнението си той дърпаше кичур от не особено чистата си бяла коса. Херцогинята замълча, опитвайки се с това да му помогне да се успокои, и успя. Тя чудесно се справяше с укротяването на гнева или тревогата у хората, с изключение на тези при съпруга си. При него спокойствието ѝ събуждаше желанието да убива.

Най-сетне господинът дълбоко си пое дъх и неспособен да изрази притесненията си по друг начин, направо изтърси:

– Американските Уиндъм са в Чейз Парк!

– Американците? А, да, семейството на най-малкия брат на баща ми.

– Грант Уиндъм е мъртъв. Но същото не се отнася за съпругата му Уилхелмина и трите им деца – Тревор, Джеймс и Урсула. Всичките са в Чейз Парк.

– Разказвайте, господин Уикс.

– Аз им писах, миледи. Трябваше да го сторя, защото през април бях убеден, че графът, настоящият ви съпруг, няма да се ожени за вас и наследници ще станат американците. Уведомих ги какво състояние ги очаква и ето ги тук. Не отговориха на писмото ми, не ме посетиха в Лондон, директно са се отправили към Йоркшир.

– Много странно. Откъде са разбрали къде се намира имението? Кажахте, че чичо Грант е мъртъв. Той би могъл да знае, но не и съпругата му.

Господин Уикс поклати глава разсеяно.

– Това не знам. Знам само, че трябва да замина днес или не по-късно от утре сутринта за Чейз Парк, за да им обясня коренната промяна в ситуацията. Ужасно неприятно. Защо не ви повярвах, че ще се справите с негова светлост? Какъв глупак съм!

Самият той се уплаши от емоционалния си изблик и млъкна. Херцогинята се усмихна.

– Вероятно е трябвало да изчакате, но не сте го сторил. Постъпил сте, както сте сметнал за правилно. Не се притеснявайте, господин Уикс.

– Облекчение е за мен, че не заварвам тук графа и ако Бог е още милостив към мен, ще успя да се справя с неприятностите, преди негова светлост да узнае.

– Присъствието му или осведомеността му нямаше да променят положението. Действал сте, опирайки се на преценките си, господин Уикс.

Престанете да се самообвинявате.

Тя се изправи, оправяйки полите на роклята си и промърмори повече на себе си.

– Е, животът ни сервира какво ли не.

После се обърна към адвокатата и му протегна ръка.

– Ще дойда с вас, господин Уикс. Моля ви, не се тревожете. Заедно ще се сблъскаме със страховитите американци. Чудя се дали Маркърс ще обяви Уилхелмина за толкова грозно име, колкото Джозефина.

Маркърс Уиндъм, осми граф на Чейз, пристигна във фамилната къща на Уиндъм на Бъркли Скуеър на двадесет и шести юни.

Нетълз пое наметката и шапката на негова светлост.

– Милорд – обърна се икономът с дължимото почитание към графа, който вече беше благородник не само по титла, – нейна светлост и господин Уикс заминаха за Чейз Парк вчера сутринта. Придружаваха ги Баджър и червенкосата прислужничка Маги.

– Разбирам – каза Маркърс. – Спиърс – обърна се той към камериера си, който в този момент разглеждаше някаква изящна декорация във фойето, – погрижи се за багажа. Чудя се дали ще се намери кой да ни нахрани, след като Баджър е заминал с моята... с Херцогинята.

– Предупредих госпожа Хърли да се върне към задълженията си, милорд. Нейна светлост ми го заръча, защото било възможно скоро да пристигнете. Ако разрешите, милорд, нейна светлост прояви изключителна загриженост. Ако нямате нищо против да го отбележа.

– Нямам нищо против, Нетълз.

Думите му насърчиха икономата да добави.

– Много съдържана дама, милорд, не допуска по никакъв начин фамилиарничене. Сякаш някой изобщо би помислил да си го позволи. А сега, милорд, бихте ли желал чаша портвайн? В библиотеката може би?

Маркърс се отправи с чашата портвайн към най-голямата спалня в дъното на коридора на втория етаж. Грамадна стая, с тъмни завеси и още по-тъмни килими. Стари, но лъснати с восък мебели. Може би придирчивата му съпруга ги беше полирала със собствените си ръце.

Спиърс се бе заел с подреждането на шалчетата му в едно от чекмеджетата на гардероба.

– Чудя се защо се е отправила към Чейз Парк точно с господин Уикс – каза Маркърс.

– Милорд, у мен се намира писмо, дадено ми от господин Нетълз,

който от своя страна го е получил от Херцогинята, за да ми го предаде, а пък аз да го предам на вас. Разбирате ли?

– Напълно, Спийърс. Къде е писмото, което е било невъзможно да се връчи директно на мен, а е трябвало да мине през толкова ръце преди това?

– Ето го, милорд.

– Заобиколният път поражда подозрения – каза Маркърс, разкъсвайки плика. Съдържанието на посланието го накара първо да изругае, а после да се размее. – Колко интересно! Изглежда, че американският клон на фамилията е в Чейз Парк по покана на господин Уикс, който – обърни внимание! – в изпълнение на задълженията си им писал и ги уведомил, че щастието ще им се усмихне на шестнадесети юни. По всичко личи, че са пристигнали в Чейз Парк точно за тази дата. Херцогинята и господин Уикс са хукнали по следите им. Тя пак се бърка, където не ѝ е работа.

– Тя е ваша съпруга, милорд. Не е месене, когато съпругата се грижи за интересите на съпруга си при невъзможност той самият да го стори.

Маркърс отговори на забележката на камериера си с нечленоразделен звук и започна да съблича дрехите си.

– Бих искал да приготвиш банята ми, Спийърс.

– Да, милорд.

С единият крак все още в панталоните, Маркърс продължи.

– Не ми е ясно защо са отишли в Чейз Парк. Не е възможно господин Уикс да им е казал, че и имението е част от това, което вероятно ще наследят.

– Пълна загадка, милорд.

– Човек би очаквал от тях първо да спрат в Лондон и да се отбият при господин Уикс. Тогава вероятно той е щял да ги насочи към къщата в Есекс. Чудесна е, виждал съм я преди няколко години заедно с Чарли и Марк.

– Сега къщата в Есекс, както и всичко останало, ви принадлежи, милорд.

– Известно ми е.

– Ще останете ли вкъщи тази вечер, милорд?

– Ако те интересува истината – отговори Маркърс, навличайки един халат, – ще бъда в Уайт'с²⁰. Ще вечерям в компанията на няколко джентълмена.

– Предлагам да не отделяте твърде много време за вечерята,

милорд. Освен това, предлагам и ние да се отправим към Чейз Парк утре заран, милорд.

– Да вървят по дяволите предложенията ти, Спиърс. Нямам никакво намерение да посещавам Чейз Парк. Господин Уикс е забъркал кашата, той да я оправя. Без съмнение Херцогинята ще му окаже неоценима помощ. Защо иначе ще го придружава, ако не се намеси лично? Не ми отговаряй, не е нужно. Това, което безусловно трябва да свърша утре, е да се срещна с лорд Дрейкърнет във военното министерство.

– Ще се погрижа за банята ви, милорд.

– Добре. Не се опитвай да променяш решението ми, Спиърс. Няма за тръгна за Чейз Парк, дори за да се срещна с оня дебелак Тревор – бъдещият граф – погледът на Маркъс обходи бързо смрачаващата се спалня. – Знаеш ли, може би трябва да предупредя господин Уикс да не избързва да изритва американците от имението. Може би трябва да му подшушна, че Тревор би могъл да бъде граф някой ден. Може би трябва да му подсказва да насърчи глупака Тревор да се сдобие с потомство за всеки случай. Да, трябва да поговоря с господин Уикс.

– А Херцогинята, милорд? Вашата съпруга?

– О, тя е напълно наясно, че децата ѝ няма да бъдат заченати от мен. И следователно няма да наследят титлата.

Спиърс само дето не хлъцна от изненада. Не беше лошо да постресне невъзмутимия камериер. Маркъс се усмихна. Усмивката не беше слязла от лицето му, когато двама слуги влязоха в спалнята с кофе гореща вода за къпане.

Насапуниса главата си, докато Спиърс стоеше пред него с плътно стиснати устни и неодобрителен поглед. Почувства се още по-добре. Изпревари камериера си, когато последният отвори уста, за да изкаже мнението си.

– Не, Спиърс, няма да отида в Чейз Парк. Не ме вълнуват действията нито на господин Уикс, нито на Херцогинята. Възнамерявам чудесно да се позабавлявам тук, в Лондон. Възнамерявам да се сдобия с любовница и да я настаня на „Братън Стийт“ или може би на „Стретън Стрийт“ – достатъчно близо, така че да мога да отскачам дотам през свободното си време. Точно така възнамерявам да постъпя.

– Милорд, струва ми се, че подобни занимания ще изискват повече време, отколкото вие имате в момента, на служба при лорд Дрейкърнет.

---

20. Уайт'с – един от първите основани клубове в Лондон, ползващ се с най-високо реноме. – Б.пр.

Най-вероятно ще бъдете прекалено зает с изработването на позициите за предстоящия конгрес във Виена²¹.

– Нищо подобно, Спиърс. Аз не съм дипломат и интригите не ме занимават. Във Виена ще падне безкрайно надлъгване. Не е работа за мен. Аз предпочитам челните сблъсъци. Отказах на лорд Касълриа да се включа в делегацията за конгреса, като разбира се не му отказах направо, а се постарях да бъде колкото е възможно по-тактичен. Що се отнася до лорд Дрейкърнет и задълженията ми в Лондон, измолих съм си кратка почивка, за да се оправя с формалностите около поемането на титлата на осми граф Чейз. И то със съответните финансови осигуровки. Лорд Дрейкърнет толкова се радваше, че се отървавам от мизерното си досегашно положение, че съвсем искрено ми пожела всичко най-добро.

– Това разбрах, милорд, но негова светлост има и многобройни други задължения. Граф Чейз е притежател на огромни имения. От десетте месеца, прекарани в Чейз Парк, сигурно си спомняте колко време отиваше за надзираване и поддържане благосъстоянието на собствеността.

– Разбира се, че си спомням, Спиърс. Ако имаш още аргументи, можеш да ми ги спестиш. Няма да се връщам в Чейз Парк. Проклетата Херцогиня е последната жена на света, която бих искал да срещна.

– Тя вече е графиня, милорд.

– Каква духовитост! Излез и ме остави на мира. Забрави за Чейз Парк. За мен не съществува такова място.

Чейз парк

Херцогинята се взря удивено в Уилхелмина Уиндъм. Сигурно не беше чула добре.

– Моля за извинение, госпожо?

– Казах, че дивите птици от околността може да са носители на много опасни паразити.

– Ще поръчам на Баджър внимателно да преглежда всички птици, преди да разреши да бъдат сготвяни.

Уилхелмина Уиндъм кимна и се обърна да разгледа огромната гостна.

– Всичко е точно както съпругът ми го е описвал. По думите му можех да си съставя мислена картина на Чейз Парк. Най-сетне го виждам наяве. Сигурно се чудите защо не отидохме първо в Лондон. Знаех

---

21. Виенски конгрес – състоял се между есента на 1814 г. и лятото на 1815 г. с цел прекрояване политическата карта на Европа след падането на Наполеон. – Б.пр.

точно къде се намира Чейз Парк и няхах търпение да го посетя.

Херцогинята се опита да бъде деликатна.

– Но, госпожо, дори с Маркъс да не бяхме се оженили, имението щеше да остане негово по силата на изрично разпореждане.

– Да, знам. Мислите американците за глупаци, но не сме такива. Това е било домът на съпруга ми. Не ми се вярва да мислите, че не бих искала да посетя дома на съпруга си.

– Такова желание е напълно естествено и вие сте добре дошли. Имението е внушително и има впечатляваща история, но сигурно ще искате да посетите и Лондон, преди да се върнете в Америка.

– Ти си само една мръсница и аз няма да ти обръщам никакво внимание.

Херцогинята запремига често-често.

– Моля за извинение, госпожо.

– Няма да те изоставя, Джозефина. Нали не ни чувстваш като натрапници?

– Разбира се, че не, госпожо, но Чейз Парк не е ваш дом. Както ви обясни снощи господин Уикс, след сватбата ни с негова светлост няма други наследници на имота на предишния граф освен нас двамата.

– Бясна кучка!

Този път Херцогинята чу много ясно репликата, но от изненада сякаш си глътна езика и само зяпна събеседницата си в очакване на продължение, но Уилхелмина сви рамене и се упъти към огромния портал.

– Да – каза американката, – сигурно е много приятно да си много богат.

– Истина е.

Уилхелмина се усмихна и весело додаде.

– Как намирате момчетата ми?

Момчета? Тревор беше навършил двадесет и четири – връстник на Маркъс, а Джеймс беше на двадесет.

– Очарователни са, госпожо. Урсула също е много хубава.

– Урсула е момиче и от нея няма полза, не струва повече от теб, дявол да те вземе.

– Извинете?

– Казах, че Урсула има добър произход, със сигурност не по-лош от вашия, агънце сладко. Мисля, че ще си намери чудесна партия за женитба. Вие не мислите ли така?

Главата ѝ се пръскаше от главоболие. Само кимна, благодарна, че леля ѝ Уилхелмина се оттегля и бързо се измъкна през странична врата,

за да се скрие в разцъфналите градини на Чейз Парк. Из въздуха се носеха упоителни и успокоителни аромати. Насочи се към един вековен дъб, толкова разкривен и приведен, че можеше да служи за място на събор на вещици. Настани се на пейка, скрита сред клоните му, облегна се на ствола му и затвори очи. Само ден с леля Уилхелмина я беше довел до пълно психическо изтощение. Даже не цял ден, а само вечер и сутрин.

Господин Уикс също се бе оттеглил за възстановяване, защото госпожа Уиндъм почти се бе нахвърлила с пестници върху него предишната вечер.

При пристигането им предишния ден следобед леля Уилхелмина ги беше посрещнала като свои гости. Най-странно изглеждаше покорството, с което леля Гуенет се беше отдръпнала назад, очевидно покорявайки се на тая застаряваща жена с все още красиво лице и платинено руса коса. Херцогинята се усмихна, припомняйки си изблиците на презрение на Маркъс към лелята и братовчедите си от Америка.

Що се отнася до Тревор, очакванията ѝ бяха да срещне добре изглеждащ млад мъж, с цвета на лицето и косата на майка си. Може би не много добре облечен или говорещ, но в това отношение Маркъс щеше да бъде изненадан. Не, всъщност изненада нямаше да има, поне докато тя е в Чейз Парк, защото в такъв случай Маркъс нямаше да го посети.

Чудеше се дали съпругът ѝ се е върнал в Лондон.

Десет минути по-късно Урсула и близначките я откриха. Но дотогава поне пулсирането в главата ѝ се бе превърнало в по-поносима тъпа болка. Първите думи на Антония бяха.

– Реших да се омъжа за Тревор, Херцогиньо. Той напълно отговаря на вкуса ми.

Урсула – дребно четиринадесетгодишно момиче с красиви черти, чиято хубост щеше да достигне разцвета си след четири-пет години, се обърна сериозно към нея.

– Тревор сега е нещастен. Няма да иска веднага да се ожени за теб, Антония. Освен това ти си само на петнадесет. Трябва да минат поне още няколко месеца. Тревор е стар.

– Стар! Нищо подобно. Тревор е млад мъж – заяви разгорещено Антония и се изчерви от прочувствеността на защитата на новоизбрания си идол.

Винаги практична Фани попита.

– А защо е нещастен? – и с шумно мляскане отхапа и задъвка от ябълката, която държеше в ръката си. На Херцогинята ѝ се струваше, че

чертите на лицето на Фани са се изострили за времето, през което не я беше виждала. Очевидно и двете с Антония растяха. Чувстваше се твърде стара до тях.

– Съпругата му почина – каза Урсула.

Брадичката на Херцогинята увисна от изненада.

– Бил е женен, Урсула?

– Да, Херцогиньо. Името ѝ беше Хелън, най-красивото момиче в Балтимор, но Тревор разправяше, че е болнава. Умря при раждане, след като падна от кобилата си. И бебето умря заедно с нея. Случи се преди четири месеца, след като бяха женени само година и половина. Тревор замина за Ню Йорк тогава, ако не се лъжа. Върна се, за да ни придружи до Англия по молба на мама, която му писа. На Джеймс това не му се понрави, защото искаше да заеме мястото на татко и той да се грижи за състоянието ни. Не проговори на Тревор поне една седмица, но се съмнявам, че Тревор дори е забелязал. При нас беше само телом, ако разбирате какво искам да кажа.

– Да – каза Херцогинята, – знам точно какво искаш да кажеш, Урсула.

Божичко, помисли си тя, никога не съм си правила труда да опозная някого, да науча какво е преживял и що за човек е!

– До времето, когато навърша осемнадесет, Тревор ще е преодолял мъката си – заяви Антония с убедеността на богато момиче с голяма зестра, чиито желания цял живот са били изпълнявани. – Тогава той ще се ожени за мен и аз няма да умра при раждане, защото яздя превъзходно и съм здрава като впрегатно животно. Така казва леля Гуенет.

Фани отхапа от ябълката за последен път и захвърли огризката в езерото зад дъба.

– Може би аз пък ще взема Джеймс. Искаше ми се само да е малко по-стар. Момчетата са толкова неопитни. Те трябва да отлежават като виното, така поне казваше татко. Помниш ли, Антония? Татко дразнеше Чарли и Марк винаги, когато обсъждаше някое красиво момиче. Казваше им, че още са кисели като оцет и трябва да минат години, за да придобият вкуса на портвайн.

Урсула се засмя. Антония се смути. Херцогинята каза, влизайки в тона на разговора.

– Мога да си представя как ги е дразнил, Фани. Добре е, че си спомняш за братята си с хубаво и можем да се посмеем.

– Затова новият граф е хлапак, нали? – намеси се Урсула. – Понеже братовчедите ми са умрели...

Херцогинята спокойно я прекъсна.

– Маркъс също ти е братовчед. Той е граф Чейз. Твоят баща и неговият са братя. Дължиш му уважение, Урсула, като към глава на рода Уиндъм.

– Да, госпожо.

– Предполагам, че още сега можеш да ми засвидетелстваш уважението си, нали, Урсула?

Херцогинята застина. После съвсем бавно се обърна, за да се озове срещу Маркъс, подпрял се нехайно на дъба. Колко ли дълго беше стоял там, незабележим зрител и слушател на разговора им? Тя се взря безмълвно в него.

– Да, милорд – отговори Урсула.

– Можеш да ме наричаш Маркъс, след като сме братовчеди.

– Да, Маркъс.

– Няма ли да получа поздрав и от любящата си съпруга? – той се приближи до нея, погледна я в очите и вдигна отпуснатата ѝ длан към устните си.

XIII

Маркъс се намръщи при звука от тананикането на нетърпимия си камериер. Малко по-късно Спийърс дори си позволи да даде воля на гласа си, съгвайки грижливо чорапите на господаря си и той отекна в обширната спалня.

От Регента е по-груба тази дама
от крава – по-скупна, досадлива,
като брат си похотлива
и е глупава за двама.
Глупост, грубост, много сласт –
три чудесни качества си има
Великата княгиня Катерина,
а и жадна е за власт.

Не можа да сдържи усмивката си. Чул беше историята за цар Александър, който се задавил с вино и го изплюл върху бялата си дреха със златни копчета, когато до ушите му достигнали думите на песничката. Хората, минаващи покрай Уайт'с, на разходка по „Сент Джеймс Стрийт“ не просто пеели, а крещели, колкото им глас държи текста на не особено почителното музикално творение. Царят побеснял от гняв и искал да изколи мръсниците, но бил възпрян от безукорния Хенри, управителя на Уайт'с от времето, преди Маркъс да започне да го посещава, подпомогнат от самия Уелингтън.

- Милорд, вие сте се виждал с Херцогинята?
- За момент. Беше в градината с котилото от момиченца.
- Добре ли е тя със здравето, милорд?
- Защо пък да не е? Я почакай, Спийърс, да не би да си научил нещо, което трябва да знам, използвайки шпионската си мрежа?
- Не, милорд. Просто последния път, когато я видях, изглеждаше нещастна. Не проявихте към нея дори елементарна учтивост.
- Тя не заслужава любезно отношение, било то елементарно или каквото и да е. Що се отнася до теб, нищожни продажнико, ти трябваше да бъдеш уволнен.
- Напълно оценявам сдържаността, проявена от негова светлост – докато говореше, Спийърс внимателно положи в едно чекмедже няколко току-що изгладени шалчета.

– Подиграваш ли ми се, Спиърс?

– Аз ли, милорд? Да ви се подигравам? Невъзможно, милорд. Самата мисъл ме обижда – заяви Спиърс с вид на засегнат.

Маркъс изсумтя и каза.

– Когато я зърнах, не побързах веднага да привлека вниманието ѝ. Тя поучаваше Урсула как да се отнася напълно почтително с мен като глава на рода.

– Тъй като вие сте глава на рода Уиндъм, милорд, постъпката ѝ е била напълно разбираема и необходима.

– О, я млъкни, Спиърс! Ти да не си ѝ изповедник? Това не е твоя работа. Нито пък на Баджър. Ала и двамата си навряхте дългите носове в нея. Трябваше да ви изпратя на работа в Колониите.

– Имате пълно право, милорд. Отвратително място било, казват. И какво последва думите на Херцогинята, милорд?

– Ами аз тогава им разкрих присъствието си – обадох се или нещо такова, и тя се вкамени, което не ѝ се случва за първи път, разбира се. Сега отивам да поюздя. Чух, че идиотът Тревор отишъл да обикаля моите земи, взимайки мой кон за целта. Без съмнение иска да добие представа колко богат ще бъде един ден.

– Но това бяха ваши думи, милорд. Или той, или поколението му ще бъдат богати.

– Върви по дяволите, Спиърс! Има разлика. Няма да допусна, докато съм жив, тоя нещастник да се разпорежда из Чейз Парк, сякаш му принадлежи. Подобна наглост ще бъде пресечена.

– Ще се върнете ли за обяд, милорд?

– Ако открия приятелчето. Ще му разбия носа. Или не – не искам да го карам да пици или да плаче. Ще му предложи да вода поводите на коня му по обратния път, защото сигурно бедното конте ще е изтощено.

– Трогателна загриженост, милорд.

Херцогинята беше гладна, но не ѝ се искаше да влезе и трапезарията и да се сблъска с леля Уилхелмина. Но горкият господин Уикс нямаше никакъв шанс, изправен сам срещу тази страховита дама. Тя настърхна, припомняйки си разтреперания му глас, когато ѝ разказваше как леля Уилхелмина се появила в покоите му – в неговата спалня! – и не губила време да измъкне от стреснатия човечец всичко, каквото му е известно. Накратко, с леля Уилхелмина човек трябваше да се съобразява.

Но къде беше Маркъс?

За минута беше озарил нея и трите ѝ братовчедки с присъствието си, след което беше изчезнал, без да ѝ отправи поглед или думичка.

Херцогинята зае главното място зад масата. Леля Гуенет беше настояла на това, макар самата тя да го бе заемала до появата на истинската господарка на имението. Леля Гуенет беше възвърнала доброто си разположение към нея, откакто предишния ден се бяха появили с господин Уикс, и това ѝ носеше голямо облекчение, защото не знаеше как би се справила с положението без помощта и самочувствието на възрастната дама. Столът на графа в другия край на дългата маса стоеше празен. Забеляза, че Тревор също отсъства. Поне господин Критакар беше налице и любезно разговаряше с Урсула.

Херцогинята кимна на Сампсън да не бави сервирането на обяда.

Леля Уилхелмина започна атаката.

– Къде е племенникът ми, оня, дето се представя за новия граф? Още не се е явил пред мен да се запознаем.

– Аз го срещнах, мамо – каза Урсула, гребвайки от супата. – Много е едър, красив и добре сложен. Косата му е черна като на Херцогинята, а и очите му са светлосини като нейните.

– Те са роднини – каза Уилхелмина. – Не е трябвало да се женят. Противоречи на природните закони. Децата им ще бъдат изроди.

– Наистина, госпожо – намеси се Херцогинята, без следа от засягане, – бракът е напълно законен. И църквата не е против него.

– Англиканската църква – додаде леля Уилхелмина презрително. – Какво разбират тия дърти глупаци? Ако човек има титла и достатъчно пари да ги подкупи, те ще нарушат всички канони. Така беше и в случая, нали?

– Уверявам ви, госпожо, никакъв подкуп не беше необходим. Всъщност негова светлост и аз бяхме венчани във Франция. Там католицизмът има решително влияние. Дори изискванията на гражданските власти не са по-малко строги от тези на църквата.

– Французи – каза леля Уилхелмина и изпръхтя като кобилата на Херцогинята. – Всичко ми е ясно. Може би най-добре ще е да попитам дали бракът ви е валиден в Англия.

– Уверявам ви, госпожо, че е. Господин Уикс също може да ви даде доказателства. Смя да твърдя, че той дори би ви ги представил още тук, на масата за обяд, с по-голямо удоволствие, отколкото в спалнята си. А сега, ако не възразявате, да пристъпим към обяда и да не разсейваме останалите с дърдоренето си.

– Ти си зла и опърничава кучка.

– Вие не... не, не може да бъде. Какво казахте, госпожо?

– Каква невероятна случка – да завърши толкова щастливо за вас. Какво друго бих могла да кажа.

Очевидно със засилване на раздражението при леля Уилхелмина отслабваше способността да прикрива обидите, сипещи се от устата ѝ чрез игра на думи²².

– Трябваше да ми се представи – продължи Уилхелмина. – Новият граф не демонстрира никакво уважение, а то е показателно за възпитанието му, по-скоро за липсата на възпитание.

За уважението имаш право, помисли си Херцогинята.

– Ще се радвате на присъствието му на вечеря, госпожо – каза тя без притеснение. Вдигна чашата си и лакей я напълни с лимонов сок. Тя му благодари с усмивка.

– Да пукне дано.

– Моля за извинение, госпожо? – каза Херцогинята, без да обръща внимание на зяпването на господин Критакар, който седеше до американката и можеше да я чуе, дори ако шепне.

– Казах – отвратително блюдо. Графът ще се задави с тая пресолена и дебело нарязана шунка.

Господин Уикс хвърли скръбен поглед към Херцогинята. Той преглътна още една хапка, извини се и напусна масата. Бедната Урсула не можеше да помръдне от стола си без разрешение от майката. Фани и Антония изглеждаха прекалено слисани, за да им мине мисълта да се махнат от масата.

Тя се хранеше бавно и със замислен вид, поглеждайки по-младия си братовчед Джеймс, неин връстник по възраст. Когато приключеше с растежа си, той вероятно щеше да достигне ръста на Маркъс. Засега телосложението му беше момчешко. Косата му беше руса и леко къдрава, очите – с чудесен тъмнозелен цвят, а брадичката – твърдо изсечена, издаваща почти безпогрешно дяволското му упорство. Вероятно беше и в лошо настроение, защото пхаше една след друга хапките в устата си, без да вдига очи от чинията. Сякаш се хранеше сам-самичък. Тя си спомни думите на Урсула за недоволството му, че не той, а Тревор е най-важният мъж в семейството. Забеляза красивия пръстен с оникс на показалеца на дясната му ръка. Изящна златарска изработка. Зачуди се лениво откъде ли се е сдобил с него.

---

22. В случая, както и по-нататък репликите на Уилхелмина Уиндъм към Херцогинята представляват игра на думи, предназначени да прикрият хапливите ѝ забележки към нея. – Б.пр.

Времето едва-едва се влачеше. Вече не мислеше за нищо, обзе я нетърпение, породено от досада. Искаше ѝ се Маркъс да се появи, да разбере дали се е излекувал.

Най-сетне, когато прецени, че оттеглянето ѝ няма да прилича на бягство, тя се изправи с усмивка.

– Моля всички да ме извинят, но имам работи, за които трябва да се погрижа.

– Мисли се за кралска особа, глупавата кучка.

– Какво казахте, мамо?

– Казах, че роклята ѝ е прекрасна.

Господин Критакър се задави с препечената кифла, която ядеше.

Херцогинята се отдалечи бавно и с достойнство, въпреки че – ако трябва да се каже истината – краката ѝ напиха сами да я отнесат по-бързо далеч оттук. Оттегли се в малката стая, която си беше избрала за кабинет, и се зае с прочитането на „Лондон Таймс“. Проучи страниците, посветени на висшето общество, в търсене на забавни истории, но не откри такива. После за известно време мислите ѝ бяха заети с Маркъс. Къде се намираще, как се бе отнесъл с глупака Тревор?

Маркъс забави хода на жребца си до лек тръс, за да подложи лице-то си на свежия летен въздух. Слънцето леко приличаше над главата му, но това нямаше значение. Къде ли беше тоя самодоволен глупак Тревор?

Американският му братовчед беше имал наглостта да яхне един от злонравните му коне, въпреки направеното му от конярчето предупреждение, че на животното не може да се има доверие. Господинът благоволил само да се изсмее на предупреждението, яхнал коня без никакви проблеми и се отдалечил на гърба му в източна посока. Значи жребецът е бил в добро настроение, но това не траеше дълго. Маркъс се надяваше, че братовчед му все още не се е претрепал.

Следващите три часа изминаха в безуспешно търсене на нахалния гостенин. Спираше се да заговаря хората, които живеяха в земите му и ги обработваха, и ентузиазирани им поздравя за завръщането му стопляха сърцето му. Мъжете го разпитваха за проклетите жабари, бити най-накрая, както им се полагаше, и за тиранина Наполеон, проклетия император на напердашените жабари. Отнасяха се с него, сякаш лично той е принудил Наполеон да подпише абдикацията си. Съпругите им усмихнато му поднасяха разхладителни напитки. Децата го гледаха с възторг.

За първи път се беше почувствал истински свързан с Чейз Парк. Като роден граф Чейз. Може би.

Маркъс чувства глад. Къде беше Тревор? Беше ли го хвърлил конят най-накрая, показвайки същинския си нрав? Дали го беше претрепал? Нелоша мисъл, но най-вероятно само си беше навехнал глезена и сега грациозно куцукаше обратно към имението.

Маркъс изсумтя и в този момент зърна фигурата на ездач, приближаващ се към него от север. Спря жребца си и зачака.

Когато другият кон приближи достатъчно, той видя, че ездачът му е едър на ръст, висок колкото него самия и седи на седлото без никакво усилие, напълно владеейки злонравното животно. Нямаше кой друг да е освен Тревор. Маркъс се чувства като абсолютен глупак и това го вбеси. Затова първите му думи към непознатия не бяха особено любезни.

– Защо, по дяволите, не си сменихте глупашкото име?

Младият мъж не му отговори, а закова коня си на сантиметри от муцуната на жребца на Маркъс. Подигравателната му усмивка разкри идеално бели зъби и може би склонност към шегобийство. Гласът му прозвуча провлечено, както говореха в южните части на американските колонии.

– Предполагам, че вие сте братовчед ми Маркъс – графът?

Маркъс разгледа външността на мъжа срещу себе си. Остро изрязани нос и брадичка, гъста черна коса и тъмнозелени очи. Мускулесто тяло на атлет, облечено в добре ушит костюм за езда. Небрежна стойка, която не можеше да скрие излъчващата се властност. Никак не приличаше на човек, който би могъл да се нарича Тревор.

– Да, аз съм. Боже, що за име, човече? Тревор! На човек би могло да му прилошее само като го чуе.

Тревор се разсмя и по бузите му се очертаха трапчинки, от които той придоби още по-очарователен вид. Маркъс беше готов да се обзаложи, че е успял да разбие безчет женски сърца. Такъв човек не можеше да бъде мразен. Напротив, усети, че видът на тези трапчинки разтяга собствените му устни в усмивка. Тревор продължи с провлечения си изговор, създаващ усещането, че думите му се точат като гъст мед, а изреченията му – че никога няма да успеят да предадат мисълта му.

– Обичайно е за мен хората да ме възприемат по най-различен начин, преди да са ме срещали. Мисля, че баща ми, един от твоите чичовци, считаше името за елегантно. Дори да не вземем под внимание мнението му, това име е много по-добро от всички останали, които

родителите ми лепнаха.

– И какви са те?

– Хорацио Бърнард Бътс.

– Боже мой! – каза Маркът озадачено. – Бътс²³?

– Фамилното име на майка ми, преди да се омъжи. Ужасно, нали? – Тревор протегна ръка, облечена в черна ръкавица. – Удоволствие е най-накрая да те срещна, братовчедо.

Маркът отметна глава и гръмко се разсмя. Братовчед му спокойно го наблюдаваше от страни, докато пристъпът на веселие премина. Най-сетне Маркът избърса сълзите си от смеха, грабна предложената му ръка и енергично я раздруса.

– Ако знаеш каква представа си бях създал за американските ми роднини, откакто господин Уикс ми съобщи за вас – ужас! Теб те считах за надут глупак и още по-лошо. Прости ми, братовчедо. Ако желаеш, можеш да си го върнеш с юмрук в стомаха, само ще те помоля да пазиш ребрата ми, защото още ме болят от едно спречкване в Париж.

– Спречкване? Бих казал, че ти си обигран побойник Маркът. Може би трябва да премерим силите си с някои обесници, за да решим кой от нас е по-голям побойник. Или не, това няма да се хареса на Херцогинята. Нито пък, ако аз те ударя. Смя да мисля, че след като сте женени толкова отскоро, тя все още е убедена, че ти си най-красивото и най-благородно божие създание.

Маркът изсумтя и видимо се смути, което озадачи Тревор.

– Бих казал, че Херцогинята е най-красивата жена, която някога съм виждал – добави Тревор.

– Бил ли си в Лондон? В Париж?

– Не, но съм мъж и не съм спял. Ти не смяташ ли, че съпругата ти е изключително привлекателна?

Маркът отново изсумтя, за да избегне отговора. Гневът му, натрупан към нея, вреше и кипеше под самата повърхност на спокойната му външност, едва удържан да не избие и въпреки че братовчед му се оказва мъж, а не идиот, той нямаше намерение да му открива душата си. Защо изобщо той си позволяваше да дрънка толкова за нея?

– От само себе си се разбира, че майка ми беше доста обезпокоена, когато леля ни Гуенет я уведоми при пристигането ни, че сте се венчали преди магическата дата шестнадесети юни. Главоболието я свали на

---

23. В английския език butt има много значения, например: голяма бъчва, калкан. В разговорния език се използва и за бут, задни части. – Б.пр.

легло за цели четири часа. След това се отдаде изцяло на обсъждане на темата, докато главоболието ѝ се прехвърли върху мен.

– До преди три дни не знаех, че сте в Чейз. Херцогинята ми беше оставила съобщение и аз я последвах.

– Херцогинята каза, че си в Париж за реставрацията на Бурбона²⁴.

– Считай, че си е върнал трона. Що се отнася до останалото, тази есен във Виена се свиква конгрес. Ще бъде забавно като на представлението в амфитеатъра Астли.

Братовчед му го изгледа въпросително.

– Астли е от тоя вид театри, където мъже и жени се премятат и правят какво ли не на гърба на кон, други карат мечки да танцуват, а из публиката минават момичета, които продават портокали и себе си. Децата чудесно се забавляват там, а младите мъже ходят, за да се любуват на оскъдно облечените представителки на другия пол.

– В Балтимор имаме нещо подобно.

Маркъс се засмя.

– Странно е – каза Тревор замислено, – толкова много приличаш на мен. Различаваме се само по цвета на очите.

– Така е. Чичо ми, предишният граф, ме наричаше син на дявола. Може ли това да се каже и за теб, братовчедо?

– Може би. Поне напоследък – Тревор сви рамене и поклати глава.

Иска да се отърве от неприятни мисли, мина през ума на Маркъс.

– Земите ти са впечатляващо обширни – продължи Тревор. – Взех този кон, за да ги огледам, въпреки че момчето, което се грижеше за него, щеше да умре от страх, убеден, че ще бъде смачкан под копитата на хубавото животно.

В погледа на Маркъс към коня не се четеше благосклонност.

– Не е известен с добрия си характер. Пусни го близо до някоя кобила и се превръща в дивак, готов за оргия. Въпреки това, изглежда ти се справяш с него.

– Конете ме обичат, както между впрочем, и всички други животни. Божи дар, предполагам. Понякога възникват и неудобни ситуации, например когато кученцето на някоя дама ухапе господарката си, за да се освободи от нея и да дойде при мен.

– Струва ми се, че си в течение на машинациите, които бях принуден да изтърпя.

---

24. Става дума за вече споменатия Луи XVIII, представител на Бурбонската кралска династия. – Б.пр.

– Майка ми няма равна, когато трябва да се извади душата на някого, от когото иска да узнае някаква тайна. И вашият господин Уикс не можа да устои. Изобщо не успя да ѝ се противопостави, особено след като тя нахълтала в спалнята му, след като всички си легнали. Бедният човек си глътнал езика и набързо изказал цялата информация, която му била известна. За себе си можеш да не се притесняваш, братовчедо...

– Наричай ме Маркърс.

– Не се притеснявай, Маркърс. Ще я убедя, че няма да извлече абсолютно никаква полза от престоя си тук и ще я накарам да си замине колкото е възможно по-скоро. Наумил съм си отново да видя Лондон и мисля, че Урсула и Джеймс ще си намерят забавления там, дори и в Астли.

– Не бих искал любопитството ми да прозвучи нелюбезно, Тревор. Боже, езикът ми все още се преобръща трудно за това име! Но семейството ви не страда от финансови проблеми, надявам се?

– Абсолютно никакви – провлеченият отговор прозвуча хладно. Странно звучаща комбинация. – Просто майка ми се отправи на път, без да вземе предвид вероятността за брак между теб и Херцогинята. Опитвах се да я накарам да изчака, но тя отказа. Нямах друг избор, освен да я придружа.

– Но защо пожела да дойде в Чейз Парк? Дори да не се бяхме оженили с Херцогинята, имението попада под специално разпореждане и не е включено в новото завещание.

– Не знам защо, но настоя. Вероятно в главата ѝ се е създал някакъв идеален образ от мечтателните разкази на баща ми и ѝ се е приискало да го сравни с оригинала. Може би просто обича навсякъде да си пъха носа. Кой знае?

Маркърс се засмя.

– Освен това съкровището на Уиндъм е част от наследството.

– Кое?

– Баща ми говореше за него като за тъмна тайна, която никой друг не бива да узнае. Гласът му винаги се снижаваше до шепот, сякаш някой можеше да го чуе. Казваше, че някога ще се върне, ще го открие и ще станем по-богати от китайските императори.

– Никога не съм чувал за съкровище. Нито баща ми, нито предишният граф са споменавали за него или поне на мен не ми е известно. Много любопитно. Баща ти обясни ли ви за какво съкровище става дума?

– Не мисля, че и той е имал точна представа, въпреки че говореше за злато, скъпоценности и неща от този род. На майка ми са известни

тези части от загадката, които той е успял да разгадае, преди дядо ни да го изхвърли оттук. Много отдавна било заровено, казваше, по време на управлението на Хенри VII²⁵, когато бъдещият Хенри VIII²⁶ бил още момченце. Богатства, които въображението е неспособно да си представи, изцяло принадлежащи на рода Уиндъм. На следващата седмица му щукваше да разправа, че богатството е заровено по времето на Хенри VIII или Елизабет. Как да разбереш истината?

Маркъс осъзна, че слуша разказа му като омагьосан от приказка и му е необходимо да се отърси, за да дойде на себе си. Тревор продължи невъзмутимо.

– Известно ти е, разбира се, че леля Гуенет и баща ми си пишеха до смъртта му, а после майка ми продължи кореспонденцията.

– Нямах и понятие. Но аз не съм стъпвал в имението за петте години, откакто Чарли и Марк умряха. Върнах се след смъртта на чичо, за да заема мястото му. Съкровище от шестнадесети век, а? Звучи ми като приказка.

– Както и на мен. Но майка ми вярва в нея.

– Ще се връщаме ли в имението?

Тревор кимна и се усмихна.

– Хич да не е, мога само да си седя и да гледам Херцогинята. Красотата и добрината ѝ могат да стоплят всяко мъжко сърце.

– Имаш нужда от очила – каза Маркъс, обърна коня си и заби пети в хълбоците му. Двамата изминаха мълчаливо един до друг пътя до Чейз Парк.

---

25. Хенри VII (1485–1509) – английски крал, основоположник на династията па Тюдори-те. – Б.пр.

26. Хенри VIII (1509–1547) – син на Хенри VII и привърженик на абсолютната кралска власт. – Б.пр.

XIV

Маги закопча на шията на Херцогинята огърлицата с перли, принадлежала някога на Елизабет Кохран, отдръпна се и я заразглежда в огледалото.

– Божичко! – възкликна Маги, съзирайки собственото си лице, отразено над това на Херцогинята, обрамчено от ослепително червена коса, и доволно тръсна буйните си къдрици.

Херцогинята се усмихна, без да бъде сигурна за коя от двете се отнасяше възкликанието. Пръстите ѝ леко преминаха по перлите, сякаш ги галеха.

– Майка ми казваше, че тези перли често трябва да се допират до плът, в противен случай губят блясъка си.

– Божичко! – отново каза Маги, докосвайки една от перлите. – Тия топченца сигурно са стрували цяло състояние на негова светлост.

– Вероятно си права, Маги.

– Никога не съм допускала, че нечия коса може да е разкошна колкото моята, но вашата е доста прилична, дори и с тоя неприятен черен цвят, или може би точно заради него, защото кожата на лицето ви е побяла от сирене. Да, цялата тая черна коса разсейва вниманието, а то е важно за сцената.

– Благодаря ти, Маги. Сигурно имаш право.

– Ами да, вие си изглеждате доста добре, даже ако кажа, че сте красива, ще попросила съвсем мъничко, но съм сигурна, че и негова светлост е на същото мнение.

– Мислиш ли, че и за негова светлост звучи попросилено, Маги?

– Кое, Херцогиньо?

Маркъс беше застанал в рамката на отворената врата, съединяваща спалните им. Херцогинята застина, неспособна да откъсне поглед от него. Облечен беше безупречно във вечерен черен костюм, с бяла ленена риза и шалче, вързано без съмнение от магьосническите пръсти на Спийърс. Гъстата му черна коса се завиваше по краищата, падайки върху шалчето. От сините му очи вееше мраз. Тя се опита да му се усмихне, да се усмихне на мисълта, че съпругът ѝ е тук, при нея и че когато спят, ги дели само една тънка врата, а и сега дори са заедно и той я наблюдава. Съмня да каже със спокоен тон.

– Маги твърди, че мога да мина за повече от добре изглеждаща, ако

само малко се попреувеличи.

– Точно така, милорд, и вие, като неин съпруг, няма да преувеличите много, ако кажете, че е красива.

– Така ли? Не знам. Попрекалила си с комплиментите, Маги. Сега можеш да ни оставиш.

– Минутка, милорд – каза Маги, пренебрегвайки факта, че нареждането дойде от самия граф. – Нека обвия раменете й с този хубав шал. Вечерно време си е студено и не бих искала тя да измръзне. Готово, Херцогиньо. Страхотно изглеждате. Нямам никакви възражения в този ви вид.

– Благодаря ти, Маги. И, моля те, не ме чакай да се прибера.

Маги само кимна, след което встрещи Маркъс като му намигна, и излезе от спалнята, без да престава при това да оправя оттук-оттам огнената си грива.

– Откъде, по дяволите, я изнамери? – попита графът с поглед, прикован върху вече затворената врата на спалнята.

– Баджър я намери в Портсмут. Или по-скоро тя него. Спаси го от колелата на пощенската карета. Аз имах нужда от прислужница, а тя – от някакво занимание, защото се намираше в периода между работата по две роли. Актриса е. Разбира от много неща и аз я намирам за забавна.

– Тя ми намигна!

– Та тя никога досега не е била прислужница. Вероятно е свикнала мъжете да я заглеждат и да й се възхищават, ако не и повече. Може би за момент е забравила къде се намира и си те е представила за изпълнителя на главна мъжка роля в пиеса.

Или като възможен покровител, помисли си Маркъс, но каза.

– Боже, графиня Чейз има прислужница актриса – и добави с усмивка. – Признавам, че оперението й е впечатляващо.

Той действително се отнасяше с нея като с графиня, което я обнадежди в известна степен. Графът се обърна и започна да крачи из стаята.

– Не трябва да й разрешаваш да те нарича Херцогиня. Не е никак почиттелно – забележката беше подхвърлена през рамо. – Всички те наричат Херцогиня. Ти не си Херцогиня, а графиня, миледи.

– За мен не е толкова важно – каза тя, наблюдавайки го внимателно. – Как е ранената ти ръка?

– Какво? А, ръката ми. Добре е. Всъщност понаболява ме, ако я претоварвам.

– А ребрата?

Той я загледа със скръстени на гърдите ръце. С внушителната си фигура искаше да я накара да се почувства нищожна, но как можеше да го постигне, след като тя си спомняше как е изглеждал на четиринадесетгодишна възраст? Макар че и тогава да бе впечатляващ в очите на момиченце на девет години.

– Какво е това? Загрижеността на добра съпруга?

– Би могло и така да се каже.

– И ребрата ми са добре.

– Много хубаво.

– Срецнах Тревор. Яздеше най-злонравния ми жребец и, по дяволите, справяше се така отлично, че изглеждаше като истински кентавър.

Тя се усмихна – непринудена широка усмивка, а не просто обичайното повдигане на ъгълчетата на устните. Ясно му беше защо – всичките му досегашни изказвания за Тревор сега вече звучаха смешно. Но не се предаде.

– Продължавам да мисля, че Тревор е име, достойно само за някое жалко конте.

– Може би, но той е мъж, за когото думата жалък не подхожда. Не си ли съгласен?

– Така е, дявол да го вземе. Нелепо е да лепнеш такъв етикет на мъж с моя ръст.

– Да, но този въпрос сега хич не ме вълнува – тя помълча малко пред учуденото му изражение и сетне добави. – Радвам се да те видя, Маркъс. Надявах се да дойдеш.

– Нямах такова намерение, но...

Недовършеното изречение и външният му вид говореха, че се притесни, макар и за кратко.

– Независимо от това, радвам се. Леля Уилхелмина е труден характер, истинска загадка. Малката ти братовчедка Урсула изглежда чудесно, в което си се уверил, когато я видя сутринта в градината. Джеймс е на моя възраст, може би малко по-голям и нямам никаква представа що за човек е. Има определено мрачно изражение на лицето. Нещо при него не е както трябва. Както сам си имал възможност да видиш, Тревор е доста привлекателен мъж. Любезен е.

– Какво означава, че той е привлекателен?

– Висок, много силен и красив.

– Искам да внимаваш какво говориш с него и да не показваш прекалено приятелско разположение. Може да се опита да се възползва от него, а ти си много по-невинна от Тревор.

– Сега съм омъжена и със сигурност не съм чак толкова невинна.

Очите му се разшириха и той настоя, бавно разчленявайки думите.

– Да, невинна си. И не спори с мен с присъщата си добре овладяна сдържаност, а по-добре ми кажи защо се радваш, че съм тук.

Не трябваше да ѝ напомня за сдържаността ѝ. Това я накара сега отново да се отдръпне в себе си, докато допреди малко разговаряше свободно. Ръцете ѝ се отпуснаха в скута ѝ. Бавно вдигна лице, за да срещне погледа му. Усилието ѝ беше забележимо. После каза смело:

– Ти си мой съпруг. Липсваше ми.

– Твой съпруг – повтори той саркастично. Беше забравил какво означава женско лукавство и почувства сякаш пламъкът му избухна пред него в един миг. – Не ти ли се струва чудно, че сме женени, Херцогиньо? Познавам те от деветгодишна, когато беше само кожа и кости и въпреки това гордостта ти беше колкото на епископ. Пълна с надменност, въздържана и наблюдателна. Още тогава, в мълчаливото момиченце съзрях бъдещата красавица и затова ти дадох името Херцогиня и всички го приеха, дори червенкосата ти прислужница – актрисата, която преди малко ме погледна така многозначително.

– А когато аз бях на девет години – поде тя на свой ред, – ти не ми отстъпваше по гордост. На четиринадесет вече беше чедо на дявола. Баща ми беше прав да те нарича така. Ти винаги предвождаше Чарли и Марк, когато трябваше да се извърши някаква лудория. Спомняш ли си ковчега, който тримата измайсторихте, напълнихте с камъни и поставихте на пода пред олтара в църквата? Сложихте отгоре му букет цветя и когато хората започнаха да прииждат за неделната служба, дълго време никой не се осмели да го отвори – тя се усмихна едва забележимо. – Възхищавах ти се, но не преставах ѝ да се страхувам.

– Ти да се страхуваш, Херцогиньо? Не мога да си го представя. Ако някой се опита да те плаши, ти ще го смразиш с един от погледите ти, лишени от всякакво чувство. Защо пък ще се плашиш точно от мен?

Тя не срещна погледа му и не отговори на въпроса. Той долови объркването ѝ.

– Защо?

Гласът ѝ прозвуча неузнаваемо.

– Тук е твоето място, тук е силата ти. Дори и сега, когато се бориш да не възприемеш истината с цялата си абсурдна и неуместна гордост. Докато за мен Чейз Парк никога не е бил дом.

Точно в момента не му се занимаваше с нейните притеснения, имаше си достатъчно собствени. Сухо отрязва.

– Сега ти си графиня Чейз. Не ми се вярва все още да мислиш, че тук не е домът ти. Истината е, че Чейз Парк е повече твой дом, отколкото мой, защото ти си най-облагодетелстваната наследница на баща си, а не аз. Не се ли отнасят всички почтително към теб?

– Всички са много мили. Чувствах се много нервна, когато заедно с господин Уикс пристигнахме преди три дни. Не съм забравила, че преди да стана господарка на имението, не бях нищо повече от незаконородено дете на предишния граф. Но хората тук се държаха чудесно и аз съм им благодарна.

– Не и леля Уилхелмина.

– Нейното поведение, честно казано, е толкова странно, че кара хората около нея да зяпват от удивление. Смя да твърдя, че съвсем скоро ще ти се представи целия ѝ репертоар. Време е да се срещнеш с нея и с Джеймс, Маркъс.

– Много добре. Почакай, не мърдай. Дрехите ти не скриват почти нищо от това, което трябва да скриват, Херцогиньо.

Маркъс върза шала ѝ на възел, с който се опита да, прикрие тази част от гърдите ѝ, която роклята откриваше, но остана недоволен от резултата и го обърна с широката му част напред. Полученият резултат беше доста смешен, но тя не помръдна, нито възрази и с дума. Ръцете ѝ спокойно бяха отпуснати отстрани. Маркъс се опита да издърпа роклята нагоре, но не му се удаде, защото я задържахше панделка, вързана плътно под гърдите на Херцогинята. За момент тя почувства топлината на пръстите му, докосващи плътта ѝ. Дори и да забеляза къде е поставил ръцете си, той не се издаде, а каза намръщено.

– Не ми харесва. Трябва да я префасонираш. Надявам се, че другите ти рокли не са толкова предизвикателни. Без съмнение тоя мизерник Тревор ще те зяпа. Надявам се да му отвърнеш с някой от надменните си погледи и да навириш главата си до тавана, като че е нищожество.

– Мислиш ли, че на него ще му се хареса повече да бъде мизерник, отколкото идиот?

Маркъс не ѝ отговори. Погледът му беше втренчен в гърдите ѝ, после се премести върху пръстите, които ги бяха докосвали. Очите му потъмняха, бузите му се зачервиха. Ръцете му бавно се отпуснаха и погалиха голите ѝ рамена. Изглеждаше напълно погълнат от заниманието си. Върховете на пръстите му запълзяха към гърдите ѝ. Вътре в нея избухна желание да притисне плътта си към тези садистично играещи си с усещанията ѝ пръсти. Когато дланите му се отделиха от тялото ѝ, беше ѝ нужно време, за да възстанови самообладанието си. Беше се вслушала

в гласа на тялото си, но мъжът ѝ я беше отблъснал. Успя да събере сили, за да отрони.

– Време е.

Погледът му не се отделяше от гърдите ѝ.

– Да – каза той, – предполагам, че е време.

Часове по-късно, прозявайки се, тя осъзна, че няма да съумее сама да се справи с копчетата на гърба на роклята, за да я свали. Така си и останала пред огледалото, в недоумение как да постъпи. Недоумението ѝ продължи, докато вратата между нейната и съседната стая не се отвори и на прага застана Маркът – в кадифен халат и босоног. Тя замръзна.

– Какво правиш тук?

Той се запъти към нея, спря се съвсем близо и ѝ се усмихна.

– Аз съм твой съпруг, а и господар на това място. Мога да бъда, където си поискам.

– Разбирам.

– Съмнявам се.

– Как намираш леля Уилхелмина?

Той се намръщи леко.

– Непредсказуема. Разсипа се от любезности към мен, но ѝ нямам вяра. Що се отнася до Тревор, бях напълно прав – не отдели поглед от гърдите ти и няма смисъл да го отричаш. Джеймс – също, но него го занимаваха повече собствените му проблеми, отколкото атрибутите ти. Добре мина. Всички се държаха прилично. Добре е, че в момента има достатъчно теми за обсъждане като политическата обстановка например, а в немалка степен и личностите на презокеанските ни гости достатъчно отвличат вниманието. Чувала ли си песничката за Великата херцогиня Катерина с неприличните ѝ римички? Тя и брат ѝ, цар Александър, ще ни осигурят теми за разговор на масата за следващите три месеца.

– Чух Спиърс да си я припява. Никак не е лоша, а и той има хубав глас.

– Поне той така си мисли. Както вече отбелязах, леля Уилхелмина се държа нормално, или поне толкова нормално, колкото е във възможностите на един колонист с приспивния си начин на говорене, който може да те изкара от кожата. Доволен съм от това как мина вечерта.

Изненадващ беше наистина начинът, по който леля Уилхелмина се беше опитала да очарова Маркът. А съпругата му цяла вечер не беше

успяла да откъсне поглед от него, въпреки усилията си да се владее. Красивата уста, дълбокият глас, големите ръце с дълги пръсти, които я бяха галили, я привличаха неудържимо.

– Ако обичаш, би ли разкопчал роклята ми, Маркърс? Изглежда сама няма да мога да се справя.

Казано от която и да е друга жена, това би му прозвучало като покана за нещо повече. Но не беше такъв случаят и с Херцогинята. Със съпругата му. Тя се обърна с гръб към него и повдигна гъстата си черна коса, пусната свободно. Маркърс разкопча безкрайната редица малки копчета на гърба на тъмносинята рокля – досущ с цвета на очите ѝ. И все пак роклята беше прекалено изрязана.

Маркърс се отдръпна крачка назад. Тя обърна лицето си към него. Той не се помръдна. В спалнята нямаше параван.

– Трябва да се преоблека, Маркърс. Ще ме оставиш ли за малко сама?

– Не. Ще те чакам в леглото.

Думите заседнаха на гърлото ѝ. Тя го изгледа как отиде до леглото, развърза колана на халата и се освободи от него. Отметна завивките, намъкна косматото си тяло в леглото, зави се до кръста и се настани удобно, за да може да я наблюдава.

Беше си представяла разбира се, че това може да се случи, но въображението ѝ не беше стигало до картината на съпруга ѝ в собственото ѝ легло, в пълно съзнание и трезвен, изпълнен с желание. Желаящ нея. Почувства плаха надежда.

– Искаш да бъдем като съпруг и съпруга ли, Маркърс?

Въпросът ѝ беше подминат с усмивка. Той кръстоса ръце зад главата си и нареди.

– Събличай се, Херцогиньо.

Тя измъкна раменете си от роклята и синята коприна бавно се смъкна по тялото ѝ, образувайки миниатюрно езерце в краката ѝ. Пъхна ръце под дългата си риза и откопча чорапите си от жартиерите. Освободи краката си последователно от чехлите и от чорапите. Само по риза Херцогинята се запъти към леглото и спря съвсем близо до него. Лицето ѝ изглеждаше много бледо на приглушената светлина в стаята, което рамката от черна коса подчертаваше още повече. Картината беше зашеметяващо красива.

– Ти не ме желаяше преди – каза тя, тази негова съпруга, упоила го, за да се омъжи за него, и отдала му девствеността си, за да го лиши от възможност да извърши глупостта, ако дори той в гнева си би извършил

такава глупост, да анулира брака.

– Вярно е – каза Маркърс, – но аз съм мъж. Тъй като си моя съпруга и мнението ти в случая е без значение, бих могъл да се възползвам от това обстоятелство. По-удобно е, отколкото да се трепя да яздя до Дарлингтън, за да си намеря там някоя проститутка, която да се погрижи за удоволствието ми. Не че ще ми бъде особено приятно с теб, но ще се справя. Дори и на хапчици да получавам удоволствието си, ще ми стигне. Хайде, ела сега тук. Искам да махнеш тая риза.

– Но ти каза, че не желаш дете от мен. И че ще си отмъстиш на баща ми, като не допуснеш мое дете да го наследи.

– Точно така казах и това имах предвид.

– Не разбирам.

– Не се съмнявам, че не разбираш, но скоро ще ти се удаде. Много те моля да не издаваш никакъв звук, докато те обладавам, Херцогиньо. И на каменен блок да приличаш, все някак ще се справя. Само недей да скимтиш, да стенеш или да цивриш.

– Няма да ме наричаш Лизет, нали?

Смехът му прозвуча неприятно.

– О, не, разбира се. Но възможно е да те нарека Целеста.

Тя пребледня още повече, но потисна дълбоко в себе си зародилата се реакция, без нищо да проличи на лицето ѝ.

– Ти беше в Лондон една единствена нощ.

– Е, и?

– Бил си с тази Целеста през въпросната нощ?

– Да. Доста добре се справи. По-зле от Лизет, но ѝ е простено, защото е от Бристъл, а там може да се упражнява само с груби моряци. Гърдите ѝ бяха изключително впечатляващи с размерите си. Просто не можех да ги обхвана, а дланите ми не са малки. Не че това е от някакво значение. Хайде идвай, Херцогиньо.

Все пак всеки човек имаше гордост и посегателствата върху нея бяха допустими в определени граници.

– Не, Маркърс. Не мисля, че ще дойда – не можеше да понесе и думичка повече от него или каквото и да било. Завъртя се, грабна робата си от края на леглото и тръгна бързо към вратата, обличайки се в движение. Ръката ѝ беше на бравата, когато усети, че той е зад гърба ѝ, докосва я, притиска вратата с дясната си ръка над главата ѝ. Тя се опита да я отвори, но напразно.

Той се наведе, лявата му ръка повдигна косата ѝ, а устните му целунаха шията ѝ.

Тя застина. Робата едва се крепеше на тялото ѝ, защото по неведоми причини коланът ѝ беше изчезнал. Дъхът, а после и устните му затоплиха ухото ѝ.

Тя не мърдаше и не издаваше звук. Не смееше дори да диша.

Много нежно и внимателно той я обърна, вдигна я на ръце и я занесе до леглото, върху което я положи по гръб. Застана над нея, гол и внушителен, и тя не смееше да го погледне, страхувайки се, че вълнението ще я задуши, ако го стори. Той смъкна с рязко движение робата ѝ и каза с усмивка.

– А сега и ризата.

Повдигна бедрата ѝ, за да издърпа ризата до кръста ѝ, после изправи другата половина от тялото ѝ, опря главата ѝ на гърдите си и съблече последната ѝ дреха.

Настани я обратно върху леглото и се опъна на едната си страна до нея. Не я докосна, само наблюдаваше лицето ѝ.

– Толкова студена, толкова сдържана – каза той, пригладжайки назад кичур коса, паднал върху челото ѝ. – Какво друго би могъл да иска човек от съпругата си, която – отгоре на това, е и лейди. Белег на добро възпитание е да се скриват чувствата, които могат да издадат някакви телесни желания. Но за мен е разочарование. Имаш много хубави уши, Херцогиньо – езикът му премина по очертанията на ухото ѝ.

Ставаше все по-трудно, но тя съумяваше да продължава да запазва външно самообладанието си.

– Никога вече не обличай рокля като тази, която носеше снощи – продължи той в ухото ѝ. – Красива е и очевидно скъпа, но е предназначена за куртизанка.

– Искаш да кажеш, че би подходдала на майка ми?

Той замълча за момент.

– Не съм казал такова нещо.

– Боиш се, че и аз ще стана куртизанка, защото е в кръвта ми, а което е в кръвта ми започва да се проявява в дрехите?

– Може би, не знам със сигурност. Не мърдай сега – той се наведе към нея и гърдите му се долепиха до нейните. Очите му се затвориха в желанието му да се отдаде на усещането за жена. Ръката му се спусна към лицето ѝ, премина по скулите, носа и се спря на шията. – Толкова си бяла! – наведе се и целуна шията ѝ там, където пулсираше кръвта. После устните му срещнаха нейните и изгарящата им топлина прогони от главата ѝ всякаква мисъл за Лизет и Целеста. Херцогинята разтвори уста и му предаде на свой ред собствената си топлина и възбуда,

набъбващи пулсиращо отвътре ѝ и подтикващи я към освобождаващ вик, който тя се насилваше да сдържа и сдържа.

Ръката му галеше гърдите ѝ, леко ги притискаше и ускоряваше това пулсиране по непоносим начин. Ръцете ѝ се обвиха около гърба му, около плътта, която я очароваше със силата, скрита в нея. В този миг го чувстваше свой; този мъж, който ѝ беше и съпруг, ѝ принадлежеше, макар и за кратко, за времето, когато желанието у него надделяваше над гнева или презрението. Толкова получаваше, с толкова трябваше да се задоволи.

Той вдигна глава и я погледна. Видя руменината, обагрила бузите ѝ, видя как кръвта ѝ бушува в пулсиращите вени. Ръцете ѝ здраво го бяха стиснали.

– Херцогиньо – само каза той и отново се отпусна върху ѝ.

Неразбираеми думи излизаха от устата ѝ като стон; не можеше да ги сдържи, усещайки как цялото му тяло се стреми към нейното. Краката ѝ се разтвориха, за да го приемат.

Тялото ѝ трепереше от възбуда, а дишането му стана накъсано и забързано. Изведнъж той подхвана хълбоците ѝ и я повдигна. После прокара топъл и влажен език по гладката кожа на корема ѝ. Сега цялото ѝ същество пулсираше и си даваше сметка, че ако всичко това спре, то тя сигурно щеше да експлодира.

Дланите ѝ бяха върху раменете му и лудо стискаха плътта му. После, когато езикът му се запуска надолу, тя зарови пръсти в косата му и с вик отхвърли глава назад, мятайки я по възглавниците. Тогава устата му се плъзна към черния триъгълник между краката ѝ. Усещанията ѝ бяха неописуеми и тя напълно им се отдаде. Цялото ѝ същество се разтвори за изживявания, които никога не беше и не би могла да си представи. Трудно ѝ беше дори да диша. Тя цялата се беше превърнала в усещане, в лудо вълнение, което разтърсваше сетивата ѝ и изтръгваше викове от устата ѝ. Устните и езикът му продължаваха да изгарят плътта ѝ, а когато усещанията ѝ преминаха точката си на върховно напрежение, движенията им станаха бавни и нежни, но без да се отделят все още от нея; малко по-късно той се отдръпна, изправи се, хвърли поглед надолу към телата им, след това я разтвори и влезе силно и дълбоко в утробата ѝ.

Тя извика и се изви нагоре, така че почти го отхвърли от себе си. Ръцете ѝ се увиха около врата му и притеглиха устните му към нейните. Тя усещаше цялата му тежест и сила, а езикът му проникна надълбоко в устата ѝ – така, както членът му бе проникнал в тялото ѝ. Не мина много време, когато почувства как той се напруга и с още по-голяма сила

задълбава в нея. И тя просто засмука стонове му с устата си и го притисна към себе си. Искаше й се завинаги да останат така. Слети.

XV

Той се измъкна от прегръдката ѝ и застана до леглото. Гърдите му се повдигаха и спускаха от усилието, съпроводило трескавата гонитба на облекчение. Тялото му лъщеше от пот. Тя изпита отчаяно желание да го докосне, да прекара връхчетата на пръстите си по очертанията на мускулите на неговите ръце, рамене, корем. Никога не беше си представяла, че тялото на мъж може да бъде толкова красиво и да ѝ доставя такава неизразимо удоволствие.

Тя протегна ръце към него, изпълнена с неудържимо желание да го върне към себе си, отново да почувства тежестта на тялото му върху своето. Но внезапно разбра, че сега тялото и умът му, измъкнали се от властта на плътското влечение, са далеч от нея. Беше отново сама. Придърпа завивките нагоре. Под тях можеше да се скрие и да се почувства защитена.

– Проклятие! – каза той.

– Защо ругаеш? – тревожно намръщена понита тя. – Обърках ли нещо?

Очите му се присвиха.

– Нямах намерение това да се случи – тя долови отвращение в гласа му.

Боже, той съжеляваше за случилото се! Но вече нямаше насреща си срамежлива девица, с която да се гаври, както му хрумне. Гордостта ѝ заговори в нея. Беше ѝ трудно да запази невъзмутимостта в гласа си, но все пак успя, казвайки.

– Какво не си имал намерение да се случи? Не си искал да останеш при мен ли?

Той сви рамене и грабна халата си.

– Истинско падение за мен беше, че пожелах да остана при теб, Херцогиньо, но това вече няма да се повтори. Следващия път ще постъпя както трябва. Сигурен съм, че току-що случилото се няма да е от значение.

– За какво говориш, Маркър?

– Ще разбереш – усмихна се съпругът ѝ унило. – Без съмнение ще разбереш, още преди нощта да е изтекла.

Тя беше очаквала нещо друго, макар и да не знаеше точно какво. Може би някакъв нов знак за близост от негова страна. Защото онова,

което я беше накарал да почувства, надхвърляше всичките ѝ досегашни представи. То беше повече от чудесно – то бе грандиозно: беше се почувствала като неразделна част от него, колкото и той, бидейки мъж, да бе различен от нея в мисъл, тяло и енергия.

Не можеше да понесе да не означава за него нещо повече от удобство, от средство за задоволяване на мъжките му потребности по подобие на Лизет, Целеста или някоя от безименните, безлични жени, с които вероятно бъдещето му щеше да го срещне.

От своя страна и Маркъс имаше над какво да мисли, докато сърцето му се връщаше към нормалния си ритъм. Жената, в която в момента се вираше, съпругата му, безчувствената Херцогиня, най-неочаквано беше станала причината да изживее възбуда, непочувствана с която и да е друга жена досега. Реакцията ѝ на докосванията и целувките му беше превърнала самия него в дивак, в хищник, стремящ се да я погълне, да я претвори в част от себе си. Беше загубил контрол над действията си, за което тя беше причината и това никак не му харесваше.

Преживяното с Херцогинята му бе харесало повече, отколкото му се искаше да признае пред себе си, още по-малко сега, когато разумът отново беше взел връх над първичния инстинкт. Без да я поглежда, зает да изчиства въображаеми пращинки от халата си, каза.

– Ти ме изненада, Херцогиньо. Ти не се задоволи с това просто да лежиш и да ме изгърпиш. Изглеждаше сякаш изпитваш удоволствие, а не че страдаш.

Никакъв отговор. Беше пхнала юмука в устата си, за да мълчи.

– Ти не се противи. Желаше ме, и то без да се преструваш. Познавам жените достатъчно и мога да кажа кога играят, че изпитват удоволствие. Направо не мога да повярвам – бурната ти реакция беше напълно естествена.

От очите ѝ се отрони сълза и капна върху стиснатия ѝ юмрук, с който възпираше всеки звук, който би могъл да се изплъзне от нея. Бе готова по-скоро да умре, отколкото той да разбере каква болка ѝ причинява.

– Това не ми харесва, Херцогиньо. Не обичам изненадите и не желая да губя контрол. Това ли целеше? Да забравя за всичко, за да заченеш син за проклетото графство, за титлата на проклетия ти баща, от когото получи всичко, от което си се нуждаела? Заговорите ви не ме интересуват и не ме притесняват. Това няма да се повтори, във всеки случай не и по този начин. Ще се видим по-късно.

Веднага след като междинната врата се затвори зад гърба му с

рязко изщракване, тя седна и загаси свещите на масата до леглото. Но имаше още на нощното шкафче и тя се изправи, за да загаси и тях. Но забелязвайки семенната течност, която той беше изхвърлил върху ѝ, тя първо се изми и чак тогава си легна в обгърналата я тъмнина.

Болеше я, но болката беше приятна. Караше я да чувства тялото си на места, скрити дълбоко в него.

Остана будна дълго време. Той не се върна при нея тази нощ.

Слънчева светлина изпълваше стаята, когато се събуди. Тя премигна и се прозя. Умът ѝ беше замъглен, изпълнен с преживяванията и впечатленията от нощта.

– Добро утро.

Главата ѝ бавно се обърна към него. Седеше на края на леглото ѝ, в костюм за езда и излъскани черни ботуши. Единият му крак беше праметнат върху другия. У него нямаше и помен от нежност и топлина. Глупава бе, че се бе надявала на нещо подобно.

– Добре ли спа? – попита я той.

Тя кимна.

– Да, много добре.

– Мъж, който подхожда добре към някои неща, може да осигури здрав сън на една жена.

– А обратното?

Той се намръщи.

– Предполагам, че също е валидно. Наистина спях много добре. А и на мъжа му трябва по-малко – лицето му придоби още по-сърдит вид. – Не съм се будил през нощта. Ако се бях събудил, щях да се върна при теб.

Праметнатият му крак очевидно измерваше със замаха си хода на мислите, в които изпадна.

– Ти ме изненада.

Тя зачака. Отчаяно се надяваше да чуе, че той е доволен от нея, че е почувствал, че я желае. Че думите му от миналата нощ са били необмислени и съжалява за тях.

– Наистина изненадата ми беше голяма. Помислих, че те обхваща бяс, когато те целунах и след това те обладах. Направо се прояви като дива и необузdana.

Със сигурност не беше подходящо да говори така прямо и с такъв език на дневна светлина, но това бе Маркът – съпругът, ѝ и тя му

отвърна със съответна откровеност.

– Почувствах неща, които не знаех, че е възможно да се почувстват. Не можех да реагирам другояче.

– Но, ако ти беше възможно да се въздържиш от всякаква външна проява на удоволствието си, мисля, че щеше да го сториш.

Той замълча и тя се зачуди в каква ли посока течаха мислите му. Прииска ѝ се да изкрещи, че това е несправедливо. Но гласът ѝ беше приглушен, когато изрече.

– В края на краищата не трябва да се учудваш, че съм се държала като проститутка. Не каза ли ти сам снощи, че нощницата ми е подходяща за такава работа, както би била подходяща и за майка ми да я облече? Защо тогава да не се държа с мъж, както майка ми – с моя баща? Нарече ме дива и необузdana. Вероятно си искал да кажеш сладострастна и развратна, както по би подхождало на едно копеле, дете на любовницата на богат мъж, на проститутка, която той си е купил с парите си.

– Монологът ти е подходящ за мелодрама – отбеляза той студено, – но на теб не ти отива.

Тя само поклати глава. Казаното беше казано и той не се противопостави на думите ѝ, само си изми ръцете. Маркъс се изправи и закрочи из стаята, удряйки се по крака с камшика си за езда.

– Този нетърпим нахалник Спиърс ме изтръгна от съня ми сутринта. Лицето му, надвесено над мен, се преля направо в съновиденията ми, където ме поучаваше с недоволството на пастор от непокаял се грешник.

Тя запази мълчание.

– Мълчиш? Разбира се, ти вечно мълчиш. Така никога не поемаш риска да изпаднеш в слаба позиция, нали? Но няма значение. Спиърс е наясно, че съм бил в леглото ти, където съм се гаврил с непорочната ти личност и беше загрижен. Несъмнено в това време Баджър тревожно е очаквал пред вратата пълен доклад за разигралата се драма. Препоръчах му да върви по дяволите и той се превърна в самата надменност, след което с възможно най-сладникавия си гласец ми заяви, че щял да се погрижи за банята на моя светлост. После, по мое мнение, отиде да се съветва с вероломния Баджър. Трябваше ли да му кажа колко много ме желаше? Как стенеше и се извиваше, когато те докосвах? Не му разказах и предполагам, че съм постъпил правилно. Не разруших вратата му, че си преродилата се Мадона. Пак мълчиш. Червенокосата ти прислужница сгрещи в оценката си. Малко е да се каже, че изглеждаш нелошо. Ти си ужасно красива, без никакво преувеличение – с черната си коса,

обкръжаваща лицето ти, и с червените си устни, въпреки че сега да по-дути. Може би съм бил твърде груб снощи? – той се наведе и се подпря на ръце от двете ѝ страни. Топлият му дъх погали бузата ѝ. – Малко по-дути, но много меки. Ако нямах друга работа, щях още сега да смъкна тези завивки, да извадя члена си и така да те подпра с него, че да не можеш да си кажеш името след това!

Тя го погледна право в сините му очи.

– Кой знае!

Той трепна, изгледа я колебливо и се овладя с усилие.

– Ще се видим по-късно.

И си тръгна, оставяйки я да гадае какво се върти в ума му.

Беше го изненадала и това можеше да се счита за успех. Появи се Маги, изпратена очевидно от Маркъс, и скоро господарката ѝ беше изкъпана, парфюмирана, напудрена и облечена в семпла сутрешна рокля от бял муселин с два широки волана, падаща грациозно до глезените. Краката ѝ бяха обути в бели чорапи и бели обувчици с малки панделки. Херцогинята приличаше на сладка благовъзпитана госпожица от порядъчно училище, правеща първата си поява в обществото, с подобаващия за положението ѝ свян. Смешно. Беше купила роклята по времето, когато нищичко от нещата, които се случват между мъжете и жените, не ѝ беше известно. От това, което на нея като жена може да ѝ се случи.

Тя придърпа с въздишка плата колкото е възможно по-надолу, но роклята продължаваше плътно да я обвива отвсякъде. Шията ѝ напълно се скриваше в дантела, обточила дрехата.

– Какво се опитвате да направите, Херцогиньо? – попита я Маги. – Недейте да съсипвате чудесната линия на роклята. Аха, разбирам. Искате да съблазните негова светлост. Е, в такъв случай не е лошо нищичко да се покаже, но не е и абсолютно необходимо, не и при другите ви природни дадености.

Смехът, с който Херцогинята посрещна коментара ѝ, беше печален, дори скръбен, и Маги замлъкна за момент. Само за момент.

– А сега чуйте един съвет. Дългата коса е отново на мода. Няма повече работа за разни некадърници, окастриящи хубавите дамски прически с ножиците си. Нека запазим дебелите плитки, които навивате на главата си и да пуснем няколко къдрици свободно да падат на раменете. Малките букли върху ушите не ви отиват. Косата ви не е чак толкова разкошна като моята. И престанете да се притеснявате, че той няма да забележи женското у вас. Мъжете всичко забелязват, особено скритото под дрехите, но наглед не го показват, поне в компанията на дами, за да

не нарушат репутацията си на джентълмени.

– Разбирам, Маги – каза Херцогинята, след като успя да смели получената информация. – Благодаря ти.

Маги ѝ се ухили лъчезарно и поглади собствената си коса, цялата навита в невъзможни ситни букли, които наистина засилваха привлекателността ѝ.

– А сега е време да слезете за закуска – каза Маги в заключение.

Баджър я очакваше в стаята за закуска – не много голямо, почти кръгло помещение, в което ярката слънчева светлина нахлуваше от големи прозорци с източно изложение. Масата не предлагаше достатъчно място за всички роднини, събрали се напоследък в Чейз Парк, и тя реши, че те са предпочели да закусят в трапезарията. За щастие бяха я оставили сама.

– Много сте бледа и слаба. Изяжте овесената каша, правил съм я по шотландска рецепта.

Тя се остави да ѝ помогне да седне и се загледа в димящото ястие.

– Мразя овесената каша, Баджър. И не съм слаба. Момичешката рокличка създава такова впечатление.

Той се намръщи и каза.

– Забравих, че я мразите, откакто ядете и друго освен майчиното си мляко. Ето ви сладки кифлички, изяжте тях.

– Не, благодаря. Госпожа Гуузбъри те е допуснала в кухнята? Знаем как изглеждам, Баджър. Много зле.

– Мисля, че тази сутрин негова светлост помоли госпожа Гуузбъри да си вземе отпуска и хубаво да си почине. Кухнята сега е поверена на мен. Разполагам с още двама готвачи, които мога да наставлявам, ако не желая лично да се занимавам с приготвянето на ястията. Както казах на негова светлост, аз продължавам да съм ваш камериер и задълженията ми са първо към вас. Ако се съди по изражението на лицето му, думите ми никак не му се понравиха, но запази самообладание. Изглеждате крехка и беззащитна в тази рокля и най-добре ще бъде за негова светлост да внимава как се отнася с вас.

– Кифличките са много вкусни, Баджър. Негова светлост винаги постъпва и ще постъпва както му е угодно. Не можеш да го промениш.

– Господин Спиърс и аз ще положим усилия да го променим, ако възникне такава необходимост. Кажете ми какво се е случило. Господин Спиърс беше силно разтревожен, защото негова светлост се отнесъл

грубо с него...

– Да, знам. Пратил го по дяволите. Нищо повече не мога да ти кажа. Строго лично е.

– Не ви е наранил отново, нали?

– Никога не ме е наранявал истински. По-скоро обратното.

– Аха. Колко странно. Или пък не? Трябва да помисля. Божичко, вие се изчервявате, Херцогиньо!

– Баджър, вярно, че за мен си бил баща, повече от родния ми, но трябва да си дадеш сметка, че понякога забележките ти ме карат да се чувствам неудобно. Запомни, моля те, че не съм студенокръвна, наистина не съм.

– Ще кажа на господин Спиърс да не се притеснява. Херцогиньо, ще ми кажете ли, ако негова светлост премине границата на позволено от възпитанието му на джентълмен?

– Не знам – отвърна тя с внезапно събуден интерес. Къде се намираще границата и какво имаше отвъд нея? Самата тя миналата нощ беше достигнала до състояния, непознати й дотогава. Познаваше ли себе си и своите граници? Какво още би могло да има отвъд? Много й се искаше да узнае.

– Предлагам да седнем в малката дневна, която вие харесвате, Херцогиньо, и да подготвим менюто за седмицата. Решил съм да си премеря силите в приготвянето на някои от жабарските ястия със специалните им сосове. След двадесет минути?

Тя кимна. Баджър я потупа по рамото и се запъти обратно към кухнята.

Тогава зад нея прозвуча познат глас.

– Не трябва да позволяваш на един слуга такова свободно поведение, Херцогиньо. Той не само наистина те докосна, но си позволи да фамилиарничи през целия ви разговор. А говореше и на френски!

– Всичко ли чухте или само последната част?

– Достатъчно, смея да твърдя – леля Уилхелмина беше готова за битка.

– Чудесен ден, не мислите ли? – каза Херцогинята. – Ще изляза на разходка. Какво мислите ще е по-подходящо, лельо Уилхелмина – боне или малка сламена шапка, вързана под брадичката с бяла панделка?

Леля Уилхелмина я изгледа напълно озадачена и прехапа долната си устна.

– Или, може би, трябва да облека костюм за езда. Тогава ще мога да си сложа възхитителната шапчица от боброва кожа с късото цраусово

перо. Какво е вашето мнение?

– Надявам се конят ти да те хвърли, кучко такава.

– Какво? Моля за извинение, госпожо?

– Казах: трябва да внимавате да не се изгубите или да не паднете от коня.

– А, да, разбира се. Точно това чух и аз. Загрижеността ви ме изненада и трогна.

– А защо просто не се махнеш?

Херцогинята й се усмихна и наклони глава на една страна.

– Казах: защо не се порадвате на хубавия ден?

– Разбира се, че точно това казахте. Добрината ви може да се сравни само с тази на баща ми, който ме направи наследница на цялото си имущество.

– Е, никак не ни се искаше да сме чували за теб, но нямаме избор. Познаваме те достатъчно от писмата на Гуенет. Всички знаят, че си се оженила за негова светлост заради титлата и парите му.

– Всички? Бихте ли могла да бъдете по-конкретна, госпожо?

– Така е по думите на моя скъп Тревор, а той е много умен.

Тревор да каже такова нещо? Успя да запази спокойствието в гласа си.

– Не е вярно. В най-лошия за мен случай наследявах петдесет хиляди лири, напълно достатъчна за мен сума. Маркъс щеше да се намери в неприятно положение, ако не бяхме се оженили, не аз.

– Петдесет хиляди лири! Нечувано е такова богатство да се оставя на копеле!

– Ще те помоля да не забравяш, лельо Уилхелмина, че баща ми ме направи свое законно дете, скоро след като ми завеща парите. Досадно е, когато паметта ти изневерява. Направо ми се доспива в компанията ти.

– Графът не изпитва никакви чувства към теб. Ожени се по необходимост. Ще си намери безброй любовници и ще се разкарва с тях под носа ти.

– Е, не виждам защо това трябва да те притеснява. Скоро ще си заминеш за Балтимор, а аз няма да си спомням и думичка от казаното от теб.

И за пръв път Херцогинята остави Уилхелмина Уиндъм, неспособна да отговори но какъвто и да е начин.

Тя отиде при Баджър и прие без възражения предложеното от него меню, като от своя страна направи две допълнения.

След още двадесет минути, облечена в плътно прилепнала черна амазонка с еполети, високи черни ботуши и закачливо килната черна шапчица от боброва кожа с шраусови пера, се отправи към конюшната за кобилата си.

Тревор тъкмо възсядаше непокорния си жребец, чийто опити да го хвърли от широкия си гръб, го развеселяваха. Когато я видя, извика.

– Ела с мен, Херцогиньо! Ще ходя до Рийт да изпълня една поръчка на майка ми.

– Дотам е два часа езда, Тревор.

– Зная. Получих отлични упътвания от Сампсън. Ела с мен, Херцогиньо.

– Момент, вие двамата – Маркърс се приближи, пляскайки по ботуша си с камшика за езда. – В настроение съм за езда и Рийт е подходящ като цел. Сам без съмнение ще се изгубиш, Тревор, а Бог ми е свидетел, че Херцогинята не може да ти бъде от помощ.

Отговорът беше толкова провлечен, че човек оставаше с впечатлението, че ще са нужни часове на Тревор да изрази мисълта си.

– Въпреки всички затруднения, които вероятно щяха да ни връхлетят, щяхме да се справим, Маркърс. Явно ти твърдо си решил да се присъединиш към нас. Да тръгваме, скъпи приятелю, преди жребецът ми да се е нахвърлил на кобилата на Херцогинята, че тогава наистина ще загазим.

Тримата препуснаха през парка и после по дългата алея, оградена от гигантски дъбови и липови дървета. Продължиха по тесния провинциален път, водещ на юг. Яздеха в напрегнато мълчание. От тримата тя най-леко и безгрижно вдъхваше чистия летен въздух. Дори се усмихна, когато Маркърс успя да промуши коня си между другите два. Подобна проява на ревност я изненада, но ѝ достави и абсурдна радост. Чудеше се колко ли ще съумее той да се сдържа.

Оказа се, че не за дълго.

– Не ми харесва, когато излизаш без мое разрешение с хора, които слабо познаваш²⁷, Херцогиньо.

---

27. Strange на английски означава и „непознат“, и „странен“, което е във връзка със следващата глава. – Б.пр.

XVI

Тя се извъртя в седлото към него.

– Странен? Смяташ, че Тревор е странен ли, Маркърс? Екзотичен? Особен? Нали не мислиш така само защото не харесваш името му?

– Много добре разбирате какво искам да кажа, мадам. Не си играй на думи с мен, особено в присъствието на тоя негодник. Прекалено голямо е удоволствието за него.

– Значи аз съм не просто странен, а и негодник. Мнението ти ме издига в собствените ми очи, братовчедо.

Маркърс осъзна, че разговорът го прави за смях и почти не отвори уста, докато стигнаха Ричмънд, само на четири мили източно от малкото селце Рийт, разположено по склона на хълма. Спряха пред странноприемницата „Черния бик“ да пийнат по чаша ябълково вино.

– Тъй като съм с теб, Херцогиньо, ще можеш и ти да влезеш в пивницата – информира граф Чейз съпругата си, докато ръцете му я смъкнаха от седлото. – Ако само те придружаваше този мизерник, щеше да ти се наложи да го почакаш навън, така че всеки да разбере, че се съобразяваш с положението си и с благоприличието, и да се отнесе към теб с по-добаващ респект.

– Грижовен съпруг – каза Тревор с усмивка. – Запази словесните стрели за себе си, Маркърс. Аз съм жаден. Винаги ли е толкова загрижен какво мислят хората за теб? – обърна се той към Херцогинята.

– Не – гласеше отговорът – за първи път е. Харесва ми. Прави го да изглежда авторитетен.

– Авторитетен? Изтъкваш го като положително качество, така ли? Ти какво ще кажеш, Маркърс?

Каквото и да мислеше Маркърс, запази го за себе си и закрачи пред тях към странноприемницата.

За нейна изненада, след като мъжете получиха чашите си с бира, а за нея бе сервирана по-подобаващата за дама лимонада, разговорът между двамата братовчеди продължи съвсем нормално – за войната между Англия и Америка. Сякаш най-добри приятели бяха седнали на чашка. Обсъждаха стратегията и тактиката като опитни военни, без да се докосват до политика или принципи. Стига тя да не излизаше от ролята си на мълчаливо присъствие на диалога им, както в случая, те се държаха дружелюбно един към друг.

По-късно, яздейки към просторните ливади на Рийт, тя се обърна към Тревор.

– Това е едно от най-очарователните села на Суейлдейл. Виждаш ли къщите, боядисани в черно и бяло? Не са ли необикновени? Има и много грънчарски магазини. Рийт е известен с хубавите си грънчарски изделия.

Той се усмихна на ентузиазма ѝ и кимна.

– Магазинът, който аз трябва да посетя, е на Хай Роу.

Маркъс се намръщи, но се въздържа от забележка.

– Хай Роу е точно на западния край на ливадите. А, да, и още – близките хълмове са рудници за добиване на олово.

– Още някакви образователни коментари, Херцогиньо? – обади се Маркъс.

– Удоволствие е за мен да ме образоваш – каза Тревор. – В образованието няма нищо неблагоприятно, срещу което един съпруг би могъл да възрази.

– Така, нека да помисля. Ако имахме време, можехме, да отидем до Мюкър – най-дивата и отдалечената от Йоркширските долини. Представам си шотландските пейзажи като нещо подобно на Мюкър.

– Очарователно име.

Тя не осъзна, че разправя всички тези глупости, само за да вбеси Маркъс. Изненада я и донякъде я разочарова сдържаната му реакция. Разбира се, положението щеше да е съвсем различно, ако бяха сами. Сега лицето му беше маска на отчуждението. Възхитителна в безмълвието си маска. Тя преглътна и отклони поглед от него. Наистина ли беше проявил ревност?

Денят беше топъл, но не горещ. Имаше изгледи да вали, но тя се надяваше това да не се случи по-рано от следобед.

– Значи все пак Маркъс е решил, че въпреки името си, заслужаваш доверие – обърна се тя към Тревор, след като повериха конете си на някакво момче, което алчно сграбчи монетата от един пенс, подхвърлена му от братовчед ѝ.

Тревор се разсмя.

– Очевидно той се възхищава на таланта ми да се справям с най-непокорния му жребец и това му помага да преглъща името ми. Прав ли съм, братовчедо?

– Кленси е жребец, на който нямам вяра – каза Маркъс. – Ясно е що за човек би търпял на гърба си.

Тревор посрещна думите му със смях.

– Маркъс не шикалкави, когато иска да каже нещо – подхвърли Херцогинята.

– Какво щастие, че не е сред дипломатите на Касълриа – каза Тревор. – Англия щеше да е във война с целия свят.

Сладкият ѝ смях стресна Тревор и накара Маркъс да застане нащрек. Тревор я попита.

– Той разказа ли ти за съкровището на Уиндъм?

– Не. За какво става дума, моля?

– Няма нужда да ѝ пълниш главата с глупости – намеси се Маркъс. – Единствената причина, поради която разказваш тази история е, че изобщо не вярваш в нея.

– Вярно, приказка е, но интересна. Майка ми е убедена в истинността ѝ – и той ѝ разказа за богатството, заровено по време на брака на Хенри VIII и Ан Болейн, някъде през шестнадесети век, чиято стойност човек трудно можел да си представи. Загадъчно съкровище, скрито в Чейз Парк. Спомена, че леля Гуенет си е писала първо с баща му, а след неговата смърт – с майка му.

– Татко не беше в състояние да посочи точното време и място, но в безбройните му истории се съдържаха много упътвания. Затова сме в Рийт. Мама е убедена, че в антикварния магазин на някой си Леонардо Бърджес на Хай Роу ще намерим ключ към разгадаване на загадката. Баща ми и господин Бърджес били приятели от деца и запазили приятелството си чрез непрекъснатата кореспонденция. Миналата година господин Бърджес писа на майка ми, че е открил нещо, доста вълнуващо при това. Така че ние сме в преследване на съкровище, Херцогиньо. Какво ще кажеш – приказката възбужда ли интерес?

– Мисля, че е чудесна – отговори тя и високо се разсмя. Стори ѝ се, че Маркъс нещо си измърмори под носа. – Но, Тревор, майка ти сигурно не би искала да разправяш на всички ни за съкровището.

– Няма значение – каза Тревор, свивайки рамене. – Както вече споменах, аз не вярвам в съществуването му. Напълно съм съгласен с Маркъс. Съгласил съм се да участвам в игра, колкото да мине достатъчно време, за да успея да измъкна майка ми оттук и да я заведа, заедно с Джеймс и Урсула, в Лондон. Трябва първо обаче всички възможности да бъдат изпробвани безуспешно, за да я убедя, че съкровище няма и никога не е имало. Забелязали сте без съмнение, че е твърдоглава.

– Но ако се окаже, че има съкровище и го намерим, то ще принадлежи на Маркъс. Не може майка ти да не си дава сметка за това.

– Точно затова искаше да ми откъсне главата, че не съм си държал

езика за онова, което знам. Би забучила нож в гърлото ми, ако узнае, че ме придружавате в тайнствената ми мисия. Предполагам, че планът ѝ включва изкопаването на съкровището на лунна светлина в полунощ, натоварването му на каруца и лудешко бягство под носа ти, Маркърс, без да ти остави каквато и да е възможност да я надхитриш.

– Ще ѝ донеса за предателството ти веднага щом се върнем. Мисълта да те видя с нож в гърлото звучи привлекателно.

– Няма да го направи, Тревор, не се притеснявай. Ще мълчим като мумии и майка ти няма да разбере, че сме се включили в златната надпелара. Ами Урсула – какво мисли тя за всичко това?

Тревор ѝ хвърли учуден поглед.

– Урсула е момиче.

– Не мога да го приема за довод. Та какво мисли тя за съкровището?

– Не знам.

– Бих желала да отбележа, Тревор, че момичетата са надарени и с ум, и с въображение. Може би те притежават способности, за които мъжете дори не подозират.

– Да, така е – съгласи се Тревор без въодушевление.

– Херцогинята има право. Момичетата притежават много неща, включително и умения, които никога няма да престанат да удивляват мъжете – забележката на Маркърс беше предизвикана от прелестна наглед девойка, най-неприкрито оглеждаща ги двамата с Тревор. – Погледът на оная сладурана може да означава само желание за невинен флирт, но може и да е покана за взаимна размяна на удоволствия.

Херцогинята стисна устни. Тревор го изгледа намръщено.

Пътят до Хай Роу изминаха в мълчание.

Както се оказа, при господин Леонардо Бърджес ги очакваше голяма изненада.

Веднага след като му се представиха, антикварят ги въведе бързо в потъналия в прах магазин и дръпна плътено завесите на прозорците.

– Няма да повярвате – каза той, разгърсвайки ентузиазирано ръката на Тревор.

– Вероятно не – отвърна Тревор и се усмихна, за да не прозвучат думите му като обида.

Господин Леонардо Бърджес притежаваше тяло с внушителни размери, напълно плешива глава, върху която отглеждаше огромни черни мустаци, намазани с восък, без да се пести материала. Устните му се изкривяваха в подобие на усмивка, докато говореше, разкривайки криви

предни зъби.

– Радвам се, че дойдохте, господин Уиндъм. И вие, милорд. Познавах чичо ви, но за първи път имам удоволствието да видя очарователната ви съпруга. Много добре, много добре. А сега, господин Уиндъм, позволете ми да споделя с какво дълбоко съжаление научих за смъртта от баща ви от скъпата госпожа Уиндъм.

Бащата на Тревор беше покойник от пет години, но това не попречи на сина му да кимне с печално изражение.

– Благодаря ви, сър. Доколкото разбрах, попаднал сте на следа, която ще ни отведе до съкровището на Уиндъм.

Господин Бърджес се приближи и снижи гласа си почти до шепот.

– Повярвай ми, момче, не съм глупак. Знам какво е мнението ти за развнтеното въображение на родителите ти. Отношението на предишния граф също беше презрително. Но аз имам ли вид на човек, който ще повярва на безумия? Все още съзирам колебание в очите ти. Е, добре, нека съм изкуфял дъртак за теб. Почакай да видиш само – той се обърна и изчезна с такава бързина, каквато телосложението му позволяваше, през завесите на врата, водеща към задна стая. Когато малко по-късно се завърна, ръцете му грижливо обгръщаха впечатляваща с размерите и възрастта си книга. Върху корицата ѝ се мъдреше масивен кръст, обрмчен с красив наниз от перли. Червен кръст и тъмносиви перли. Червеното мастило беше избледняло и се лющеше. Личеше си, че книгата е антика.

– Елате тук, далеч от светлината. Боя се, че страниците могат да се разпаднат под действието ѝ. А сега, погледнете всички.

Господин Бърджес внимателно сложи книгата върху един тезгях. Помещението се изпълни с праха, вдигащ се при обръщането на всяка една от дебелиите страници, красиво изписани с черно, синьо и червено мастило. Изобилстваха илюстрациите – на животни, пасящи на фона на необикновено изглеждащи скални образувания, на свещеници, благославящи коленичили мъже и жени на градски площад, на вътрешността на малък нормандски параклис, който им изглеждаше познат. И най-накрая – рисунки на великолепно абатство, чиито контури се губеха в тежки черни облаци. Няколко страници бяха посветени на околностите на абатството.

– Абатството ми е познато – каза Маркъс, очертавайки с пръст контурите му.

– На мен също ми се удаде да го позная, милорд – абатството „Сейнт Суейл“, някога един от най-богатите манастири в цяла Северна

Англия.

– Развалините му лежат много близо до Чейз Парк – добави Маркъс.

– Значи това е „Сейнт Суейли“ – каза Херцогинята. – Като деца с Фани и Антония играехме на гоненица из развалините, нещо като „на индианци“ в Америка.

– Бил е в началото на черния списък на Кромуел, чакалът му ненаситен.

– Кромуел ли? – обади се Тревор. – Мислех, че Кромуел е човекът, повел антироялистите, които обезглавиха крал Чарлз I в средата на седемнадесети век.

– Оливър Кромуел е пра-правнук на племенника на този Кромуел, за когото сега става дума. Предателство, алчност, властолюбие – ето сместа, от която са направени всички кромуеловци. Крал Хенри VIII дал на Томас Кромуел титлата вице-регент и властта на пръв министър – много повече, отколкото се полага на един човек, който не е крал.

– Какъв е списъкът, за който спомена – попита Тревор.

– Кралската хазна била празна. За краля най-лесният начин да оправи положението бил да сложи ръка върху манастирите, които тогава дължали вяност на папата, а Хенри VIII се обявил за глава на английската църква. Списъкът на Кромуел започвал с най-богатите манастири. Разорението им продължило три години, от 1535 насетне.

– Започвам да разбирам къде е източникът на легендата за съкровището – каза Маркъс. – Много от манастирите притежавали значителни богатства, не само в земя и имоти, но и в злато и скъпоценности, събирани в течение на векове. Още тогава имали безценни религиозни атрибути – инструктирани златни кръстове и други подобни вещи. Предупредени са били за идването на хората на Кромуел и са скрили каквото могли.

– Напълно вярно, милорд – засия одобрително господин Бърджес, а Маркъс добави.

– Бих си помислил само, че щеше да им е по-лесно да избягат със съкровищата си, вместо да ги заравят.

– Те са били свети хора – каза Бърджес благоговейно. – Не са искали богатството на манастира да попадат в ръцете на краля грабител.

– Доколкото паметта ми подсказва – продължи Маркъс, – голяма част от монасите се оказали без средства за препитание и без идеи как да си го набавят, след като кралят разпродад манастирите им като стока – по цени, определени от него самия.

– Истина е – бедните хорица!

– Значи ти можеш да ни упътиш къде някой безименен монах е заровил богатството на абатството си? – намеси се Тревор.

– Не съвсем, господин Уиндъм. Разполагам с доказателство за съществуването на съкровище.

Господин Бърджес обърна на друга страница – без илюстрации, с текст, изписан на латински. Пръстът му пробяга по редовете.

– Монахът твърди, че се е случило на първи май, на празника Белтейн, който и досега се отбелязва в Шотландия и тук, в Северна Англия. Нощта е била непрогледна и ветровита. Силният вятър разгарял запалените огньовете и озарявал хора, обхванати от дива възбуда. Мнозина били обгорени до смърт, но никой не се помръдвал, защото всички вече се били поддали на трансa, до който ги докарвали ритмите на древна музика, възвестяваща животворната топлина и изобилието на идващото лято. Пише, че заедно с шестима от братята извякъл някакъв голям сандък от абатството, криейки се в сенките, за да не попаднат на погледа на хората на Кромуел, изпратени да попречат на осъществяването на замисъла им. Погледнете тук – изглежда са носели и тяло с тях – огромно, подуто тяло. Много странно. Какво тяло ли ще е това? По-нататък пише, че обещали на светия отец на манастира, че кралят никога не ще успее да се докопа до богатството им, за да го използва за нечестивите си цели.

Страницата свърши. Господин Бърджес внимателно я обърна. Следваха няколко рисунки. Празнични клади се извисяваха до небесата, а до тях хора, с изписано на лицата им необуздано въодушевление, се взираха нагоре, към върховете на пламъците. Малко след това същите хора сочеха или се протягаха да достигнат нещо, само че се намираха във вътрешността на стая, а не на открито, до огньовете. Те също гледаха нагоре.

И тази страница беше внимателно обърната, но след нея нямаше друга. Очевидно беше, че някой е откъснал следващите една или няколко страници.

– Проклет да съм! – възкликна Маркъс.

– Наистина – съгласи се Тревор.

– Но кой е късал от книгата? – попита Херцогинята. – И кога?

– Много отдавна – отговори Бърджес. – Ръбовете на хартията, където е късано, са пожълтели. Виждате ли?

– Във всеки случай крадецът не е намерил съкровището – изкоментира Тревор, – иначе новината щеше да е сензационна на десетилетието.

– Вие, сър, ми изглеждате много познат – каза неочаквано Маркърс.
– Нещо в движенията на главата, начинът...

– Да, милорд. Мисля, че би трябвало да бъдем наполовина братовчеди. Както и с вас, господин Уиндъм. Божичко – добави той, усмихвайки се на Херцогинята, – всичките сме една кръв. Майка ми е незаконородено дете и наполовина сестра на вашия дядо. Ето защо не беше трудно да бъдем приятели с баща ви, господин Уиндъм, и да запазим приятелството си, след като той замина за колониите. Графът разбира се не ме приемаше за свой роднина.

Маркърс разтърси енергично ръката на незаконния си полубратовчед на сбогуване с обещанието да бъде приет за равноправен член на рода.

– Боже Господи – поклати глава Маркърс, докато се връщаха при конете си, – забележителна приемственост. Мислиш ли – обърна се той към Херцогинята, – че от мен се очаква да продължа традицията на създаване на извънбрачно потомство? Дали призраците на предците ми ще ме преследват, ако не хвърля семето си навсякъде из околността?

– Забележката е основателна – отвърна тя намръщено, – но се отклонява от основния проблем. Наученото ме кара да вярвам, че историята за това съкровище не е измислица на болен мозък.

– Записах всичко – каза Тревор.

– А ти много добре прерисува илюстрациите – добави Маркърс по адрес на Херцогинята. – Нямах представа, че имаш такива заложби. Не преставах да ме изненадваш.

– От много неща нямаш представа, Маркърс – каза тя. – Или може би имаш, но не я приемаш.

Върху устните ѝ се появи полуусмивка, която го накара да пожелае горещо Тревор да се намираше на другия край на света. Желаше я. Животински. Веднага. По дяволите Тревор! Потрепери от желание.

Херцогинята се обърна да го погледне и полуусмивката ѝ замръзна, но тя не отклони погледа си. Даже несъзнателно се приближи на крачка към него. Маркърс изруга.

Тревор огледа и двамата, бързо се метна на жребеца си и заби пети в хълбоците му. Думите му долетяха през рамо.

– Внимавайте да не паднете от някоя скала!

Маркърс избълва отново проклетие и ѝ помогна да яхне кобилата.

– Само почакай! – каза той. – Само почакай!

Тя произнесе бавно, с поглед, впит в едно блесналите му сини очи.

– Решила съм да намеря това съкровище, Маркърс.

– Кое съкровище? – неговите очи пък не се откъсваха от гърдите ѝ.

XVII

През целия двучасов път обратно Маркърс яздеше, без да промълви и думичка, с поглед, забит неотклонно между ушите на жребеца си. Тя също не го погледна, но мислите ѝ бяха насочени към него, само към него и неговите мисли и евентуални желаниа, отнасящи се до нея. Краката ѝ припряно пришпорваха кобилата.

Когато стигнаха конюшните на имението, той почти я смъкна от гърба на коня, сграбчи ръката ѝ и каза едва чуто.

– Ела. Веднага.

Поведе я почти тичешком навътре, изрита вратата на едно от помещенията за храна на животните и я затвори зад себе си по същия начин. В бравата имаше ключ и той го превъртя, без да изпуска дясната ѝ ръка.

Никога не си беше представяла, че някой мъж може да прояви такава настойчивост посред бял ден. Щеше да им отнеме не повече от пет минути да стигнат до спалнята и леглото му. Беше чакал два часа, а не можеше да изтърпи още пет минути? Очарователно. Може би сега щяха да преминат отвъд границата.

Горещо се надяваше очакванията ѝ да се сбъднат. Желаше го.

– Сега – каза, обръщайки се с лице към нея. Придърпа я към себе си. Бузите му горяха, присвитите му очи я поглъщаха. – Побързай, Херцогиньо!

Притисната към гърдите му, тя усещаше силните удари на сърцето му. Двете протички думи, произнесени от него, сякаш се забиха в мозъка ѝ.

– Какво искаш от мен да направя? – тя шепнеше, възбудата не ѝ позволяваше да говори по-високо. Подпря се с ръцете си на гърдите му и се изправи на пръсти. – Маркърс, кажи ми какво искаш да направя.

Той я погледна втренчено.

– Бъди самата себе си. Искам да видя дали отново ще стенеш под мен, дали ще загубиш контрола над себе си от възбуда.

Ръцете му разкопчаха жакета на костюма ѝ и обхванаха гърдите ѝ през тънката бяла материя на блузата. Той затвори очи и отметна назад глава, стискайки меката плът.

Шапката ѝ отхвърча нанякъде, след нея паднаха иглите от косата ѝ. Устните му целунаха ухото ѝ, дъхът му затопли плътта ѝ, пръстите му се заровиха в косата ѝ.

– Желаш ли ме, Херцогиньо?

Тя го притегли по-плътнo към себе си. Ръцете ѝ се спуснаха по гърба му.

– Мисля, че това е най-глупавият въпрос, който съм чувала от теб.

Думите ѝ иначе биха предизвикали усмивка, но сега му беше трудно да се усмихва. За мигове съблече всички дрехи от нея и я положи да легне по гръб. Застанал над нея, погледът му не се отдели от лицето ѝ през цялото време, докато се освобождаваше от дрехите си, започвайки от ботушите и панталоните. Когато застана пред нея гол, леко разкрасен, с възбуден и натежал член, тя протегна ръце към него и почти изплака.

– Моля те побързай, Маркъс! Боже, ти си по-хубав и от жребеца си!

– Жребецът ми може да нарани кобила, когато я възкачи, докато аз никога не бих те наранил. И напротив, Херцогиньо, ще се постарая да не бързам.

Думите му се превърнаха в едва чут шепот, когато устата му се долепи до гърдите ѝ. Тя с вик се изви нагоре.

– Леко – каза той и ръката му я натисна обратно. – Леко. Всичко ще бъде наред. Отпусни се, Херцогиньо. Отвори се за мен.

Потърси устата ѝ и тя му даде топлината ѝ с разтворени устни, между които езикът ѝ намери неговия. Тялото ѝ отново се изви и усети треперенето на неговото. Ръката му се премести от гърдите към корема ѝ, после погали таза, слезе още по-надолу, леко докосвайки топлатата плът на бедрата ѝ, преди – най-накрая – пръстите му бавно да влязат в нея, което я накара да забрави всичко освен него. Устните му не се отделиха от нейните и когато тя вече чувстваше, че не би могла да преживее по-силна възбуда от тази, която я разтърсваше в момента, той влезе в нея силно и дълбоко и тялото ѝ експлодира, неспособно да понесе такова удоволствие. Ръцете ѝ се впиха в неговите, после в гърба му. Прекалено много ѝ дойде.

Неочаквано върху лицето му се появи изражение като при нетърпима болка. Челюстите му бяха стиснати, кожата по скулите опъната, а бузите зачервени. Движенията му секнаха. Тя усещаше как дълбоко в нея той продължава да потръпва леко. В следващия миг той се откъсна от нея със стонове и проклетия. Непонятно ѝ беше какво става с него, докато не почувства влагата от семето му върху корема си. Свърши, коленичил между краката ѝ, с немощно отпусната глава и затворени очи, като дишаше тежко и накъсано.

Никой от двамата не проговори. Тя го гледаше втренчено, докато

някаква празнота я поглъщаше и в съзнанието ѝ се задържахше само мисълта, че той е сторил с нея това, което не успя предишната нощ.

Ако останеха неподвижни, в мълчание, може би болката от разочарованието щеше да намалее.

Той се изправи.

– Ще взема носната си кърпа.

Тя затвори очи и се обърна настрани, свивайки се на кълбо. Не я беше грижа, че е гола, че той може да я гледа. Усети го, когато отново коленичи до нея, после я обърна с лице към себе си и избърса корема ѝ с кърпата.

– Не смей да плачеш, Херцогиньо – изрече той ниско, навел лице към нейното. – Недей да лееш проклетите си женски сълзи, защото съм те обидил или не съм ти доставил удоволствие. Виковете ти говореха точно за обратното. Не съм те измамил. Знаеше, че нямам намерение да свърша вътре в теб. Или ако не си знаела, сега си наясно. Казах ти, че няма да допусна да заченеш дете от мен. Ставай и се обличай.

Той захвърли носната кърпа до нея, върху полата ѝ. Тя го загледа, докато се обличаше – гъвкави движения, пълна откъснатост от нея, след като беше задоволила най-примитивните му желания. Защо да се занимава повече с нея? Владееше напълно и себе си, и нея – в пълна противоположност на нейните преживявания.

Тя бавно се изправи и седна. Навлече през глава смачканата си блуза и впери неподвижно поглед в едно красиво изработено испанско седло.

– Днес Баджър приготвя вечерята.

Маркът я изгледа изненадано. Никаква емоция не беше изписана на лицето ѝ, там царуваше проклетата ѝ неизменна надменност.

– Какво ще ни приготви?

– Агнешко печено с кайсиев сос. Овнешката плешка отнемала твърде много време и затова я оставил цял ден в марината.

Маркът изръмжа нещо неясно в отговор, докато навличаше жакета си. После седна на стол, за да обуе ботушите си.

– Ще има също и сладкиш с череши и бадеми. Един от любимите на майка ми. И бисквити с канела.

Погледна я, както седеше с кръстосани крака върху полата си; до нея – свитата на топка носна кърпа, блузата, покриваща тялото ѝ само до бедрата, от което оставаха открити два красиво оформени бели крака. Изглеждаше прекрасна с разбърканата си коса и дори с безмълвното си отчаяние, което събуди у него неясна тревога. Невъзможно. Не и

Херцогинята. Тя не би почувствала никаква емоция с изключение на моментите, когато я обладаваше. И това му даваше власт над нея. Можеше да разклати хладнокръвие то й през въпросните скъпоценни мигове. Направи крачка към нея, после спря и се намръщи.

– Не ти ли се струва малко странно да говориш за рецептите на Баджър, непосредствено след като си правила секс с мен?

– Предпочиташ ли да мълча?

– Най-често така и правиш. Студенината и поддържането на дистанция са твоя специалитет. Именно това очаквах.

– Заговорих за ядене, за да не стоим в мълчание, докато се обличаш. По-добре ли ще е да сменя темата?

– Да. Говори за мен и за това, което направих с теб. За себе си и за онова, което би могла да научиш също. Засега ти само взимаш, Херцогиньо. Имаш ли желание и да даваш?

Тя отклони поглед от лицето му.

– Знаеш ли как се захаросват ябълки и сливи?

– Не знам.

– Не трябва да забравяш, че добър готвач като Баджър умее да приготвя и укрепваща и възстановителна храна при болести.

Маркърс хвана и стисна брадичката й.

– Млъкни.

Сякаш й заповяда: Вкамени се!

Целуна я, разтваряйки устните й, без да упражнява никакво насилие. Езикът му внимателно се плъзна помежду им и леко, по ненатрапчив начин, докосна нейния. Тя притвори очи, мъчейки се да игнорира зараждащата се в дълбините на утробата й топлина. Беше уничително – играта с усещанията й не му костваше изобщо усилия.

И изведнъж той се отдръпна и се изправи до нея.

– Облечи се. Предполагам, че на всички слуги в конюшната е станало ясно точно какво правихме. Хайде, ще ти помогна. В косата ти се е оплела слама. Аз ще взема кърпата. Тя е попила миризмите ни, а не искам нещо да ти напомня, че си дива като кобила, когато я възкачва жребец.

Внезапно нещо друго се пръсна вътре в нея. По жилите й плъзна гняв, какъвто чувстваше за първи път в живота си. Остави го да набира сила, да се подхранва от собствения си пламък и да изпълва всяка част от тялото й. Започна да се задушават от ярост, която все по-трудно съдржаше. Трудно изградената външна маска на спокойствие и невъзмутимост имаше цена – още откакто деветгодишното момиченце, загубено в

самотата си в огромното имение, случайно дочу от устата на една слугиня, че е копеле. Още откакто графинята на Чейз стовари върху момиченцето цялата си омраза, породена от факта на съществуването му. Злоба, студенина и презрение – това беше получавала от деветгодишна. Нямаше на света Херцогиня, която би понесла смирено такова отношение. А тя се чувстваше вече Херцогиня не само по име, а като личност.

Гневът ѝ все повече се разгаряше. Тя беше разголена и в буквалния и в преносен смисъл и унижението ѝ я потикваше да отговори с насилие на насилието спрямо личността ѝ. Потискан и лишаван от всякакво проявление в течение на години, толкова по-сладък беше сега този гняв. Ръцете ѝ трепереха, когато се опита да изглади намачканата си и изцапана блуза.

Той се върна до стола и седна. Сложи крак върху крак и кръстоса ръце на гърдите си.

– Докато се обличаш, бих желал да изпробваш някои от женските номера, съпровождащи този ритуал, за да преценя дали имаш заложби и в тази област. Не ме ли разбираш, Херцогиньо? Забавено обличане на всяка дреха, разкършване на тялото, така че да се подчертаят извивките му, съблазняващо въртене на бедрата, по някое възбуждащо откряване на дрехите. Ще се справиш ли?

Това беше мъжът, на когото се беше отдала, когото без преувеличение беше спасила, като същевременно бе съхранила родовата линия на Уиндъм. Тиранин и глупак, унизяващ я отвъд границата, в която едно човешко същество би могло да понася униженията от друго. Не я допускаше до себе си, защото мразеше баща ѝ. Отнасяше се с нея като със съд, в който да излива сладострастието си. За него тя сигурно не беше нищо повече от копеле и не го беше грижа какво ѝ причинява. Мислеше, че тя ще приема безропотно всичко, което ѝ се предлага и налага.

Гневът избистряше мислите ѝ. Тя дори се усмихваше, докато погледът ѝ обикаляше стаичката. Гневът ѝ напираше неудържимо, търсеше външно проявление. Ако имаше подръка пушка, щеше да го застреля. Тя грабна един камшик, вдигна го високо и се спусна към него, влагайки чудесно доза безумие в кръска си.

– Проклет кучи син! Мислиш си, че ще ти позволя да ме унижаваш, без да ти кажа думичка? Мислиш си, че можеш да се отнасяш към мен като към човек без всякаква стойност? Мразя те, чуваш ли ме, Маркъс, проклети глупако! Никога вече няма да ти разреша да ме оскърбяваш и да си мислиш, че това е твое право!

Камшикът изплющя през гърдите му. За момент той не се помръдна

и не отмести поглед от нея, неспособен да възприеме чутото или болката от удара. В съзнанието му Херцогинята, която познаваше от десет години, и разбеснялата се амазонка просто не можеха да се свържат в една и съща жена.

Тя дишаше тежко, гърдите ѝ се повдигаха и спускаха като на марафонски бегач.

– Искаш да ти играя ролята на прелъстителка? Да се кривя пред теб, като че ли съм ти робиня? Мръсник!

Тя го шибна отново и този път той усети парването на камшика върху кожата си, тъй като дрехата му се сцепи. Скочи с ръмжене на крака.

– Достатъчно, да те вземат дяволите! Какво ти става? Допреди малко си седеше кротко, глупава краво, и ми дрънкаше за менюто на Баджър!

– Не смей да ме наричаш глупава крава!

Получи трети удар и се нахвърли върху ѝ, но едва избегна четвъртия, който със сигурност щеше да разкъса плътта му. Помогна му залитането ѝ, когато тя отскочи назад, за да не я достигне.

Той се закова на място. Беше готов да повярва, че сънува, ако не беше болката от ударите. Гласът му прозвуча по-строго и безмилостно, отколкото този, с който вкарваше войниците си в битка:

– Да не си ме ударила още веднъж, Херцогиньо! Ще те накарам да съжаляваш, задето изобщо посмя да ме удариш.

– Опитай се и ще те смачкам, глупако, неблагодарно нищожество. Господи, като си помисля, че аз те измъкнах от жалкото ти положение, че считах, че ти дължа наследството! Не заслужаваш нищо друго освен един хубав унизителен бой. Точно от това се нуждаеш и заслужаваш.

Тя захвърли камшика по него, сграбчи чифт поводи и ги размаха с всичка сила. Почувства мига, в който металното парче се впи в плътта му, а после се стовари и върху черепа. Заслужил си го беше. Загледа го как се олюлява с ръка на главата, където го беше ударила, как после се свлича на колене и се килва на една страна в безсъзнание.

Колко хубаво беше да осъзнаеш силата си! Тя постави юздата на земята и се отпусна до него, за да провери пулса му. Сърцето му работеше нормално. Щеше да се оправи, глупакът му с глупак. Надяваше се само да го сполети главоболие, не по-слабо от най-ужасните ѝ пристъпи на болки в стомаха.

Тя се изправи, приглади още веднъж блузата си и съвсем спокойно се облече. Хвърли му последен поглед, след това се усмихна при вида

на пораженията по дрехите му от камшика и излезе от стаята, затваряйки тихо вратата зад себе си.

Валеше, духаше силен вятър и наоколо беше притъмняло. Клоните на дърветата се блъскаха едни в други.

– Също като в нощта на Белтейн, за която пишеше монахът – произнесе тя високо и се разсмя, подлагайки лицето и косата си на дъжда. Чувстваше се чудесно, пълна със сили.

XVIII

Уютно беше в Зелената кубовидна стая с буйно горящия в нея огън и плътно спуснатите завеси на прозорците. Беше седнала там сама в късния следобед. Този път самотата я караше да се чувства добре. Съвсем бегло в мислите ѝ се мярна Маркъс. Какво ли правеше, ако се беше върнал в съзнание? Може би трябваше да стане и да го посрещне. Нямаше да се удържи да не се разсмее в лицето му. Вместо това се усмихна на пламъците, а топлината им се разли и във вътрешностите ѝ.

– Здравей, Херцогиньо. Може ли да говоря с теб?

Тя се обърна бавно и погледна Тревор. Красавец, помисли си, при това не глупак като съпруга ѝ.

– Заповядай, влез.

Той спря до стола ѝ, после се премести до камината и облегна рамена на полицата ѝ.

– Знаеш ли, Херцогиньо, можеш да говориш откровено с мен. Знам, че сме почти непознати, но пък понякога и непознатите може да са от полза. Може да им се има доверие. Те могат да пазят тайни. Нещо те тревожи.

– Нищо ми няма – каза тя. – Вече нищо не ме притеснява. Какво те е накарало да мислиш така?

– Твоята скованост. Когато замлъкнеш и застанеш неподвижно като картината над камината, знам, че си обезпокоена.

За негова изненада тя се разсмя.

– Много си наблюдателен, Тревор, но моята скованост сега не говори за същото нещо, както моята скованост вчера или дори преди два часа. Сега, честно казано, се дължи само на умора. Така че, повярвайте ми, сър, всичко ми е наред.

– Имаш право – каза той бавно. – Нещо се е променило, ти си различна някак си. Мислех си, докато те наблюдавах да седиш неподвижна и безмълвна, че Маркъс те познава от дете, а не е могъл да разбере, че зад външната си поза се криеш от обиди и нараняване. В неговите очи ти си кралицата, която се опитва да държи далеч от себе си простолюдиего. Това го вбесява.

– Момичето, което току-що описа, вече не съществува. Ако съм прекалено тиха сега, то е, защото такава е душевното ми състояние. Човек може да бъде и доволен от живота си, нали? Ще се видим на вечеря,

Тревор.

Херцогинята излезе от стаята, подсвирквайки си една от военните песнички, които беше чула от Спийърс. Той я проследи с поглед, занемля. Какво се беше случило? И къде, дявол да го вземе, беше Маркърс?

Майка му се втурна с енергична стъпка в стаята.

– За какво си говорехте с малката мръсница, Тревор?

– Тя не е мръсница. Тя е господарката на Чейз и ако не възприемеш по-миролюбив тон, възможно е просто да ни изхвърли оттук.

– Няма да посмее. Тя е копеле и графът дори не я харесва. Ако искаш да знаеш кого харесва графът, погледни собствената си майка. Графинята няма никаква власт тук – госпожа Уиндъм победоносно потупа отпуснатите си букли.

Синът ѝ въздъхна и каза.

– Уверявам те, че Маркърс е силно привързан към Херцогинята.

Искаше му се да добави, че привързаността му намира израз в нескривано физическо привличане, но се въздържа. Дори след като се разделиха, Маркърс да се бе справил със съпружеските си задължения, на какво все пак се дължеше промяната у нея? Силата, излъчваща се от нея? Сила, която тя съдържаше и отпускате по свое желание? А може би просто се наслаждаваше на изживяното удоволствие?

Тревор се вгледа в майка си. Осъзна, че почти не знае що за човек е тя. От осемнадесетата си година беше напуснал дома на родителите си в Балтимор. Беше живял в свой собствен дом във Вашингтон. Участвал беше с всички сили в отбраната на столицата, когато английски войски я атакуваха. По време на най-големите кръвопролития беше навършил двадесет и две, а след края им се завърна в Балтимор и се ожени за най-красивото и богато момиче, което балтиморското висше общество можеше да предложи на изгладнял вълк като него. Последният образ на жена му, запечатал се в паметта, изскочи оттам – просната на смъртното ложе, очите ѝ – отворени, плътта – придобила сивкав цвят.

– Следващия вторник навършвам двадесет и пет – думите му не бяха адресирани конкретно към някого.

– Мислех, че си само на двадесет и три, Тревор. Може би дори на двадесет и две.

– Не, майко.

– Изкарала съм те по-млад пред приятелите си.

Той се усмихна при мисълта, че възрастта му я притеснява и я кара да се чувства по-стара.

– Няма да кажа на никого истината, когато се върнем въщи – каза

той. – Виждала ли си Джеймс?

– Някъде навън е, без компания, несъмнено. Много се безпокоя за това момче. Само мълчи и духът му витае незнайно къде. Бих искала да живея.

Всъщност на Тревор беше известна причината за унието на брат му. Наричаше се госпожица Мъленс, както Джеймс му беше доверил, и чувствата му към нея пламнали само три дни преди отпътуването им за Англия. Обвиняваше семейството си, че е бил принуден да се раздели с нея.

– Ще говоря с него, мамо.

– Хубаво. Сега разкажи ми отново всичко, което научи от господин Бърджес. После ще си съставя план. Ще измъкна оттук съкровището, ще видиш. Ще надхитря всички, въпреки че си се разприказвал, което не подобава на един порядъчен син.

Херцогинята седеше до прозореца в стаята си, взряна навън към пътя. Нямаше какво да се види, защото небето беше потъмняло от бурята, а ниско над земята се стелеха черни облаци. Ръмеше неспирно. Гледката я очароваше. Омагьосваше я и чак я караше да потреперва от приятното усещане. Отклони поглед, когато вратата, съединяваща стаята ѝ със съседната, се отвори и се появи Маркърс – с осанката на лорд, какъвто всъщност си и беше. Дали главата му се пръскаше от болка? Дали предстоеше да се развихри скандал? Не, Маркърс по-скоро приличаше на животното в яростта си и звущите, които издаваше, бяха животински.

Тя нямаше търпение да види какво ще се случи. Никога повече нямаше да му позволи да я третира като нищожество, като безгласно присъствие. Може би носеше пистолет, за да я застреля. Очите ѝ се присвиха от вълнение, пулсът ѝ се ускори. Щеше да се защитава, с оръжие, ако е необходимо. И на нея все още не беше преминало желанието да го простреля. Той като че ли долови мислите ѝ.

– За ваш късмет, госпожо, усещам само тъпа болка в главата си. Свестих се в стаичката в конюшнията и полежах известно време, размишлявайки над случилото се. Трябва да слезем на вечеря. Мисля, че облеклото ти е подходящо. Роклята ти все още открива прекалено много, но е по-добра от предишната.

– Благодаря – каза тя и върна погледа си към прозореца. – Надявам се да не се си се чувствал ужасно зле, но поне да те е помъчило главоболие като последица от удара. Не ти ли оставих някакъв белег с

камшика? Много, много ми се искаше да е така.

И двата удара с камшика бяха оставили белези.

– Не носиш бижута – каза Маркър. – Фамилните скъпоценности никак не са малко. Не съм ги разглеждал поотделно, но съм сигурен, че гледката е впечатляваща. Ще заповядам да ги донесат в кабинета ми. Можеш да избереш, които ти харесат от тях.

– Благодаря ти, Маркър. Нито една червена резчица ли не се е отпечатала върху кожата ти? Разочарована съм. Трябва да събера достатъчно сили, за да мога да те разкрася с някой белег. Искам белегът от мен да ти остане завинаги, та никога да не забравяш как си се сдобил с него и каква болка съм ти причинила – тя стана и оправя полите на роклята си.

Очевидно Маркър не се канеше да отвори дума за случилото се в стаичката за храна на животните в конюшната. Отиде до нея и спря на сантиметри от лицето ѝ. Взе брадичката ѝ в ръката си и я накара да го погледне.

– Фамилните накити са и твои. Дали искаш или не своя дял, не ме вълнува особено – изгледа я замислено и продължи. – Никога вече няма да си мисля за стаичката в конюшната по същия начин както досега. Ще си представям теб – легнала по гръб, обгърнала ме с ръце, разтворила краката си за мен. Викаща и стенеща.

Тя само се усмихна и наклони глава на една страна с желанието да прилича на кокетка.

– Вероятно е в кръвта ми – кръвта на проститутка. Може би така ще реагирам на близостта на всеки мъж. Може би ти направих лоша услуга, като те насилих да се ожениш за мен. Може би, ако друг мъж ме докосне, веднага ще навиря крака и ще стена и с него. Съжалявам, че само това си запомнил от случилото се. Бих предпочела в съзнанието ти да беше останала болка, много болка. Допълнена с унижение. Победен от жена! Наистина се надявам, че не можеш да си намериш място от яд.

– Не се опитвай да ме хапеш, Херцогиньо. Не съм забравил как те облада лудостта, без изобщо да съм те обидил, как ме удари, първо с камшика, а после и с поводите. Да, изпитах болка от безпричинната ти атака. Още не съм решил какво заслужаваш в отговор.

– Без съмнение ще бъда първата, която ще научи, когато решиш – усмихна му се отново, показвайки всичките си зъби. – Очаква те също, ако се опиташ да се държиш невъзпитано. Не си мисли, че ще ме накараш някога пак да бъда глупавата ти несъпротивляваща се крава. Опитай се да ме нараниш, Маркър, и – кълна ти се – ужасно ще съжаляваш. Вярвай ми.

Той подсвирна.

– Значи няма я вече принцесата. Коя зае мястото ѝ?

– Ще видиш. От теб зависи кога.

Можеше да се закълне, че в погледа му, насочен към нея, проблесна интерес, дори повече от интерес – някакво объркване и привличане едновременно. Проклетникът му с проклетник, какво искаше от нея? Следващият му въпрос показа, че не личността ѝ и възможните ѝ превъплъщения занимават вниманието му в най-голяма степен.

– Какво направи с прерисуваните илюстрации от книгата на монаха?

Така да бъде. Каквото имаше за казване, беше казано – що се отнася до обидите в словесна форма, сипещи се върху нея. Тя измъкна скиците от чекмедже в масата и му ги подаде, без усмивката да слиза от лицето ѝ. Маркът се вгледа безмълвно в тях.

– Тази сцена се развива на селския площад. Виждаш ли къщите от камък и малкия изгърбен мост в задната част? Реката може да е Ейри.

– Какво значение има реката? Защо свещеникът благославя хората?

– Не знам. Сигурен съм, че скицата е на абатството „Сейнт Суейл“, а и господин Бърджес, интересният ни роднина, също мисли така. Ще поразуча развалините утре. С години не съм се доближавал до тях – от както с Чарли и Марк на игра си измисляхме най-извратени мъчения в килиите на монасите.

– Мисля, че Тревор възнамерява да отиде там утре, когато дъждът спре. Заедно с Джеймс.

– Проклет досадник. Знаеше, че те желая в онзи момент, когато бяхме тримата, а ако не валеше, щеше да се втурне да търси съкровището без мен.

– Той знае, че ако има съкровище, то е твоя собственост, Маркът.

Маркът остави настрана рисунките, обърна се и я взе в ръцете си. Наведе се и я целуна, а пръстите му се склочиха около брадичката ѝ, за да не ѝ позволи да мърда. Тя запази спокойствие не за друго, а защото ѝ беше любопитно какво ще последва. Без изненада установи, че той погрешно оцени реакцията ѝ – нищо чудно за мъж, свикнал да я вижда в една и съща светлина в продължение на десет години.

– Самото спокойствие, въпреки че те целунах. Каж ми, Херцогиньо, представление ли ми устрои в конюшната? Изкушавам се да те обидя още веднъж, за да предизвикам гневно избухване. Сега какво играеш – девственицата или надменната кралица? Ако можем да останем само още няколко минути двамата... – въздъхна и отстъпи назад. – Няма

време да се занимая с теб както трябва. Усмихвай се, усмихвай се. Ако имах време и подходящо настроение разбира се, съвсем друга песен щеше да запееш само за минутки. Време е обаче за поредната ни среща с роднините колонисти. Казваш, Баджър приготвял овнешко?

– Да, с кайсии. Ти пък имаш твърде високо мнение за способности-те си на прелъстител, Маркъс. Не забравяй – тя се засмя, – че съм дъщеря на майка си. Може би ти изобщо не си толкова опитен с жените, а мъж като всички останали, но аз съм прекалено неопитна и не мога да преценя. Светът е пълен с мъже – очарователни мъже, красиви мъже, опитни мъже, които биха могли да решат, че съм безкрайно привлекателна. Някой от тях би могъл да ми направи и дете. Кой знае? Но всъщност на Баджър не му стигна време, за да приготи овнешкото.

Без да обръща внимание на хапливия ѝ коментар, той взе ръката ѝ, положи я в свивката на своята и я потупа. Нека си мисли, че тя ще се огъне.

Знаеше, че го е наранила поне малко. Щеше ли да отвърне на удара с удар? Във всеки случай нямаше просто да забрави за случилото се. Не и Маркъс. Какво ставаше с него? Нека само опита, тя беше готова да посрещне най-лошото.

– Мисля, че господин Баджър е чудесен.

– Той е слуга, Урсула. Умолявам те, мери си приказките и не забравяй коя си.

– Аз съм американка, мамо.

– Внучка на граф. Мери си езика.

– Мисля, че Урсула намери точната дума, мамо – вметна безгрижно Тревор. – Всички ние сме американци. Аз се сражавах срещу англичаните въпреки благородните си предшественици. Освен това става дума за друго. Малко хора имат толкова способности колкото Баджър.

– Какво мислиш за Спиърс? – попита Маркъс Урсула.

– Господин Спиърс е постоянно толкова любезен и търпелив. Има много хубав глас. Днес го чух да си пее нещо за лорд Касълриа и предстоящия конгрес във Виена. Беше много смешно, въпреки че не успях всичко да разбера.

– Мисля, че чух Херцогинята да си припява същата песничка – каза Тревор. – Спомняш ли си думите ѝ, Херцогиньо?

Тя положи внимателно чашата си чай върху чинийката ѝ и изрецитира.

Виена е мястото да се прославиш,
с пари достатъчно за туй ако боравиш.
Талейран продал би Франция за нищо,
Касълриа – Португалия също.
Не забравяй, иска се лъжата –
езикът да танцува, не краката;
за игри е време не за кражби
дипломатите сега са важни.

– Откъде, по дяволите, знаеш тая песничка?

Тя бавно обърна глава към съпруга си.

– Защо да не я знам, Маркъс? Аз съм човешко същество, надарено с чувствителност, въпреки твоето или нечие друго мнение. Не смяташ ли, че умно е измислена? Аз мисля, че авторът на тези песнички се отличава с интелигентност. Талантливо са съчинени.

– Не са малко и изглежда Спиърс знае всичките. Но ти си жена, Херцогиньо. Как си успяла да я запомниш цялата?

– Урсула тъкмо спомена, че Спиърс я пеел. Понякога се заслушвам, а притежавам отлична памет. Както повечето дами, Маркъс.

Той разбра, че неясно по каква причина тя го лъже, без да й мигне окото. Подиграваше му се – още една неочаквана последица от нападението в конюшната. Кой можеше да каже със сигурност променила ли се е и доколко? Дявол да го вземе, промяната го очароваше. Намръщи се, като видя с какво обожание Фани поднесе на братовчедка си нова чаша чай. След три години малката щеше за първи път да се появи в обществото в Лондон и дългите й ресници, с които сега смутено премигваше, щяха да смутят покоя на не един млад джентълмен. Три години ли оставаха дотогава? Дано не забрави да попита по-късно Херцогинята. Съпругата си.

– Песничката е умно измислена – каза леля Уилхелмина, – но ти не я пееш добре. Урсула има прекрасен глас. Аз лично съм я обучавала.

– О, мамо! Херцогинята се справя съвършено. Чу ли само как рецитираше? Чудесна е.

– Не винаги – каза Маркъс. – Тя има много лица, а този следобед открих, че не всичките са такива, каквито един мъж би могъл да очаква.

Нямаше намерение тази нощ да си стои в спалнята, за да разбере дали той ще дойде при нея. Страхуваше се, че отново ще загуби контрол над себе си при контакта с тялото му, а не можеше да го допусне.

Премести се в малката спалня в източния край на къщата, известна като Стаята на златния лист, и се пхна под завивки, неизползвани от години. Не можеше да заспи, но не защото се намираше в чуждо легло. Когато мислите ѝ не се въртяха около Маркъс, те се насочваха към съкровището – какво ли представляваше и къде ли се намираше? Съкровище от времето на Хенри VIII. Вече напълно приемаше вероятността за съществуването му.

Въздъхна и отхвърли завивките. След няколко минути безшумно и със свещ в ръка крачеше из грамадната библиотека на имението, без да знае откъде да започне.

Запали свещите в един от свещниците на стената и се наведе към дъното на лавиците от лявата страна на вратата.

Тя се изправи и огледа, чак когато часовникът в коридора отброи четири удара. Нямаше представа, че е станало толкова късно. В ръцете си държеше внушителен том, без да може да повярва на късмета си. Почувства как духът ѝ се възпламенява от откритието. Идвайки в библиотеката, изобщо не беше убедена, че ще попадне на каквото и да е. Внимателно постави тома върху махагоновото бюро и започна да отделя страниците една от друга, старайки се да не ги повреди.

Книгата беше същата като онази, която господин Бърджес им беше показал – на латински и със същите странни рисунки.

Съвсем случайно беше попаднала на нея, когато от рафта се бе изплъзнала и паднала на земята една изключително стара книга, която прислугата старателно почистваше всеки месец. Зад нея, напластена с прах, очевидно останала незабелязана и непрочетена от никого, откакто се е озовала в библиотеката, се намираше ценната ѝ находка.

Усети сърцето ѝ силно да се разтуптява, когато стигна до последните страници. Рисунките бяха малко по-различни толкова, колкото можеше да се очаква за времето, когато са правени и всеки екземпляр от книгите се е изработвал поединично. Същото потискащо абатство и същата странна сцена на селския площад. Този екземпляр обаче съдържаше и последните две страници, откъснати от онзи на господин Бърджес.

Тя се наведе към текста и започна да го разучава. Можеше да разбере само отделни думи. Името Кромвел фигурираше, разбира се. Пръстът ѝ се спусна надолу и спря, когато разпозна латинските думи за дърво и езеро. Друго нищо не успя да разбере и отгърна последната страница, където – за нейна изненада – имаше още една рисунка. Дъбово дърво, разкривено от старост, свеждаше клони над каменен кладенец. На чекръка на кладенеца висеше, закачена за верига, кофа. На заден план се

виждаше купчина камъни, струпани не безразборно, а сякаш подредени в съответствие с някакъв план. Но какво се загатваше чрез тях? Дървото, разположено на малко възвишение, имаше доминираща позиция. Черно небе заплашително прихлупваше цялата картина, все така непрогледно, както по времето, когато нечия ръка го е изобразявала върху хартията.

Съвсем неочаквано дочу едва доловим звук. Можеше да допусне, че от повей на вятъра, но нямаше как да достигне до нея в огромното затворено помещение. Звукът отново долетя – някой като че ли дишаше близо до нея, но тя не му обърна внимание, докато вече не беше късно. Почти се бе обърнала, когато пред очите ѝ пробяга сянка и страхът я връхлетя заедно с болка в слепоочието, след което пропадна в чернота.

XIX

Лицето на Маркърс беше съвсем близо до нейното, когато отвори очи. Погледът му определено издаваше тревога. За нея ли? Не, той не беше особено загрижен за личността ѝ. Освен това образът му ѝ изглеждаше замазан и тя сигурно се заблуждаваше. Внезапен пристъп на болка я връхлетя и почти я изпрати обратно в небитието. Изстена от неочаквания шок.

– Маркърс! – тя вдигна ръка, но съпругът и внимателно я постави обратно.

– Шшт – каза той, – не мърдай. Знаем, че боли. Имаш голяма цицина зад лявото си ухо.

Искаше ѝ се да говори, но си даде сметка, че ако опита да го направи, болката ще я нападне с удвоена сила. Кимна и затвори очи.

Почувства как пръстите му отмятат падналата върху челото ѝ коса и я заместват с прохладата на парче навлажнен плат.

– Спиърс каза, че парче муселин, натопено в розова вода, ще намали болката. Баджър смята, че още не може да ти се дава лауданум, преди да е сигурно, че от удара не си получила мозъчно сътресение.

Той я погали по бузата и тя непреднамерено притисна страната си към топлата му длан.

– Точно така, опитай да се отпуснеш. Когато се почувстваш по-добре, ще ни разкажеш какво се е случило. Джеймс те намерил в безсъзнание на пода в библиотеката. Върху бюрото догаряли свещи. Светлината им го накарала да надникне в библиотеката. Помислил те за мъртва. Трябва да кажа, Херцогиньо, че аз бях изплашен до смърт, а не мога да си представя какво е изпитал бедният Джеймс. Заекваше от уплаха, а лицето му беше пребледняло като на призрак. Никога повече не прави така. Сигурно си паднала, удряйки главата си в ръба на бюрото. Минавало е четири сутринта, когато Джеймс те открил. Какво си правила в библиотеката? Тихо, тихо. Забравих, че не трябва да говориш. Лежи спокойно и остави подробностите за по-късно. Само дръж очите си отворени. Точно така. Отпусни се. Баджър твърди, че не трябва да ти разрешаваме да заспиваш. Затова и не преставам да дрънкам. Каж ми сега колко пръста виждаш?

Виждаше пръстите му размазано, но все пак ги виждаше. Навлажни устните си и прошепна.

– Три.

Задъха се от болката, която ѝ причини произнасянето на късичката дума.

Парчето плат върху челото ѝ беше сменено с по-влажно. Искаше ѝ се да му каже, че това я облекчава, но болката все така дебнеше сетивата ѝ и тя разбра, че всичко, което засега се изисква от нея, е да остане будна.

Той положи ръка върху гърдите ѝ и тихо изрече.

– Пулсът ѝ е бавен и ритмичен, Баджър. Така че – успокой се. Добре е.

– Знам, знам – чу гласа и на Баджър. – Знам, че сърцето ѝ е силно, не ме изненадва. Винаги е била силна. Придърпайте завивките до брадичката ѝ, милорд. Трябва да ѝ е топло и да не говори. Но да не заспива. Трябва да я държим будна.

В този момент тя осъзна, че е в безопасност. Никой нямаше да я удари, докато Маркърс и Баджър бяха край нея. Чу Спийърс да казва, приближавайки се към леглото.

– Пригответх сместа според указанията ти, Баджър. Ако леко извие главата ѝ, милорд, аз ще намажа цинината.

– От сместа отокът ще спадне и болката ще намалее – каза Баджър.

– Не искам да ѝ причинявам болка – каза Маркърс, но се подчини на необходимостта и премести главата ѝ върху възглавницата.

Тя не осъзнаваше, че плаче, докато не усети някой да подсушава сълзите по бузите ѝ и в ъгълчетата на затворените ѝ очи. Маркърс каза меко.

– Не се вълнувай сега, Херцогиньо. Спийърс има най-леките пръсти измежду всички нас. Ще те заболи, но после ще почувстваш облекчение. Ако сгреша, ще се погрижа и него да го заболи главата.

Спийърс я намаза с балсама. Към нетърпимото пулсиране в главата ѝ се прибави гадене, което сви и преобърна стомаха ѝ. Тя преглътна конвулсивно. Баджър каза.

– Дишайте дълбоко, Херцогиньо. Точно така – за да преминат гаденето и слабостта. Направете каквото ви казвам. Дишайте дълбоко. Добре.

Когато и дадоха и лауданум, тя наистина се почувства по-добре, но Маркърс не ѝ разреши да говори.

– Искам да заспиш, Херцогиньо.

Тя успя да събере сили и да прошепне.

– Не ме оставяй сама.

За момент настъпи тишина, пълна с изненада, през която на нея ѝ се стори, че той не знае как да ѝ каже, че не му се остава. Но след това думите му прозвучаха твърдо.

– Няма да те оставя сама, обещавам ти.

Бавно отвори очи. Маркът го нямаше наблизо и тя извика в паника.

– Тук съм – обади се той и бързо се приближи до леглото. – Шшт, тук съм.

– Обеща, че няма да се отделяш от мен.

– Отдалечих се само до камината и по-далеч не съм отивал. Когато естествените ми нужди наложиха да изляза от стаята, извиках Баджър да следи за спокойствието на съня ти. Как се чувстваш?

– По-рано – като буренце с бира, което се е търколило от каруцата и се е разбило върху камъните. Сега буренцето има само една дупчица.

– Усецането ми е познато – той ѝ се усмихна, наведе се и леко докосна с устните си нейните. Топъл, успокоителен допир. – Има чай, който трябва да изпиеш. Баджър ме предупреди, че ще си жадна и специално за теб приготви смес от билки за чая.

Помогна ѝ да пие, после я попита.

– Гладна ли си?

– Нищо не ми се яде. Чаят е чудесен.

– Каж ми честно, чувстваш ли се добре сега?

– Дупчицата сега е само цепнатина.

– Добре – гласът му загуби мекотата си и се превърна в ниско, ядосано ръмжене. – Какво, по дяволите, правеше в библиотеката в четири сутринта?

Досмеша я, но ѝ достигнаха сили само за усмивка.

– Съкровището. Отидох да търся насочваща нишка и намерих книга – близък на тази, която видяхме у господин Бърджес.

Той намръщено каза.

– Трябваше да ме събудиш, ако си искала да ходиш на лов за съкровище. Никога вече не прави нищо сама. Що се отнася до книгата, нямаше я, когато слязох в библиотеката.

– Някой ме удари и я е взел. Предполагам, че този някой ме е видял да я чета и ме е ударил, именно за да ми я отнеме.

– Не. Не виждам смисъл. Сигурно паметта ти се обърква, Херцогиньо. Трябва да си се подхлъзнала и да си паднала, удряйки главата си при падането.

– Съжалявам, но наистина някой ме удари, Маркърс – видя, че й вярва, но неохотно. Да приеме казаното от нея за истина означаваше, че някой нарочно я е наранил, някой с непочтени замисли. И на нея не й се искаше да е така.

– Проклето съкровище. Къде намери книгата?

– Зад друга книга, на един от ниските рафтове, които само периодично се почистват.

– Така. Значи ти отиде в библиотеката с определена цел и намери книгата. Застоя ли се там за дълго? Когато минах през спалнята ти, вече те нямаше там. Чувствах се объркан за много неща, но не тръгнах да те търся.

– Отидох в Стаята на златния лист, но не можах да заспя. Не съм очаквала, че в библиотеката ще намеря книгата или каквато и да е следа. Някой трябва да е видял светлината от свещите. Не чух никакъв ясен звук, само нещо подобно на шепот, но така се бях съсредоточила над текста и рисунката...

Той постави пръстите си върху устните й.

– Не се вълнувай, ще ти стане по-лошо. Затвори очи и дишай дълбоко. Точно така. Отпусни се.

Лицето й имаше ужасяващо бледен цвят, но Баджър се беше заклел, че тя ще се оправи. Било необходимо малко време за това.

Дишането й се изравни и тя потъна в сън. Маркърс бавно се изправи от леглото и се протегна. Нуждаеше се от баня и чисти дрехи. Позвъни за Маги и прислужницата се появи. Разбърканата й коса правеше лицето й още по-красиво. Беше сравнително рано, едва осем часа сутринта. Изпрати я да намери Баджър, който се оказа в спалнята на Спиърс, отделен само с една стена от Херцогинята.

Проклети досадници, помисли си Маркърс.

Беше седнала в леглото – все още немощна, но напълно владееща се отново. Не понасяше да се чувства безпомощна.

– Все още сте смъртно бледа – каза Маги, докато внимателно сплиташе косата й, – но в сравнение със сутринта, когато приличахте на самата смърт, и това е подобрение.

– Благодаря ти, Маги.

– Трябва да хапнете още от ечемичената супа, която господин Баджър ви приготви. За човек, разминал се на косъм със смъртта, който трябва да е благодарен, че е в състояние да яде каквото и да е, суличката

би трябвало да е като деликатес. Аз я опитах и не ми хареса, но за разлика от вас, Херцогиньо, съм здрава. Не се чувствам, като че ще изповръщам вътрешностите си.

– Не усещам вече гадене, Маги.

– Слава Богу. Изобщо не си представям да се занимавам с почистване на мръсотии от повръщано.

Маркъс чу последното изречение и едва сдържа усмивката си. А и всякакво желание да се смее се изпари него, когато зърна жена си. Изглеждаше абсолютно беззащитна. Страстната фурия не можеше да скрие уязвимостта си и това го плашеше. Предпочиташе тя да крещи, заплашително размахвайки юзди във въздуха, а не да го гледа уплашено, като че ли отново се страхува.

Някой я беше ударил жестоко. Някой от пребиваващите в имение-то. Някой от проклетите колонисти най-вероятно. Главният заподозрян в неговия списък беше леля Уилхелмина, дъртата вещица.

– Здравей – каза той, упътвайки се към леглото ѝ. Наведе се и я целуна по бузата. Вгледа се в очите ѝ и бистрият им поглед му хареса. – Господата Баджър и Спиърс ти оказаха неоценима услуга, като те отърваха от господин Тивит, изхвърляйки го собственоръчно от стаята.

– Смътно си спомням за някакъв дребен дебелан с червено лице и висок глас. Носеше мръсно черно палто, нали?

– Отвратително. Радвам се, че не видя ръцете му. Това е господин Тивит, местният доктор. Некадърник. Опита се да ти пусне кръв, но Баджър му каза да си събере инструментите за мъчение и да се измита. Той се отнесе към мен за защита, но аз се присъединих към мнението на Баджър и човекът се оттегли с шумни оплаквания за нараненото си достойнство.

Тя вдигна ръката си и я постави в неговата. Това го накара да се почувства силен; топлина се разли в душата му.

– Докторът е стар глупак. Никога не бих го допуснал близо до теб, но Тревор пратил да го повикат, без да знае, че още като млад оня не е бил с всичкия си.

– Някой помогна ли да се изясни какво се е случило?

– Искаш да кажеш дали леля Уилхелмина, просълзявайки се, си е признала? Де тя късмет. Оказа се, че по това време Джеймс се бил отправил към конюшните. Решил бил да тръгне към развалините на зазоряване, за да търси съкровището. Идея, нелишена от романтика, която щеше да му коства възпаление на дробовете, като се има предвид колко влажни са тук утрините. Възможно е Джеймс да те е зашеметил, да е

взел книгата и после да е вдигнал тревога. Може да се е изплашил, че те е убил или че ще умреш, ако не ти се окаже помощ – той замълча за момент, после я погледни право в очите. – Защо не си стоя в спалнята?

– Боях се, че ти ще дойдеш.

– Разбирам – кръвта започна да се качва в главата му, но съумя да запази гласа и изражението си непроменени. Въпросът беше глупав, като се имаше предвид състоянието ѝ в последно време. Щеше да ѝ го зададе пак, когато щеше да бъде възможно да ѝ викне, да ѝ вдигне полите и за пореден път да я докара до полуда.

– Защо се усмихваш, Маркърс?

– Какво? А, мислех си за непоносимия овесен буламач, който Баджър ти приготвя в момента. Миризмата му прогони и Есми, котката ми. Или тя, или пеенето на Баджър, докато разбъркваше сместа, я накара да се омете със силно измяукване от кухнята.

Лъжеше я, но го правеше сполучливо и тя не възрази. За последните пет минути и той беше чул една-две лъжи от нейна страна.

– Разкажи ми за книгата и последните ѝ страници.

Описанието на старото дърво, струпаните съвсем не безредно камъни и кладенеца със старата дървена кофа го потопиха за известно време в размисъл, после той се изправи.

– Къде отиваш?

– Да не би компанията ми да е най-желаната? Не се притеснявай, Херцогиньо. Скоро ще дойде леля Гуенет, която е много разтревожена за теб. Няма да мръдне отук, преди да се върна.

По-малко от пет минути след пристигането на леля Гуенет, в спалнята се появи и Уилхелмина, обгърната в тъмен пурпур, предхождана от впечатляващия си бюст, както скулптурната фигура на носа на стар кораб предхожда самия него.

– О, скъпа – каза Гуенет, – не мисля, че Маркърс иска при нея да има повече от един човек, Уили. Херцогинята все още е твърде слаба.

Херцогинята отвори очи и ги впери в лице, което някога е било доста привлекателно, а сега вечно недоволено. Отвърна ѝ поглед, пълен с жестоко злорадство, че я вижда на легло. Уили? Не съвсем подходящо име за леля ѝ. Ако към някого се обръщаха с Уили, можеше да се очаква това да е личност, преизпълнена с добрина и жизнерадост. Името ѝ прилягаше точно толкова, колкото името Тревор за по-големия ѝ син.

– Значи някой те удари лошо? Колко жалко!

– За да вземе книгата, същата като на господин Бърджес.

– Лъжеш. Никой не би те ударил заради глупавата книга.

– Моля те, Уили, Херцогинята е болна. Трябва да си почива. Умолявам те да си тръгнеш.

– Дано пукне и в пъкъла да иде.

Леля Гуенет се втрещи.

– Какво? Какво каза, Уили?

– Казах, че ще плача много и ще се моля да й мине.

Херцогинята затвори очи и обърна глава на другата страна.

Само намесата на близначките и Урсула можеше да помогне и миг по-късно главите им надникнаха в спалнята.

– Мамо, Херцогинята трябва да почива – каза Урсула с нетърпящ възражение глас на възрастен. – Ела с нас. Фани и Антония искат да видиш хранилката за птици, която сме сглобили. Дърводелецът на имение-то ни помогна, но по-голямата част от работата свършихме сами, включително и боядисването. Прилича на къщата ни в Балтимор.

– Много добре. Почивай си, Херцогиньо, може би завинаги.

– Уили!

– Какво ти става, Гуенет? Казах й да почива, за да се оправи.

Когато останаха отново двете, леля Гуенет се опита да я извини.

– Прости й, Херцогиньо. Животът й не е бил лесен и не винаги успява да прояви дипломатичност.

– Искаш да кажеш, че е тънела в мизерия, преди брат ти да се ожени за нея? Или може би, че е сираче, израсло в приют за бедни? Досещам се – преболедувала е едра шарка, нали? Или да не би да намекваш, че брат ти, моят чичо, я е биел?

– Ами, не, не точно. Ти, общо взето, изреди всички възможности. Изглеждаш ми променена, Херцогиньо. Причината е, че Уилхелмина е... ами, не много щастлив човек.

– Тя е злодейка – каза Херцогинята и въздъхна дълбоко. – Иска ми се да си почина, лельо Гуенет, но не завинаги.

– Разбира се, че не, скъпа. Каквото и лекарство да ти дава Баджър, не спирай да го пиеш. Харесва ми промяната в теб, тя те е изпълнила с нови сили, не мислиш ли?

XX

Когато се събуди отново, беше късно следобед. Баджър седеше до нея. Той веднага я озари с усмивка и ѝ даде да пие вода, придържайки главата ѝ с ръка.

– Винаги знаеш какво да направиш. Благодаря ти.

Той отвърна само с кимане.

– Научих от госпожица Антония за нахлуването на американката. Тази личност, която дори не ти е родна леля, няма да има вече възможност да смушава покоя ти. Господин Спиърс и аз сме изработили график. Когато негова светлост не е при теб, ще го замества един от тримата – господин Спиърс, Маги или аз.

– Как се чувстваш, Херцогиньо? – чу се в този момент гласът на влизащия Маркъс.

Тя тутакси усети настроението ѝ да се подобрява.

– Добре съм, Маркъс. Ако искаш, можеш да излееш върху ми лошото си настроение. Можеш да ми крещиш, без да се притесняваш.

– Няма да го направя, особено пред Баджър – заяви той намръщен. – Днес ще вечерям тук заедно с теб, а утре сутринта ще видим дали си в състояние да се измъкнеш от леглото. Доколкото разбрах, накарал си бедната ми котка да яде от ечемичената каша, която приготвяш за Херцогинята, и тя умряла – обърна се към Баджър. – Вярно ли е?

Тя се засмя на думите му – немощно, но се засмя.

– Това проклето егоистично същество не е достойно да получи разрешение да опита от супата ми – отговори Баджър. – Мислех, че съм я хванал, но се изплъзна между пръстите ми. Господин Спиърс твърди, че спяла с вас – искам да кажа, когато сте в собственото си легло.

– Случвало се е. Есми е капризна като Херцогинята.

– Есми спа при мен миналата нощ. Свила се беше в краката ми – каза тя.

– Когато е при мен – каза Маркъс, – спи върху гърдите ми и ме скубе проклетницата. Що се отнася до кашата, тя наистина никога не би пожелала да я опита.

Същата нощ той спа при нея и голото му тяло се протягаше и въртеше в леглото с лекота, сякаш през последните двадесет години беше спал все на същото място. Есми се появи за кратко в стаята, разгледа ги

беззвучно в продължение на няколко секунди, врътна опашка и през свързващата врата се упъти към спалнята на Маркъс.

Той се протегна и взе ръката ѝ в своята. Тя усещаше топлината, излъчваща се от тялото му. Никога през живота си не беше изпитвала такава сигурност.

– Косата ми побеля от цялата история, Херцогиньо. Молбата ми е след станалото да си стоиш в леглото през нощта, а не да търсиш ключа за разни загадки.

– Не ти вярвам, Маркъс. Покажи ми белите си косми.

– Сега няма да паля свещ, за да ровичкаш из главата ми. Ще ги видиш на сутринта.

– Успя ли да откриеш нещо във връзка с инцидента?

– Не. Всеки твърди, че по същото време е бил в обятията на съня. Също така трябва да прибавя, че хората от рода Уиндъм са усъвършенствали уменията си в изкуството на измамите с течение на вековете. На нито един не му мигва окото, когато си служи с лъжа. Дори и на теб, Херцогиньо.

Пръстите ѝ стиснаха неговите.

– Преувеличаваш, Маркъс.

– Никак даже. Но виж, нещо друго ми е преинтересно. Лежим си един до друг в леглото като истинска добра съпругеска двойка и ти признавам, че близостта ти ме възбужда; но няма да ти посегна, въпреки че знам колко ти харесва това. Би ли желала да получиш удоволствие от мен, Херцогиньо?

– Не. Стой мирен, Маркъс. Главата ме боли ужасно.

Той се изсмя.

– А, изтърканото извинение на съпругите, доколкото съм чувал от баща ми. Е, в твой случай може и да отговаря на истината. Лека нощ, скъпа моя.

– Ходи ли до руините на абатството?

– Да. Заварих Тревор и Джеймс да тършуват там, кучите му синове. Дори Урсула пристигна малко след мен, за да извърши собствено претършуване. Весело беше – всеки се стараше да намери каквото и да е и да го запази в тайна от останалите. Хич не ми се нрави всичко това, Херцогиньо.

– Може би не трябва да включваш и Урсула в отрицателните си чувства. Тя би изтичала при теб, ако намери нещо. Тя, както и Фани, те има за свой идол. Вниманието от страна на толкова жени ще те разглези нетърпимо.

– О, не. Увлечението на Фани ми е напълно достатъчно. Нервите ми не биха могли да понесат още някое младо момиче, което да трепка с дългите си мигли, като ме погледне. А пък и съпругата ми е на легло, неспособна да ме защити. Ти ще ме защитаваш, нали? Или ще решиш, че въпреки невинността си, съм простак и ще измислиш някое ново оръжие за наказанието ми?

– Ще се опитам да бъда справедлива. Засега можеш да си спокоен. Урсула много ме обича, така че няма и да помисли да те отнема от мен.

– Чувствам се наистина облекчен.

Спокойствието продължи цял ден и половина. Тя почиваше, състоянието ѝ се подобряваше и подутината зад ухото ѝ изчезна. Маги изми косата ѝ и изчисти от нея мазния балсам, който Спиърс неуморно беше втривал по три пъти дневно. На втората нощ Маркъс дойде в спалнята ѝ по нощница, под която не носеше нищо. Защо пък не?

Още си спомняше как беше избягала от спалнята си, за да не го срещне в нея. Е, това повече никога нямаше да се случи. Да прави каквото ще, само да не се опитва да се отнася към нея като с бездушен съд, който и презираше отгоре на всичко.

– Здравей, Маркъс – поздрави го жизнерадостно. – Доста добре се чувствам тази вечер. Имаш намерение да упражниш съпружеските си права ли? Ще ме зарежеш ли пак, когато ми се наситиш, като при това изхвърлиш семето си върху корема ми? – картината беше напълно ясна в паметта ѝ – как с решително изражение на лицето си бълва семенната си течност извън нея поради една единствена причина – омразата му към баща ѝ заради предателството му.

Той се спря, загледан стреснато в нея. Беше го изненадала за пореден път. Разгърси глава. Съмняваше се, че ще свикне с тази ѝ нова страна.

Пред очите му тя възприе нов образ – по-сериозна не би могла и да бъде.

– Трябва да имаш наследник, Маркъс. Гордостта ти не трябва да възпрепятства създаването на мъжко отроче за следващото поколение Уиндъмци. Просто забрави баща ми и стореното от него. То не е важно. Не ни засяга.

– Разбира се, че ни засяга. Сега и занапред – каза той, усмихвайки се. Нямаше да допусне да попадне под контрола ѝ, както и да се променяше тя, както и да се увърташе около му. Добави почти весело. –

Някога ти и проклетите ти съучастници ме насилехте да се ожена за теб и ме лишихте от правото на избор. Но не съвсем. Хайде да махнем тази нощница от теб. Уморих се да чакам.

При тези му думи някъде дълбоко в нея поя студ.

– Добре – отвърна тя и студът изби във от нея през гласа и погледа ѝ.

Повече нищо не каза. А и на него не му се разговаряше, той искаше само удоволствието си, може би и нейното, защото възбудата ѝ подхранваше мъжкото му самочувствие.

Започна настоятелно, но нежно. Устните му целунаха нейните, спуснаха се по гърдите, корема и още по-надолу, където би трябвало тя да изпита най-голямо удоволствие, но този път не се получаваше. Любовната игра не я вълнуваше, просто я изтърпяваше. Не беше осъзнала досега колко лишено от смисъл може да бъде правенето на любов, когато единият не участва в него наравно с другия или като част от другия. Точно това се получаваше в случая – той не успяваше да достигне до нея и нарастващата му възбуда се смесваше с объркването му, че тя не само не изпитва удоволствие, но не я беше грижа за преживяванията му. Тя просто лежеше, с ръце, отпуснати до тялото си. Нищо не чувстваше, само го изчакаше да приключи.

Той се изправи над нея и я погледна – лицето, гърдите ѝ, корема, беше се зачервил, дишаше тежко и накъсано. Членът му беше набъбнал и готов да влезе в нея. Опита се да ѝ каже нещо, но се отказа. Разтвори рязко широко краката ѝ, повдигна се и се сля с тялото ѝ.

Усещането наистина беше зашеметяващо, но в него нямаше никакво неизпитано блаженство, усещаше го вътре в себе си – нещо различно от нея, чуждо, и ѝ беше неприятно, че изпитва точно това.

Както и предишния път той неочаквано се отдели от нея и се пририсна към корема ѝ.

Свърши и се изправи между краката ѝ.

– Приключи ли с мен? – гласът ѝ въобще не бе изгубил от студенината си. – Ще ми подадеш ли носна кърпа, Маркърс? Не ми харесва усещането за семето ти, пръснато върху ми. Не се безпокой, не съм скрила до себе си оръжие, въпреки че заслужавах бой. Само ми подай кърпичка и се махни от мен.

Той не знаеше как да реагира на подигравките ѝ. През целия акт беше лежала напълно безчувствена под него, без ни най-малко да откликне на отчаяните му опити да я накара да бъдат едно. Погледна корема ѝ, после лицето ѝ: пълно безразличие, студено безразличие. Сякаш я

забавляваше с безсилието си, сякаш беше кастрат. Дали през цялото време беше мислила за някой герой от романа, който четеше, или за котката, докато го изчакваше да свърши? Тя просто го беше изтърпяла и тази мисъл го въбесяваше.

– Не мога да повярвам на промяната, която стана с теб от последния път в конюшната, Херцогиньо. Но не бой се, ще използвам услугите ти само до завръщането си в Лондон. После няма да ти се наложи да страдаш повече.

След секунди вече го нямаше в леглото ѝ. Вратата, съединяваща спалните им, сърдито се затръшна зад него.

Тя стана и изми следите му от себе си. Бавно навлече презглава нощницата си, приглади я надолу и върза панделките ѝ на раменете. В леглото се премести колкото е възможно по-далеч от мястото, излъчващо все още – във въображението ѝ – неговата топлина. Може би нямаше да е лошо да отиде до кабинета и да вземе един от pistolетите за дуел на баша ѝ. Може би трябваше да бъде подготвена. Никога не знаеше какво може да очаква от Маркърс. Да, нямаше да е глупаво от нейна страна да се подготви.

Херцогинята се покачи върху ниската ограда, внимавайки да не качи на нея полата на амazónката си. Огледа се наоколо за подробности от пейзажа. Точно пред нея се простираха ферми – шахматна дъска с произволно разположени разноцветни квадрати, отделени един от друг с каменни огради или линии от засадени за тази цел дървета. Малки възвишения се надигаха тук и там, отделни дървета и няколко малки потока прорязваха квадратите. Красива картина, но не красотата ѝ я вълнуваше в момента. Пред очите ѝ се намираха отделните парчета от загадъчна мозайка, която тя не знаеше в каква последователност да сглоби.

Първата ѝ цел беше да открие стария дъб. Нямаше никаква представа къде да го търси.

След двадесет минути бърз ход стигна до развалините на абатството „Сейнт Суейл“. Последната седмица и половина всеки ден идваше тук, без да знае точно какво търси.

Останало беше също загадка кой я беше повалил в несвят и изчезнал с книгата. Загадка беше както за нея, така и за Маркърс, за Спийърс, Баджър и Маги, които не я изпуснаха от полезрението си. Към тях дори се бяха присъединили господин Критакар и Сампърс. В къщата винаги имаше някой до нея, във всеки момент. Що се отнася до настоящия

момент, стражата ѝ беше убедена, че тя почива в стаята си, както си бе мислила всеки път, по същото време през изминалите десет дни. Трябваше да се придвижва пеша. Маркърс би научил, че е излязла, десет минути след като се качи на кобилата си, защото конярите бяха лоялни към него.

Беше коленичила сред развалините за нещо, което трябва да е било монашеска килия, изучавайки малка рисунка, издълбана върху камък в долния край на една от стените, когато вбесеният му глас внезапно прозвуча зад гърба ѝ.

– Какво, по дяволите, правиш тук? Проклятие, всички си мислят, че си почиваш!

– Маркърс! – беше единственият ѝ отговор.

– Какво правиш тук?

– Разглеждам – тя сви рамене. – Ела погледни издълбаното. Много е неясно, но линиите се различават. Сигурна съм, че се намираме в монашеска килия. Коленичи и погледни.

Без да обръща внимание на думите ѝ, той я стисна за ръката и я изправи.

– Така значи, лъгала си всички ни! – разтърси я. – По дяволите, кажи нещо, каквото и да е! Някакъв звук поне!

Лицето ѝ изведнъж побеля.

– Маркърс – каза тя, сама неразбираща какво става, – пусни ме. Ще повърна.

Беше толкова изненадан, че веднага я пусна. Тя падна на колене и мъчително се опита да повърне, но не ѝ се удаваше, защото не беше яла много. Той се отпусна до нея и дръпна назад главата ѝ, за да я подкрепи в усилието, което я бе разтреперило. Загриза го чувство за вина.

– Казах ти, че трябва да почиваш. Виждаш ли какво става, като не разбираш от дума? Още не ти се е разминало от удара.

Извади носната си кърпа и ѝ я подаде. Тя избърса устата си и я притисна с шепа, когато тялото ѝ се разтресе от нови спазми. Маркърс изруга и я вдигна на ръце. Прегърнал я, успя някак си да яхне жребеца си и да го смушка. За нейна изненада, не го подкара към имението, а няколко минути по-късно го спря до поточе, заобиколено от гъста тръстика.

Той я постави на земята на колене, загреба вода и ѝ я подаде, за да измие устата си. Водата беше толкова студена, че устните ѝ посиняха, а стомахът ѝ се сви и отново ѝ се догади.

Маркърс откъсна подгъва на фустата ѝ, намокри го и изтри лицето ѝ. Отнесе я под сянката на едно кленово дърво и я настани да легне,

удобно подпряна на ствола.

– Не мърдай. Стомахът ти успокоява ли се?

– Не знам.

– Трепериш. Облегни се на мен и не говори.

Тя затвори очи и скоро дишането ѝ стана равномерно и дълбоко. Беше топло. Пчели жужаха наоколо. Пееха птици. Не се виждаше жива душа. Той стегна прегръдката си около нея и подиря главата ѝ на дънера на дървото.

Някъде наблизко измуча крава. Конят му шумно хрупаше от тръстиката. Очите му се затвориха. Когато се събуди, слънцето беше изминало доста път на запад. Трепването му събуди и нея.

– Стой спокойно. Каж ми първо как се чувстваш.

– Добре съм, наистина. Благодаря ти, че ми помогна, Маркъс.

– Видях те, когато излезе от къщи и те проследих. Защо поне не взе кобилата си?

– Конярчетата щяха веднага да ти съобщят. А може и да не пожелаеха да я оседлят.

– Предполагам, че не ти е за първи път.

– Да, излизам повече от седмица насам. Искам да открия дъба с кладенеца под него. Трябва да е близо до абатството, но намирането му ме затруднява.

Сложи я да легне върху краката си и я обърна с лице към себе си.

– Чуй ме сега. Не ти ли е минавало през ум, че човекът, нападнал те в библиотеката, може да има интерес да те прати отново в несвят?

– Защо? Този някой се е нуждаел от книгата и аз съм му пречела.

Удариха ме само заради книгата, Маркъс.

– Не можеш да си сигурна. Връщаме се в имението. Не, не се опитвай да се движиш. Аз ще те нося.

Малко по-късно, отнасяйки я към коня, който продължаваше да пасе, без да им обръща внимание, той я попита.

– Продължаваш ли да усещаш главоболие или гадене?

– Не. Днес ми се случва за първи път. Странно.

– Ще се пъкнеш в леглото си, когато се приберем. Нямам намерение да се намъквам до теб, така че можеш да си спестиш протестите. Ще те посетя през нощта и не се крий в друга спалня. Ако го направиш, ще ме принудиш да те издирвам, което няма да ми е приятно. И без повече лъжи и желаниа да умра или да стана импотентен.

– Защо просто не се върнеш в Лондон? При Целеста. А можеш и да доведеш тук Лизет.

– Бих ли могъл?

– Би могъл да опиташ – погледът ѝ светна, а брадичката ѝ се вирна за битка. – Чудя се дали си способен на такава глупост.

Опита се да я подразни като провлече.

– Да смятам ли, че ме заплашваш, жено? Нима намекваш, че ще ми прережеш гърлото, ако докосна друга жена?

– Казвам, че жестоко ще съжаляваш, ако доведеш някоя от женичките си. Що се отнася до докосването – ще си помисля и ще те уведомя. Смятам, че един мъж трябва да си дава сметка за постъпките си.

Без повече коментар, тя му се усмихна. Той настоя да я пренесе на ръце през входа на имението, та всички да видят, след това до спалнята ѝ, където я заобиколи с всевъзможни грижи.

XXI

– Дано оплешивееш, та целият ти череп да лъсне!

– Какво? Какво каза?

– Казах – изрече Херцогинята, усмихвайки му се нежно, – че бих искала да ти донесат стол. Трябва да ти е неудобно да стоиш прав.

Той се засмя.

– Не беше лошо, но не можеш да съперничиш на леля Уилхелмина. Май нямаш талант за сполучливи рими.

– Имам си достатъчно такъв, за да не умра от глад преди време.

Още щом каза това, тя му хвърли уплашен поглед, поставяйки със закъснение длан върху устата си. Каква глупачка! За първи път да се издаде с непредпазливи думи, и то за начина, по който се беше издържала в Пипуел котидж, а именно – чрез стихоплетство. Искаше ѝ се да отхапе езика си. За нейно щастие той не я разбра или не осъзна важността на току-що чуто.

– Значи се връщаме отново към темата за мистичния мъж, грижил се за издръжката ти в Пипуел котидж?

– Нищо подобно. Или може би лъжа, което според теб било присъщо на всички от рода Уиндъм. Така че може и да е имало мъж. Какво е твоето мнение, Маркъс?

Ако беше звяр, щеше да изръмжи, но се овладя и отвърна не помалко предизвикателно.

– Е, знам, че никой не те е издържал. Не съм аз глупакът, който ще повярва, че си убедила някого да ти дава пари, без да се възползва от услугите ти в замяна. Е, хайде, хайде, Херцогиньо, шегувах се – усмивката му послужи вместо извинение. – Искаш ли да те преоблека? Къде стоят ношниците ти?

– Аз ще се погрижа, милорд – чу се гласът на Маги, която се появи като кралица, готова да раздава заповеди. – Вие я оставете на мира. Вижте колко е зачервена! Карал сте ѝ се или сте я дразнил, нали? Нито едното, нито другото ще ѝ се отрази добре, въпреки че аз – както и всички останали – видях, когато я внесохте. Това означава, че тя е излязла сама, а ние сме си мислели, че си почива. Не трябваше да постъпвате така, Херцогиньо. Чудовището, което ви нападна в библиотеката, можеше да го стори още веднъж.

– Колко са мъдри тия прислужнички – промърмори Маркъс.

Херцогинята затвори очи. Чудеше се дали да сподели с Маги, че зачервяването ѝ се е дължало на смесица от удоволствие и гняв. Но не го направи. За своя изненада установи, че я завладява изтощение. Потъна в сън след секунди.

Маркъс удържа на думата си. Половин час, след като се бе оттеглил в спалнята си, той отвори междинната врата.

Тя седеше в кресло пред малката камина, загледана в едва-едва припламващия огън.

– Здрасти – каза той. – Идвам, както обещах.

Тя му хвърли бегъл поглед.

– Върви си, Маркъс.

– О, не. Тъкмо изпратих писмо до Целеста. Няма да може да пристигне по-рано от четири дни. Дотогава ще трябва да се задоволя с теб.

– Беше предупреден – каза тя кратко. После се превърна в по-раншната Херцогиня и скръсти мълчаливо ръце в скута си, с изражение на върховно безразличие и презрение.

Той мъченически въздъхна, наведе се и я обгърна с ръце. Целуна я, когато тя обърна глава към него.

– Ухаеш чудесно, както винаги.

– Благодаря. Върви си, Маркъс. Няма да ти помогна, само защото няма друга, която да го свърши. Не ми се ще и да изтърпявам скуката с теб в леглото. Иди и сънувай Целеста.

– Как необичайно се изразяваш, Херцогиньо!

Той я изправи на крака до леглото и без повече думи съблече робата и ношницата ѝ. Отдалечи я малко от себе си.

– Добрият Господ се е постарал, когато те е създавал – изкоментира той, оглеждайки я отгоре до долу. – Очевидно е мислел и за мен, защото размерите и формите ти са точно според вкуса ми.

Насреща му, поне привидно, стоеше самата невъзмутимост.

– Да, имаш красиви форми – продължи Маркъс, докосвайки лявата ѝ гърда. – Колко интригуващо! Ту си мълчалива като мъртвец, ту не си. Никога не знам какво да очаквам от теб.

– Никога няма и да узнаеш.

Той се засмя и ръцете му докоснаха корема ѝ. Херцогинята отстъпи с вик крачка назад. Погледна го с разширени и пълни с удивление очи. После се обърна и се втурна към леглото.

– Херцогиньо! – той направи крачка след нея и се спря, намръщен отвратно, когато тя падна на колене и повърна в нощното гърне. Наведо се до нея, за да я подкрепи.

– Сцената ми е позната – каза той, отмахвайки косата от лицето ѝ, – и не ми харесва. Познавам лекар с добра репутация от Дарлингтън. Уверен съм, че ще мога да го повикам веднага в Чейз Парк.

Донесе нощницата ѝ и я уви в нея, защото тя трепереше. После я отнесе в леглото.

– Стой мирно, Херцогиньо. Само лежи, докато се върна.

Върна се само след пет минути, придружен от Спиърс, Баджър и Маги, облечена в не съвсем добродетелна рокля.

– Тя повърна следобед и сега отново. Чувал съм за лекаря в Дарлингтън. От теб, Баджър, искам да го доведеш – бяха думите му на влизане в спалнята.

Баджър прочисти гърлото си и се загледа в господарката си, свила се на купчина върху леглото.

Спиърс започна задълбочено да изучава миниатюрните гроздове, гравирани в краищата на полицата на камината.

Маги приглади сатена върху бедрата си.

Маркърс се намръщи.

– Какво става тук, по дяволите? Баджър?

Спиърс се обърна към Херцогинята.

– Маги ще ви донесе бисквита. Ще помогне за успокояването на стомаха ви.

– Откъде, по дяволите, знаеш?

– Милорд – започна Спиърс благо, – няма от какво да се безпокоите. Ние обсъдихме положението и стигнахме до извода, че няма какво да притеснява нас, а следователно и вас. Нейна светлост е в процес на осъществяване на естествените си функции.

– Моля? Да не би да ви се изплъзва от паметта, че преди две седмици тя беше ударена по главата?

– Херцогинята е бременна, милорд – каза Баджър. – Тя е заченала наследника. Гаденето и повръщането са нормални спътници на бременността. Бързо ще преминат. Господин Спиърс счита, че след три седмици тя ще бъде във форма. Срокът понякога може да бъде и по-дълъг, но за нейния силен дух и толкова са достатъчни.

Стаята потъна в тишина. Отнякъде, сякаш от много далеч, Маркърс чу жена си да казва.

– Добре съм, Спиърс. Моля ви, Баджър, Маги, моля ви, оставете ни.

Важно е. Моля ви!

Тримата излязоха от стаята без особено да бързат.

Маркът много бавно затвори вратата на спалнята и завъртя ключа в бравата.

– Чувстваш ли, че можеш пак да повърнеш? Гладна ли си?

Тя поклати глава отрицателно.

Чак тогава Маркът си даде сметка, че лицето ѝ е лишено от цвят, че очите ѝ са разширени, а тялото ѝ – свито.

– Ти знаеше ли? – попита я с възможно най-тих глас.

– Не.

– Как мога да ти вярвам?

– Не можеш. Всички Уиндъмци сме лъжци.

– Ти носиш мое дете. Това е невъзможно. Тримата идиоти трябва да грешат. Ударът в главата ти предизвиква повръщането.

– Не е възможно, но заради самия спор нека го приемем за вярно. Да го приемем ли за единствена версия или да допуснем, че може и да съм ти сложила рога? Не забравяй за щедрия ми любовник в Пипуел котидж.

Той махна с ръка. Изглеждаше объркан, невярващ – сякаш беше улучен от куршум, но още не усещаше болката.

– Не разбирам. Вярно е, че те обладах няколко пъти, много малко на брой и няхах волята да не свършвам в теб отначало, но за да забременее жена, са необходими много повече пъти, месеци.

– Очевидно грешиш.

Беше бременна. Тялото ѝ беше приело семето му. В брачната им нощ или при второто му идване? Идеше ѝ да пее и да танцува. Вместо това ѝ се наложи да диша дълбоко от поредния пристъп на гадене.

Маркът започна да се разхожда насам-натам из стаята.

– Не си ли имала месечно неразположение след сватбата ни в Париж?

Отрицателно поклащане на глава.

– Проклетата жена. Не ти ли мина през ума, че този път може да е различно? Че мъж, а именно аз, е изхвърлил в теб семето си?

– При повечето жени това е предсказуемо, но не и при мен.

– Да не би да искаш да кажеш, че цикълът ти не завършва задължително, когато ти очакваш това да се случи?

Тя кимна, загледана право в него.

– Не желая това дете и ти прекрасно го знаеш!

Тя запази мълчание – беше решила на никаква цена да не

проговори, за да не се поддаде на чувствата си.

– Нарочно го направи!

А, най-сетне удари в целта. Лицето ѝ бързо почервения от гняв. Дори и в този момент старата Херцогиня взе връх в думите ѝ.

– Чудех се точно колко време ще ти отнеме да стовариш цялата вина върху мен. Майка ми казваше, че мъжете не могат да допуснат те да са сгрешили. Казваше, че по всякакъв начин те ще се стараят да се отърват от вината си, като я прехвърлят на някоя жена – после като по чудо и гневът ѝ се изпари. Не бе за вярване, но тя му се усмихна. – Ще бъдеш баща, Маркърс, а аз – майка. Нося дете в себе си, нашето дете.

– Отказвам да приема, че баща ти е спечелил. Ако ти си копеле по рождение, той се показва такъв в мислите и постъпките си. Не приемам. Чуваш ли, Херцогиньо? Не приемам, че може да бъдеш бременна. Не съм го заслужил с нищо. Животът ми си течеше щастливо до смъртта на баща ти, чиито наследник трябваше да бъда. Тогава той отприщи всичката си злоба към мен. Мразеше ме и го показва, лишавайки ме от възможност да поддържам притежаваното от рода Уиндъм, освен ако не се ожена за теб, безценното му копеле. За теб – единствената жена, която не бих пожелал, а дори и да съм изпитвал нещо към теб, то беше задушено от унижението. И все пак ти ме принуди да се ожена за теб и да спя с теб. Не ми остави никакъв избор, точно като баща си. Искам пак да разполагам с живота си. Искам ти и проклетото ти дете да го напуснете.

Той се упъти тежко към междинната врата, когато го закова тихият ѝ глас.

– Искаш ли утре да напусна имението, Маркърс?

– Бих искал да го направиш моментално, но ще е жестоко. Вероятно ще припаднеш на стълбите.

Затръшна вратата след себе си.

За дълго време погледът ѝ не се отмести от затворената врата. После леко докосна корема си. Беше все още гладък, но детето беше в утробата ѝ, тяхното дете.

Лежеше си, вперила поглед в тавана, когато на вратата се почука. Тя стана и я отключи. Отвън стояха Баджър, Спийърс и Маги. В ръцете си прислужницата държеше малка, покрита чиния.

И тримата пристъпиха безмълвно в спалнята.

– Хайде, Херцогиньо, яжте – каза Маги, отвеждайки я до стола пред камината.

Тримата заеха позиции около нея, а тя започна да си отхапва от

кифличките на Баджър.

– Направил съм ги с малки ябълкови парченца. И прясна сметана.

– Превъзходни са.

– Минава ли ви стомахът? – попита Маги.

Херцогинята кимна и продължи мълчаливо да дъвче. Спиърс про-
чисти гърлото си.

– Негова светлост е човек на страстите. Той е водач, човек на дей-
ствието. Мрази шикалкавенето. В битките, в които е участвал, хората му
вярваха в него повече, отколкото в Бога. Водеше ги и ги защитаваше без
умора според силите си и те знаеха, че е готов да даде живота си за все-
ки от тях.

– По думите на господин Спиърс той си е бил буен още като момче
– подхвана Баджър. – Освен че притежава качествата на водач, той е и
верен до смърт. Не може да бъде причислен към хладнокръвно разсъж-
даващите. Първо реагира, после размисля. Езикът му е богат на ругатни
и удивително цветист. Но всяка ругатня го успокоява и в следващия мо-
мент той вече се смее.

– Говорят, че ние, жените, бързо избухваме и наговаряме всичко,
което ни хрумне – включи се и Маги, – но правилото си има и изключе-
ния. Вижте само себе си, Херцогиньо – мълчалива сте като риба. Никога
не губите самообладание и не говорите глупости. Тъкмо обратното на
негова светлост – Маги се намръщи, после сви рамене. – Поне бяхте не-
гова противоположност. А от известно време сте се променила, всички
са го забелязали.

– Вярно е, че от време на време негова светлост губи търпение, а
така също и контрол над езика си, но той ще улегне, Херцогиньо – каза
Спиърс. – Въпреки че изглежда сте загубила възхитителната си
сдържаност, най-малкото в случаите, когато пожелаете да я губите, не
бихте могла да издържите на сравнение с негова светлост по необузда-
ност на характера. Той не е човек, лишен от достойнство, той просто...

– Знам – довърши мисълта му тя, – човек на страстите, буен и лесно
възпламеним. Но ще ви кажа едно нещо. Той не иска детето. И ми го е
повтарял достатъчно често, за да не се заблуждавам, че решението му е
взето тази нощ.

– Той е мъж и е глупав като всички мъже – каза Маги сърдито. –
Трябва да разбере, че бебетата са резултат от правенето на любов. Кол-
кото и да ругае, той си дава сметка колко лесно можете да забременеете,
като се има предвид сладострастието му...

– Точно така – прекъсна я Баджър. – Безсмислена е упоритостта му

да се отрича от наследник. Той не е глупак.

– Не разбирате – отвърна Херцогинята побледняла.

Тримата придобиха много объркан вид.

– Независимо от това – проговори най-сетне Маги, – аз познавам мъжете, Херцогиньо, и ще ви кажа, че негова светлост може сега да ви влудява с гордостта си, но ще се пречупи. Ще му уври главата кое е право и кое не.

– Ще стигне до по-умерени възгледи – каза Баджър.

– Ще стигне до по-умерени възгледи или ще се наложи да вземем мерки – уточни Спийърс и другите двама закимаха в съгласие.

Тя ги огледа един по един. Най-накрая каза.

– Да, вероятно ще се наложи да вземем мерки.

– Не възнамерявате да бягате оттук, нали, Херцогиньо? – поинтересува се Баджър.

Тя го погледна замислено.

XXII

Маркър се закова в дъното на стълбището, от което се слизаше в грамадното фоайе на къщата. Пред двойната входна врата, до три куфара, беше застанала Маги – ярка картинка в пламтящо червено и тъмно-синьо. Крачето ѝ, обуто в елегантна обувчица, нетърпеливо потропваше: туй, туп, туп. Очевидно чакаше някого.

Той изръмжа.

– Къде, по дяволите, е тя, Маги?

Маги се обърна много бавно към него с дълбок реверанс.

– Коя, по дяволите, е тя, милорд?

– Не се занасяй с мен, момиче, или аз ще...

– Достатъчно, Маркър. Тук съм, ако питаш за настоящия момент. С Маги напускаме Чейз Парк – чу се гласът на Херцогинята.

– Никъде няма да ходите, дяволите да ви вземат!

– Но ти съвсем ясно изрази желанието си. Искаше да тръгна незабавно, възпираха те само евентуалните коментари, че си изхвърлил бременната си жена посред нощ.

– Изобщо не беше посред нощ. Сега...

– Аз проявих отзивчивостта да изчакам утрото. Довиждане, Маркър.

Тя му обърна гръб и пое навън с вирната брадичка – досущ херцогиня с кралска кръв. След няколко крачки залитна към един от куфарите и се строполи на едната си страна.

За секунда той беше до нея и я вдигна в прегръдките си.

– Добре ли си? Кажете нещо, нападете Божия!

– Всичко е наред. Какво неприятно падане – точно по средата на така добре изиграно царствено оттегляне.

– Да, това се случва, когато човек си вири носа. Няма да ти се смея, поне не сега. Чуй ме сега, Херцогиньо. Никъде няма да ходиш. Тук е домът ти и в него ще останеш – разгърси я. – Разбираш ли?

– Не съм сигурна, Маркър. Може би ще ми помогнеш, като пак ме поразтърскаш. Помага на мисленето.

Той замълча, но погледът му беше като на някой от мрачните герои на лорд Байрон.

– Защо Чейз Парк да ми е дом? Защо тази сутрин пеете нова песен? Наистина, милорд, не ви разбирам.

– Твой дом е, докато аз кажа, че не е, а дори и тогава ще продължава да бъде, защото утрото е по-мъдро от вечерта и решенията се взимат и се променят в течение на часове. Сега разбираш ли?

– Никога няма да те разбере.

– Аз съм мъж. Същество, трудно за схващане. Ние не излагаме чувствата си на показ и всеобщ коментар, както това е обичай при жените.

Маги изсумтя презрително зад гърба му.

– О, Боже! – възкликна Херцогинята с познатия му тон, който го накара да се отстрани от пътя ѝ без никакво колебание.

Тя изтича навън, спусна се по стъпалата и повърна в розовите храсти, изкарвайки акъла на един градинар, който от уплаха изпусна лопатата си.

Маги го измери с поглед отгоре до долу.

– Нарочно я разтърсихте, за да ѝ стане лошо. Двадесет минути съм ѝ четкала пелерината, за да премахна всички следи от лазенето по земята в онова скапано абатство, а сега какво? Пръст, червеи и Бог знае още какво.

– Не съм я разтресъл нарочно. Все пак от това може да има и полза – ако в женския ѝ мозък се е отворило малко място за здрав разум. Сампсън! А, ти си бил зад мен. Научил си се да се промъкваш безшумно като Спиърс и Баджър. Веднага занеси куфарите на нейна светлост в стаята ѝ. Без отлагане. Току-виж отново се е отдала на налудничавости, когато се изправи на крака.

Маги отново изсумтя.

Маркъс също излезе, за да се наслади на красивата лятна утрин. По небето в приятен светлосин цвят тук-там се виждаха облачета; въздухът беше наситен с миризмата на окосена трева, а – коленичила в розовите храсти – съпругата му повръщаше.

Изчака я, докато привърши със заниманието си, после я взе на ръце и я понесе обратно нагоре, без да обръща внимание на когото и да е от верните ѝ слуги. Мина и покрай леля Уилхелмина, която вдигна учудено вежди и запита обнадеждено.

– Да не би най-накрая да хвърли топа?

– В никакъв случай. Приятен ден, лельо Уилхелмина.

– Мамо! – долетя гласът на Урсула. – Наистина, не бива да говориш такива ужасни неща. Тя е господарката тук.

– Аз ли? Нищо неблагоприятно не съм казала. Само се чудех дали не се е преуморила от толкова работа.

– Това не ми харесва, Маркъс – каза Херцогинята.

– И на мен не би ми харесало. Сега знаеш, че трябва да си тиха и спокойна като крава и да вършиш точно каквото ти казвам.

Стигнаха до спалнята ѝ и той я постави върху леглото. После ѝ подаде чаша вода и тя отпи няколко глътки. Простена, хващайки се за стомаха. Маркъс излезе от стаята и тя го чу да вика.

– Маги, донеси няколко бисквити. Без съмнение имаш запаси от тях. Бързо!

Не бяха минали и три минути и тя вече предъвкваше бисквита с канела. Въздъхна облекчено.

– Ти не ме искаш тук. Защо говориш обратното? Да не би пасторът да ти идва на посещение и да се боиш, че ще види как съпругата ти те напуска?

Не ѝ отговори. Вместо това се обърна и започна привичната си разходка – между леглото и люлеещия се стол. Черни ботуши, широки крачки. Възхитително създание. Тя го харесваше. Споменът за униформата му я накара да въздъхне.

– Искам да напусна имението, Маркъс. Както ти е известно, съм богата, но и без парите, оставени от баща ми, щях да се справя и това също ти е известно. Не съм си поставяла за цел да забременея, но има факти и не можем да им се опълчим – за момент някаква мисъл като че ли я задави и тя прошепна. – Невъзможно. Ти не би го поискал.

– Какво невъзможно не бих поискал?

– Чувала съм за жени, опитали се да се освободят от бебетата си и много от тях са успявали. Понякога те умират заедно с плода.

– За Бога, млъкни, Херцогиньо! Представям си те в някоя тъмна уличка в Йорк, да разпитваш за някоя стара вещица, която да премахне детето. Защо пък и аз да не те замъкна за косата в тъмна уличка? Спири да дрънкаш безумия. Ако щеш мълчи, ако щеш – бесней. Само не говори глупости – крачките му из стаята се ускориха.

– Как искаш да постъпя, Маркъс?

Когато я погледна, на устните му имаше усмивка.

– Сега, изглежда, няма нужда да внимавам, когато лягам с теб. Злото вече е сторено, така да се каже.

– Спомена, че Целеста ще бъде тук след четири дни.

– Може да съм те излъгал. Аз също съм Уиндъм, следователно може изобщо да не съм ѝ писал да идва. Тъй като пристъпите ти на неразположение са непредсказуеми, мога да ти се радвам само в промеждутъците. Както сега, например.

Тя изобщо не помръдна, нито проговори и това състояние се

проточи. После, без да бърза, стана до леглото, отиде до гърнето и повърна.

– О, по дяволите! – измърмори той и се втурна да подкрепи съпругата си, която накрая се облегна безсилно на него.

– Знаеш ли – каза той, лениво изговаряйки думите, докато ръката му махаше падналата върху лицето ѝ коса, – в края на краищата може би трябва да повикам Целеста. Не си във форма да ми предложиш нито достатъчно страст, нито да се бориш с мен. Какво е твоето мнение?

– Само опитай – беше отговорът.

– Мисля, че започвам по-ясно да виждам нещата – същото беше написано и на лицето му. – Не си възнамерявала наистина да напускаш нито Чейз Парк, нито мен, нали?

– Не видя ли куфарите? Не изглеждаше ли Маги подходящо екипирана? Не чакаше ли карета?

– А ти?

Всъщност той беше напълно прав. Всичко беше спектакъл – с празни куфари и така нататък, на който актьорската душа на Маги се бе насладила неизразимо. Целта ѝ беше да го накара да почувства, губейки я, че желае и нея, и детето им. Крайният резултат засега не можеше да се определи.

– Сега ми предлагаш ново предизвикателство – каза той и сините му очи просветнаха. – Обичате ли игрите, мадам? Знам какво целиш и скоро ще осъзнаеш, че нямаш шанс да го постигнеш. Ще бъдеш унижена, тъй като не разбираш от стратегия и тактика. Предизвикателството от теб – когато не бълваш в розовите храсти – може да се окаже забавно.

– Може и да си тръгна тази вечер, в осем часа.

Той се засмя.

– Не ми се нрави положението – каза Маркс на Баджър и Спийърс. – Тя се чувства непрекъснато зле. Бледа е и е тънка като вейка. Няма сили дори да се ядоса, а добрият Господ знае какви старания полагам да я изкарам от кожата ѝ, когато има по-приличен вид. Ако бях на нейно място, щях да застрелям или да наръгам нахалника, какъвто съм, с кухненски нож, а от нея – никаква реакция.

– Звучи наистина обезпокояващо – каза Спийърс. – Малцина могат да издържат да ги дразнят, както вие го правите, милорд. Разбирам загрижеността ви, но ще трябва да си наложите да издържите още две седмици. След това състоянието ѝ рязко ще се подобри. Господин Баджър

й приготвя превъзходни гозби и което от тях успява да се задържи в стомаха ѝ, е много полезно, както за нейното, така и за здравето на плода.

Маркът трепна, както всеки път, когато ставаше дума за детето. Все още нямаше представа как точно да постъпи. Да я изпъди, когато се почувства по-добре? В Пипуел котидж? Ругатнята му, която последва, донякъде изненада слугите.

– Мислех, милорд – каза Спиърс, – че разговорът ни е предназначен да облекчи ума ви от тревогите по продължаващото неразположение на съпругата ви.

– Строг си като майка ми, Спиърс. Между другото, кога се очаква пристигането на обичния ми родител?

– През третата седмица на юли, по думите на господин Сампсън.

– Боже, можете ли да си представите майка ми и леля Уилхелмина заедно? Хубавичко ще си прекарат с тая балтиморска харпия. Бедната леля Гуенет – ще бъде погребана, като всички нас, под дъжда от отровни стрели, които двете непрекъснато ще си разменят.

– Майка ви изобщо не създава проблеми – каза Спиърс. – Забавна е. Не се впечатлява от глупости и мога да се обзаложа, че харпията от Балтимор бързо ще се почувства в небрано лозе. Вече споменах пред господин Баджър, че тя е надарена с въображение, което се подхранва от силния ѝ интерес към средновековните легенди и науки. Очарователна личност, милорд, която – бих казал – никому няма да напакости.

– Е, интересите ѝ са не само в средновековието, Спиърс. Мария Стюърт ѝ се струва много по-земна и привлекателна от Дева Мария. Двете заедно ще ни се отразят нездравословно, опасявам се. Майка ми ме плаши с острия си език.

От вратата се раздаде покашляне. Джеймс Уиндъм беше заковал поглед в Маркът.

– А, Джеймс, заповядай, влез. С Баджър и Спиърс разменяхме мнения за вероятния победител на конните надбягвания в Аскът следващия месец.

– Господин Баджър, най-добре е да се връщате в кухнята – обади се Спиърс – Колкото по-малко се отдаваме на тревоги – по-добре.

– Какво имаме за обяд, Баджър?

– Пържена риба треска и пушени миди, милорд. Както и много други ястия, но няма да ви отегчавам с изреждането им. Също и желиран пудинг – любим десерт на Херцогинята. От него стомахът ѝ няма да се бунтува. Може да се опитам да приготвя и някое жабарско ядене, може би стомахът ѝ ще приеме и картофи и гъби.

– Защо не – каза Маркърс, наблюдавайки с половин око Джеймс, който очевидно се чувстваше не съвсем на място сред странните обитатели на Чейз Парк.

Когато останаха сами, Маркърс се обърна към него.

– Какво има, Джеймс? Нещо май те притеснява.

– Мислех и се опитвах да си спомня, Маркърс. Когато намерих Херцогинята безчувствена на пода, онази книга не беше върху бюрото. Ако нямаш нищо против да отключиш библиотеката, мисля, че трябва да преровим лавиците около мястото, където книгата е открита. Възможно е да се намерят още части, които да ни подсказват допълнително къде да търсим съкровището.

– Да вървим – Маркърс взе ключа от Сампсън и братовчедите влязоха в мрачното помещение. Маркърс разтвори тежките завеси. Ярка следобедна светлина нахлу през прозорците.

– Да отворим няколко прозореца. Това място плаче за проветряване.

В това време Джеймс, коленичил до лавиците, издърпваше внимателно книгите от втория ред отдолу-нагоре. Зад първия ред други книги нямаше. Докато Джеймс връщаше книгите на местата им, Маркърс повтори същата процедура със следващия, по-горен ред. Със същия резултат. Без много коментар, те продължиха заниманието си и най-сетне от устата на Джеймс се изтръгна вик.

– Божичко, тук има нещо, Маркърс!

Ръцете му издърпаха много стар дебел том, от който изригнаха кълба задушлив прах, когато го повдигна. Беше поставен зад проповедите на някой си Джордж Комън, странстващ свещеник от началото на миналия век.

– Сложи я върху бюрото, Джеймс.

– Проклет да съм – обади се Маркърс малко по-късно. – Добре ти работи мозъкът, Джеймс.

– И майка ми е на същото мнение – каза Джеймс, самодоволно усмихнат. – Трябва да призная, че тя ми подхвърли идеята, докато не можеше да си намери място как да открие съкровището и да го скрие от вас, разбира се.

– Да погледнем последните страници.

– Маркърс, знам, че подозираш майка ми в нападението срещу Херцогинята. Разбирам, че човек от къщата трябва да е отговорен, но точно майка ми – трудно е да се преглътне.

– Оставете Тревор, ти и Урсула.

– Разбирам мисълта ти – каза Джеймс, разгръщайки внимателно страниците.

Маркъс я погледна втренчено, реши, че тя говори честно и каза.

– Много добре, щом стомахът ти няма да се бунтува през следващите няколко минути, ето книгата, намерена от Джеймс. Ще забележиш, че в нея няма рисунки, а само текст. Превел съм го възможно най-добре, според силите си. Монахът или монасите посочват мястото на съкровището, но по начин, напълно неразбираем за мен. Ето стиховете.

Погледни нагоре, знака за да зърнеш,
числото девет потруди се да откриеш.
Към кладенеца плитък отнеси го,
под дъба е той във долчинката.
Голяма кофа и въже си донеси,
и сабята; и приготви се да убиваш.
Наведи се хубавичко, но внимавай –
в бърлогата си е чудовището зло.
Деветките обърнати звяра ще повикат,
бърз бъди или то ще те излапа.

– Ужасно е заплетено, нали? Какво мислиш, Херцогиньо?

– Не е толкова просто. А числото девет, какво означава то? А чудовището в кладенеца...

– Милорд.

– Какво има, Спийърс?

– Господин Тревор Уиндъм желае да ви види.

– Да го допусна ли в спалнята ти, Херцогиньо? Мръсникът му, може да изпадне в заблудение. Той е мъж с предостатъчно опит, за да съм спокоен. Изглеждаш безумно прелъстителна.

– Покани господин Уиндъм да влезе, Спийърс – каза тя. – Съпругът ми ще съумее да защити добродетелта ми.

Маркъс впери в братовчед си заплашителен поглед и тя побърза да каже.

– Здравей, Тревор. Дошъл си да видиш книгата, която Джеймс намери ли?

– Изглеждаш прекрасно, Херцогиньо. Чувстваш ли вече малкото нещо вътре в себе си? Досажда ли ти този нещастник? Да го извикам ли на дуел?

– Лазиш ми по нервите с дрънкането си – каза Маркъс и погледна братовчед си право в очите. – Знаеш ли, нямаше да ми е неприятно, ако беше идиот или конте. Тогава щях да те правя за смях или да не ти обръщам внимание, според настроението си.

Тревор му се усмихна с всичките си бели зъби и отвърна.

– Съжалявам, Маркъс, последния път, когато бях мъничък и беззащитен, бях на пет годинки. Глупостите настрана. Джеймс ми показва стихчетата. Само това ли може да е от полза? Цял том, изпълнен с глупавото хленчене на монасите, задето манастирът е бил принуден да се подчини на Акта на върховенство на краля над църквата и тревогите им за последствията от обвиненията на крал Хенри, че се подчиняват на папата, а не на него, които, разбира се, са били самата истина. И в самия край – това глупаво стихче за съкровището.

– Накратко казано, нямаш никакви идеи, предполагам?

– Нека видя книгата и ще ви кажа.

Десет минути по-късно Маркъс остро се обади.

– Взимай проклетата книга и я носи на майка си. Ние разполагаме със стихчета, които със сигурност са бълнуванията на болния мозък на някой монах. Нищо друго полезно не успяхме да открием с Джеймс. Пълна бъркотия, лишена от смисъл.

– Така е, но все пак ще дам книгата на майка ми. Ще се пръсне от любопитство и яд, разбира се, задето Джеймс е ввлякъл и теб в търсенето. Със стиховете ще ѝ се отвори работа, поне за известно време.

– Тревор – каза Херцогинята, след като въпросният господин напусна спалнята ѝ, – няма нищо общо с конте или глупак.

– Не, той по-скоро е звярът в кладенеца, хиената му проклета!

XXIII

Херцогинята плесна ботуша си с камшика за езда. Чувстваше се чудесно, стомахът ѝ беше приел без възражения кифличките с мед на Баджър и тя беше успяла да заобиколи на кон и без произшествия цялото абатство „Сейнт Суейл“. Само че нищо не беше открила. Ни дъб, ни долчинка, ни кофа, ни кладенец, нищичко. Нито дори чудовище от какъвто и да е ранг, нито една единствена деветчица.

Но настроението ѝ никак не беше лошо, не. Нямахше търпение да види Маркъс. Последните три нощи не беше идвал в леглото ѝ, но това в никакъв случай не означаваше, че я беше отбягвал. Грижите му бяха усърдни и надминаваха старанието и на майка. Поведението му беше на човек, контролиран напълно от разума, а не от страсти, което не ѝ харесваше. Предпочиташе той да се държи както се бе държал от деветгодишен, когато го бе срещнала за първи път – да я дразни до вбесяване, да и се подиграва, докато ѝ се прииска да го убие.

Започна да си подсвирква мелодия, изникнала в ума ѝ преди думите, към които би могла да я нагласи. Имаше идея и за текст, макар и недооформена. Конгресът във Виена, новите граници за покорените държави, аматьорите, които се набъркваха при определянето им... Усмихна се.

Все още си подсвиркваше, когато зави покрай дълга редица от тисови храсти, извеждащи на алеята към входната порта. Пред къщата беше спряла карета с четири коня, очевидно току-що пристигнала. Вратичката ѝ беше отворена и Маркъс помагаше на една представителка на нежния пол, отличаваща се с привлекателността си, да слезе от нея. Беше облечена в елегантна тъмнозелена рокля за пътуване и пасващо към нея боне, очарователно привързано под брадичката ѝ. Меки тъмнозелени ботуши от ярешка кожа загатваха за скритото в тях божествено краче.

Маркъс поднесе облечената в ръкавица ръка до устните си, а очите му нито за момент не се отделяха от лицето на жената. До ушите на Херцогинята достигнаха сладките звуци на смях. Видя гостенката да се повдига на пръсти и да целува съпруга и право в устата. Пред очите ѝ причерня.

– Как смеете! Долу ръцете от мъжа ми. Маркъс, не смей да се допираш до устните ѝ, развратнико!

Спря се като закована, когато прелестното създание се обърна да я погледне. С какво бяха пълни широко разтворените сиви зеници? Объркване? Развеселеност? Не можеше да се определи.

– О! – чу се сладкият глас отново, – и коя сте вие? Да не би да помагате в конюшните на негова светлост?

– Тя върши всичко, което ѝ кажа – Маркът потупа ръчичката на хубавицата. – Хубаво качество за жена. Всъщност, Целеста, можеш да я наричаш Херцогиньо. Съпругата ми, за която ти писах.

Целеста!

Черната мъгла пред погледа ѝ сякаш се стъсти.

– Проклет измамник! Посмял си да я доведеш тук, отвратителен простак! Милостиви Боже, ще те убия!

Не мислеше какво прави. Реагира, водена от емоциите си. Вече го беше удряла с камшик за езда, имаше нужда от различно оръжие. Може би клонът от липата над главата ѝ щеше да свърши чудесна работа, но проклетото дърво беше високо. Тя седна направо на пътеката, събу единия си ботуш, после скочи пак на крака и се втурна бясно в атака. Изкрещя, размахвайки го над главата си.

– Предупредих те, че ще те накарам да съжаляваш. Ах, защо никога нямам подръка пушка, когато се нуждая от нея!

Първият силен удар попадна в рамото му. Маркът бързо дръпна Целеста на безопасно разстояние.

– Хайде, Херцогиньо, та ти беше непрекъснато болна, а аз се държах като светец към теб през цялото време, за да ти помогна хубаво да си починеш. Но все пак съм и мъж. Нали не искаш да бъдеш егоистичната съпруга, която не вижда по-далеч от корема си? Целеста е наистина много приятен човек. Тя ще се погрижи добре за мен. Няма причина да се ядосваш или тревожиш.

– Не ми е прилошавало от четири дни насам. Четири дни, през които ти се държиш като мъж, дал обет за безбрачие, за да бъде приет в кръга на светците! Нито веднъж не си ми повишил тон дори. Не си ме предизвикал нито веднъж да те ударя. Мразя те, когато се държиш така – тя се извъртя и токът на ботуша се заби под лакътя му. Къде изчезна тая жена? А, криеше се зад гърба му. Страхливка, достойна само за презрение!

Сампсън, придружен от двама лакеи, се появи и застана на върха на входното стълбище. С периферното си зрение Херцогинята видя, че единият лакей направи крачка назад, но ръката на Сампсън го върна на мястото му. Добре, значи Сампсън беше на нейна страна. Поредният

удар с ботуша беше нанесен. Маркър започна да отстъпва.

– Ама че оръжие, Херцогиньо!

– Как посмя да я доведеш тук – изкрещя тя, колкото й глас държи. – Можеше да се престориш, че отиваш до Лондон по работа, както правят повечето мъже. Ще си платиш за наглостта, Маркър! – и ботушът се стовари още по-убедително върху рамото на съпруга й.

– Херцогиньо, мерникът ти става прекалено добър. Време е да престанеш – той разтри рамото и дясната си ръка. – Не се ли умори? Толкова дълго подскачане на един крак! Чорапът ти за нищо вече не става. Сигурно и силите ти са на привършване.

– Ще ти откъсна главата, Маркър Уиндъм! Ще те обеса с чорапа си, който за нищо друго не става. Няма да се уморя, преди да те видя на земята в предсмъртни гърчове!

Тя вдигна отново ръката с ботуша в нея, разтреперана от гняв. Сцената пред очите й я накара да застине. Той изобщо не беше ядосан, смееше се. Смееше се!

На нея!

Мисълта я накара да се овладее. Тя отпусна ръката си и го загледа. Жената надзърташе иззад него, без въобще да има вид на смутена или изплашена. Ако не се заблуждаваше, неканената гостенка беше на гралицата да избухне в истеричен смях заедно със съпруга й.

Ботушът отново се вдигна, после пак бавно падна надолу. Херцогинята седна, напъха крака си в него и се изправи.

Закани му се с юмрук, но той като че ли не го забеляза, присвит на две от смях. Тогава тя се нахвърли върху му, размахала ръце с всичката сила, която успя да събере, заудря го и заскуба косата му. Той я обгърна и я стисна като в клещи, но не можа веднага да се справи със съпротивата й. Хватката му не се отпусна, докато тя не притихна.

– Значи лека му пръст на невъзмутимото, безмълвно същество, познато ми доскоро. Имаш поразяващ юмрук, Херцогиньо. Не е нужно пак да се опитваш да ме убиеш; кротък и покорен като котенце съм вече.

– Махни ръцете си от мен, мръснико!

– Ако го сторя, обещаваши ли да не изтичаш за пистолет, за да ме застреляш?

Вместо отговор получи ритник в лицето.

Той изохка и я дръпна силно встрани от себе си.

– А сега би ли благоволила да се запознаеш с госпожица Целеста Креншоу? Не е ли очарователна? Тя ме обожаваше и нямаше абсолютно нищо против да пропътува целия път насам, само за да не изпитвам

лишения.

Поведението му, цялата сцена бяха добре изиграна комедия, в която тя играеше ролята на глупака. Беше я накарал да забрави чувството си за мярка, да излезе от кожата си. Беше я надиграл. Опита се дълбоко да си поеме дъх за успокоение. Трудно ѝ се удаваше. Но продължи да полага усилия. Налагаше се да каже нещо, за да излезе в последния момент с чест от положението.

– Здравей, Целеста – без съмнение гласът ѝ звучеше прекалено пискливо и високо. – Дойде значи най-сетне да измъкнеш този грубиян от леглото ми. Спасена съм. Причината за яда ми към него съвсем не се дължеше на пристигането ти. Истината е, че съм уморена да си измислям болезки, за да го държа далеч от себе си. Но ти си тук и повече няма да се налага да се преструвам на болна. Ще мога да ям като нормален човек. Благодаря ти, Целеста. Да ти покажа ли стаята ти или предпочитай да се настаниш в спалнята на негова светлост? Прощавах ли ми за проявената опърничавост, Маркърс? – ухили му се колкото можа по-мило и невинно тя, усещайки го как стиска ръцете ѝ по-здраво. – Бях толкова изненадана. Но сега, след като съзрях преимуществата, които предлага и за двама ни присъствието на госпожица Креншоу, оценявам загрижеността ти. О, мой най-скъпи Маркърс, прекалено си мил към мен!

– Ще те убия – каза Маркърс през зъби и започна да я тресе, но скоро престана. – Не трябва така да се държи с теб, току-виж пак си повърнала в розовите храсти. Гледката почти щеше да разплаче главния ни градинар. Храстът, който ти съсипа, беше наскоро засаден от него. А сега, госпожо... – той замълча и започна леко да гали ръцете ѝ. – Аз мисля, че ако съм чудесен мил съпруг, то ти, Херцогиньо, си също така добра съпруга. Та, ако не възразяваш, понеже Целеста, без съмнение е изтощена, най-малкото от жажда, ще я придружа до стаята ѝ и ще направя каквото мога за нея. Не започвай пак да буйстваш, мила – той я потупа по бузата, целуна челото ѝ – непорочна целувка, както всеки обичлив чичо би го сторил, и се обърна към младата жена, мълчалив зрител на сцената.

– Нали е прекрасна, Целеста? А пък ти се притесняваше, че тя може да не те хареса, както аз те харесвам. Позволи ми да те отведа в спалнята ти и да ти помогна да се отървеш от роклята за пътуване. Посмачкала се е и в нея изглежда ти е горещо. Всъщност май аз съм по-разгорещеният. Хубава хладка баня и – ах! – аз ще ти изтъркам гърба. А после заедно ще се насладим на остатъка от следобеда.

– Маркърс!

– Да, Херцогиньо?

– Ако не свалиш ръцете си от нея, ще направя нещо, което съм сигурна, че дълбоко ще те наскърби.

Ръцете му паднаха като отсечени.

– Сега какво, Херцогиньо?

– Ако ми се присмееш още веднъж, последствията ще са същите.

– Не си го и помислям, Херцогиньо.

– Хубаво. Госпожице Креншоу, последвайте Сампсън, който ще ви отведе до спалнята ви.

Госпожица Креншоу поклати глава и се изкиска.

– Аз мисля, милорд Чейз, миледи, че резултатът от играта е равен. Разменихте си забележителни по майсторство удари. За десет минути с вас се забавлявах повече, отколкото цяла година в лондонските театри. А отгоре на това негова светлост заплати щедро присъствието ми тук с десет гвинеи. Много съм ви благодарна, че ми разрешихте да остана, дори и само за една нощ. Истинското ми име е Хана Креншоу; другото е измислено и звучи твърде глураво.

– За тази нощ съм съгласна – каза Херцогинята. – Но сте прекалено красива, за да допусна да останете по-дълго. Ще се погрижа негова светлост да бъде изолиран в спалнята си. Имаме добър готвач – Баджър. Съжалявам, но не мога да отговаря утвърдително на молбата ви да ни гостувате по-дълго, както не мога да го сторя и за американските ни роднини.

Госпожица Креншоу отново се изкиска и се отдалечи. Имаше елегантна фигура и по-грациозна стойка от Херцогинята.

Херцогинята се обърна към Маркърс и той я привлече и притисна в прегръдката си.

– Добре си поиграх с теб. Надмина очакванията на всички ни. Маги беше готова да се обзаложи, че пак ще потънеш в мълчание, в което ще преживяваш мъката си, но Баджър беше на мнение, че ще ми измъкнеш душицата. А пък Спиърс заяви, че подобно развлечение е под достойнството на граф Чейз.

Ръцете ѝ започнаха да разтриват гърдите и ръцете му, пострадали от гнева ѝ.

– Не съм ти причинила болка, нали?

– Напротив, страданията ми са ужасни.

Разтриването се превърна в ласка. Той каза с въздишка.

– Имаме си публика, Херцогиньо. Градинарят се крие зад розовите храсти, които ти почти унищожи. Най-вероятно се опитва да съхрани

оцелелите цветове.

– Знам – тя се повдигна на пръсти и го целуна по устата. После продължи по брадичката, скулите, ухото. – Никога не ще изпитам отегчение с теб, Маркъс.

– Да не би да мислиш, че е възможно аз да се отегчавам покрай теб? Та ти преди малко ме наложи с ботуша си. Кой би очаквал такова невероятно нападение?

– Една дама трябва да се справя със средствата, с които разполага.

XXIV

Тя лежеше в тъмнината и го очакваше. По едно време го чу, че се качва по стълбите. Вечерта му беше преминала в игра на вист с Тревор и гостенката с платено гостуване – Целеста, чието истинско име беше Хана.

Вечерта беше минала приятно – Маркът беше представил Хана като съвсем далечна братовчедка и думите му бяха предизвикали веселие. Всички се насладиха на готварското майсторство на Баджър и доброто си настроение, с изключение на леля Уилхелмина, чието безочие разбира се не познаваше ограничения. По време на десерта – един от любимите на Маркът – тя си позволи да забележи.

– Толкова е нетипично това веселие! Вината е нейна, че рядко ни е весело. Копелето не е научено на подходящо държане.

Маркът се задави с хапката си, но бързо се овладя.

– Съгласен съм, лельо Уилхелмина. Смятай ме оженен за госпожица Креншоу, веднъж само да се отърва от Херцогинята. Одобряваш ли госпожица Креншоу?

– Личи си, че е добре възпитана. Ще я имам предвид за съпруга на Тревор или Джеймс. Госпожице Креншоу, разполагате ли със зестра, която да заслужава вниманието ми?

Смехът избухна по-силно от всякога, но леля Уилхелмина като че ли не си даде сметка, че именно тя го е предизвикала. Слава Богу, че Урсула и близначките не бяха на масата.

А сега той се връщаше при жената, носеща детето, което той все още не искаше.

– Надявах се на жизнерадостен поздрав и мила усмивка за добре дошъл – каза ѝ миг по-късно, присядайки на леглото. – Поне едното няма ли да получа?

Тя преглътна сълзите си.

– Има мила усмивка на лицето ми, но не можеш да я видиш.

Той запали свещ.

Тя обърна глава на другата страна, но не достатъчно бързо. Той хвана нежно брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите.

– Не бива да плачеш, Херцогиньо. Предпочитам да ме застреляш, отколкото да те гледам, че плачеш.

– Аз също предпочитам да те застрелям. Но няма нищо, Маркът.

Той посрещна думите ѝ с изсумтяване. А тя, от своя страна, не изтърпя и се хвърли в прегръдките му.

– Моля те, Маркъс, забрави как те накарах да се ожениш за мен. Забрави, че не ме желаш. Забрави, че нося дете, което не искаш. Целуни ме и ме люби.

Той се вкамени, но не за дълго.

По-късно, все още намиращ се дълбоко в нея, в треперещата ѝ след удоволствието, което току-що ѝ беше дарил, плът, той приближи лицето си до нейното и целуна устните ѝ.

– Създадена си за мен, Херцогиньо, знаеш ли това? Никога не бих повярвал, че е възможно такова единение на телата, ако не го изпитвах. Отдай се на усещанията си, Херцогиньо.

Сега беше неин ред да го целуне. Целувката ѝ преливаше от чувство, много по-старо от нея, което в сърцето ѝ той не делеше с никого друго и което щеше да бъде само за него до смъртта ѝ. Долепен до нея, той започна да се унася в сън. За стотен път, откакто бе открила, че носи в себе си детето му, тя се запита какво да прави оттук насетне. Щеше ли той да бъде в Чейз Парк, когато коремът ѝ се издуеше? Ако да – щеше ли и тогава да търпи близостта ѝ с нежеланото дете между тях в леглото?

Той усети влагата от сълзите по врата си.

– Не – прошепна в ухото ѝ. – Не искам да плачеш. Искам да викаш в самозабрава от удоволствие.

И отново я привлече към себе си и проникна в нея, но този път, докато свършваше, тя не извика, а само тихо изстена.

Беше един от редките дни в разгара на лятото, в които, както си мислеше Маркъс, безоблачното небе и чистият въздух събуждат у човек или поетично вдъхновение, или желание да пришпори в галоп коня си. Той отдаде предпочитанията си на галоп. Рано тази сутрин заедно с Херцогинята бяха изпратили Хана Креншоу. Беше имала нахалството да му подхвърли тихо, докато ѝ помагаше да се качи в каретата, наета да я откара в Лондон.

– Тя е необикновена жена, милорд, надявам се, че сте го забелязал. И нещастна, а не трябва да бъде така. Вярвам, ще се погрижите за нея и няма да се превърнете в един от съпрузите, заради които жените биха предпочели да са омъжени за някое прасе, отколкото за тях.

Думите ѝ бяха оставени без коментар. Вместо такъв той беше

затръшнал вратичката на каретата и махнал на кочияша да тръгва, след което я бе изпратил с поглед, докато се спускаше по широката алея. След това Херцогинята му бе казала.

– Какво преживяване, Маркъс! Имаш извратено чувство за хумор, но то ми харесва. Не ми остава нищо друго, освен да те надмина в шегите.

– Не си го и помисляй! – беше разтревоженият му отговор. – Обещай ми, Херцогиньо, не прави нищо такова, преди да си се почувствала нормално.

– Добре съм, Маркъс. Бременна съм и здравето ми е отлично.

За миг беше погледнал корема ѝ, все още плосък под роклята. Изглеждаше невъзможно детето му да е в утробата ѝ.

После тя с въздишка се бе прибрала, докато той, ругаейки тихо, се беше отправил към конюшните.

– Господин Тревор вече излезе на езда – уведоми го едно от конярчетата, докато разглеждаше внимателно една от подковите на жребца му.

– Без да иска разрешение, язди мой кон. Проклет нахалник!

– Отличен ездач е тоя господин Тревор, отличен. С кончето са като едно същество – наполовина човек, наполовина кон. И господин Джеймс отиде с него. Господин Джеймс е различен от господин Тревор. Той се отнася с коня си кат' с 'убава дамичка.

Не среща никъде по пътя си Тревор и Джеймс, въпреки че отиде до развалините на абатството „Сейнт Суейл“. По едно време се улови, че търси долчинка с дъб, кладенец и нещо, което да прилича на деветка. Две обърнати гърбом деветки. Дяволска работа. Дяволски оплетена следа.

Забеляза самотна женска фигура, движеща се по тесния селски път, от който се излизаше на алеята за имението. Различа Урсула и я настигна.

– Добро утро, братовчедке. Защо не яздиш?

– Денят е великолепен. Когато яздя, вниманието ми е заето преди всичко от грижата да не падна. А днес листата дори изглеждат по-зелени, не мислите ли? Такива дни не се пропускат. Тук вали много повече, отколкото в Балтимор, където времето също не е цвете.

– Мислиш ли си за дома, Урсула?

– Да, но Англия също ми е дом, след като татко се е родил тук. Чейз Парк е необикновено място. В Америка няма такива къщи. Няма вековни сгради с тайни коридори и скрити ниши и други загадки като тези,

които биха могли да ни подсказат къде е съкровището на Уиндъм, ако сме достатъчно наблюдателни да ги открием.

Той слезе от коня, праметна юздите през главата му и закричи до братовчедка си.

– Мама казва, че то не е просто съкровище, а наследство, предназначено за по-младия син, защото на по-стария се пада графската титла, Чейз Парк и всички имоти и пари. Тоест, това наследство е за съпруга ѝ, а след неговата смърт – на нея.

– Разбирам – каза Маркърс, едва ли не във възхита от необоримата логика на леля си. – Е, моите опасения са, че, ако има съкровище, или ако искаш, наречи го наследство, то принадлежи на мен, графа. Със съжаление трябва да отбележа, че не възнамерявам да го подаря на майка ти. Тревор и Джеймс са някъде навън, но не видях никой от тях.

– Нито пък аз. Тревор иска да си тръгваме и търпението му започва да се изчерпва. Що се отнася до Джеймс – той иска да намери наследството, но не мисля, че би го откраднал от теб, за разлика от мама, ако наистина става дума за кражба, защото не съм уверена на кого то би трябвало да принадлежи. На мен лично ми се ще да го притежавам.

– Майка ти – започна Маркърс внимателно, – е твърде необикновена личност. Такава ли е била винаги?

Урсула наклони глава на една страна.

– Така мисля. Може би и с годините става все по-странна. Или може би пък това ми усещане се дължи на порастването ми. Трудно е да разбереш, когато си млад. Мислиш ли, че Херцогинята се дразни от приказките ѝ? Не изглежда да се ядосва, а има от какво. Мама често прекрива нормите на приличието. Прави необясними неща, после ги забравя. Или се преструва, че забравя.

– Херцогинята е достатъчно интелигентна, за да се пали от обиди, независимо колко умело подхвърлени. Интересно е, ако майка ти наистина забравя.

– Не беше чак толкова, когато погрешка поднесе развалена храна на един съсед и човекът едва не умря.

– Да не би... ъ-ъ... тоя съсед да ѝ е бил неприятен? Погледни оня дъб ей там. Със сигурност е по-стар на години от теб.

– Разбира се. Иначе би бил фиданка. Сетих се, господин Сампсън спомена, че някой си майор лорд Чилтън пристигал днес.

– Ами да, забравих покрай всички тия вълнения.

– Какви вълнения?

– Краткото... ъ-ъ... посещение на госпожица Креншоу.

– Чух Тревор и Джеймс да се смеят по този повод. Джеймс каза, че Херцогинята ти била опънала ушите. Тревор отвърна, че си опитал и си успял за кратко да я подлудиш, което не било лошо да се прави понякога. Спомена нещо и за това, че те налагала с ботуша си, но това никак не ми изглежда възможно. Кой е този майор лорд Чилтън?

– Всъщност името му е Фредерик Норт Найтингейл, виконт Чилтън, един от най-добрите ми приятели. Допреди две години почти не го познавах, когато групата ни налетя на френска засада. Застрелях войника, който се готвеше да го промуши в гръб със сабята си. Преди един месец се разделихме в Париж.

– Той като тебе ли е мил, Маркърс?

– Разбира се, че не. Той е вглъбен в себе си и раздражителен и не би се радвал като нас на хубавия ден. Човек на мълчанието и странните настроения. Опасен е, което му и личи. Аз много го харесвам.

Тя се засмя и взе ръката му в своята. Маркърс заяви без притеснение.

– Внимавай Херцогинята да не види, че държиш ръката ми. Много е ревнива. Съзре ли ни, няма да се учудя, ако ми пререже гърлото. Твърде млад съм, за да се разделя с тоя свят, не мислиш ли?

– О! Ужасен си, Маркърс. Херцогинята е истинска дама.

– Дама, която се опита да ме очисти на няколко пъти – с камшик, с юзда и с ботуш – и се справи нелошо. Мисля, че следващото оръжие, до което ще прибегне, е пистолет. Слава Богу, че няма навика да носи такъв в себе си. Иначе вече да съм покойник.

Братовчедка му се отдалечи, смеейки се, и подхвърли през рамо.

– Най-вероятно си заслужил такова отношение. Аз отивам до потока ей там. Не казвай на майка ми, че си ме срещал.

Бил ли е някога той самият тъй млад? Лял ли се е от устата му смехът така свободно? Младостта му беше попарена онова лято, когато Чарли и Марк се удавиха.

Маркърс яхна коня си и продължи към конюшните. В преддверието на къщата го посрещна хаос.

В подножието на широкото стълбище стоеше Норт Найтингейл и в ръцете си държеше Херцогинята – безчувствена или мъртва. При тази гледка от гърдите на Маркърс се изтръгна рев на ранено животно.

Маркърс, самият той полудял от безпокойство, знаеше, че жена му изпитва болка, че е слаба и уплашена, затова се постара гласът му да звучи успокояващо, доколкото е възможно.

– Каж ми каквото можеш да си спомниш, Херцогиньо. Започни от момента, когато си се отправила към стълбището.

– Бях тръгнала да слизам за закуска, Маркърс, това е всичко. Стори ми се, преди да поема надолу по стълбището, че мярнах нещо с ръгълчето на окото си и се извърнах. Повече не помня. Дойдох на себе си в ръцете на този непознат мъж.

– Лорд Чилтън. Забравих да ти съобща за възможното му гостуване. Той беше заедно с мен в Париж, но не можахте да се срещнете там.

Опитваше се да говори, сякаш нищо особено не се е случило, без да осъзнава, че в тревогата си силно стиска ръката й, докато тя не изстена.

– Проклятие! – каза той и започна да разтрива прърстите й. – Изпратих Тревор да доведе лекаря от Дарлингтън. Той не е касапин като Тивит, млад е и е запознат с всички медицински новости. Само дето може би е прекалено млад – добави Маркърс намръщено.

– Благодаря ти за загрижеността, Маркърс, но не беше нужно да го викаш. Ще ме оглежда и опипва и после ще ме кара да пия гадни отвари. Само главата ме боли нетърпимо.

– Ти си паднала по стълбите. Ударила си не само главата си, която и без друго е толкова здрава, че за нея не се притеснявам. Забрави ли, че си бременна? Може падането да те е повредило. Сега ще ми се подчиняваш.

– Защо си толкова загрижен?

– Задай ми още веднъж такъв въпрос и ще те удуша. Не искам да страдаш, трудно ли е за разбиране?

Тя въздърна и затвори очи.

– Да, трудно е – отвърна и обърна глава на другата страна.

Маркърс запази по-нататъшните си коментари за след прегледа. Рърцете му започнаха леко да разтриват слепоочията й, както Баджър му беше казал.

Тя се концентрира в усилието да пренебрегне разкъсващата болка в главата, наслаждавайки се на облекчението, което масажът й носеше. Спомняше си името на лорд Чилтън от дните в Париж – човек, който и Баджър, и Спиърс се стараеха да избягват при осъществяването на замислите им. Много близък приятел на Маркърс, който не би допуснал човекът, спасил живота му, да бъде принуждаван да извърши нещо против волята си. Опасна личност, по думите им.

Какъв нетрадиционен начин да му каже добре дошъл!

XXV

Доктор Рейвън²⁸ носеше прекалено романтично име за мъж, чието тяло е високо колкото това на Херцогинята на дванадесетгодишна възраст, което на всичко отгоре беше тънко, крехко и увенчано с впечатляващо красива русокоса глава. Привлекателната външност на пациентката му изглежда не го отклоняваше от прецизното изпълнение на професионалните му задължения. Гласът му беше мек, маниерите – делови. Удостои Маги само със сърдит поглед, когато прислужницата се опита да влезе в спалнята на Херцогинята. Маркъс я отпрати и затвори вратата след нея, като той самият остана вътре.

Доктор Рейвън каза спокойно, едва докосвайки главата на Херцогинята с върховете на пръстите си.

– Съпругът ви ме информира, че и по-рано сте удряла главата си, миледи. Да, напипвам малка подутина зад ухото ви. От това падане не са останали белези. Ще усещате болка, но тя ще отmine след няколко дни. Лауданумът ще ви помогне да я понесете по-леко.

– Тя е бременна – обади се Маркъс. – Едва ли само главата ѝ е засегната от такова падане.

Доктор Рейвън само кимна и ѝ се усмихна окуражаващо.

– Отпуснете се и ми позволете да ви прегледам.

Ръцете му се пъгнаха под завивките и опипаха корема ѝ, без да повдигат нощницата.

– Имате ли болки или спазми?

– Не, никакви.

– Кървене?

– Не.

– Това е добре – сигурно за него тя представляваше съвкупност от опознавателни знаци и белези, сред които търсеше да открие нещо непознато, ненормално.

– Била ли сте неразположена, миледи?

– Ужасно зле беше – повръщаше закуската, обедата и вечерята си, както и всичко, погълнато в промеждутъците. Кожа и кости е, но от седмица и половина насам състоянието ѝ се беше подобрило.

Тя се усмихна на съпруга си, който се въртеше около леглото ѝ като обран евреин.

---

28. Рейвън (англ. raven) – гарван. – Б.пр.

– Наистина се чувствам нормално, доктор Рейвън. Уморявам се по-лесно, но Баджър ме уверява, че това е в реда на нещата.

– Баджър?

– Нашият готвач.

– И мой камериер.

– Интересно – доктор Рейвън не се впусна в по-нататъшен коментар, а довърши прегледа и се изправи.

– Е? – връхлетя върху него Маркъс.

– Състоянието ѝ изглежда добро, милорд. Все пак бих желал да останем на легло още два дни. Първите три месеца са най-важни за бременността и в случая трябва да се постараяме да избегнем всякакви неприятни последици от падането. Не може да се каже със сигурност дали ще има такива. Нека пази леглото и избягва каквото и да е психическо напрежение. Ако започнат спазми или кървене, незабавно пратете да ме повикат.

Херцогинята се намеси спокойно.

– Доктор Рейвън, можете да се обръщате и към мен. Слухът, както и интелигентността ми, са достатъчно добре развити.

– Знам, миледи, но не искам да предизвиквам подозренията на съпруга ви, който ми се струва доста напрегнат. Едва започвам да се изяснявам в професията си, но се справям и се старая да избягвам неприятностите, преди да съм преминал разцвета на силите си.

– Имате право, докторе. Човек не знае какво може да очаква от съпруга ми. Няма да мърдам от леглото.

– Отлично. Ще дойда да ви прегледам в сряда, ако не се появят междувременно усложнения.

Маркъс придружи доктор Рейвън по обратния път. Тя затвори очи, надявайки се главоболието просто да престане, но нищо такова не се случи. Баджър скоро щеше да се появи с лауданума. Не искаше да го пие, но нямаше друг избор при това изобилие от грижовни приятели и суетящия се около нея съпруг, започнал внезапно да проявява интерес към жена си не по-малък от този на леля Уилхелмина към наследството.

Послушно изпи лимонадата, обилно смесена с лауданум, която Баджър ѝ донесе. Преди да потъне в сън, през съзнанието ѝ премина ужасният спомен за случилото се на стълбището: сянката, силното бутване в гърба, падането, ужасеният ѝ писък, напразният опит да се залови за перилата, преди да се понесе надолу и спасителните ръце, които я подхванаха – последното, което си спомняше, преди да пропадне в тъмнина.

– Никак не ми харесва тая работа.

– Нито пък на мен. Никога не съм бил толкова уплашен, Маркъс. Както си стоях във фойето и разглеждах впечатляващите портрети на предците ти, до ушите ми достигна ужасяващ писък. Погледнах към стълбището, а там съпругата ти се търкаляше надолу. Пресякох пътя й толкова бързо, колкото успях.

– Ако не беше бързата ти намеса, тя можеше да се убие на мрамора пред стълбите. Кръвта ми се смразява, като си го помисля. Благодаря ти, Норт. Сега сме квит.

– О, не, не още, Маркъс.

Маркъс поклати глава. Едва ли можеше да се намери по-верен приятел от Норт.

– Мисли си каквото искаш, но моето скромно мнение е, че съм ти в дълг. Дано никога повече не изпитвам страха като в мига, когато я видях неподвижна в ръцете ти.

После му разказа за съкровището – наследство на Уиндъм, за книгата и произшествието с Херцогинята в библиотеката, за американските си роднини, и по-подробно за леля си Уилхелмина – ексцентрична личност, вероятно отровителка на един от съседите си.

– Когато Джеймс Уиндъм намери жена ми безчувствена на пода в библиотеката, бях склонен да приема, че е била ударена заради книгата, но не и след днешната неприятност. Някой я е бутнал по стълбите със същата цел, с която я е ударил в библиотеката – за да причини смъртта й.

– Първо те направиха граф, после те лишиха от богатството ти, ожениха те против волята ти, а сега искат да убият съпругата ти.

– Това е приблизително цялата история. Искаш ли бренди, Норт? Чичо ми, предишният граф, в пъкъла да гори дано, се запасяваше само с най-доброто френско бренди.

– Чух твоят иконом почти в припадък да споменава, че Херцогинята била бременна. Вярно ли е?

– Да.

– Всичко наред ли е с бебето?

– Предполагам. Докторът я прегледа. Трябва да остане на легло още два дни.

– Поздравления. И за брака ти, и за предстоящото раждане на твоя син или дъщеря.

Маркът изсумтя. Норт повдигна озадачено вежда.

– Доколкото подразбирам, има и нещо друго, освен това, че някой се опитва да убие съпругата ти, да намери скритото съкровище и да го отмъкне.

– Проклятие, Норт, другото не е твоя работа!

– Хубаво. Ще се измия и ще си отпочина след преживения страх. Трябва да събера сили и за срещата с тая твоя леля Уилхелмина. Мислиш ли, че ще сложи отрова в супата ми, само защото съм спасил живота на Херцогинята?

Маркът се засмя.

– Никога не знаеш какво да очакваш от леля Уилхелмина. Истина е, че хич не обича съпругата ми.

– Бременната ти съпруга.

– Върви по дяволите, Норт!

Приятелят му се усмихна, подхвърли му празната си чашка от брендите и напусна стаята със замислено изражение.

– Маркът каза, че си тих, замислен и винаги изглеждаш загадъчно. Каза, че си опасен.

– Не е вярно, Урсула. Поне що се отнася до загадъчността. Той е приблизително толкова загадъчен, колкото жаба, клекнала върху листо от водна лилия – обади се Маркът.

– Е, ти каза и други романтични неща. Има ли истина в думите му, милорд Норт?

– Ами да. Аз съм тежък случай на меланхолик с мрачно чувство за хумор и душата ми тъне в сянка.

Леля Уилхелмина се обърна към цялата маса.

– Джентълмените, и особено благородниците, много обичат да се цупят. Мислят си, че им отива. Колкото по-грубо се държат, толкова по-романтични се имат, особено в очите на дамите.

– Грешиш, мамо. Грубостта и чумеренето нямат нищо общо с мълчаливите и замислени натура, още по-малко с опасните.

– Подобно поведение е досадно и цяло изпитание за хората, на които се налага да го понасят. Чиста проба мъжки каприз.

С това обобщение леля Уилхелмина се върна към поднесеното й ядене. Тревор не можа да удържи смеха си.

– Една жена от колониите ви засрами, милорд.

– Наричай ме Норт. След като разрешавам такава фамилиарност на

Маркър, ще мога да я позволя и на братовчед му.

Тревор кимна и отпи от виното си.

– Маркър, като глава на американския клон на рода Уиндър, реших да се оттеглим от Чейз Парк в петък. Ще ни изтърпиш само още четири дни, приятелю. После ще ти остане да се отървеш само от Норт, за да се радваш в уединение на компанията на Херцогинята.

– О, не – възкликна леля Гуенет. – Уили, ти не спомена, че се канише да си тръгвате толкова скоро!

– Ако можеше тя да пукне, бих останала.

– О, не! Какво каза, мамо?

– Мило момиче, казах, че бихме могли да удължим престоя си, ако тя прояви желание да дели скъпия Маркър с нас.

Беше ред на Норт да зяпне. Представлението си го биваше много повече от едно просто отравяне.

– Възхитително, наистина съм впечатлен – обърна се той към леля Уилхелмина.

Тя насочи тежък поглед към него.

– От вас се очаква да мълчите и да размишлявате. Погрижете се да сторите необходимото.

– Да, госпожо – Норт насочи цялото си внимание към десерта.

– Уили, не е възможно да искаш да си тръгнеш точно сега. Лондон е твърде неприятен през лятото.

– Скъпа ми лельо Гуенет – усмихна й се Маркър, – ти никога не си подавала носа си по-далеч от Йорк. Лондон изобилства от развлечения независимо от месеца.

– Лондон е мръсен град, Маркър, и от лятната жегата там започва да вони нетърпимо. Не искам те да си тръгват. Твоя ли е идеята, Тревор?

– Да, лельо Гуенет. Играта с наследството вече не е забавна. Ако пък то наистина съществува, негов собственик е Маркър, а не ние.

– Тревор!

– Мамо, примири се с факта, че не сме просяци. Дори съм запланувал да подобра положението ни като оженя Джеймс за подходяща наследница – англичанка. Какво ще кажеш, братко?

Джеймс изглеждаше искрено разтревожен.

– Женен? Аз? Мили Боже, Тревор, та аз съм само на двадесет. Трябва да изкарам още няколко сезона в обществото, трябва...

– Да си поживееш в разгул и веселие? Хайде, Джеймс, мен ме приковаха на кръста на двадесет и две.

Разговорът като че ли чудесно забавляваше двамата братя. При

всяка реплика Маркът местеше поглед от единия към другия.

– Прикован! Та ти ходеше като кученце подире й; тя беше всичко, което желаше.

– Урсула ни каза, че Хелън била най-красивото момиче в целия Балтимор. Брак по любов, като от роман.

– Така ли каза? – Тревор се усмихна. – Много млада е била по това време, за да си спомня.

– Но, Тревор – Урсула изглеждаше объркана, – аз бях убедена, че обожаваш Хелън. А пък тя беше най-щастливата от всички жени да има теб.

Фани не се включи в разговора. Тя гледаше мечтателно към крушите, подправени с канела. Тревор се обърна към Норт.

– Разбрах, че и ти, като Маркът, си проявил благоразумието да стоиш далеч от нашите брегове и да се занимаваш с тоя дребничък приятел, Наполеон. Поздравявам ви за проявената предпазливост. Нямах да ми се хареса да изкормя когото и да е от вас, ако се бяхте опитали да стигнете до Балтимор.

– Я гледай ти, Маркът! Какво ще кажеш да го изкарам навън и да го ступам?

– Няма да можеш – отговори му Джеймс. – Тревор е по-силен и по-бърз от кон.

– Чух те да казваш, че се биел мръсно, Джеймс – каза Урсула.

– Какво означава да се биеш мръсно? – пожела да се осведоми Фани, поднасяйки ябълка към устата си.

– Деца мои, послушах ви повече от достатъчно – отреза леля Уилхелмина. – Поиграйте си с нервите ми. Сампсън, помоли Баджър да ми приготви малко извара с лимон, за да успокоя вътрешностите си.

– Мисля, че трябва да разкажем всичко на Херцогинята – прошепна Антония на Фани. – Тя има нужда да се посмее.

След утвърдителното кимане на леля Гуенет близначките се изсулиха от столовете си и изчезнаха от стаята.

– Все пак не искам да си тръгвате, Уили – каза Гуенет.

Маркът й се усмихна съчувствено.

– Трябва да разрешим на Тревор да взема решенията, госпожо.

– Защо? Той е на твоята възраст, Маркът. Защо той да има последната дума? Тя му е майка и той не й е съпруг.

– Въпреки това той е мъжът, лельо Гуенет. Главата на семейството.

– Дрън-дрън – каза леля Уилхелмина. – Младок на двадесет и две, двадесет и три най-много. Казах му го, след като се опита да твърди, че

е на двадесет и пет. Ще говоря с него, Гуенет. Ще го вразумя.

Тревор само сви рамене, усмихвайки се на чинията си. Маркъс и Норт си размениха погледи, чийто смисъл остана скрит за женската половина от присъстващите.

В спалнята на Херцогинята те се гледаха един другиго.

– Не. Забранявам и толкова.

– Маркъс, добре съм, честна дума. Ще полудея, ако не изляза веднага от тази спалня. Моля те, искам да отида да поаядя. Много ще внимавам!

Той беше заръчал на камериера си да го чака преди два часа. Критакър се мотаеше с купчина сметки и писма за отговор, надявайки се да му бъде отделено време. Двама от наемателите му желяеха да се срещнат с него. Кое по-напред?

– Ще дойда с теб. Не можеш да яздиш сама.

– О, благодаря ти! – хвърли се на врата му тя.

Той внимателно я обгърна и притисна до себе си.

– Ужасно си отслабнала, Херцогиньо.

– Няма да е за дълго. До есента ще се закръгля като тиква.

Нищо не й отвърна. Прегръдката му се охлаби.

– Маркъс.

Беше вдигнала лицето си към него и той се вгледа в тъмносините ѝ очи. Пълни с несигурност и – странно, със загриженост. За него ли? Така му се струваше. Защо иначе беше понесла изпитанията, свързани с женитбата? Мъжката му чест му поставяше изисквания. Имаше ли такива и при една жена? Това той не знаеше, но познаваше нея. Тя имаше дълбоко чувство за чест. Целуна я и езикът му леко се плъзна по долната ѝ устна. Тя се надигна на пръсти, за да се притисне по-плътено до него.

– Ако правя любов с теб сега, доктор Рейвън ще получи апоплектичен удар. Устните ти имат чуден вкус, знаеш ли? И си мека и отзивчива. Добре ти е с мен, нали?

– За мен ти нямаш равен на света, Маркъс.

– Това комплимент ли е или израз на обреченост?

– Ти ме желяеш, Маркъс. Чувствам те.

– Пожелавам те всеки път, когато си помисля за теб, когато подуша парфюма ти или само от шумоленето на полите ти. Бих се самоубил, ако не ме чувстваше.

– Но не желаяш детето, което нося. Омразата ти към баща ми е силна!

В този момент се запита дали не би я накарал да се отърве от плода. Не, не вярваше, че на Маркърс би му минала такава мисъл през ума. С дете или без дете, Маркърс беше животът ѝ, на него принадлежеше сърцето ѝ.

– Да върви всичко по дяволите, желая те – ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, обхванаха бедрата ѝ и ги долепиха до неговите.

– Да – промълви тя, допряла устни до неговите. – Готова съм.

В следващия момент той я притисна до стената и я повдигна.

– Обвий кръста ми с краката си.

Тя го послуша, без да разбира какво ще последва, но объркването ѝ трая кратко. Той се освободи от панталоните си, повдигна роклята ѝ, разтвори я и влезе стремително в нея. Превъзбудена, тя беше готова да го приеме. Езикът и членът му проникнаха дълбоко в нея и скоро тялото му се разтесе от спазмите на освобождаването, но не престана да се движи, защото не искаше да спре, преди удоволствието ѝ да се е изравнило с неговото, преди да е започнала да крещи в самозабрава.

Обръчът на краката ѝ се стегна. Искеше ѝ се да крещи, но той заглушаваше виковете ѝ с устата си и не преставаше да я движи нагоре-надолу, докато тя се свлече изтощена от него. Прегърнал я, той продължаваше да я гали и целува.

– Пропуснах да нацелувам разкошните ти гърди.

– А аз пропуснах да нацелувам корема ти, Маркърс. А може би бих могла да отида и по-надолу. Не мислиш ли?

Той я плесна леко по задника, после го погали.

– Изкъпи се, мила, и ако след това имаш все още сили, ще те изведе на езда – спря се за момент на прага на съседната стая. – Ако искаш да опиташ другото, няма да се противя.

Погледът, с който тя му отговори, накара коремът му да се свие от най-похотливи желания.

Дали това Баджър наричаше отвъд границата на приличието? Тя нямаше търпение да провери.

XXVI

Колониалният клон на рода Уиндъм се приготви за път в петък сутринта. Планина от багаж беше натрупана върху пътническата кола, осигурена от Тревор за семейството му.

Леля Уилхелмина се обърна към Херцогинята.

– Отново си във форма, за жалост.

– Какво каза, мамо?

– Скъпи ми Джеймс, казвах на Херцогинята, че изглежда толкова добре, че сигурно не би било проблем за нея да дойде с нас.

– А що се отнася до вас, госпожо – отвърна Херцогинята, – надявам се езикът ви да изсъхне.

– Сега пък вие какво рекохте, Херцогиньо? – продължи играта Джеймс, криейки усмивката си с облечената си в ръкавица длан.

– Само изразих надежда, че майка ти ще ни погостува пак някои ден.

Леля Уилхелмина прикова тежък поглед в нея и добави, понижавайки глас.

– Забележителна способност за възстановяване. Всяко нещо обаче си има край.

– Без съмнение сте права, госпожо. Не трябва да се забравя, че самата природа е определила, като се има предвид напредналата ви възраст, че е доста вероятно вие да достигнете своя край преди аз моя.

– Можем само да се надяваме – промърмори Маркъс, но достатъчно силно, та да бъде чут от американската си леля.

– Ти също заслужаваш да пукнеш, защото одобряваш оскърбителното ѝ поведение. Тоест, разбира се, не исках да кажа нищо друго, освен че Маркъс има нужда от по-свенлива съпруга, която не ще оскърбява роднините си – факт, който отдавам на невежеството на Херцогинята по причина на елементарното ѝ възпитание.

Херцогинята се разсмя.

– Вие сте истинска вещица, госпожо. Дано каретата ви прегази – обади се и Маркъс.

– Маркъс! – извиси се до крясък гласът на леля Гуенет.

– Няма нищо, само споделих с леля Уилхелмина, че няма достойна награда за добротата ѝ, освен може би някой трон.

– Дръж си езика, млади човече!

– Да, като че ли наистина най-сетне успявам да се справя, нали? – той ѝ се поклони леко, после се обърна на другата страна към Тревор. – Префърцунени ми, смотан братовчедо, не се съмнявам, че с Херцогинята ще те срещнем в Лондон. Колко време възнамерявате да останете в Англия?

– Джеймс има желание да посети всички свърталища на хазарта, плътта и другите смъртни грехове.

– Столицата ни изобилства от тях – каза Норт. – Ще са ви необходими поне десет години.

– Джеймс е много млад и го гони нетърпението. Три месеца и, обзалагам се, интересът му ще е заситен. Възможно е и по-скоро, ако ни бъдеш водач из Лондон. Какво ще кажеш, Норт? Маркълс?

– Е, братко, недей да ме пришпорваш – намеси се Джеймс, вдигайки отбранително ръце. – Истинският мъж трябва да познава всеки пороци, съществуващ на този свят, за да бъде добър баща на синовете си.

– Господа, вие сте разложени от поквара – каза Херцогинята. – Не съм сигурна дали ще разреши на Маркълс да се присъедини към вас. Моят съпруг не познава нито едно такова място, нали, милорд?

– Нито едно – заяви Маркълс без колебание. – Напълно са ми непознати. Спрямо лондонските потайности проявявам религиозното въздържание на методист²⁹.

– Нали ще ми пишеш често, Уили?

– Разбира се, Гуенет. Призлява ми, като си помисля, че оставям на него и на нея да се разпореждат с наследството на Уиндъм. То е наследството на американските Уиндъм.

– Въпреки всички упътвания, които открихме – отбеляза Маркълс небрежно, – все още не съм убеден, че съществува нещо за откриване, госпожо. Бълнувания на болен човек. Фантазии.

– Такова е и моето мнение – каза Тревор и стисна ръката на Маркълс, после целуна леко Херцогинята по челото и отстъпи назад. – Тръгваме. Маркълс, грижи се добре за красивата си съпруга. Норт, надявам се пак да те видя. Ако идваш в Лондон, Маркълс ще ти обясни къде да ни намериш. Ще посетим заедно местата със скандална слава. Надявам се да не си и ти методист – той целуна всяка от близначките, после леля Гуенет и се обърна да махне за довиждане на прислугата.

– Интересни екземпляри сте си събрали в Чейз Парк – отбеляза

29. Член па Методистката протестантска църква, основана от английския свещеник Джон Уесли в началото на XVIII век. – Б.пр.

Джеймс, махайки им на свой ред. – Маги е най-необикновената от своя вид, с която някога съм се срещал. Представяш ли си, Маркърс, тя ме погупа по задника.

– Вярвам, че си се представил толкова добре, колкото са ти позволили възможностите – каза Маркърс и помогна на леля Уилхелмина да се качи в каретата.

– Опитах се, но тя само ми се усмихна и каза да я навестя някой път, когато поузрея.

Наблюдавах отдалечаването на колата по широката алея пред Чейз Парк. Дълго си махаха, а Урсула подаде глава от прозорчето, за да изви още веднъж довиждане.

– Колко е тъжно, когато такива прекрасни гости ни напускат – каза леля Гуенет. – Ще бъдем в доста понижено настроение сега.

– Решението беше на Тревор – обади се Маркърс. – Кълна се, лельо Гуенет, че не съм нареждал на скъпата Уилхелмина да си събере багажа, въпреки странните ѝ наклонности и злобния език.

Леля Гуенет въздъхна с тъжно приведени рамене и се упъти към къщата.

Маги изсумтя шумно и сподели становището си, когато Херцогинята се приближи достатъчно да го чуе.

– Дърта пачавра. За пет пари ѝ нямам доверие, Херцогиньо. Убедена съм, че точно тя те бутна по стълбите и стовари удара върху бедната ти глава в библиотеката.

– Откъде знаеш за падането, Маги?

– Ами че господин Сампсън ми каза. И господин Баджър. И господин Спиърс. Ние разбира се го обсъдихме. Ето защо не те оставихме и за момент сама до заминаването на вещицата. Сърцето ми се преизпълва със съчувствие за бедните хорица в Лондон.

– Въображението ми рисува страховити картини – допълни Херцогинята.

– Аз бих казал прав ѝ път – обади се Баджър до нея. – Естественият ти цвят почти се е възвърнал, Херцогиньо. Ще ти поднеса хубав чай в Зелената кубовидна стая.

Безметежното им съществуване трая до следобед. В един часа, точно след като бяха седнали да обядват, Сампсън – с гласа на крал, окичващ с награда фаворита си обяви:

– Майка ви пристигна, милорд.

– Мили боже! – Маркърс изпусна вилицата, с която беше набол от говеждото печено, и се изправи. – Подранила е, но защо се изненадвам?

Тя подранява още от времето, когато трябваше да ме ражда и никога не се умори да ми напомня за ужасната болка, причинена ѝ от мен. Единственият ми отговор на това обвинение е, че нямам спомен за раждането си, нито съм възнамерявал тогава да я измъчвам. В добавка ѝ напомнях, че съм взел по-ранен влак и всъщност съм ѝ спестил от болките, а не съм ги увеличил.

Херцогинята се изправи и застана до него. Той взе ръката ѝ.

– Всички да продължават да се хранят. Херцогинята и аз ще се принесем в жертва пред олтара на синовния дълг.

Майката на графа, Патриша Елиът Уиндъм, дама с петдесет лета зад гърба си, само четиридесетина от които можеха да се разпознаят върху лицето ѝ, се оказа дребна, много елегантно облечена и без нито един сив или бял косъм в гъстата си черна коса. Очите ѝ бяха сини като на сина ѝ, а лицето ѝ все още беше запазило хубостта си.

Погледът ѝ измери Херцогинята.

– Като момче Маркът много говореше за вас. Казваше, че сте най-необикновеното дете, което е срещал, и че никак не приличате на близначките, които наричаше малки кокошчици. Грациозна, студена и арогантна – казваше той. Непрекъснато сте си вирела носа. Не мисля, че ви харесваше особено. Тогава защо се е оженил за вас? И без да ме уведоми предварително? И то точно в Париж?

Херцогинята се усмихна на по-нисичката си свекърва.

– Той се влюби в мен, госпожо. Умоляваше ме да се омъжа за него, закле се, че животът му не струва нищо без мен. Държеше се като мой роб. Какво можех да сторя? Не съм жестока. Не исках да го карам да страда, може би да се хвърли под колелата на някоя карета, както си му е навик да взема необмислени решения. Едно мое отиване до Париж съвпадна с неговия престой там. Нямахме време да изпълни синовните си задължения и да поиска съвета ви. Истината ли говоря, Маркът?

– Напълно – отговори Маркът. – Но за кое по-точно питаш, Херцогиньо?

– И за да бъда абсолютно честна с вас, госпожо, ще ви призная, че го обожавам. Женитбата ни напълно съвпаднаше с моите желания. Бих предпочела и вие да бяхте там, но времето не ни стигаше. Ужасно съжалявам.

– Той винаги се е отличавал с интелигентността и чара си – каза госпожа Уиндъм. – Съседските момичета непрекъснато флиртуваха с него. Опасявам се, че въздействаха лошо на самочувствието му. Милото ми момче, той на всичките даваше надежди, дразнеше ги и

същевременно им се усмихваше с най-милата си усмивка.

– Доста е умел, нали, госпожо? И продължава да бъде доста самоуверен, но трябва да призная, че част от очарованието му, а следователно и от самия него, е в самоувереността. Усмивката му е най-милата, която някога съм виждала. Признавам му заслугата, че я е овладял до съвършенство още като момче, защото неповторимото удоволствие от нея сега е изцяло мое.

– Точно такова момиче и аз бих избрала за теб, Маркърс – обяви любящата му родителка и хвана Херцогинята за ръка. – Сватбената ти халка изглежда странно. Трябва да носиш моята, която се е предавала в семейството поне от три поколения насам. Ще ти я изпратя.

– Благодаря ви, госпожо. Съгласен ли си, Маркърс?

– Разбира се. Бях забравил за нея.

– Тя е твоя съпруга, Маркърс. Халката трябва да е на нейния пръст.

– Така е, мамо. Добре дошла в Чейз Парк. Колко дълго възнамеряваш да стоиш? По-продължително или по-кратко?

Майка му се намръщи в отговор. В това изражение двамата напълно си приличаха, погледнато с обективното око на Херцогинята.

– Сампсън каза, че колонистите тъкмо си тръгнаха. Разбира се, това обстоятелство вече ми беше известно. Добрата ми приятелка госпожа Емъри ме извести за решението на Тревор Уиндъм да отпътуват днес. Но аз не можех да не взема предвид прийомите на онази жена. Последните два дни прекарах в Дарлингтън и наех човек, който да ме уведоми в момента, когато каретата им напусне територията на имението. Винаги съм ненавиждала тая Уилхелмина.

– Но ти никога не си я срещала, мамо.

– Няма значение, една майка знае всичко. Не е ли тя груба и крайно неприятна стара вещица?

– Характеристиката е точна – каза Херцогинята. – Човек никога не знае какво ще изскочи от устата ѝ, но при всички случаи става думи за оскъряние.

– Знаех си. Е, скъпи мои, сега аз съм тук и нещата ще се променят към по-добро. Къде е Гуенет? Къде са близначките? Какво е това ново наследство? Ако се вярва на госпожа Емъри, на два пъти са се опитвали да те убият, Джозефина. Разкажи ми, моля те, скъпа моя, обожавам мистериите.

– Името ѝ е Херцогиня, мамо. Джозефина подхожда на коза или гъска.

– Много добре, нямам намерение да обиждам снаха си, преди да си

го е заслужила.

Утрото беше чудесно. През нощта беше престанало да вали и въздухът беше чист и топъл.

Тя хвърли поглед към съпруга си, яхнал небрежно жребеца си, загледал някъде далеч напред. Сигурно се опитваше да открие дъбовото дърво, долчинката с обърнатите деветки, кладенеца или дебнешото чудовище. Като се замислеше човек, цялата история наистина звучеше като измислица на болен мозък.

Цели три дни не бяха отваряли дума за съкровището. За всеобщо облекчение. С усмивка си спомни погледа на майка му, когато беше сварила Маркърс да я целува в трапезарията, обхванал с ръка гърдите ѝ.

– Има ли пушена риба за закуска, мили ми синко?

Устата на Маркърс беше застинала върху нейната. Ръката му падна от гърдите ѝ.

– Не знам – каза той, изправяйки се бавно от стола, където я беше притиснал. – Мислех, че мразиш пушена риба, мамо.

– Така си е, миличък. Но трябваше по някакъв начин да привлече вниманието ви, старайки се да не ви изненадам неприятно. Добро утро, мила дъщеричке. Виждам, че синът ми се е отдал на страстта си.

– Да, госпожо.

– Колко странно, че се проявява в такава плътска насока. Мислех, че имаш предвид страстта му към някоя кауза, политиката, световните проблеми. Неща от тоя род.

– Нищо подобно не си помислила, мамо. Сядай. Аз ще ти прислужвам. Овесена каша?

Херцогинята се откъсна от мислите си и се обърна към съпруга си.

– Много харесвам майка ти. Може би от нея си прихванал страстта си към каузите, политиката, световните проблеми. Тя изпитва обожание към Мария Стюарт. Ако сънят не я беше надвил, щяхме да научим всяка подробност за интригите във френския двор, които са се вихрили около нея, когато е била там. Божичко, Маркърс, погледни какви черни облаци! Боя се, че предстои порой.

В следващия момент изтрещя гръмотевица. Внезапно топлината на хубавия ден изчезна без следа. Тъмни облаци се затъркаляха и виснаха над главите им, превръщайки следобедния светлик в полумрак. Острието на светкавица разцепи небето. Маркърс изруга.

– Проклятие! Допреди няколко минути нямаше и следа от буря.

– Поне няма да замръзнем. Връщаме ли се в имението?

Следващата светкавица изтрещя точно зад кобилата ѝ и прекърши клон от кленовото дърво, който падна по средата на пътя. Ужасеното животно се изправи на задните си крака.

– Херцогиньо!

– Няма нищо. Овладях я – тя се беше привела напред, потупвайки леко животното по муцуната, както я бяха учили, без да извършва резки движения, когато остър звук накара кобилата да потрепери и с ново изправяне на задните си крака да изтръгне юздите от ръцете ѝ.

Маркърс долепи коня си до нейния и я сграбчи през кръста, готов да я вдигне от гърба на кобилата. Разнесе се свистене, после още едно. Болка проряза главата му. Вдигна ръка и докосна главата си над лявото слепоочие. Някой стреляше по тях и един от куршумите го беше одраскал. За секунда се пренесе отново в Тулуза – куршуми хвърчаха от всички страни, непрестанен рев от хиляди гърла ечеше, кръвав облак ги обгръщаше.

Тя изкрещя името му, осъзнавайки какво става.

Още едно шумно изпукване. Херцогинята видя как на два-три метра от него се откъсна и полетя към земята грамадно парче кора от клен. Без да мисли, тя скочи към Маркърс, изпреварвайки ново изгърмяване. Сграбчи го за раменете и усети силно блъсване в лявата си страна. Опитваше се да го предпази според силите си. Под тях жребецът му се изправи и диво заподскача. Изплашената ѝ до смърт кобила отхвърча напред, изоставяйки ездачката си увиснала безпомощно в ръцете на съпруга ѝ.

– Херцогиньо! О, Боже...

Изстрелите не преставаха. Маркърс сръга коня си в, слабините.

– Бързо, проклет глупако! Мърдай!

Конят се понесе като снаряд. Маркърс я притискаше към себе си. Тя не беше в безсъзнание, но, също като него, беше ранена от куршум и не можеше да се разбере нито къде, нито колко тежко.

Той сви юздите на жребеца на извивката на пътя, откъдето до Чейз Парк се стигаше през полетата. Може би маневрата им щеше да успее, ако поредната гръмотевица не беше хвърлила в тревога ято скорци, намерило убежище сред клоните на огромен дъб. Птичките се разлетяха и стреснаха коня, двамата паднаха от гърба му и се затъркаляха по не много стръмен наклон, докато Маркърс се просна в плитка локва кал, а Херцогинята се отпусна, стенийки, върху гърдите му.

Успя някак си да изкачи обратно склона с безчувствената

Херцогиня, праметната през рамото му, въпреки че кръвта от раната на слепоочието замъгляваше погледа му.

Конят му трепереше и въртеше уплашено очи, но слава Богу, не беше отпрашил към конюшните. Отне му доста усилия, но накрая съумя да покачи и двама им върху седлото. Конят отново се понесе вихрено и Маркъс само го пришпорваше, охладил юздите му, оставил на животното да избере пътя, по който да се приберат.

Ръката му здраво я беше обгърнала. Не му направи впечатление, че е подгизнала не само от нейната, но и от собствената му кръв. Нищо друго не беше почувствал освен завладяващ страх. Струваше му се най-дългата езда през живота му. Когато закова жребца пред масивното входно стълбище на имението, гласът му вече кълтеше като тръба.

– Норт! Баджър! Спиърс! Бързо излизайте, бързо!

Скочи от коня и я понесе на ръце. Главата ѝ се килна безпомощно. Мили Боже!

Норт изскочи през вратата, следван по петите от Баджър.

– Простреляна е. Доведи доктор Рейвън от Дарлингтън, бързо, бързо!

Норт спринтира към коня на Маркъс, метна се отгоре му и се понесе в галоп, а Баджър застана до господаря си.

– Качете я в стаята ѝ, милорд. Господин Сампсън! Бързо донесете гореща вода и чисти кърпи!

Маркъс не съзнаваше, че почти я задушаваше в прегръдките си, докато чу мекия глас на Баджър.

– Поставете я върху леглото, милорд. Точно така. Добре. Хайде сега да я освободим от дрехите.

Маркъс не можеше да отдели поглед от ръката си.

– Покрит съм с кръвта ѝ, Баджър.

– Да, милорд, но също и с вашата собствена. Вие също сте прострелян. Божичко, даже два пъти – в главата и ръката!

– Не мога да повярвам – толкова много боли! Не искам вече да я виждам да страда както сега.

– Какво, по дяволите, се е случило? – Маги беше близо до истерия. Спиърс я следваше.

– Простреляна е – каза Баджър спокойно. – Нека махнем тия мокри дрехи от нея, за да можем да спрем кръвотечението.

– Не отново – проплака Маги. – Господи, не отново!

За минути Херцогинята беше поставена да легне на една страна и завивките я покриваха до половина, а Маркъс притискаше раната ѝ

точно над хълбока отляво, за да спира кръвта. Появи се Сампсън с гореща вода и кърпи.

Куршумът беше преминал през месестата част на слабините ѝ. Маркъс взе една от кърпите и започна да почиства раната. Мястото около малката входна рана беше поморавяло от разкъсванията, причинени от куршума. Там, където беше другият отвор в тялото ѝ, кръвенето беше по-обилно.

Той преглътна. В армията беше виждал много ранени, но най-трудно му беше да понесе гледката на тази рана. Херцогинята, неговата съпруга, нямаше сили да понесе толкова болка. Ръката му се сви в юмрук, после се разпусна.

– Правилно, милорд – обади се тихо Спиърс. – Тя има нужда от помощта ви, не от гнева. Него можете да отприщете по-късно. Ще измислим нещо, не се притеснявайте. Куршумът не е заседнал в тялото и не мисля, че е засегнал някой орган или бебето.

Исусе, бебето! Беше го изхвърлил напълно от мислите си, а то си стоеше в корема ѝ.

Той вдигна глава и се огледа. Всички се бяха наредили около леглото – Баджър, Спиърс, Маги и Сампсън, и не беше трудно да почувства загрижеността и подкрепата им. Пое си дълбоко дъх, внимателно нави нова навлажнена кърпа, която Спиърс му подаде, и притисна и двете рани. Усети как Спиърс изчиства кръвта от лицето му и драскотината над слепоочието. Не чувства болка.

– Шапката за езда е все още на главата ѝ – каза Маги внезапно, пристъпи до нея и започна да изважда карфиците, които я придържаха. Маркъс го напуши смях. Ранената лежеше пред него съвсем разсъблечена, а на главата ѝ продължаваше да се мъдри – увенчавайки разчорлената ѝ коса – яркосиня шапчица за езда с пречупено и изцапано перо. Наблюдаваше как Маги приглажда косата ѝ. Притисна по-силно мястото, където куршумът беше излязъл от тялото.

– А сега, милорд – заяви повелително Спиърс, – време е да съблечете мокрите си дрехи и да ми позволите да превържа главата и ръката ви. Господин Баджър ще заеме вашето място. Елате е мен.

Стори им се, че измина цял ден, преди Норт да се завърне с доктор Рейвън, а всъщност това стана само два часа, след като препусна към Дарлингтън. Докторът попита още от вратата.

– Върна ли се в съзнание?

– Не съвсем – отговори Маркъс, – мята се между двете състояния. Мисля, че все още е безчувствена към болка.

– Добре – каза доктор Рейвън, навигира ръкавите си и леко избута Маркърс от пътя си. – Отлична работа, милорд – добави, след като повдигна тампона и огледа изпитателно раната. – Спрели сте кръвотечението. Докато е безчувствена, ще дезинфектирам изходната рана и ще я зашия.

– Ще остане ли белег? – попита Маги.

– Да, но ще остане и жива. Каква цена е един белег за оцеляването й?

– Боже, тя няма да умре, нали? – в гласа на Маркърс прозвуча отчаяние. – Не и Херцогинята! Имам толкова много неща да й казвам. Толкова много имаме да преживеем заедно.

Очите на доктора срещнаха неговите.

– Има вероятност и да умре, милорд. Все пак аз се надявам на силите и възможностите си. Трябва да побързаме. Искам да й спестя болката.

Дори и да е намирал за необичайно присъствието на пет мъже и една жена в непосредствена близост до себе си по време на работата си, доктор Рейвън преглътна своите възражения. Тревогата им осезаемо ги обграждаше и той нямаше сърце да им заповяда да излязат от стаята. Графът държеше тялото в големите си ръце, за да не мърда.

– Започваме – каза доктор Рейвън. Иглата проби плътта и изтегли конеца след себе си. Кръвта изби през пръстите на доктора и се просмука в черния конек. На Маркърс му се искаше да изкреши. – Още мъничко – обади се доктор Рейвън. – Няма нужда да зашиваме мястото, където курсумът е влязъл.

Точно тогава Херцогинята простена и всички замръзнаха.

XXVII

– О, не – почти изплака Маркър, – Господи, не!

– Дръжте я, милорд!

Маркър се поизправи, за да заеме по-устойчиво положение. Не беше нужно човек да е много чувствителен, за да разбере каква болка причинява иглата на разкъсаната плът. Херцогинята си поемаше шумно въздух, тялото ѝ се гърчеше, от гърлото ѝ се откъсваха мъчителни викове, а по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. Баджър се опита да налее в устата ѝ бренди и лауданум, но задачата му беше трудна. Дори и да се справеше, докато успокоителното започнеше да действа, доктор Рейвън щеше да е приключил със зашиването.

– Дръж се, Херцогиньо. Знам, че боли. Дръж се, любов моя, остана съвсем малко!

Той продължи да ѝ говори – без да се замисля какво, колкото за нейно, толкова и за свое успокоение. Цяла вечност измина, преди докторът да каже.

– Последен шев. Сега да направя възелчето. Готово, милорд! – и после. – Господин Баджър, ще повдигна съвсем леко главата ѝ, а вие ѝ дайте от брендито с лауданум. Сега, бързо. Господин Спиърс, билковият прах, моля. Госпожице Маги, навлажнете бялата памучна кърпа и бъдете готова да ми я подадете.

Не след дълго главата ѝ се отпусна върху възглавницата. Беше изпаднала в унес, който, докато траеше, я спасяваше от страданията. Маркър отдели най-сетне ръце от тялото ѝ. От притискането се бяха образували синини. Той изруга.

– Хайде, Маркър, престани! – Норт стисна ръката му и внимателно го издърпа. – Нека Маги ѝ облече ношница, след като доктор Рейвън я превърже. Тя ще се оправи. Сигурен съм. Ти самият си прострелян. Доктор Рейвън, ред е на негова светлост. Хайде, Маркър, ела. Тя ще се оправи.

– Как, дяволите да те вземат, можеш да знаеш каквото и да е! – гневът му прекипя и се стовари върху приятеля му.

Той изтръгна ръката си и изрева.

– Тя можеше да умре! Чувате ли ме всички! Можеше да умре, опитвайки се да ме спаси. Вижда, че куршум одрасква проклетата ми кратуна и какво прави? Хвърля се да ме прикрие с тялото си. Вместо просто

да ми изкрещи да залегна. Защо?

– Засега, милорд, няма кой да отговори на въпроса ви – каза доктор Рейвън. – А сега, покажете ми първо ръката си. Благодаря. Главата, милорд.

Само една свещ до леглото разпръскваше мрака в спалнята. Тя легеше на една страна, задържана в това положение от възглавници, поставени пред и зад нея. Тънка завивка я покриваше до кръста, а батистената нощница скриваше цялото ѝ тяло.

Той се изправи и се протегна, без да откъсва поглед от нея. Беше се хвърлила да го спасява – без да мисли, без да се колебае. А той не беше успял да я защити. Събитията се бяха развили шеметно бързо. Маркъс се опита да си припомни. Изстрелите бяха поне шест. Негодникът е използвал няколко пистолета, иначе не би могъл да стреля в такава бърза последователност. Слава Богу, смяната на пищовите беше попречила на точния му мерник.

Наведе се и сложи ръка на челото ѝ. Късмет, че нито един от куршумите не беше заседнал в телата им. Изруга, като усети горещината, излъчваща се от тялото ѝ. Тресеше я. Без да губи време, закопча нощницата си и се завтече към стаята, където беше легнал да спи доктор Рейвън.

– Има треска – каза само, когато младият мъж разтърси глава, за да се разсъни.

– Веднага се качвам. Накарайте Маги да донесе студена вода и кърпи, милорд. Намира ли ви се лед?

– Баджър ще се погрижи.

Всички отново се бяха събрали около нея в два часа сутринта. Тя стенеше леко и главата ѝ се мяташе върху възглавницата, увивайки в безредие косата но лицето ѝ.

На Маркъс му идеше да се разреве. Започна да търка лицето ѝ с кърпата, натопена в легена със студена вода, в която плуваха бучки лед.

– Съблечете я, милорд. Ако треската се усили, ще я поставим във вана, напълнена със студена вода – в този момент докторът осъзна, че в стаята имаше още трима мъже. – Ако обичате, господа, оставете ни с негова светлост да се погрижим. Излезте, моля.

– Не! – каза Баджър.

– Не! – повтори Спиърс.

Маркъс се намеси.

– Излезте и двамата. Можете да сте уверени, че ще сторя необходимото. Недей да се опитваш да спориш, Спийърс. Чувствам се добре. Превръзаната ръка малко ми пречи, но ще се справя.

Когато останаха само с доктора в спалнята, Маркърс съблече нощницата ѝ и се видя, че превръзката е суха и чиста.

– Хубаво е, че кръвта не е избила пак – каза доктор Рейвън.

– Как е малкото ти име?

– Джордж.

– Хайде, Джордж, казвай ми какво да правя.

Продължиха да разтриват цялото ѝ тяло, на смени, повече от час. Някъде към три сутринта Джордж провери температурата на челото и гърдите и близо до превръзката.

– Спаднала е. Да се молим да се задържи така.

– Стопила се е – каза Маркърс, след като донесе чиста нощница и я напъха в нея. – Все едно, че е безплътна.

– Няма да умре, милорд, кълна се. Очаквах треската. Починете си. Аз ще съм при нея и ще ви извикам по-късно. Не ми се ще да се наложи и вас да разтриваме с ледена вода. За вас никак не може да се каже, че сте безплътен.

Тя сънуваше – чуден сън, изпълнен с най-различни цветя, безброй цветя с разкошни цветове и аромат. Седеше сред всичките тези цветя и си пееше една от песничките, съчинени от самата нея, може би най-популярната, макар и с най-пикантен език. За нея издателят ѝ беше казал, че е толкова популярна между хората от флота, та му се струвало, че никога няма да бъде забравена. Мисълта да се обезсмърти чрез песен я накара да се усмихне. Тъкмо пръстите и се протегнаха да погаят листчетата на една червена роза, когато от другата страна на храста изникна странно същество, което като че ли бе облечено в монашеско расо; беше сбръчкано и с ръста на джудже. На възраст изглеждаше по-старо от света. Чу го да ѝ казва.

– Аз бях близо до кладенеца и наблюдавах неотстъпно, но ти не ме откри. Стотици години те чаках да дойдеш. Нямах никакво въображение, глупачке! По онова време, когато с братята ми трябваше бързо да решаваме какво да правим, Локридж Уиндъм беше само прост барон. И все пак се опита да ни помогне, но не можа; никой не можеше. Тогава ние решихме да се погрижим за барон Дендридж, в случай, че загубеше всичко. Оня мизерен крал и двама по-жалкия му слуга, Кромвел,

оглозгаха абатството до кокал. После баронът умря, бедният човек – прекалено рано, преди синът му да започне да разбира кое какво е. Но знаците бяха оставени и мълвата за съкровището премина през няколко поколения, преди дори и тя да замре. Всички от рода Уиндъм досега бяха глупаци и невежи. Дори и ти се отказа. Затова съм при теб. Кажи ми, какво виждаш сега?

– Виждам деветка. И още една, но тя е обърната.

– Наистина ли, Херцогиньо? Е, може би е така, може би не. Имаш достатъчно ум да пишеш песничките си, а защо не си достатъчно умна за тази загадка? Отваряй си хубаво очите; иначе дойда ли още веднъж при теб, ще съжаляваш. Чудовищата никога не умират, не го забравяй.

След последните си думи монахът-гном изчезна без следа, оставяйки я наред цветята. Само че всичко около нея се сбръчкваше, пожълтяваше, вееше пред очите ѝ, смрачаваше се и застудяваше все повече и повече. Тя извика в желанието си да се махне от това място на тлението и смъртта.

– Тихо, любов моя, всичко е наред.

Гласът му я изтръгна от съня. Първото, което видя, отваряйки очи, беше превръзката около главата му.

– Приличаш на пират. Не можеш ли да ме отвлечеш надалеч със себе си? Ще ти се противя, но не от душа.

– Ще те отвлека, но първо трябва напълно да се възстановиш. Да ти кажа, Херцогиньо, писна ми да те нападат и раняват.

– Не повече, отколкото на мен. Трябва да си сложиш черна превръзка на окото и да пуснеш свободно краищата на ръкавите си. Заведи ме на някой далечен пиратски остров, чак отвъд Китай, на юг, където ще е топло и ние...

Тя го загледа, премигвайки смутено.

– Сигурно съм се побъркала.

– Фантасмагориите ти ми харесват и с радост бих помогнал да се осъществят. Как се чувстваш?

Тя замълча за момент, изучавайки състоянието на тялото си.

– Страната ме боли, но поносимо. Необяснимо ми е защо сякаш събитията протичат по-бавно. Как е бедната ти глава, Марксъ?

– Бедната ми глава е по-здрава от орех, както ти е известно.

– Какво е станало с ръката ти?

– Негодникът, който стреля по нас, ме улучи в главата, после вие, госпожо, се хвърлихте върху мен като ангел-хранител и бяхте простреляна в страната, а ръката ми пострада, когато ви придърпах към себе си.

Общо взето и двамата се отървахме леко.

– Кой го направи, Маркърс!

– Не знам. Баджър се отправи тази сутрин към Лондон, за да провери дали безценните ни роднини от колониите са там.

– Едва ли леля Уилхелмина би се справила със стрелбата.

– Не, но би могла да наеме някого. Баджър ще разкрие истината.

Ако се нуждае от помощ, ще наеме детектив. Не искам нищо да те тревожи, ясно?

Тя кимна.

– Нарече ме любов моя.

– Вярно е.

– Два пъти.

– Много повече, но ти не можеше да ме чуеш.

– Приятно е да го чуя. Нямам нищо против да не преставаш да ме наричаш така – видя, че той се намръщи и добави бързо. – Сънувах странен сън, когато ме събуди. Седях си сред поле от цветя... – разказа му и за цветята, и за миризмите им и невероятните им багри, описа му външността на монаха, думите му и гнева му към нея.

– Нещата стават още по-забъркани. Що за човек е тоя предшественик?

– Всичко, което знам за Локридж Уиндъм, го научих от монаха.

Краят на съня беше страшен. Маркърс, не схващам смисъла на това, което чух в съня си.

– Аз също, но отказвам да го приема като някаква лоша поличба.

– Тогава какво?

– Един бог знае. Не си ли спомняш да си чела за него в хрониките на рода?

Внезапно очите и се изпълниха с див ужас.

– Какво? Какво става?

– О, не, Маркърс, не! – гърбът ѝ се изви като лък. Тя стисна корема си, без да престава да пищи. – Не! Не!

По-малко от час след това тя пометна. Тялото ѝ избълва кръв и се заизвива в жестоки гърчове. После всичко свърши така неочаквано, както беше започнало. Тя потъна в дълбокия сън на изтощението. Лицето ѝ беше лъснало от пот, а устните – почти посинели. Раната от куршума също беше започнала да кърви и той си помисли, че ще я загуби, но се размина. Поне засега.

– Съжалявам, милорд – каза доктор Рейвън, избърсвайки ръцете си.

– Подозирах, че може да се случи, но не исках да ви тревожа

допълнително. Непрекъснато стават такива неща, но е неприятно, че този трябваше да е начинът.

Маги и госпожа Емъри бяха почистили всички следи от помятането. Херцогинята лежеше, обвита цялата в бяло – бели превръзки, бяла нощница, бяла и самата тя от загубата на кръв.

– Ще се оправи.

Маркът силно се съмняваше.

За първи път доктор Рейвън беше оставен насаме с пациентката си, което никак не му беше неприятно. Изчака я да се събуди и да го разпознае, после се наведе и леко постави ръка на гърдите ѝ.

– Сърцето ви работи нормално. Чувствате ли болка в корема?

Тя поклати глава отрицателно.

– Съжалявам за бебето, но ще имате други, миледи. Причината за помятането е в падането, в травмата. Но вие сте млада и здрава, тялото ви не е увредено. Ще можете да си родите колкото си искате деца, когато се възстановите.

Тя отново поклати глава.

– Няма да има повече бебета. Това беше единственото и на него не му беше писано да оцелее.

Доктор Рейвън не разбра смисъла на думите ѝ. Той внимателно повдигна ръката ѝ, за да измери пулса.

– Моля ви, опитайте да се отпуснете.

Видя как сълзи се процеждат под спуснатите ѝ клепачи, но никакъв звук не излезе от устата ѝ. Приближаващите се тежки стъпки го накараха автоматично да се отмести. Маркът се приближи и нежно избърса сълзите от бузите ѝ.

– Шшт, любов моя. Всичко е наред.

– Нищо не е наред. За теб – може би. Всичко се нареди, както ти го искаше.

– Херцогиньо...

– Искам да убия човека, който стреля по нас.

– И аз искам да го убия. Но как да подхванем тази работа?

После тя отново заспа.

– Милорд.

– Да?

В рамката на вратата беше застанал Спийърс.

– Има известие от Баджър.

Маркът слушаше майка си, седнала срещу него на масата в трапезарията.

– Не знаех, че е бременна, Маркът. Невероятна история. Много съжалявам.

Той мълчеше.

– Много бързо е забременяла – додаде тя.

– Вероятно през първата ни брачна нощ.

– Прекалено много насилие, прекалено настойчиво. Кой се опитва да извършва убийства? Теб ли цели да убие или Херцогинята?

– При толкова много изстрели ми се струва, че е набелязал и двама ни. Може би Херцогинята е главната му цел, като се имат предвид двете предишни покушения. Бог знае какво става.

– Спиърс ми каза, че си получил съобщение от Баджър.

– Скоро се връща. Свършил е, каквото е могъл. Всички от американския клон на фамилията са в Лондон. Урсула и Тревор са на легло с тежки настинки, а майка им – дъртата лисица – не се доближавала до тях, за да не се зарази от децата си. Джеймс гостувал на някакъв младеж, с когото се запознал на първия ден след пристигането им. Наливали се с бренди и не преставали да играят карти в къщата на приятеля му в Ричмънд. Баджър отишъл дотам и говорил с един от слугите, за да е сигурен. Както виждаш, не може да се твърди, че някой от тях не е бил в Лондон. Но Баджър не е склонен да ги приема за невинни.

– Дъртата вещица е.

– Всеки от тях би могъл да наеме убиец, включително въпросната дърта вещица.

Леля Гуенет се появи, целуна предложената от снаха й буза, усмихна се на Маркът и каза.

– Доктор Рейвън е приятен млад човек.

Маркът изсумтя.

– Прекалено млад, ако питаш мен.

– Какво означават думите ти, синко?

– Че аз съм глупак. Джордж е добър, независимо каква е възрастта му.

– По-голям е от теб, Маркът. На двадесет и осем, попитах го. Много ще ме учуди, ако ревнуваш. Винаги съм смятала, че си над дребните емоции. Приятно е да открия, че и на теб са присъщи обикновените човешки слабости. Разкажи на Гуенет за разследванията на Баджър в

Лондон.

– Случилото се сигурно е свързано с Уиндъмското наследство – беше коментарът на леля му.

– И аз мислех така, когато се случиха предишните две произшествия, но сега? Толкова изстрели и по двама ни! Съкровището? Нито аз, нито тя имаме и най-бледа идея за местонахождението на това съкровище, нито пък сме сигурни, че то въобще съществува.

– Мисля, че може и да ми е хрумнало нещо – каза Патриша Уиндъм, изправяйки се от стола си. – Доста се поизмъчих в мислене, Маркът, и реших, че няма да е лошо да погледна скицираните от Херцогинята рисунки, ако бъдеш така любезен да ми ги донесеш. Ще ги прегледам внимателно, пък ще видим по-подир – с ослепителна усмивка към сина и зълва си тя се оттегли от стаята, оставяйки ги да гадаят над думите ѝ.

Маркът се взираше в страниците, прибрани и подредени в малкото ѝ бюро. Под извадените рисунки на кладенеца се бяха оказали други листа, до един изпълнени с ноти и думи, изписани под нотите. Очите му се спряха на един от листовете, където прочете.

Не бе той мъж, дето ще рече: „Моля те, мила!“
 Все тъй си крещеше: „Донес' ми една бира!“
 Як мъж си беше, със яка жена,
 тя задника нашарваше му начаса.
 Ще се веселим и ще си лудеем, момчета,
 докат' корабът отплува към нови морета!

Мелодията сама дойде в главата му – беше чувал безброй много пъти моряци да я пеят. Не можеше да повярва. Херцогинята и Р. Л. Куутс бяха едно и също лице? Тя беше съчинила всичките известни песнички? Бяха поне двадесет и почти всичките му бяха познати. Под музикалните листове се намираще кореспонденция и договори. Усмихна се. Господи, сумата, получена само за последните, беше впечатляваща!

Сама беше издържала себе си и Баджър. Куражлия жена се бе оказала съпругата му. Почувства пристъп на гордост и нещо друго, което го размекна. Дали любовта му се беше родила още към деветгодишното момиченце, наречено от него Херцогинята? Дали пък оттогава чувството само се беше задълбочавало?

Много внимателно върна обратно листата в същия ред, в който ги беше намерил, и затвори чекмеджето.

Тя спеше дълбоко, обърната на една страна. Спомни си обвиненията си, когато за първи път беше отишъл в Пипуел котидж. Мъж, който да я издържа! Сигурно ѝ се е искало да му даде да се разбере, но тогава съществуваше другата Херцогиня, чиято реакция я караше да се отдръпне в себе си, в самотата на безмълвието и привидното високомерие. Онази Херцогиня никога не би го ударила с камшик за езда или нападнала с ботуша си. Жената, написала всички тези песни, беше сега негова – относително казано, защото се бе променила и би го застреляла при едно по-непоносимо предизвикателство.

Всичко беше постигнала сама. Нищо не беше му казала.

Слизайки надолу по стълбите, дочу Спиърс да си припява познатите му песнички една след друга. Негодникът знаеше. Баджър му е казал. Вероятно дори Маги и Сампсън знаеха. Всички освен той самият.

Защо не му беше казала?

Връчи на майка си двете рисунки и излезе от стаята, подсвирквайки си песничка, чиито думи бяха прекалено нецензурни, за да бъдат измислени от дама.

Молеше се и на двама им да е отреден дълъг живот. Възнамеряваше да прекара всяка минута от живота си с нея.

XXVIII

Баджър ги убеждаваше почти с пяна на уста.

– Всеки от негодниците може да го е сторил, всеки един от тях. Ако не им е стискало, са платили на някого, жалките мръсници. Да знаете, само дъртата кучка стои зад всичко това.

– Успокойте се, господин Баджър. Гневът няма да помогне да установим истината. Твърдите, че всички те са имали алибитата. Много обръквашо е, че не сте успял да се доберете до нещо определено.

– Може да търсим в грешна посока – намеси се Маги, заета с изучаването на маникюра си. – Може негодникът да е под носа ни. Как беше името на човека от селото? Оня, с магазина за книги, другото уиндъмово копеле?

– Не помня – отвърна Баджър, гледайки я замислено. – Но идеята е добра, Маги. Още тази сутрин ще се разходя дотам и хубавичко ще си поговоря с човека.

– Пазете се, господин Баджър. Много негодници се навъдиха напоследък.

– Ще внимавам, скъпа моя.

Маги пооправи разкошната си прическа и прилепналата по тялото й рокля и се запъти към вратата, подхвърляйки през рамо.

– Отивам при Херцогинята. Горката жена е страшно отегчена. Графът се мотае около нея непрекъснато и я третира като с малко дете. Тя ми се оплака от него, но господинът е притеснен, а не е лошо да видиш, че наказанието му го е стигнало. Беше време, според мен. Надявам се да ми разреши да ѝ измия косата тази сутрин.

– Графът – уточни Спиърс, – най-сетне разбра какъв късметлия е. Аз също се радвам на очовечаването му. Но дори и на мен поведението му за последните три дни е необяснимо.

– Просто е силно загрижен за Херцогинята – предложи обяснението си Баджър. – Защо, по дяволите, трябваше тя да помята?

– Ще го прибавим към сметката на оня, който стреля по тях – каза Спиърс. – Помятането задълбочава депресията ѝ. Въпреки че е нелепо, обвинява себе си.

– Не може да се разбере какво става с тях. Затворили са се като при обсада.

– Вярно е, но сигурно помятането не е единствената причина,

въпреки че и тя е повече от достатъчна.

– Бих казал – намеси се Сампсън, – че цялата прислуга е ужасно разтревожена. Херцогинята е тяхната любимка. Що се отнася до господин графа, загрижеността, която показва към съпругата си, го издига в очите им – като господар и съпруг. Може да се каже, че е на път да спечели пълното им уважение.

– Все същият твърдоглавец си е – каза Маги. – Ако питате мен, плаче да бъде наложен с камшик от Херцогинята. Аз одобрявам промяната у нея. На всички жени е известно, че мъжът трябва постоянно да е под напрежение. Камшикът чудесно върши тая работа.

И тримата джентълмени мъдро оставиха последните реплики без коментар. Само Спиърс додаде.

– Мисля да си поговоря с госпожа Уиндъм. Жена със забележителен ум е тя.

Спиърс завари Патриша Уиндъм легнала по гръб върху килима в средата на Зелената кубовидна стая, заковала поглед в тавана, абсолютно неподвижна, създаваща погрешното стряскащо впечатление, че е труп.

– Госпожо!

Тя бавно обърна глава към него и се усмихна.

– Здравей, Спиърс. Ела да ми помогнеш. Уверена съм, че килимът е чист. Госпожа Емъри е същински тиранин по отношение на чистотата. Ето тук, Спиърс. Благодаря ти.

– Ще разрешите ли да се поинтересувам от целта на заниманието ви, просната върху пода, госпожо?

– Ще разреша, но не сега, Спиърс. Къде е синът ми?

– Вероятно негова светлост дава наставления на Херцогинята или на Маги, отнасящи се до Херцогинята.

– Такова сладко момче е.

Думите ѝ една не задавиха Спиърс.

– Сладък не е точно определението, което бих прикачил на негова светлост. Аз... ъ-ъ... имах намерение да ви запитам, госпожо, дали имате някаква представа по отношение на личността, отговорна за сполетелите ни нещастия.

– Не е във възможностите ми да знам всичко, Спиърс.

– Поне нещичко известно ли ви е, госпожо?

– О, да, доста повече от нещичко. Възможно е скоро да разбуля

най-малко част от загадката.

– Разбирам, госпожо. Може би имате нужда от нечие благородно ухо, в което да излеете част от вижданията си?

– Твоето, за да бъдем точни?

– Точно така, госпожо.

– Не още, Спиърс. Извини ме, не се преструвам на срамежлива, просто не съм готова със заключенията си. Има елементи, които не се вписват в цялостната картина, разбираш ли? Сега, мисля, е време да видя как скъпото ми момче се отнася с Херцогинята. Бедното момиче, загубата на бебето ѝ наистина я съсипа.

Без да броим това, че стреляха по нея, отбеляза Спиърс мислено, но си замълча.

Скъпото момче крещеше колкото му глас държи, както любящата му майка има възможност да се убеди, далеч преди да стигне до спалнята на Херцогинята. Тя отвори врата и видя, че Херцогинята е застанала неподвижно до леглото, опряна на една от украсените с херувимчета табли.

– Маркъс, престани да викаш – каза Херцогинята и невъзмутимостта в гласа ѝ силно се понрави на свекърва ѝ. – За Бога, повярвай, нищо ми няма!

– Ти ми обеща да не мърдаш от леглото, дяволите да те вземат! Погледни се само – бяла като платно, не можеш дъх да си поемеш, а вече си станала!

– Скъпи мои – нахлу Патриша в спалнята, – всичко това със сигурност не е добро за нервите на Херцогинята. Но все пак, мила, той има право. Какво те накара да напуснеш толкова удобно легло?

– Знаех си, че ще заемеш неговата страна.

– Какво друго ми остава като майка?

– Няма да допусна това да се повтори, чуваш ли, Херцогиньо? Веднага в леглото!

– Натам се бях упътила, когато ти се втурна в стаята и започна да крякаш.

– Хайде, Херцогиньо, ще ти помогна – обади се госпожа Уиндъм.

– Ти не се меси, майко – Маркъс много внимателно повдигна жена си, така че да не засегне раната ѝ и я пренесе през оставащия един метър до леглото, където я положи по гръб. През изминалите четири дни болките ѝ бяха значително намалели.

– Няма да мърдаш, иначе лошо ти се пише!

– Звучи интригуващо, но не мисля, че заплаха ще ме убеди да ти се

подчиня.

– Скъпи мои, нали нямате намерение точно сега да обсъждате съпружеските си отношения? Такива теми не са особено подходящи за нежния слух на една майка. Баджър ме помоли да ви информирам, че обядът е готов и ще ви го изпрати тук горе. Имате ли нещо против да обядваме заедно, наслаждавайки се на сладки приказки.

– На сладки какво?

– Приказки, милото ми момче. Жените на моята напреднала възраст имат свой начин на изразяване. Успокояващо е.

– Дрън-дрън – каза Маркърс, издърпвайки кресло за майка си. – Езикът ти е деликатен колкото на нахалната прислужница на Херцогинята.

– А, Маги. Не е ли тя интересен екземпляр?

От вратата долетя гласът на Спиърс.

– Може би мадам ще бъде така любезна да обясни на сина си какво правеше по гръб върху килима в средата на Зелената кубовидна стая.

– Надявах се на минимум дискретност от твоя страна, Спиърс. Разочарована съм до дъното на душата си. Положенията на тялото ми не влизат в работата на когото и да е от вас за момента.

– Празни приказки! – Маркърс изглеждаше раздразнен. – Защо си лежала по гръб? Нов вид медитация ли си упражнявала?

– Мое мило момче, не е твоя работа.

Херцогинята се засмя.

– Благодаря ви, госпожо, че отклонихте огъня от мен.

Сините му очи отново се върнаха върху бледото ѝ лице. Той се наведе и я целуна по устата.

– Ако си изядеш обяда и поспиш след това, ще разреши на Маги да измие косата ти.

– А останалото?

– Аз ще измия останалото.

– Но, Маркърс, не може ти, аз...

– Млъкни, Херцогиньо!

– Явно, няма и помен от невинното ми момченце – заключи Патриша Уиндъм.

Знаеше, че той ще се справи. Маркърс никога не вършеше работата си наполовина. Що се отнася до раната ѝ, уверена беше, че ще внимава да не ѝ причини абсолютно никаква болка. Въпреки това не можеше да превъзмogne неудобството си, защото продължаваше да кърви след

помятането и имаше превръзка между краката. Надяваше се, че няма да се занимава с тази част от тялото ѝ. Той наистина започна добре – сякаш държеше в ръцете си безжизнен предмет; но добрите му намерения се поизпариха, когато стигна до гърдите ѝ.

– Забравил съм колко възбуждащо е тялото ти. Обличал съм те и съм те събличал, разтривал съм те и съм те държал в ръцете си, но сега положението е различно. Състоянието ти се е подобрило и аз го виждам. Гледаш ме през цялото време и се смущавам. Не мърдай, за да приключа по-бързо.

Опита се, но не му беше по силите да свърши работата си делово. След като изтри корема ѝ, затвори очи и ръката му – с насапунисаната кърпа – се спусна по-надолу.

– Моля те, Маркърс, недей! Причиняваш ми ужасно неудобство и аз не...

– Кървенето ти изобщо не ми пречи. Слава Богу, то е от месечното ти неразположение и не се налага да се притеснявам, че може да умреш в ръцете ми. Замълчи, Херцогиньо и ми се довери.

При тези думи очите му не се отделиха от лицето ѝ и той видя как се промени изражението ѝ с движението на ръката му все по-надолу. Намерението му беше наистина само да я измие, без никакви примесени в него сексуални помисли, но сега ръката му, стигайки най-деликатното ѝ място, започна да трепери.

Мина доста време. Той забеляза, че дишането ѝ се учестява, а бузите ѝ се зачервяват. В разширените ѝ зеници се съдържаше ням въпрос. Той ѝ се усмихна. Защо не? Обичаше я и искаше да ѝ достави удоволствие след всичката ужасна болка, която беше преживяла.

Отначало плътта ѝ се съпротивляваше, но постепенно тялото ѝ се напрегна, гърбът ѝ се изви ѝ тя достигна с вик екстаза си.

– Боже мой!

– Кротувай, Херцогиньо. Не съм измил още прелестните ти крака.

След като с къпането беше приключено, Маркърс смени превръзките и ѝ облече нощница.

– Престани да ме гледаш като че ли съм най-безцеремонният грубиян. Аз съм съпругът ти и мога да разполагам с тялото ти. Моля те да не го забравяш. Не трябваше да разрешавам на Джордж Рейвън изобщо да се докосва до теб. Само аз ще те докосвам, винаги аз. Така че няма за какво да се притесняваш.

– Трудно е, Маркърс. Ти си мой съпруг, имам ти доверие, но винаги съм държала на дискретността, а има неща, които не са за очите на мъж.

– Глупости. Явно, нямаш ми достатъчно доверие. Бузите ти придобиха малко цвят. Сигурно причината е току-що изпитаното удоволствие.

Той захвърли използваните кърпи и дрехи на пода. Върху лицето му се изписа сериозно изражение. Погледна към ръцете си и ѝ каза.

– Като моя съпруга ти трябва да споделяш с мен всичко, което чувстваш и мислиш. Недей да криеш каквото и да е, независимо дали е свързано с тялото ти или с твои постъпки. Никога вече. И разбира се, имаш свободата да повишаваш тон или да ме удряш всеки път, когато те раздразня. Признавам глупостта си, която съм проявявал към теб, откак-то се познаваме като деца. Сигурно не бих могъл да изброя случаите, в които се е налагало да ми прощаваш.

Сега вниманието ѝ беше напълно приковано в думите му и той разбираше ясно, че жена му се страхува какво още ѝ предстои да чуе.

– В Париж имах желание да те удуша, задето беше взела в свои ръце контрола над събитията и ми беше отнела възможността да избирам. На всеки мъж е присъщо да реагира, забравяйки разума, в подобна ситуация. Ти знаеш, Херцогиньо, че гневът бързо ме завладява и под неговото влияние изприказвам неща, от които се плаша, припомняйки си ги по-късно. Знаем, че съм ти нанасял непоносими обиди.

– Нарочно те наранявах, защото си дъщеря на баща си, а Бог ми е свидетел, че продължавам да ненавиждам стария негодник за причиненото не само на мен, но и на теб. Наказвах теб заради прегрешенията на мъртвеца, когото отмъщението ми не можеше да достигне.

– Опитай се да ми простиш още веднъж... и не за последен, ако все още имаш намерение да обвържеш бъдещето си с глупака, когото си взела за съпруг. Нека децата ни изпълнят цялото имение, а баща ти да се пържи в собствената си злоба. Децата ще си бъдат наши, твои и мои, и бъдещето им ще бъде свързано само с нашето. Той няма да има нищо общо с нашето бъдеще отсега нататък.

Ръката ѝ се вдигна, за да докосне бузата му.

– Желаете ли наистина да имаш наследник? Бъдещият граф Чейз, във вените на който ще тече моята кръв, следователно и тази на баща ми?

– Да. И той трябва да има братя и сестри.

– Защо? Съжелявах ме, задето загубих бебето си ли? Вина ли те измъчва?

– Да, но не това е причината.

– Каква е причината?

– Обичам те. Не искам повече между нас да съществува недоверие, не искам да си нащрек спрямо действията ми във всеки следващ момент. Вярваш ли ми? Ще ми простиш ли?

За момент насреща му застана предишната Херцогиня – неподвижна, мълчалива, вперила замислен поглед в него. Отделена с някакво свое високомерие от него.

– Направи нещо, каквото и да е. Викни ми. Удари ме. Не мога да те понасям такава.

– И това ще стане по-късно, но сега ти ми говори, Маркърс.

– Обичам те и няма да те делия с никого. Нямам доверие на оня сладоустрастен Джордж Рейвън, комуто ще се наложи да разреши да изроди децата ни. Ще трябва да му намерим жена. Това ще отклони плътските му щения от теб.

Тя се засмя и по цялото му тяло се разли топлина.

– Аз също те обичам, Маркърс. Обичала съм те сигурно още преди да мога да разбирам какво означават чувствата ми. Принудих те да се ожениш за мен, не само за да оправя бъркотията, оставена от баща ми, но и за да те имам целия за себе си. Не можех да допусна американските ни роднини да докопат принадлежащото по право на теб.

– На нас. На нашия син, на неговия син и на още безброй наши поколения. Когато дойде при мен през първата брачна нощ, само за да ме предпазиш от глупостта да анулирам брака ли го направи?

– До голяма степен – да. Нямах представа какви невероятни преживявания ми предстоят, какво се случва в леглото между мъж и жена. Тогава главно страхът да не извършиш глупост ме доведе при теб.

– А сега защо продължаваш да ме прелъстяваш?

– За да те влудявам. Но има още много неща, които трябва да науча.

– Когато напълно се излекуваш, аз ще бъда най-старателният учител в цял Йоркшир. Какво ти – в цяла Англия!

В усмивката ѝ имаше само радост.

– Можеш да ми казваш всичко отсега нататък, нали помниш, Херцогиньо? – той я погледна косо. – Не трябва да има тайни между нас, независимо какви са те.

Тя не отговори, само го погали по лицето и Маркърс се запита дали ще чуе някога от устата ѝ историята, свързана с псевдонима Р. Л. Куутс.

Но сега не господин Куутс беше важен, а тя. Някой ден сигурно щеше да му бъде разказано и за написването на песничките, и за странния избор на името на автора. Искаше му се само да ѝ каже колко се

Цената на рая

гордее с нея. Целувките му бързо изтикаха мисълта за Р. Л. Куутс и останана само желанието да ѝ даде колкото е възможно повече от себе си, да ѝ покаже, че я обича.

XXIX

Следващата, която завари госпожа Уиндъм да лежи насред Зелена кубовидна стая, беше Херцогинята. Свекърва ѝ не отделяше поглед от тавана, сякаш изпаднала в транс. Това я принуди и тя да погледне нагоре. Тази стая беше единствената с рисуван таван. На него бяха изобразени няколко различни сцени, всяка една от тях разположена между отделните греди. Още като дете ги беше разглеждала – особено я интригуваха средновековните. Но никога не ги беше смятала за нещо повече от украса на къщата.

Вниманието на Патриша Уиндъм беше съсредоточено върху група от свързани рисунки, отразяващи средновековния селски живот. Боите бяха избледнели, но фигурите все още си личаха. На първата картина се виждаше красива девойка, изцяло облечена в бяло, заобиколена от слуги, седнала на нещо, приличащо на каменна ограда. Беше привела леко тялото си напред, заслушана в звуците на лютнята, на която неин ухажор свиреше, седнал в краката ѝ. На човек му се струваше, че долавя мелодията, толкова изразително беше нарисувана омаята, обхванала девойката. Следващата сцена беше със същите действащи лица, само че младежът бе протегнал ръце, за да откъсне предмет, скрит в гъстите клони на дъб. На третата рисунка слуга подаваше чаша вода на девойката, която сега се забелязваше, че седи не върху каменна ограда, а на ръба на кладенец. От клоните на дървото се беше появила друга лютня. Лютня в клоните на дъб?

По-нататък. Четвъртата картина изобразяваше младежа, стиснал по една лютня във всяка ръка, да предлага усмихнато едната на девойката. Все още цялото му внимание беше насочено към нея. За разлика от следващата сцена, в която уплашеният му поглед беше насочен през рамо. Очевидно зад гърба му се беше появило нещо застрашително. Двата инструмента се намираха в едната му ръка и бяха притиснати с гръб един към друг с издутите си дъна. Учудващо, защото това не беше никак удобно.

– Здравей, скъпа моя. Вярвам, лошото вече се е разминало? Сигурно е така, иначе милото ми синче нямаше да допусне да се мотаеш сама наоколо. Аз пък се занимавам с разглеждане на тавана. От първото ми посещение в Чейз Парк тази стая ме привлича с рисунките. Толкова много са и разказват за различно време – от Завоевателя³⁰ до началото

на шестнадесети век. Точно тези, най-късните сцени, ме интересуват най-живо, защото на тях присъства любимата ми Мери, шотландската кралица, толкова смела пред лицето на безкрайни предателства. Но преди три дни най-сетне ми просветна, че в нарисуваното има повече от просто илюстриране на исторически събития. Виждам, че и ти си го забелязала. Удивително е и по-лесно се вижда, когато си в моето положение. Нека ти покажа какво виждам.

Херцогинята легна по гръб до свежърва си.

– Девојката седи на ръба на кладенец и над главата ѝ има дъб. Както в стиховете. А какво ще кажеш за обърнатите деветки и чудовището?

– Загадката с деветките най-много ме притесняваше. Едва вчера ми проблесна истината и за тях. Погледни лютните, Херцогиньо.

– Точно за тях се чудех: защо ги държи по такъв неудобен начин, със заоблените им страни една към друга?

– Разбираш ли от музика, мила? През целия си живот съм свирила на пиано и сега за първи път съм наистина благодарна на майка ми, че ме караше насила повече да се занимавам с музика, отколкото да ходя по танци и да се разхождам на лунна светлина, което кръстоса пътищата ни с бащата на Маркър, този чудесен човек. Погледни на изобразеното с очите на музикант.

– От дете гледам тези рисунки, а нищо не съм виждала – възкликна развълнувано Херцогинята. – Държани по този начин, лютните образуват нотния басов ключ фа, който прилича на две обърнати с гръб една към друга деветки.

– Така е наистина. Картините са били нарисувани с определена цел, поне тези със средновековните сцени. Погледни сега там, където младият мъж изглежда уплашен.

– Чудовището го е изплашило.

– По-нататък той сочи към лютнята. Недоумявам защо.

– Опитва се да ни покаже басовия ключ, който ние сме били слепи да видим, както и предшествениците ни в продължение на векове. Госпожо, мисля, че вие сте най-умният човек, когото познавам.

– Благодаря ти, скъпо дете, но всичко това не ни дава все още съкровището в ръцете.

– Ще разрешите ли да се поинтересувам какво вие, Херцогиньо, и вие, госпожо Уиндъм, правите върху току-що почистения килим?

---

30. Вилхелм Завоевателя – нормандски херцог, покорил англосаксонското кралство през XI век. – Б.пр.

– Ела тук, Спиърс, легни до мен и погледни нагоре. Ще бъде истинско откритие за теб. По-рано ме попита какво знам; сега ще научиш, както това се случи на Херцогинята.

Десетина минути по-късно в стаята надникна Баджър и премигна. Към групата на тримата почитатели на изобразителното изкуство се бе присъединила и Есми, проснала се удобно върху гърдите на Спиърс.

– Хиляди дяволи, какво става тук?!

– Чудни работи, господин Баджър. Може да се каже, че госпожа Уиндъм знае почти всичко, каквото има да се знае. Легнете до мен и ще ви обясним.

Маркърс, който търсеше съпругата си, се присъедини към групата секунди по-късно – точно, когато Спиърс попита.

– А кое е чудовището?

Граф Чейз си глътна езика пред странната гледка. Без да помръдва, Херцогинята подхвърли.

– Маркърс, ела тук. Почти разплетохме загадката на съкровището. Лягай до мен.

Маркърс се подчини и зяпна рисунките.

– Ето защо майка ти е лежала тук преди три дни. Свързала е рисунките и другите упътвания за съкровището, с които разполагаме. Знаеш ли откога е тази стая, Маркърс?

– В най-старата част на къщата е. Мисля, че една от малкото оцелели след пожара в началото на миналия век.

– Аз изчетох дневниците на Артър Уиндъм, трети виконт на Берисфорд, скъпи синко. Отегчително четиво, но полезно като информация. Пожарът е бил през 1723 година и цялата къща, строена по времето на Елизабет, е била унищожена. С изключение на Зелената кубовидна стая и библиотеката, където сте намерили книгата. В дневника пише дословно: *„Останали са ми само Зелената стая и библиотеката, но и те толкова почернели от дима, та се съмнявам, че някога ще имат първоначалния си вид. Въпреки че никога не съм ги харесвал, дължен съм да ги възстановя, след като са оцелели.“* Той е наредил и възстановяването на рисунките, от които са се възхищавали и баща му, и дядо му. На неговата добросъвестност дължим запазването на всичко, с което разполагаме.

– Защо стаята е наречена Зелената кубовидна? – попита Маркърс замислено. – Никой не знаеше, дори чичо ми.

– Аз самата се чудех. Сампсън предположи, че може да е заради прозорците, чиито обикновени стъкла са били заменени със зелени

стъклени плочи.

– Не забелязвате ли, че самата стая има стени във формата на квадрати? – това беше Маги, седнала незабелязано зад Спиърс, с ръце, обгърнали колената ѝ.

– А когато слънчевите лъчи преминават през зелени стъкла в стая с квадратни стени...

– Пред наблюдателя се оформя един зелен куб, господин Баджър – довърши мисълта му Спиърс. – Преди години цветното стъкло е било доста популярно.

– Всички стари къщи имат стаи с най-причудливи имена, както е Помещението на присъствието в Хардуик Хол – огромна стая, в която не можеш да престанеш да трепериш. Без съмнение свързано с някакъв призрак. А що се отнася до рисунките, всичко, което ни беше известно за съкровището, е събрано в тях.

– Отговарят ли те на видяното в съня ти, Херцогиньо? – Маркърс леко прокара пръсти по ръката ѝ.

– Да, ужасяващият монах дори загатна, че това, което прилича на обърнати деветки, не изобразява непременно числа.

– Толкова шикалкавене – каза Патриша Уиндъм. – Защо просто не са връчили съкровището на Локридж Уиндъм вместо да забъркват цялата каша? Нищо чудно, че следващите поколения не само не са го открили, но и са забравили историята.

– Смея да твърдя, госпожо – намеси се Спиърс, че не само монасите са решили съдбата на съкровището. Вашият предшественик също е бил замесен с укриването и оставянето на упътващи знаци за намирането му. Не би могъл изведнъж да забогатее нечувано, без за това да научат кралят и Кромвел. Като се има предвид колко несигурни са били времената, почти неизбежно е щяла да последва конфискация на богатството, а притежателят му най-вероятно е щял да се раздели и с главата си.

– Ключът към съкровището се е изгубил някъде между Локридж Уиндъм и децата му, тоест и за следващите поколения. Умрял е, без да успее да им каже къде да го търсят.

– Монасите са оставили два екземпляра от книгата. Единият е бил даден на сър Локридж, но през кого е минал другият, преди да стигне до Бърджес? Никога няма да узнаем – каза Маркърс.

– Урокът по история беше чудесен, господин Спиърс, но къде е съкровището на Уиндъм? – обобщи Маги.

– Трябва да съществува някакво малко скривалище, което – според мен – по някакъв начин е свързано с тази стая. Разбира се ние нямаме

представа що за съкровище търсим.

– Съкровището може да се намира над стаята – предположи Баджър. – Спомнете си как младежът се протяга към дървото, над главата си, в чиито клони е скрит знак.

– Или под нея – възрази му госпожа Уиндъм, – като се има предвид кладенеца, в който е чудовището, и че кладенците вървят надолу. И, за да бъде напълно точна, мисля, че трябва да търсим под тази стая, като застанем под обърнатите деветки за ориентир.

– Сампсън, доведи дърводелеца – нареди Маркъс.

Килимът беше старателно навит и избутан в отдалечен ъгъл на стаята. Достатъчно голяма площ от пода под рисунките беше разчистена от всички мебели. Дърводелецът коленичи и с ухо, долепено до пода, започна леко да го почуква с чукчето си. Когато най-сетне се изправи, усмивката му разкри широка дупка между предните два зъба.

– Милорд, мисля, че открих кухината. Тук, под мен няма поддържаща греда.

Той започна внимателно да откъртва дъбовите плочки на паркета. Над главата му се засуети Маги, проклинайки го, че прекалено се размотава. Кого го беше грижа, че паркетът щял да се издраска, нали е покрит с грамадния килим? Спиърс се намеси като арбитър.

– Би могъл малко да ускориш темпото, уважаеми. Все пак не разкопаваш свещена надгробна могила.

– Не е нужно да се поврежда старото дърво. Ето, готово. Чиста работа.

– Бързо! – изкомандва Патриша Уиндъм. – Сампсън, свещи!

Дупката в пода беше широка колкото човек спокойно да мине през нея, което Маркъс и стори, въпреки съпротивата на нежната половинка от присъстващите.

– Тук е мръсно и тъмно, мамо, не би ти харесало. Има повече паяци, отколкото можеш да си представиш. Затваряйте си устите, всички. Няма да слушам възражения. Маги, подай ми още свещи, ще ослепея само с една.

После се възцари тишина.

– Виждаш ли нещо, Маркъс? – главата на жена му се появи в отвора.

– Говори, синко, ако не искаш сърцето на старата ти майка да се пръсне от мълчанието ти.

Цялото пространство – дълго и тясно – нямаше повече от метър и половина височина. Налагаше му се да се превие почти надве. Дължината на тайника се равняваше може би на дължината на стаята. Маркъс повдигна свещите и ясно видя подпорните греди на пода. Навсякъде около него се вееха паяжини и се носеше задушавач прах. Продължи да претърсва прегърбен, докато стигна единия край на тайника. Сигурно над него се намираще някоя от стените на Зелената кубовидна стая. Имаше нещо подпряно на стената, което не приличаше на сандък с богатства. Приблужи се до него, осветявайки го със свещите, и не можа да съдържи вика си от стресването, което изпита.

– Господи, какво търси тук скелет?

Не, не беше скелет, а кукла. Маркъс я огледа по-отблизо. Фигурата с човешки ръст сигурно е била натъпкана със слама и после окачена, с примка на врата, на една от гредите. Беше облечена натруфено по модата, най-вероятно от времето на царуването на Елизабет или приблизително от този период. Маркъс леко докосна дантелата на единия от ръкавите и тя се разпадна на прах. Лицето беше цяло произведение на изкуството – върху него бяха изобразени и алчност, и жестокост, и скъперничество, а очите надменно сезираха, без да мигат, в новодошлия.

Маркъс почти подскочи, когато осъзна, че сезира в чучелото на Хенри VIII. Лицето му беше познато от портрет на Холбайн³¹. Бая слама е отишла, за да се напълни кукла с размерите на шишкавия крал, помисли си неволно той. Но защо бе напъхана тук? Защо бе скрита?

Гласовете над главата му зазвучаха по-настоятелно, този на Херцогинята дори издаваше раздражение. Той се усмихна и извика.

– Не е скелет, а чучело, натъпкано със слама. Или, ако трябва да бъда точен – Хенри VIII, приготвен за обесване, с въже на шията. Момент, има и още. Потрайте.

Последните му думи бяха предизвикани от внезапното впечатление, че скъпо облеченото чучело е прекалено дебело, дори в сравнение с фигурата на човека, когото изобразяваше. Бухналата яка на дрехата му сигурно беше по-широка от колело на вагон. Като че ли не беше слама онова, което я поддържаше издута. Ръката на Маркъс се протегна към отвора на яката и измъкна оттам дълъг наниз от най-великолепните перли, които някога беше виждал. Опипа разпадащата се материя и разпозна очертанията на още скъпоценности, монети, дори няколко

---

31. Ханс Холбайн-младши (1497–1543) – немски художник, прекарал част от живота си в Англия по времето на Хенри VIII, станал негов придворен художник. – Б.пр.

монашески броеници и скиптър. Имаше също и чинии, и бокали, без съмнение златни. Сред всичко това беше пъхната и масивна книга, може би Библията, чиито корици бяха инкрустирани със скъпоценни камъни. Чучелото беше побрало и други църковни реликви. Пред Маркъс стоеше не кукла, напълнена със слама, а съкровището на абатството „Сейнт Суейл“, престояло в дупката непокътнато над триста години.

– Спиърс! – извика той. – Ще се наложи да спуснете нещо като подълга носилка, вързана със здрави въжета, за да можем да качим чучелото. Предупреждавам ви, че е много тежко, та преценете добре какво ще свърши работа. Цяла кралска съкровищница е побрало това човече!

XXX

– Имаш ли представа колко очарователно старинна изглеждаш?

Тя само му се усмихна. Блестящият наниз от перли около врата и се спускаше по-надолу от пъпа ѝ и стигаше до корема. По настояване на съпруга си не носеше върху себе си нищо, освен тях. По неговите думи, това трябваше да се счита за подарък за рождения ѝ ден поне за три години напред. Перлите наистина бяха несравними.

– Да, знам, че смяташ и мен за чудесен, и си напълно права. Подразбрах от леля Гуенет, че рожденият ти ден е през септември, съвсем скоро.

– А аз научих от Фани, че твоят е в началото на октомври. Тъкмо ще успее и аз да ти избира подходящ накит от големия куп. Като споме-нах Фани, сетих се – тя ти приготвя нещо много специално, Маркътс.

– Ще ѝ се наложи да преодолее сърдечното си влечение, иначе ще си носи товара до дълбока старост.

– Ще го преодолее. Само още две години и близначките отиват в Лондон. Тогава ти ще си старец за нея и ще изпаднеш от класацията. Сега – за моя рожден ден. Три години без друг подарък казваш, значи?

– Толкова! – той вдигна перлите и ги приближи до очите си. – Поблестящи са станали, след като само няколко минути са се допирали до кожата ти – наведе се и целуна корема ѝ. Тя го докопа за косата и повдигна главата му.

– Ще си сложа перлите отново на четиринадесети. Ще ги считам като първа вноска за рождения ми ден. А ти в какво ще се появиш, Маркътс? Искам да сложиш пръстена с огромния рубин.

– Друго?

– Нищо.

– Кога каза, че е рожденият ти ден, Херцогиньо?

– Мисля, че започва след около десет минути. Всъщност, ти вече даде началото му с няколко целувки.

Той се засмя, целуна я отново и се заигра с перлите.

– Дявол да го вземе, ще почакаме, докато се оправяш напълно. Раните ти не са зараснали и, ща не ща, трябва да се съобразявам.

– Нищо подобно. От три седмици насам съм в чудесна форма, нямам проблеми дори с раните от куршума.

Той се намръщи при думите ѝ и пръстът му мина по розовия белег

върху слабините ѝ. Все още си личаха следите от шевовете, а много ясно помнеше и картината на иглата, забиваща се в кожата ѝ. Споменът го накара да преглътне мъчително.

– Стига, Маркъс. Минало-минало. Аз съм добре. И двамата оцеляхме. Твърдата ти глава и ръката ти оздравяха дори по-бързо, отколкото заслужаваш.

– Имаш право, минало е. Можеш да бъдеш сигурна, че отсега натък ще взема всички необходими мерки за безопасността ти. За другото – ще почакаме, докато си в повече от отлична форма. И недей да спориш, въпреки че бих изслушал аргументите ти по този въпрос. Бих искал да чуя от устата ти, че ме желаеш толкова много, че би ме убила, ако не те обладава на момента – въздишката му беше мъченическа. Той бързо стана от леглото и се отдалечи на няколко метра от нея. – Не, аз само ще си стоя и ще се потя при гледката на голото тяло на съпругата си.

– Мразя да гледам мъж, който се поти, Маркъс.

– Замълчи, Херцогиньо. Не мърдай, стой си в леглото. Приличаш на наложница от султански харем. Ще се насиля да мисля за нещо друго. Например за църковните реликви – Библията, двата бокала и прочее. Решил съм да ги изпратя в Рим. Остатъкът е за нас.

– Съгласна съм. Хубаво е, че подари нещо и на Маги.

– Чудя се дали и тя не си лежи в стаята само с изумрудената огърлица върху прелестите си.

– Не, седи пред огледалото, реши разкошната си червена коса и се радва на комбинацията ѝ с изумрудите. Всички са на върха на щастието от подаръците си.

– Баджър и Спиърс бяха възмутени от предложението ми, че биха могли да престанат да ни служат, след като разполагат със своите дялове от намереното. Спиърс ме изгледа, като че ли съм извършил пакост, и заяви, че се страхувал за бъдещето ми, ако не е до мен, за да ме наглежда и да се грижи лично за благополучието ми. Предложението ми се ръководеше от най-добри подбуди, но Баджър изрази надеждата си, че то няма да остане ненаказано от небето, без да може да каже какво точно има предвид. Щял да помисли.

– Интересно, но стига за това. Съпруже мой, бих желала да те видя с рубинения пръстен.

– Аз те забавлявам, а ти не можеш да изхвърлиш похотливите мисли от главичката си – започваше да се разтреперва от желание, с всяка минута мъжкият му апетит растеше. – Само ако можеше да се видиш с всичките тия перли, подчертаващи гърдите ти...

Тя взе ръката му и я постави върху гърдата си.

Стана му трудно и да преглъща. Опита да се съсредоточи в контраста между мургавата си ръка и бялата ѝ кожа.

– Престани да ме забавляваш, а ме слушай. Състоянието ми е отлично по думите на Джордж днес следобед.

– Как би могъл да знае? Да не би да е жена?

– И ти не си жена, следователно не би могъл да знаеш по-добре от мен. От теб се иска да бъдеш нежен, а и най-важното е това, което ме караш да изпитвам. Моля те, Маркърс, сложи си пръстена.

Маркърс измърмори нещо, но се подчини. И не беше оставен на мира, докато не се разсъблече и той, при което рубинът заблестя на фона на голото му тяло под светлината на късните следобедни лъчи. После той си поигра с всяка една от перлите върху нея и с бялата плът под всяка една от тях. Когато влезе в нея, стори го нежно, по-нежно от всякога и я изпълни със сладостта на преживяването, преди да я накара да достигне върховния екстаз, който не ѝ се искаше никога да свършва. Свят, изпълнен със светлина и опиянение – само техен свят, където си принадлежаха един на друг, завинаги.

На следващата сутрин, отивайки към библиотеката, където очакваше да намери съпруга си, тя се спря на прага и се заслуша в гласа му, пеещ неприлична моряшка песен.

След като я изпя цялата, той се обърна към нея и ѝ се усмихна.

– Чудесна песничка, нали?

– Доста описателен текст. Мелодията е хубава, как мислиш?

– Всъщност – погледът му някак загрижено изучаваше нокътя на единия палец, – мелодията никак не ми харесва. Мислех си, че сам бих я съчинил много по-сполучливо. Талант съм що се отнася до нагаждане на музика към мръсни стихчета. Искане ми се да познавам мъжа, написал тези песнички. Щяхме да станем партньори. Жалко. Превъзходни рими, а трябва да се пеят с такива отвратителни мелодии.

– Отвратителни! Глупости – превъзходни са! Е, не всичките, но повечето са твърде приемливи, някои дори изключителни. Що се касае до моряшката песен, чух, че се пее навсякъде и вероятно никога няма да бъде забравена, толкова е популярна. Докато има Кралска флота, ще съществува и тя. Толкова в отговор на критиката ти, Маркърс. Жалка критика.

– Казах, че не е лоша, но се съмнявам, че някой ще си я спомня най-

късно до рождения ми ден. Ами че аз вече почти я забравих, особено мелодията.

Тя сграбчи първия попаднал ѝ подръка по-дебел том и го захвърли с всичка сила по него. Той сръчно го улови и забеляза.

– Не предполагам, че „Том Джоунс“ е толкова тежък. Елементарна история на прекалено много страници. Точна като всичките глупашки песнички – никакъв смисъл, елементарно натъкмяване. И без никаква свежа мелодия, която да ги направи запомнящи се. Истинско нещастие за приятелчето, което ги е писало, че не е имал възможността да се възползва от помощта на талант като мен.

Херцогинята почервения, огледа се за друга дебела книга и след като не откри такава, затича се към него, по-точно заподскача, опитвайки се в движение да събуе единия си чехъл.

Беше забравила за връзките. Опитът ѝ да ги развърже, само ги затегна във възел. Тя изруга, което предизвика весел смях у него и пристъп на истерия от страна на вбесената му нежна половинка.

– Нещастник! Песните са прекрасни! Колко ли пък от тях знаеш?

Съкровище беше тази негова нова Херцогиня – със сигурност би го убила, ако успееше да се справи с възела. Отговорът му прозвуча още по-вбесяващо, привлечено.

– О, предполагам, че ги знам всичките. За жалост, напразно усилие, защото не си заслужават. На ръба на поносимото са – нокътят на палеца беше ощастливен с още по-съсредоточено изучаване. – Размислях над идеята да отида до издателството и да поискам адреса на това приятелче Куутс. Като мъж очаквам да прояви достатъчно разум и да се зарадва неимоверно на предложението ми да си сътрудничим. Упорит възел, а? Да ти помогна ли? Не? Ще опиташ с другия пантоф? Време беше. Гневът е хубаво нещо, но по-важно е да не се съдържа, иначе каква полза да се ядосваме?

Връзките на другия пантоф се накъсаха на парченца в ръцете ѝ. Тя го изу, скочи на крака и се втурна към него.

Той се смееше, когато жена му започна да го налага, после я стисна здраво до себе си. Плъзна устни по шията ѝ и прошепна в ухото ѝ.

– Мислиш ли, че трябва да пиша на Куутс? Да го информирам, че с моя помощ би могъл да стане богат човек? Сигурно нещастникът се бори за оцеляването си.

– Да пукнеш дано! Ами, ако Куутс изобщо не е мъж! Предполагам, че тази възможност не ти е минала през ума, а? Не всичко, създадено на тоя свят с въображение, е дело на мъже, маломумнико!

Той я поглади по ръцете, като внимаваше да не я изпусне.

– Разбира се, че е, любима. Ти си жена, красива жена и си над средното равнище на пола си, но ще трябва да го преглътнеш. Не може да не осъзнаваш, че този Куутс е мъж, притежаващ способностите на мъж, макар някои от тях, например музикалните, да не са чак толкова достойни за уважение. Само мъж е в състояние да създаде нещо стойностно.

Тя изръмжа, извън себе си от гняв. Отвърна ѝ бурен смях, който я накара да застине.

– Ти знаеш!

– Какво? – смехът се усили.

– Знаеш всичко за Куутс.

– Разбира се, че знам, гъсчице – той спря да се смее и я притисна до себе си така, че ребрата ѝ изпукаха. Господ ми е свидетел, че много, много се гордея с теб.

– Можех да те нараня с книгата.

– Можеше да ми откъснеш главата, но не успя.

– Бих искала да престанеш да ми се смееш, Маркъс.

– Това и направих. Но си го заслужаваше. Нищо не ми разказа за успеха си като Р. Л. Куутс. Можеше да го сториш, още когато те посетих за първи път в Пипуел котидж и те обвиних, че има мъж, който те издържа. Гордостта ви, мадам, ме изпълва с желание да ви удуша и бих го направил, ако същата гордост не ми беше присъща. Работиш ли върху нова песен сега?

– Да, но май имам проблем с мелодията. Текстът е наистина остроумен, но съм го загазила с музиката.

Маркъс взе брадичката ѝ в дланта си и я целуна, после остана загледан в нея. Разсъждаваше в полза на кое от двете – перлите или гърдите ѝ – е сравнението между тях.

– Е, добре, Маркъс. Или веднага се заемай да ми докажеш гениалността си, или ще се постарая никога да не забравиш днешната случка.

– Да вървим – сложи я да седне върху бюрото му, обу ѝ пантофа и старателно завърза връзката. – Да завързвам ли и тази връзка на възел или смяташ, че си се овладяла?

– По-добре ще е да е на възел.

Късна лятна вечер. Дъждът беше по стъклата на прозорците. Те седяха пред камината и не ги беше грижа, че от огъня са останали само проблясващи въглени, защото съчиняваха нова песничка – за Наполеон

и всичките му любовници, и Херцогинята се закле, че творението им няма да стигне по-далеч от вратите на спалнята. Маркъс беше споделил с нея клюката за скромната по размери мъжественост на величеството, на което тя беше отговорила най-сериозно.

– Мислех, че всички мъже са еднакви там. Имам предвид... не би ли могло песничката да се отнесе към всички ви? Наистина ли има различия?

Въпросът разбира се беше тенденциозно въвеждащ и постигна целта си. В следващите минути тя не можеше да си поеме дъх от целувки и смях едновременно.

На вратата се почука. Маркъс изруга, после въздъхна и накрая извика.

– Влез!

Оказа се Антония със сребърен поднос в ръце.

– Какво ни носиш? – попита Херцогинята, скачайки от скута на мъжа си.

– Подарък от Баджър. Каза и двамата да пиете от него. Нарече го лекарство за потентност; случайно дочух това, когато го казваше на Спийърс. Като ме видя, че съм там, много се притесни. Когато го попитах какво е, каза, че е афродизиак. Поисках да узная значението и на тази дума, но той ми се закани с пръст и каза да си гледам работата и да ви го донеса. И ето ме тук.

– Лекарство за потентност? – Маркъс се опита да прикрие усмивката си.

– Точно така. Много любопитно. Фани искаше тя да го донесе, за да може да погледа как действа то, но не ѝ разреших.

– Благодаря ти, Антония – каза Маркъс.

Херцогинята пое таблата от Антония, постави я върху масата и след като подуши съдържанието ѝ, съобщи.

– Мирише ми на горещ шоколад, примесен с нещо, което не мога да разпозная. Може би ситно стрити черупки от охлюви.

– Баджър каза да го изпиете и после да се заемете с нормалните си занимания. Каза, че сте знаели какво иска да каже.

– Проклетникът! Да, Антония, знаем. Благодаря ти, дребосъче. А сега, марш в леглото!

След като Антония излезе, Маркъс надигна една от чашите и подаде на Херцогинята другата.

– За нас, за стритите черупки от охлюви и за приноса на Баджър при създаването на наследник.

Цената на рая

– Наследник. Как хубаво звучи само – каза тя и отпи голяма глътка.
Скоро и двамата спяха с преплетени тела.

XXXI

През клепачите си усети ярката утринна светлина. Не ѝ се искаше да отваря очи, но нямаше избор.

– Привет, Херцогиньо, време беше да се присъединиш към нас. Както виждаш, скъпият ти съпруг е вече буден. Присъствието ми и главоболието го правят нещастен и той, естествено, би ме убил, ако не му пречеха здраво стегнатите въжета около китките и краката му. Твоите въжета са вързани по-хлабаво. Нямам намерение да те карам да страдаш, не и теб.

Тя премигна при вида на Тревор, поразена до немай къде.

– Не разбирам. Къде сме? Какво правиш тук?

– Да започнем оттам, че ни е упоил с горещия шоколад, който Антония ни донесе – спокойствието в гласа на Маркъс я уплаши повече от смисъла на думите му.

– Не вярвам. Не е възможно, не и Баджър. Тя каза, че Баджър го е приготвил.

– Разбира се, че Баджър го приготви и сложи в него лауданум, в съответствие с плана ни – каза Тревор. – Вие си мислите каквото щете, пълнете си главите с романтични версии. Не се усъмнихте, когато Баджър ви съобщи, че всичките ви роднини от колониите са в Лондон. Жалко, минус за вас. Чудно как оцеляхте след толкова куршуми – три за двама ви.

– Не струваш като стрелец – каза Маркъс.

Тревор много бавно се обърна, отиде до него, вдигна пистолета си и стовари дръжката върху рамото му.

– Престани, проклет да си! – извика Херцогинята, борейки се въпреки болката, разкъсваща китките ѝ да се освободи, но Маркъс се обади.

– Недей, Херцогиньо, добре съм. Стой мирно, любов моя.

Тревор се върна на първоначалното си място и седна на пънчето, което използваше за стол.

– Какъв герой, а, Херцогиньо? Налага се на братовчедата Маркъс да бъде обяснено кой командва парада, иначе никаква болка няма да го принуди да приеме, че е загубил. Е, хайде, Херцогиньо, не ме гледай кръвнишки, една кръв сме с теб. Подчини се на съпруга си и мирувай. Съжалявам, мила моя, но нямам избор. Какво прави нашият герой? Ни вопъл, ни стон. Е, негова си работа, нека се съобразява с абсурдния си

кодекс на честта. Не държа да признава поражението си или да ми се моли. Ако ти, Херцогиньо, не беше принудила Маркър да се ожени за теб преди магическата дата шестнадесети юни, можех да ви подаря живота, или поне да си помисля. Но после научих, че получаваш в най-лошия случай петдесет хиляди лири от парите на баща ти, а аз исках всичко. Включително и съкровището – което никога не повярвах, че съществува, както и титлата граф Чейз. Това и ще получа сега. Не трябва да забравя да поздравя уважаемата ти майка, Маркър, за решаването на задгката. Ще го направя по време на траура за трагичната ви смърт.

– Но ти си богат – каза тя, опитвайки се отчаяно да прогони нетърпимата болка от главата си, да проумее, да говори с него. – Каза, че си много богат.

– Да не си очаквала да твърдя, че съм последен бедняк? Шегувах се, за да не възбуда подозрения у когото и да било. Само аз знам с колко малко пари разполагаме, с никого от семейството не съм го споделял. Баща ми, вашият чичо, беше пройда, това е точната дума. От него ни останаха хранителните запаси в килера и млада прислужница, на която беше направил бебе. Може да се каже, че почувствах облекчение, когато падна убит на дуел заради прелюбодеяние с нечия съпруга. Защо мислите, че се ожених за Хелън само на двадесет и две години? Най-богатото момиче в Балтимор, а баща ѝ – прост мелничар.

– Много богат прост мелничар.

– Точно така, повече от богат, или поне аз си мислех, че е. Убих го и започнах да утешавам Хелън. Скръбта и я правеше толкова уязвима и податлива, забавна в невинността ѝ. Порадвах се на прекрасното ѝ тяло, докато забременя и наедря. После – нагласено падане от кобилата ѝ, която се раздражни от поставен предварително под седлото ѝ трън, плюс настигката от дъжда, който валеше, когато стана това – и се стигна до очаквания край. Нито тя, нито плодът оживяха, остана само един разбит вдовец.

Но ние свършихме парите, а бях глава на семейство. Какво да приема? Тогава получихме известието на господин Уикс, Бог да благослови доброто му сърце. Той наистина вярваше, че вие не ще можете да преодолеете различията си. Старият глупак обаче не беше сложил младостта и сладострастието ви в сметките. Знам живота ти в подробности, Херцогиньо, благодарение на скъпата леля Гуенет и несекващата ни кореспонденция. Тя се възхищаваше на възпитанието ти въпреки злочастния ти произход, но подозираще, че ще се опиташ да оплетеш Маркър в мрежите си, след като нямаше шанс при Чарли и Марк, защото баща ти

нямаше да позволи да се свържеш с някой от полубратята ти. Горката стара мома, принудена да живее от подаянията на брат си, какво друго ѝ оставаше, освен да ни описва всяка подробност от горчивия си живот? Знаем цялата история на всеки един от вас, сякаш съм я преживял заедно с него. Разтърсваща, разрушителна любов и омраза отначало до край. Но, ето ни сега тук, и всичко скоро ще свърши. Бедният Джеймс, добрата душа, не исках да го взимам с нас в Европа, но той настояваше да се запознае и с двама ви. Натрапчива идея. Няма никаква представа как животът може да променя хората и да ги прави съвсем различни от това, което искат да бъдат. Джеймс нищо няма да научи. Ще го покровителствам, както и Урсула. И двамата ще си умрат един ден невинни като ангели.

Нека си говори, колкото иска, мислеше Маркърс, разхлабвайки възлите на въжето, стягащо китките му. Мислел беше Тревор за конте, за глупак – колко мило! Срещу него седеше човек, въплъщение на порока и извратеността. В стиховете от старата книга имаше истина.

– Ти си кървавото чудовище от книгата. Винаги готов да извърши зло, да нарани, да излъже, да убие. За теб е предупреждавал монахът от съня на Херцогинята, за такива като теб предупреждава книгата. Където има живот, има и зло, и човек вечно трябва да е нащрек, за да се предпази.

– Аз да съм чудовище? Не ми е приятно да го чуя, Маркърс, скъпи братовчедо. Може и да е вярно, но само отчасти. Действията ми винаги са наложени от обстоятелствата. Майка ми коства големи разходи. Вече споменах, че искам да осигуря най-доброто за Джеймс и Урсула. Няма друг начин. За съжаление Хелън не се оказа достатъчно богата. Глава съм на фамилията Уиндъм и трябва да се погрижа за всички.

– Не ти си глава на фамилията, а аз.

– Още няколко минути ще се радваш на тази чест, братовчедо.

– Предполагам изключваш възможността да ни освободиш и да се върнеш в Америка.

Тревор се заля в искрен смях.

– Твоето единствено спасение те очаква на небето, братовчедо.

Време ни трябва, размисляше трескаво и Херцогинята. Тревор наистина беше проявил загриженост като към дама и не беше вързал здраво ръцете ѝ. Краката ѝ изобщо не бяха вързани. Жената не беше заплаха според Тревор. Въжето все повече се разхлабваше. Трябваше да не спира да говори, не можеше да се измъкне, след като беше причинил толкова болка, толкова злини.

Загледа го упорито, докато не срещна погледа му. Боеше се до смърт, но никога нямаше да му позволи да забележи това.

– Всичко значи е било планирано? Откога? И как успя да привлечеш Баджър?

Той се наведе към нея. Тя не издържа и се дръпна назад.

– Уморих се да говоря, Херцогиньо. Надявам се, че сега и двамата разбирате от какво се ръководи постъпката ми. Теб не бих искал да те убивам. Мога хубаво да се забавлявам с теб, докато не се издуеш от бременността. Бременните жени са отблъскващи. Хелън ми приличаше на паяк с тънкото си тяло и издутия си корем и аз ѝ го казах до леглото ѝ, когато тя пишеше – не от страх от мен, а защото бебето искаше да излиза и вече разкъсваше плътта ѝ.

Ръцете ѝ бяха свободни. Разстоянието между тях беше около два метра. В ръката му мързеливо се полюляваше пистолетът. Какво можеше да стори?

– Сега ми кажи, Маркърс, скъпи братовчедо – кой е глава на фамилията Уиндъм? Кой се справи по-добре и надделя над другия, английски старомоден глупако?

Тя скочи на крака и се метна с вик към него, протягайки се да сграбчи дясната му ръка.

Маркърс също се изправи и се хвърли към Тревор, но ръцете му бяха вързани, а краката си не можеше да движи – между глезените му имаше само няколко сантиметра разстояние. Тревор лесно отблъсна атаката му, после се обърна към Херцогинята, просна я върху пода, покрит със слама, и падна отгоре ѝ. Не изпускаше от поглед и Маркърс, който се беше задържал прав и се готвеше за нова атака.

– Не мърдай, братовчедо, иначе ще пусна куршум в хубавата ѝ устица!

Тя усети метала грубо да притиска устните ѝ, а малко по-късно да опира и в зъбите ѝ.

Маркърс направи няколко тромави крачки назад.

– Седни.

Маркърс седна.

Тревор погледна преbledнялото лице под себе си.

– Хареса ми, като те обличах снощи. Имаш чудесно тяло – стройно, с женствени извивки. Маркърс има моя вкус. Нали сме братовчеди? Да те съблека ли, преди да те убия, Херцогиньо? Идеята май не ти харесва, а? Отблъсквам те. Сега, но не и по-рано. Обичаш го, нали? Глупак, не прозря добрия си късмет, а вече е късно.

Той се претърколи от нея и се изправи на крака.

– Опита се да ме събориш, Херцогиньо. Браво, наистина сме една кръв. Не сте страхливци. Ще трябва обаче да привършваме. Обещавам ви бърза смърт, не съм по жестокостите. От вас се иска да изпие още малко от снощното питие и ще заспите. Само че няма да се събудите. Ще привържа всеки от вас към коня му. За нещастие и двете животни ще паднат от скалата на изток от долината Трелисиън. Не ми се ще да убивам жребца на граф Чейз, още повече, че скоро аз бих могъл да го яздя, от добра порода е, но историята трябва да бъде изпитана. В Лондон, сред семейството си, ще дочакам новината за трагичната ви кончина.

– Защо ни събуди? – попита Маркъс. – Можеше да ни спестиш очарователната сцена и актьорското си майсторство. Но ти държеше да сме осведомени, нали? Искаше да се почувстваш по-силният, да стъпиш на вратовете ни и да се погавриш.

Тревор се изправи със зачервено лице и насочен пистолет, после изглежда се овладя. Отново седна.

– Каквото и да си мислиш, е без значение. Крайният резултат ще бъде същият. Ти ще умреш, а аз ще бъда граф Чейз – погледът му се премести от единия към другия. – Животът е толкова ужасно несигурен, нали?

Внезапно Херцогинята избухна в смях. Чак сълзи избиха в очите ѝ и тя се задъха. Тревор скочи на крака и размаха пистолета към нея.

– Млъкни, дявол да те вземе!

– О, боже, толкова е смешно! – и тя продължи да се залива от смях.

Маркъс се уплаши да не би да се задави. Какво ѝ беше шукнало?

– Какво е толкова смешно? Казвам ти, млъкни!

– Ти, Тревор... – тя изхълца и се разсмя отново. – Ужасно си смешен. Всъщност, жалък е точната дума. Ти – следващият граф Чейз? Ти? Ненормален глупак, сянка на мъж, незначително човече, крякаш, надут паун. Ужасна грешка на природата – това си ти!

Не престана да се смее, докато Тревор, всичката кръв на когото се беше събрала на лицето му, се надвеси с пистолета, за да я удари. И щеше да го стори. Някогашният добряк и веселяк. Образът на предишния Тревор сякаш оживя пред очите ѝ. Сегашният не беше на себе си, от него се излъчваше смърт.

Тя прибра крака до гърдите си – за опора и повече сила, и го ритна в слабините. В продължение на безкрайно дълъг миг той остана над нея неподвижен, едва ли не бездиханен, невярващ, с вдигнатия за удар

пистолет. После започна да пици, по-скоро да вие, и падна по гръб, в истинска агония, притисна ръце между краката си, забравил за всички и всичко на света.

– Браво, Херцогиньо – Маркър се претърколи до Тревор и ритна пистолета му към нея, защото ръцете му бяха вързани зад гърба, а нейните – отпред. Тя го взе и го вдигна пред себе си. Маркър се изправи и бавно се примъкна до нея.

– Развържи ме, ако можеш.

Китките му вече бяха освободени, когато Тревор, преодолял донякъде раздиращата болка и замайването, успя да седне. Тогава видя насочената към него цев в ръцете на Маркър.

Ругатнята му прозвуча почти нежно.

Херцогинята вече не се смееше, от спокойствието ѝ лъхаше заплаха.

– Не го изпускай от мушка, Маркър. Не мърдай, а аз ще освободя глезените ти.

Когато и тази работа беше свършена, Маркър се изправи и се разтърпка, за да възстанови кръвообращението си. Дулото на пистолета нито за миг не промени целта си.

– Къде се намираме?

Тревор продължаваше да се бори с болката, затова не отговори веднага. После сви рамене.

– Не очаквах първо да ми зададеш точно този въпрос.

– Какво друго да те питам? Изигра си представлението. Разбрахме колко си загрижен да изпълниш дълга си като глава на рода и че няма да се спреш и пред убийство, за да осигуриш щастието на майчето, братчето и сестричето ти. Е, добре, братовчедо, кажи ми – те наистина ли нищо не знаят за деянията ти?

– Може би. Майка ми ви мрази. Урсула е сладурана, Джеймс е момче на място и ме обожава. Няма как да узнаете това със сигурност, нали, Маркър?

– Ти не си само луд, братовчедо. В лудостта ти има система и това е по-лошото. Къде сме?

– Ще ти кажа, когато се срещнем в ада.

– Знаеш ли какво, братовчедо? Не ме плаши, че ще се срещнем в ада, защото ти ще си там много преди мен.

Той вдигна пистолета, погледна лицето – толкова прилично на неговото собствено – и за момент през ума му проблесна: Мили Боже, той ми е братовчед, моя плът и кръв. И се поколеба. Тази частица от

секундата беше необходима на Тревор. Той се хвърли като бик, нанесе съкрушителен удар на Маркърс в бедрото, събори го и се протегна за оръжието. Маркърс не бе достатъчно бърз, но все пак здраво стисна пистолета и не го изпусна, въпреки че Тревор тресеше десницата му.

Схватката беше безшумна, чуваше се само сумтене и тежко дишане. Херцогинята беше на крака и търсеше да се въоръжи с каквото и да е. За себе си не се боеше, но трябваше да потисне парализиращия страх за Маркърс, за да може да действа бързо и ефективно.

Борбата за оръжието не преставаше. Двамата мъже се търкаляха на пода и изтощението все повече ги обхващаше. Дишаха като продрани мехове. Тогава тя я видя – вила, ръждясала от старост, облепната на отдалечената стена на обора. Нямахме много читав вид, но щеше да свърши работа. Грабна я – тежеше пущината – и се затича към вчепкалите се тела.

Боеше се да не удари Маркърс – двамата не спираха да се търкалят – ту единият отгоре, ту другият. Пистолетът беше все още у Маркърс, но Тревор съумяваше да се предпази. Тя обикаляше около тях и чакаше. Чакаше...

Тогава, съвсем неочаквано вратите на обора широко се разтвориха и през тях нахлу слънчева светлина.

Лъчите заслепиха и блъснаха назад Тревор, който в този момент се намираще отгоре. Маркърс се възползва, отблъсна го от себе си и коленичи с насочен пистолет.

Херцогинята беше по-бърза. Тя издигна вилата над главата си и стовари с всичка сила дървената ѝ дръжка точно върху темето на Тревор, просвайки го по лице на пода. Тревор само пририта веднъж и утихна. Не знаеше дали не го е убила и не я беше грижа.

– Маркърс! – извика тя и за секунда се намери до него, без да съзнава, че над тях се бяха надвесили Норт, Баджър и Спиърс.

XXXII

Баджър я тупаше по гърба и издаваше звуци, наподобяващи тези на квачка към пиленцата си. Чувстваше се глупаво от изблика си, а му се искаше да крещи от облекчение. Бесът му бе насочен срещу самия него.

– Господи, този жалък негодник Тревор е успял някак да сипе лауданум в шоколада, който ви изпратих! Като последен глупак се съгласих Антония да ви го донесе, без да ми мине през акъла...

– Но как е успял? – попита Маркърс, докато Спиърс се занимаваше с изранените му кокалчета и натъртванията по лицето. Погледът му се премести към безчувствения му братовчед, до когото беше клекнал Норт и опипваше пулса му.

– Съвсем случайно говорих с Антония. Оказва се, че за кратко двете близначки се заприказвали и влезли в спалнята си. Близначките спорили за нещо си и през това време Тревор се възползвал от удобно оставения в коридора шоколад, за да сипе в него лауданум.

– Проклятие! – възкликна Маркърс. – Ами ако не бяха спорили? Ако Антония направо беше тръгнала да донесе шоколада? Тогава Тревор щеше да я нарани, може би и двете, ако се наложеше – и да ги убие – хладнокръвно и без угризения, както се размазва муха. Какво значат близначките, петнадесетгодишни хлапета, за него? И как, по дяволите, е проникнал в къщата?

Проникването в къщата не беше никак трудно, затова последният въпрос остана без отговор.

Херцогинята най-сетне събра сили да говори.

– Той искаше да ни накара да повярваме, че цялата работа е дело на двама ви.

– Моля за извинение, Херцогиньо?

– Маркърс и аз изобщо не допуснахме подобна мисъл.

– Постарайте се и в бъдеще да е така.

– Съгласен съм. Недостойна мисъл за една херцогиня и един граф – каза Спиърс. – Не прилича и на двама ви.

Маркърс отново погледна към Норт, върнал се преди два дни от посещение при приятел от армията в Касълфорд.

– Ще живее ли той, Норт?

– Да, така мисля. Херцогинята добре го е подредила, но пулсът му е нормален. Мога да го отведе в Дарлингтън и да се погрижа да бъде

настанен в затвора. С усилена охрана, денонощно.

– Ще дойда с теб. Не искам да го изпускам от очи, докато не съм сигурен, че е заключен на топло зад дебели решетки.

– Какво се случи, милорд? – въпросът бе на Спиърс. – Искам да кажа, защо господин Тревор е все още жив?

– Държах оръжието и бях готов да го убия. Тогава осъзнах, че срещу мен стои мой братовчед – Уиндъм като мен, и не можах да го направя. Дадох му шанс и той скочи върху мен.

– Правилно си постъпил, Маркъс – каза Норт. – Не си омърсил ръцете си с кръвта му. Погрижи се да го депортират в колония за престъпници, където да завърши живота си. Така няма да представлява опасност за тебе.

– Да. Колония за престъпници. Може да се уреди. Така ще избегнем шумен скандал. Леля Уилхелмина си го заслужава, но не и Джеймс и Урсула. Не искам да страдат повече, отколкото така или иначе им предстои да страдат.

– Всички споделяме мнението ви, милорд – обобщи Баджър. – Трябва да добавя само, че госпожица Маги не беше на себе си, крещеше на Спиърс, на мен, дори на бедния лорд Чилтън, който най-малко го заслужаваше, и ни кълнеше, задето не я взимаме с нас.

– Картината, пресъздадена с твоя език, е впечатляваща, Баджър – каза Маркъс. – Как ни намерихте?

– Отидохме до конюшните с господин Спиърс, след като открих липсата ви и споделих опасенията си с него. Не че бяха свързани непременно с господин Тревор. Видяхме, че конете ви ги няма и по дирите им стигнахме дотук.

– По дирите от конете ни ли каза, че сте стигнали дотук, Баджър? Способностите ти просто правят поразително впечатление. Ти си камериерът на Херцогинята. Пак ти си нашият готвач. Пак ти си наясно с лекарствата. Не е ли много да разбираш и от следотърсачество?

– Не беше никак трудно, милорд, истина ви казвам. Причината е в една от подковите на жребеца ви – във формата на звезда – поставена преди три години от покойния ви чичо. Ще попитате защо? И най-смътна представа си нямам. По този ясен знак не беше трудно да ви проследим до обора на стария Макгилди. Горкият старец, след смъртта му никой не се грижи за обора, който всеки момент ще се срути, и това е накарало Тревор Уиндъм да ви доведе тук. Доколкото си спомням, при престоя си в имението той се губеше много часове да обикаля околностите.

– Проклятие! Знаех си, Маркъс, че опасността дебне наблизко и ви изоставих – поклати виновно глава Норт.

– Глупости, ядосваш се, че не си бил с нас, когато намерихме съкровището – Маркъс сръга шеговито приятеля си.

– Уви, опасявам се, че в думите ти има истина.

– Е, не е лошо, че в решителни моменти бяхте от нашите, милорд – вметна Спиърс.

Откъм вратата на обора внезапно се дочу писък.

– Ха! Знаех си, че ще ви открия! Всички проклетници накуп – господин Спиърс, господин Баджър, ваша подлизурска светлост лорд Чилтън... Да ви вземат рогатите, веселбата е свършила! Не е честно да пропусна всичко!

Херцогинята погледна към Маги, влачеща след себе си зачервения Сампсън и обърна удивено лице към съпруга си.

– Би ли могъл да си представиш, че Маги доброволно ще пропусне и частица от веселбата?

– Ха! Какво виждам? Божичко, господин Тревор, проснат в неподходяща за един джентълмен поза на земята! Какво е ставало тук?

ЕПИЛОГ

Късно вечерта на същия ден. Време за топлина и близост. Време, в което страхът и тежестта на загубата пълзяха далеч от трапезата, около която се бяха настанили Маркъс, Херцогинята и всичките им приятели, по някаква случайност и техни прислужници. Графът изрично беше настоял всички да вечерят заедно, поне тази вечер, въпреки енергичното и гръмогласно изразено неодобрение от страна на Спийрс.

Майката на Маркъс беше отпратила леля Гуенет и близначките в тяхната си дневна, с препоръката да си направят техен си собствен банкет, понеже графът е човек, чиито странни хрумвания трябва да бъдат зачитани от гледна точка на това, че е глава на рода. Накратко – всеки сам да си организира веселието. Леко намръщване от нейна страна беше предизвикало безочливостта на Фани, опитала се да възрази с аргумента, че и лорд Чилтън не е слуга, пък бил допуснат на графския банкет.

При появата на отлично изстуденото шампанско на въпросния банкет Сампсън, иконом на фамилията Уиндъм за последните петнадесет години – човек със солидно минало, съдържано поведение и трезви преценки, със съответстващата на всичко преждепосочено външност, се изправи, прочисти гърлото си и обяви.

– Милорди, миледи, господин Баджър и господин Спийрс, много бих желал да направя едно съобщение. Госпожица Маги остава тук като лична прислужница на Херцогинята. Аз също ще продължа да изпълнявам длъжността на иконом в Чейз Парк.

Той замълча и Маркъс се намръщи.

– Не се изразих достатъчно точно и ясно, милорд. Всъщност това, което исках да каже, е това, което ще кажа сега, тоест... че госпожица Маги даде съгласието си да стане госпожа Гленроял Сампсън. Това, милорд, това е... ъ-ъ... кръщелното ми име.

– Боже! – възкликна Херцогинята. Тя се изправи от стола си, отиде до Маги, наведе се и я прегърна. – Поздравявам те, скъпа моя. Сампсън е чудесен човек. А изумрудената огърлица ти стои възхитително.

Маги се засмя и премигна кокетно с дългите си ресници към графа.

– Стабилен мъж е – каза тя, – комуто не е присъщо да се налага с юмруци до смърт с някой друг нещастник или да препива с бира в някоя долнопробна кръчма, още по-малко пък – да заложил и последната си монета в някое гнездо на усойници. Реших, че е време да си седна на

задника до някой порядъчен мъж, който мисли с главата си, а не с някоя друга част. Във всеки случай, реших да не се връщам на сцената в Лондон.

– Стабилен е – каза Баджър. – Наистина мисли с главата си. Верен е. Добре ще се грижи за Маги. Ще проявява разбиране към случайните й флиртове. Човек, достоен за възхищение, според мнението и на господин Спиърс.

– Аз лично се възхищавам на търговския му талант – отбеляза Норт. – Бях свидетел на преговорите му с един нахакан търговец вчера. Преди да си тръгне, човекът беше готов да целува лъснатите му ботуши.

– Херцогиньо, какво е твоето мнение? – поинтересува се съпругът й.

– Мисля, че Сампсън е най-големият късметлия на света – отвърна тя убедено и с усмивка.

– Много мили думи, Херцогиньо – каза Сампсън и продължи. – Моля ви обаче смирено да вземете под внимание, че и Маги е дама с късмет. Тя ще има мен за съпруг и господин Баджър и господин Спиърс за другари и закрилници. Всеки се нуждае от приятели в живота, Херцогиньо. И малцина са тези, които намират своя рай в живота.

– Разбира се, но всички ние заплатихме цената на рая – съгласи се Херцогинята.

– Тъй си е – Маги намигна на господин графа. – Я негова светлост как е загладил косяма, не мислите ли, Спиърс?

– Истина казваш, Маги, чиста истина.

Графът вдигна тържествуващо ръце и извика да се донесе нова бутилка шампанско. После се обърна към лорд Чилтън, който се беше отдал на гастрономическата част на тържеството.

– Е, Норт, цялата тази сватбена идилия не стопля ли грешното ти сърце? Не те ли вдъхновява да направиш фаталната крачка?

Норт преспокойно си преглътна залька, огледа присъстващите, усмихна се на Херцогинята.

– Честно казано, Маркъс, цялото това превъзнасяне на чифтосването като такова ме кара по-силно да възжалявам нещата, за които Маги се изказа с подчертано неодобрение. Още утре мисля да премина към действия. До обяд вече се надявам да ни разделят поне пет мили. Гостуването ми се осъществи, наситих се на вълнения, радости и семейна идилия. Искам да си ида у дома, в Корнуол, и да си скитам в усмотение, без да се налага да делия мрачното си настроение с някого друго. Накратко, ще си остана непроменен, сам, в своя си черен облак на доброволна

изолация. Ще се разхождам из пустошта с кучетата си и мислите ми ще бъдат толкова меланхолични, колкото това се изисква от който и да е почтен човек.

– Ще видим, Норт, ще видим – закани се Маркъс и вдигна чаша за следващия тост. – За усамотението на негова светлост. За краят му в недалечно бъдеще.

– За неизбежната кончина на негова светлост като Ергена с тъмното сърце – каза Маги. – Той не е мъж, за когото може да се допусне да се похабява с кучета или някаква пустош.

– Правилно – присъедини се Херцогинята.

– Моля за извинение за отклонението от темата, Херцогиньо, но бих искал да изместя разговора в друга посока. Майка ви беше много загрижена, милорд. Наложил се да прочета нещичко за онова местенце на заточение, Ботъни бей, за да ѝ докажа правотата ви. Несравнимо отблъскващо място – като поречието на река Ганг. Никой не е успял да избяга оттам. Съобщил го на майка ви, милорд, и тя престана да се вайка за някаква си опасност от страна на господин Тревор. Сериозно облекчение ѝ донесе факта, че ще ви разделя почти цялото земно кълбо и, че при него ще е пълно с отровни змии. Не вярвам тя повече да отвори дума за това, милорд.

– Аз не бих се задоволила да го изпратя там цял-целеничък – каза Маги, почуквайки с вилица по чашата си за шампанско. – Отърва се само с удар по главата, най-нечувствителното място при мъжете. Бедната Херцогиня – трябваше да му види сметката на място. Аз знам какво трябва да се направи в такъв случай. С много малко му се размина на оня дявол. Какво като е ваша кръв? Той загуби всичките си права заради долното си коварство. Ако беше на ваше място, нямаше да го възпре никакво чувство за вина.

– Достатъчно за това, скъпа моя – нежност и твърдост се смесваха в гласа на Сампсън. – Въпросът беше огледан от всички страни. Господин Тревор няма да избяга от онова място. Няма от какво да се боим. Имаш над какво да мислиш и без да се затормозваш заради този човек, който скоро ще бъде извън пределите на Англия.

Херцогинята се усмихна при вида на поразеното лице на Маги.

– Вие ли казахте това, господин Сампсън? На мен?

– На теб, скъпоценна.

– Брей, тоя човек е способен да ме изненада. Може би думите ви ми харесаха. Няма да е лошо да ги чувам от време на време в нашия рай. Да речем два пъти седмично.

– Подкрепям! – провикна се Херцогинята, с поглед вперен в съпруга ѝ. Пръстите ѝ си играеха с красивите перли около врата ѝ, а усмивката ѝ беше истинска коприна.

– Два пъти седмично? – учуди се Маркъс. – Цената на рая? Никога няма да е достатъчно.

– Изненадите са доста хубаво нещо, нали? – каза Херцогинята, продължавайки да си играе с перлите, с поглед все така неотклонно вперен в съпруга ѝ.

КРАЙ

© 1994 Катрин Каултър

Catherine Coulter
The Wyndham Legacy, 1994

Сканиране: ???

Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009

Издание:

Катрин Каултър. Цената на рая
ИК „Бард“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11929>]